

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

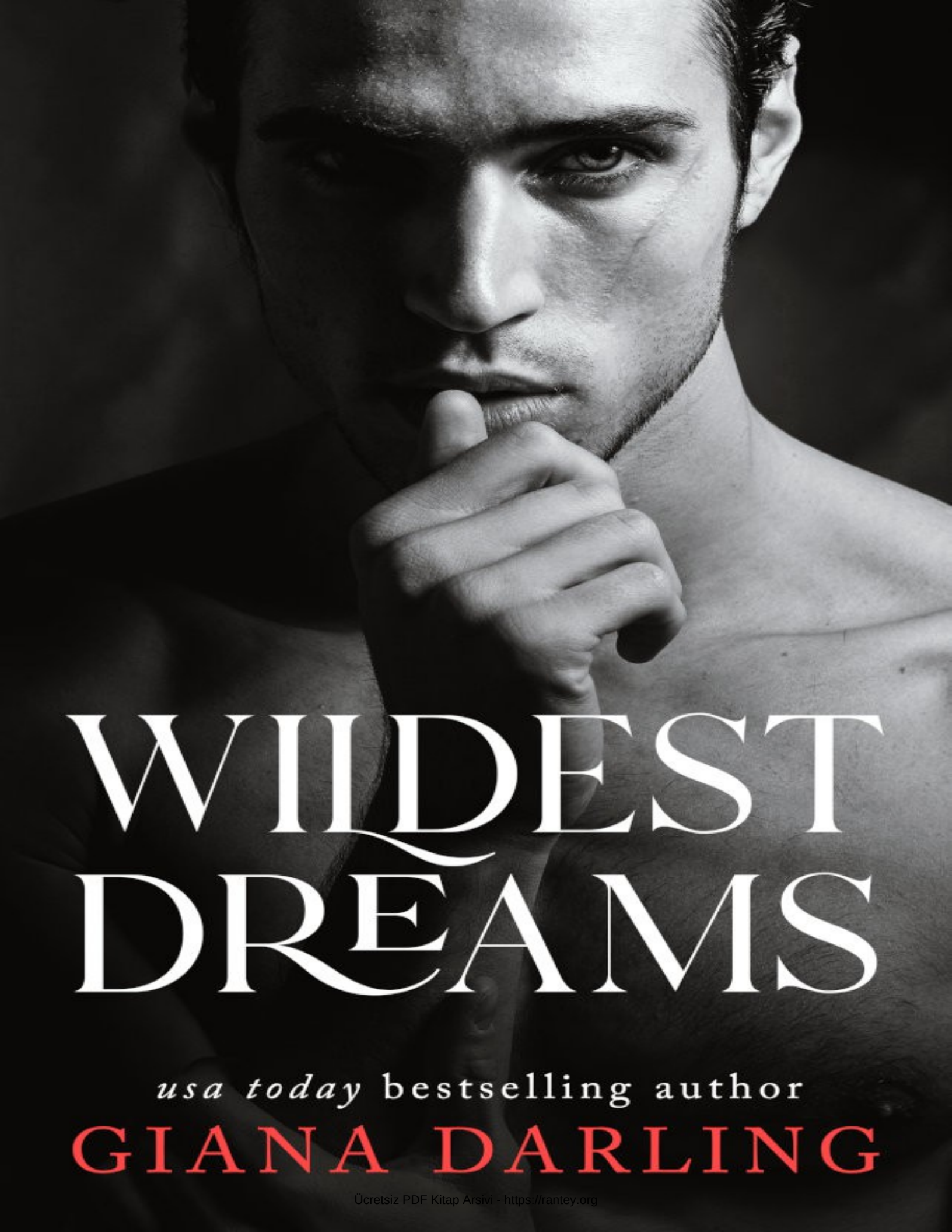
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white portrait of a man with dark hair and a light beard, looking directly at the camera with a serious expression. His right hand is raised, with his index finger pressed against his lips in a 'shh' gesture. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

WILDEST DREAMS

usa today bestselling author

GIANA DARLING

En ılgın Hayaller

Giana Darling

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Tehlikeli Ayartma

İthaf Epigrafi

Çalma Listesi

Kötü Rüya

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm

Tehlikeli Ayartma

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm
Onuncu
Bölüm

On Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm Sonsöz

Güzel Kabus

İthaf Epigraf

Oynatma

Listesi Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi Bölüm

On Sekiz Bölüm On

Dokuz Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm

Geceyarısı Hanedanı

Hakkında Yazar Hakkında

Telif Hakkı

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tehlikeli Ayartma

Giana Darling

OceanofPDF.com

Dışlanmışlar, bu sizin için.
Hiç kimse bir aileyi ve kendine ait bir evi hak edemeyecek
kadar farklı ya da kötü değildir.

OceanofPDF.com

"Ama dikenî kavramaya cesaret
edemeyen, gülü asla arzulamamalı."

-Anne Brontë

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

"The Night We Met"-Lord Huron "Power"-
Isak Danielson
"Kötü Adam"-Billie Eilish
"Castle"-Halsey
"Üzerimdeki Güç"-Dermot Kennedy "9
Suç"-Damien Rice
"Put It On Me"-Matt Maeson
"Feel Again"-Kina, Au/Ra
"Out of the Darkness"-Sleep Thieves
"Violent"-carolesdaughter
"Let Me Down Slowly"-Alec Benjamin "He
Don't Love Me"-Winona Oak
"Go Fuck Yourself"-Two Feet
"Lips On You"-Maroon 5
"Gövde"-SYML
"Feels"-WATTS, Khalid
"To Build A Home"-Cinematic Orchestra
"Splintered"-Aisha Badru
"Bir Savaş Başlat"-Klergy & Valerie Broussard

OceanofPDF.com

KÖTÜ RÜYA

KÖTÜ RÜYA'yı ayrı olarak okuduysanız, [TEHLİKELİ BAŞLANGIÇ'a](#) geçebilirsiniz. Tiernan'ın hikâyesine yeniyseniz, okumaya başlamak için sayfayı çevirin.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Bianca

O sıcak güney gecesinde annemin kapısına başka bir adamın gelmesiyle hayatımın değişeceğinden şüphelenmek için hiçbir neden **yoktu.**

Belcante evindeki diğer Cuma geceleri gibi başladı. Annem Aida, banyosunda saçlarını pembe bigudilerle toplamış, eski evimizden kurtarabildiğimiz Hollywood tarzı makyaj masasının yansımasına bakıyordu. Pembe küvetinin kenarına tünemiş cılız pikaptan Frank Sinatra yüksek sesle mırıldanıyordu. Tüm şarkılarının sözlerini ezbere biliyordum ve onlardan bıkmıştım.

En sevdiği aşk şarkılarından bıktığım kadar, sayısız sevgili rotasyonundan da bıkmıştım.

Sonuncusunu kapı dışarı edeli tam bir ay olmuştu ama yeni bir adamla çıkmaya başlamıştı bile.

Kırk beş yaşında olmasına rağmen annem alışılmadık derecede dikkat çekiciydi. İtalyan babasının hediyesi olan derin bronzlaşmış zeytin tonlarındaki teni, kıvrılmış sarı saçları ve koyu mavi gözleriyle birleştiğinde anında dikkat çekiyordu. Bir de vücudu vardı. Botticelli'nin ünlü tablosundaki Venüs gibi kıvrımlı olan Aida Belcante, küçüklüğünden beri güzel vücudunu ön plana çıkaracak şekilde giyinirdi ve orta yaşı onun tarzını daha da mükemmelleştirmişti.

Küvetin kenarındaki plak aların yanına oturdum ve kabarık bir fırçayla yanaklarına pudra sürmesini izledim, hayatında kaç saatini erkekler için kendini güzelleştirmekle geçirmiş olabileceğini merak ediyordum ama hesap yapmaya üşendim.

"Brandon bugün bir nöbet geçirdi," diye hafifçe hatırlattım, çünkü sözlerimde bir "ton" sezerse, ters konuştuğum için bana mantıksızca kızardı. Her iyi İtalyan kızı, arkadan konuşmanın ailesel olarak küfre eşdeğer olduğunu bilir. "O gerçekten zayıf biri. Bence bu gece evde kalıp onunla Marvel filmleri izlemek istersen çok sevinir."

Annem güldü, hafif ve kadınsı, her bir bileğine ve boynundaki nabız noktasına azar azar sıkıttığı Chanel parfümündeki notalar kadar zarıftı. Bu, babamın ona verdiği şişenin sonuncusuydu ve çoktan cesaret edebildiği kadar sulandırmıştı.

"Bianca, cara mia, işte bu yüzden hayatında sen olduğun için çok şanslı," diye dramatik bir şekilde övdü, yüzüme doğru yarım bir dönüş yaptı, pembe boyalı dudakları bana bir öpücük verirken büzüldü. "Sen tam bir azizesin."

Bir Cuma gecesiydi, on yedi yaşındaydım ve yedi yaşındaki kardeşimle evde bir akşam daha geçiriyordum. Tüm hayatımı Brandon'a kendi çocuğummuş gibi bakarak geçirmemiş olsaydım, bu durum beni o kadar da üzmezdi. Bana pek bir şey vermeyen bir hayatta, Tanrı ya da onun gibi bir şey bana dünyanın en iyi kardeşini vermeyi uygun görmüştü.

Bu yüzden anneme bana yine bebek bakıcılığı görevi yüklediği için kızgın değildim.

Brandon'ın birkaç hafta içinde ikinci kez nöbet geçirmesini umursamadığı için ona kızgındım. Bu nöbetler giderek daha sık oluyordu ve onu bir uzmana götürmemiz gerekiyordu ama bunun için paramız yoktu.

"Bazı geceler evde kalırsan, lokantada daha iyi saatler geçirebilirim," diye önerdim. "Yeni elbiseler alabiliriz, belki bir şişe daha Chanel alırız."

Ve bir uzmana gitmem gerektiğini yüksek sesle söylemedim.

Aida durakladı, bunu yapacağını biliyordum. Para ve güzel şeyler kadar ilgisini çeken başka bir şey yoktu.

İlk kez değil, hatta bininci kez, babamın onda güzel yüzünün ve şeklinin ötesinde ne gördüğünü merak ettim. Kendisi de çok kusurluydu ama en azından özü sözü bir adamdı.

"Endişelenme Cara, kırıksıklıkların olacak. Ayrıca, her şey kontrolüm altında. Görüştüğüm adam çok zengin."

Aynaya dönüp saçlarını bigudilerden dikkatlice açmaya başladığında gözlerimi devirdim, ballı sarının kalın kısımları dolgun göğüslerinin etrafına düşüyordu.

Her zaman sorunlarımızı, kaçınılmaz olarak onu şımartacak, bir süreliğine sevecek ve sonra onu bir kez daha kalbi kırık ve yoksul bırakacak bir adamla takılarak çözmeye çalışıyordu.

Açık bir yaranın üzerinde bir dizi bandaj vardı.

Lokantada çalışmak ve Brando'ya bakmak arasında ders çalışmak için fazla zamanım yoktu, ama notlarım hep A'ydı ve Habitat for Humanity'de gönüllü çalışıyordum, böylece bir üniversiteden burs alma şansım çok yüksekti.

Sonunda hiçbir erkek sorunlarımızı çözemeyecekti. Ben çözecektim.

"Zengin olması bu zenginliği bizimle paylaşacağı anlamına gelmiyor," dedim başparmağımdaki yontulmuş lacivert ojeyi karıştırırken.

Aida yine güldü; sesi sanki aptal kızını yatıştırıyormuş gibi hoşgörülüydü.

İkimiz arasında aptal olan ben değildim ama yine de onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum. Yaşıyordu

Babamla tanışmadan önce de hayatı aynı şekilde devam ediyordu. Artık değişim beklemek boşunaydı.

"Kendisi New York'lu," diye devam etti telaşlı ve nefes nefese bir şekilde. "Çok sayıda Fortune 500 şirketinin sahibi ve iş için sık sık buraya geliyor."

Kaşlarımı çattım. Teksas haritasındaki ıslak bir nokta ile aynı büyüklükte ve alakada bir kasabada yaşıyorduk. Petrol ve gaz endüstrisi ile ilgili olmadıkları ya da buradan geçmedikleri sürece kimsenin burayı ziyaret etmesi için bir neden yoktu.

Bu adamın bölgede iş yapıyor olmasının pek mümkün olmadığını biliyordum çünkü şehir tek bir şirketin hâkimiyetindeydi.

Ve bu şirket Konstantin İmparatorluğu'na aitti.

Ve Aida, tüm uçarılığına rağmen, zengin ve müsait olsalar bile başka bir Konstantin'le asla çıkmazdı.

Son Constantine hayatını mahvettikten sonra olmaz. Kapı çalındı.

Tahtaya üç sert, kesik kesik vuruş, bana bir ölüm çanı gibi geldi.

"Cara, buna benim için cevap verir misin?" Aida saçlarını kabartırken mırıldandı, sonra ipek bornozunu çıkardı, eski ama özenle bakılmış La Perla korsesini ve en koyu kırmızı çorap takımını ortaya çıkardı. "Onu içeri davet et."

Kendini tüm makyajlı ihtişamıyla ortaya çıkarmadan önce beklentiği arttırmak için erkeklerini biraz daha bekletmeyi sevdiğini bana söylemesine gerek yoktu. Bu, babam beş yıl önce öldüğünden beri yaptığımız bir şarkı ve dansı.

Yine de dişlerimi gıcırdatarak onun emrini yerine getirmek için topuklarımın üzerinde döndüm ve nefesimin altında mırıldandım. Annemin sevgililerinden birini daha içeri almak için mutfağın ön kapısını açtığımda, kanımda laktik asit gibi yükselen öfke ellerimin titremesine neden oldu.

Bu yüzden beni bekleyen manzaraya hazırlıklı değildim.

Ön verandamızın ışığı aylardır sönük olduğu ve kimse ampulü değiştirecek kadar umursamadığı için gölgeye bürünmüş bir adamın görüntüsü. Karanlığı geniş omuzlarının üzerinde bir manto gibi taşıyordu, bir yeraltı dünyasının kralı gibi. Manşetlerinde elmaslar, bronzlaşmış bileğinde yüzüne mücevherler gömülmüş ışıltılı gümüş bir saat ve dövme bir elinde tek, zarif bir kırmızı gül vardı. Sert, kabaca yontulmuş yüz hatlarındaki ifade muhteşem, soğuk ve mağrurdu. Şahine benzeyen burnuyla bana bakıyordu, sanki bir ölümlü olan beni varlığıyla onurlandırmaya tenezzül ediyormuş gibi, ama bundan hiç memnun değildi.

Kalın kalın yutkundum, hayatımda ilk kez bir erkek gördüğüm için dilsiz kalmıştım.

Bunu yapan güzelliği değildi, zeytin tonlarındaki teninin altındaki güçlü yüz hatlarının, boyunun ve hatırı sayılır cüssesinin, ustalıkla karıştırılmış gür siyah saçlarının bir ressamı ağlatacak kadar güzel olduğuna şüphe yoktu. Aida daha önce de güzel erkeklerle çıkmıştı ve hiçbirini beni bu kadar güçlü etkilememişti.

Soluk yeşil gözlerindeki o bakıştı.

"Günah işlemeye cesaretin var mı?"

diyen bir bakış.

En karanlık arzularınızı karşılayan bir bakış.

İçime işleyen ve beni bir adım daha yaklaştıran bir bakıştı bu; böylece kokusunu alabilecektim -dumanlı ve sıcak-böylece sol kulağından ağzının köşesine kadar uzanan yara izinin izini sürebilecektim.

"Hiç kişisel alan diye bir şey duydun mu?"

Gözlerimi kırptım, bir an için sessiz ve dilsiz kaldım, onun görüntüsü diğer tüm duyularıma hükmediyordu. Bu yüzden zehirli bir küçümsemeyle dolu sesiyle bana hakaret ettiğini anlamam bir saniye sürdü.

Ağzım şok olmuş bir "O" ile kapanırken tekrar gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?"

Mürekkep gibi bir kaş kalktı, kalın ve kesikti, böylece yüzünde sürekli bir aşağılama ifadesi vardı. Ne zaman

Konuşurken, sanki bir embesile hitap ediyormuş gibi yavaş ve aşırı telaffuzluydu.

"Per-son-al sp-ace." Dövmeli ellerinden biri, parlak saatli olanı, bedenlerimizin arasında umursamaz bir hareket yaptı, parmak eklemleri göğsüme değdi. Düz ağzında öyle bir gerginlik vardı ki, bunun görüldüğü kadar tesadüfi olup olmadığını merak ettim.

Meme uçlarım kapüşonumun altında boncuk boncuk olmuştu ama kumaş beni ele vermeyecek kadar kalındı.

Öfke gecikmiş bir fitil gibi kanımda kıvılcımlandı, kalbimden çıkan ısı tüm bedenimi ateşe verdi. Geri çekilmedim. Hatta cesurca bir adım daha yaklaştım ve ellerimi kalçalarımın yumruk yaptım. Uzun boylu canavar adamla göz teması kurabilmek için başımı garip bir açıyla geriye doğru ittim ama umurumda değildi.

Bu ahmak annemle çıkmayacaktı.

Ona dişlerimi gösterdim. "Kız arkadaşının ailesini normalde böyle karşılıyorsan, annemle tanıştığında hala bekar olmana şaşmamalı ve bu geceden sonra neden tekrar bekar olacağına daha da az şaşmalı."

Yavaş bir sırtıış, hesaplı hareketinden dolayı bir şekilde daha gaddarca, yakışıklı yüzünü ele geçirdi ve onu keskin bir şekilde güzelleştirdi. "Aida'nın senin fikirlerini ilişkimizi bitirecek kadar önemseydiğini varsayarak hareket ediyorsun çünkü seni bana asılırken yakaladığım için utanıyorsun."

Ağzım önce açıldı, sonra kapandı. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum, nefes nefese kalmıştım. Hayatım boyunca hiç bu kadar kaba ve korkunç bir adamla karşılaşmamıştım.

"Sana asılıyor muyum?" Neredeyse öfkeyle ayağımı yere vuracaktım ama kendimi tutmayı başardım. "Kapımıza gelip bir genç kızla böyle mi konuşuyorsun? Ne tür bir adam kendini büyük hissetmek için küçük bir kıızı aşağılamaya ihtiyaç duyar, hmm?"

"En azından küçük bir kız olduğunu kabul ediyorsun," dedi sahte bir gururla. "Beni affet, eğer bir sikim bile umursamazsam

Benim hakkımda ne düşündüğünü. Ben annenle çıkıyorum. Seninle değil." Solgun bakışları, neredeyse doğal olmayan bir şekilde parlayacak kadar açık yeşil, içime girmiş gibiydi. Koyu mavi gözlerimi geçip doğrudan beynime giriyor, düşüncelerimi bir X-ray cihazının kemikleri okuması gibi okuyordu. "Yine de, her şeyin farklı olmasını dilediğin çok açık."

Öfke göğsümde çatırdıyor, ciğerlerim buğulanıyor, kaburgalarım kalbimdeki ateşli öfkenin üzerine çökme tehdidiyle gıcırdıyordu.

Aida Belcante olmadığımı bilmeme rağmen oldukça yakışıklı bir kızdım. Yine de, o bakmıyorken yeterince erkek arkadaşı bana asılmıştı. Mısır gevreği kasesine uzanırken kışımı avuçladılar, havuzda bana şehvetle iltifat ettiler, duştan çıktığımda odama doğru yürümemi izlediler. Hepsi aynıydı, bir kadının kendilerini kral gibi hissettirmesi için can atıyorlardı. Bu yüzden yaptığı yorum beni olması gerekenden daha fazla kızdırdı.

Annemin hayatında sayısız erkekle uğraşmıştım ama onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Üç aylık kiradan daha pahalı bir takım elbise giymiş bir iblis.

Kendimi toparladım, 1.80 boyuma yükseldim ve onu öldürme gücüne sahip olmayı şiddetle dilediğim bir bakışla kıstırdım.

"Gezegendeki son erkek olsan bile senin gibi bir ahmakla çıkmazdım."

Bana baktı, hiç etkilenmemişti, mükemmel, aptal yüzü bir simetri çalışmasıydı. "Ben küçük kızlarla çıkmam. Benimle ne yapacağını bilemezsin ve benim de beceriksiz bakirelere bir şeyler öğretecek sabrım yok. Şimdi bir işe yara ve gidip anneni getir bana."

"Anneme bana bu şekilde davrandığını söyleyeceğimi biliyorsun," diye dişlerimin arasından uyardım.

Göz kırpması karakterimin ağır çekim bir kınamasıydı. "Evet. Küçük kızların gevezelik etmesini beklerim."

"Oh, buradasın," diye seslendi annem nefes nefese kalmış ses tonuyla arkamda bir yerden. "Bianca, zavallı adamı soğukta bırakma."

Kutup tundrası kadar soğuk ve solgun gözlere bakarak tereddüt ettim ve annemin benden ne tür bir canavarı evimize davet etmemi istediğini merak ettim.

"Bianca!" diye azarladı.

On yedi yaşındaydım, özgürlüğüme dokuz ay kalmıştı ama olgunlukta yaşitlarımdan yıllar ilerideydim çünkü küçük kardeşime dört yıl önce epilepsi teşhisi konulduğu andan itibaren çocuk olmayı bırakmıştım. Doğduğundan beri Brando'nun birincil bakıcısı bendim çünkü Aida pek anaç sayılmazdı ve ben gençken olduğu gibi bir bakıcı tutacak paramız da yoktu ama yasalar onun daha büyük olduğu için, bizi vajinasından çıkarmak için birkaç saat harcadığı için, çoğu gün farkına bile varmadığı iki hayat için yaşam tercihleri yapmayı hak ettiğini söylüyordu.

Bu yüzden ergenliğe girip Brando ve kendim için sorumluluk almam gerektiğini fark ettiğimde ona kafamda "Anne" yerine "Aida" diye hitap etmeye başlamıştım.

Hayatımıza hiç düşünmeden erkekleri soktu.

Biz.

Bana asılan erkekler. Brando'yu işediği için alaya alan erkekler

Bazı nöbetlerinden sonra pantolonunu. Aida'ya güzel bir çöpmüş, sahip olunacak ve inceliklere ihtiyaç duymadan kullanılacak bir şeymiş gibi davranan erkekler.

Sinir bozucu ve son derece adaletsizdi. Ama buna alışmıştım.

Bu yüzden, kapımızdaki adamın soğuk ve kibirli yüzüne kapıyı çarpmak istememe rağmen onunla tartışmadım çünkü içimde o his vardı. Bir şeylerin ters gittiğini anladığınızda karnınızın alt kısmında hissettiğiniz türden, bir fırtına inmeden dakikalar önce havada elektrikli bir vuruş olduğunda ensenizdeki tüyleri diken diken eden türden.

Son fethine bir bakış daha attım ve evimize girmesine izin vermek için kenara çekildim.

Hayatımıza.

Bana attığı sırtış, sert dudakların arasındaki beyaz dişlerin kısa ve parlak bir parıltısıydı. Zafer kazanmış gibiydi. Alçakça. Yağmalamak istediği köye sıcak bir şekilde davet edilen bir yağmacının gülümsemesi.

Bir ürperti sırtımın alt kısmına vahşi dişlerini geçirdi ve omurgamı sarstı.

"Aida," dedi, odağını benden anneme kaydırarak, tüm yüzü yeni bir sıcaklıkla doldu. "Çok güzel görünüyorsun ama neden şaşırdığımı bilmiyorum. Her zaman nefesimi kesiyorsun."

Dönüp ona yaklaşmasını, iki yanağından nazikçe öpmesini, dövmele ellerinden birini kalçasına hafifçe koymasını izledim. Mürekkepli eller onun diğer medeni görünümüyle öyle bir tezat oluşturunuyordu ki, siyah mürekkep desenlerini ayırt e t m e y e çalışırken gözlerimi onlardan alamıyordum. Benim için net olan tek görüntü, sol elinin ortasına dikilmiş zarif bir gülün ana hatlarıydı, annem için bir gül tutan aynı el. Aida onun övgüsü karşısında küçük bir kız çocuğu gibi kızardı. "Sen tehlikeli bir Adamım. Eğer sen değil Dikkatli ol, Ben yaparım. geliştirmek a karmaşık."

Tepkimi engelleyemeden homurdandım ve dikkatlerini üzerime çektim.

Aida bana kaşlarını çattı, sonra yüzüne hızlıca bir gülümseme yerleştirerek erkek arkadaşına seslendi. "Bana gül mü getirdin?"

Aralarındaki tek sapı kaldırdı, iki parmağının arasında döndürdü, böylece lamba ışığı kadife yaprakları yakaladı ve kan gibi parlamalarını sağladı.

"Mükemmel bir kadın için mükemmel bir gül." Bir öksürükle tıkaçımı kapattım.

Annem yemedi.

"Bianca, uslu bir kız ol ve gel Tiernan'dan gülü al. Ben ceketimi alırken onu suya koy," diye beni yönlendirdi ve eşyalarını toplamak için uzaklaştı.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye karşı savaştım

ve neredeyse savaşı kaybediyordum. Acı dilimin arkasını
kaplarken

gölü almak için ilerledi.

Tiernan'dan.

Tiernan.

Daha sonra bu garip ismi araştırdığımda, lord anlamına geldiğini öğrendim.

Tabii ki öyle oldu.

Çiçeği almak için elimi uzattığımda burnunun ucuyla bana buyurgan bir şekilde baktı. Bir an için çiçeği bana vermeyeceğini düşündüm.

"Aklına bir şey gelmesin küçük kız," dedi sessizce, sesi annemin koridorun ilerisinde keyifle mırıldanırken duyamayacağı kadar sertti. "Bu benden alacağın tek hediye olacak. Babalık sorunlarını tatmin etmek için başka yerlere bakman gerekecek."

Öyle keskin bir nefes aldım ki hava boğazımı bıçak gibi deldi. "Seni kibirli, kendini beğenmiş pislik."

Alçaldı, kokusu karanlık, neredeyse dumanlı bir koku bulutu halinde üzerime yayıldı. Yanan ormanların ve gökyüzünden gümüş yağmuru gibi düşen küllerin görüntülerini çağırıyordu.

"Benim kibirli olduğumu düşünüyorsun çünkü senden daha iyi olduğumu biliyorsun ve bu senin gururunu incitiyor. Senin olmayı hayal edebileceğinden daha zengin, daha çekici ve daha güçlüyüm. Kibirli olduğumu düşünüyorsun çünkü sahte bir alçakgönüllülüğün arkasına saklanmayı reddediyorum." Daha da alçaldı, öldürmek için alçalan yırtıcı bir kuş gibiydi. Konuştuğunda nefesi kulağıma sıcak sıcak geliyordu. "Merak etme ufaklık, beni tanıdıkça daha da geliyorum. Bu fırsatı bulamayacak olman çok kötü."

Çekilirken ona bakakaldım, sonra gevşekçe uzattığım elimi kavrayıp parmaklarımı zorla gülün sapına dolayınca sarsıldım. Acı etime yayıldı. Sıkılı dişlerimin arasından bir tıslama çıktı.

Gülün boynuzlarını koparmamıştı.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım, adamın derin bronz teni Latince yazılmış koyu siyah yazı çizgileriyle ikiye ayrılmıştı. Kendi elim, küçük, neredeyse tamamen onun elinin genişliği tarafından tüketilmişti.

kavradı. Yavaşça, kırmızı kan parmaklarımızın arasından sızdı ve bileğimden aşağı yuvarlandı.

Bakışlarım onunkilere
kaydı. Gülümsüyordu.

Sırıtmaktan çok bıçak yarasına benzeyen ince, alaycı bir ifade.

"Neden böylesin?" Kendime engel olamadan usulca sordum.

Yaralı güzelliği ile bariz zalimliği arasındaki absürt tezattan çok etkilenmiş, şok olmuşum ve soğukkanlılığımı koruyamadım.

Acımasız gülümsemesi kısa bir süreliğine genişlerken beyaz dişleri bana göz kırptı, sonra da çöktü. "Çünkü Bianca Laney Belcante, kimse beni durduramayacak."

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Bianca

Önümüzdeki üç ay boyunca Tiernan'ın soyadını bilmediğim aklıma gelmedi ■ Dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değildi. O hayatımda karanlık bir noktaydı, kütüphanede ne kadar zaman geçirmeye çalışsam da, lokantada çalışsam da ya da Brando'yu atari salonuna götürsem de kaçamadığım bir gölgeydi.

Hayatımıza sızmıştı.

New York'ta yaşamasına rağmen, neredeyse her hafta birkaç günlüğüne ziyarete geliyor, geceyi Aida ile şehirde geçirdikten sonra Brando ve benim mışıl mışıl uyumamızı engelleyecek kadar gürültü yaptıkları odasına dönüyordu.

İlk yatıya kaldığı gecenin ertesinde ikimize de kulak tıkacı aldım.

Onu düşünmemeye çalıştım çünkü ona bu zevki tattırmak istemiyordum. Beni rahatsız etmekten, annemin ya da çoğunlukla görmezden geldiği ağabeyimin dikkatini çekmeden olabildiğince acımasız davranmaktan zevk alıyor gibiydi.

Sadece benden nefret ediyordu.

Nedenini bilmiyordum ve umurumda değilmiş gibi davrandım. Daha önce hayatımda hiç kimse benden nefret etmemişti.

Okulda, partilere ya da ders dışı etkinliklere ayıracak vaktim olmadığı için içime kapanıktım ama tüm sınıfla arkadaşım ve asla arkadaş özlemi çekmezdim.

Lokantadaki insanlar beni severdi, ben de onları severdim, sahip olduğum topluluğa en yakın şey onlardı.

Kasabadaki herkes için Bianca Belcante, otobüs durağında hayal kurmaya ve insanları su israf ettikleri ya da geri dönüşüm yapmadıkları için azarlamaya eğilimli, sessiz, çalışkan bir kızdı.

Tiernan'a göre ben Deccal gibiydim.

Ama haklıydı, Aida erkek arkadaşından nefret etmemi umursamıyordu. Sadece dilini şaklattı ve beni ölmüş babama aşırı sadık olmakla suçladı.

"Ben bir kadınım," derdi her seferinde. "İhtiyaçlarım var.

Bir gün büyüdüğünde anlayacaksın."

Sanki on yedi yaşında bir kadın değil de bir çocukmuşum gibi. Bakire olabilirdim ama ihtiyaçlarım vardı.

Kalçalarımın arasında ıslaklık hissetmenin, karnımın alt kısmında uyarılmanın tik taklarını hissetmenin, vücudumda sadece sert ellerin bana hediye edebileceği bir şeyi istemenin ne demek olduğunu biliyordum. Geceleri yatak odamın karşısındaki odada Tiernan'ın alçak sesle taleplerini sıralayan sesinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak uyanık kaldığımı bilmiyordu. Ne kadar sık başarısızlığa uğradığımı ve içimdeki oyun oynama dürtüsüne boyun eğdiğimi bilmiyordu. parmaklarını bacaklarımın arasına soktu.

Bunun utancı ruhumda delikler açıyordu ama kendimi açıklanamaz bir şekilde Tiernan'ın alçaklığından etkilenmiş buldum. Birbirimize karşı duyduğumuz nefret kadar güçlü olan dikenli kelimelerimizde, aramızda çatırdayan soyut bir kimya vardı. Aida'nın önünde takındığı kibar tavrın altında duygusuz ve acımasızdı. Onun bir canavar olduğunu görüyordum, o halde nasıl ondan etkilenebilirdim?

Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadığımı itiraf etmek zordu. Yaşlıydı, güçlüydü, yanağındaki yara izine rağmen o kadar çekiciydi ki kapımıza her gelişinde ağzımda biriken salyaları yutmak zorunda kalıyordum. Onun gibi bir varlıkla başa çıkabilecek kadar dünyevi değildim. Öfkeyle içimi dışıma çıkardı ve

sapkın bir merakla baş aşağı. Ayartma ve tiksintinin tehlikeli bir kokteyliydi.

Bir gece geç saatlerde mutfakta Lucky Charms gevreği alıyordum çünkü Aida'nın kapalı yatak odasından gelen sesler yüzünden uyuyamıyordum. Birinin benden bu sesleri çıkardığını hayal ederek kendime dokunmak için duyduğum sapkın arzuya yenik düşmeyi reddettim.

Kulaklıklarımın müzik, hoparlörlerden Billie Eilish'in dumanlı sesi geliyordu. Kalçalarımı ritme göre salladım, diğer elimle mısır gevreğini bir kâseye doldururken parmaklarım tezgâhın üzerinde tempoya uygun olarak sessizce vuruyordu. Gözlerim kapalı, ağzım açık bir şekilde kötü çocuklarla ilgili şarkı sözlerini söylerken, kolumu sıkıca kavrayan şeye tamamen hazırlıksızdım.

İrkilerek mısır gevreği kutusunu havaya fırlattım, küçük şekerli iyilik parçaları açık üstten bir topun konfetisi gibi döküldü. Parçalar saçlarıma ve uyumak için giydiğim eski siyah spor sütyeninin açıkta bıraktığı derin dekolte yarığına takıldı. Beni yakalayan adamla yüzleşmek için döndüm, nefes nefese kalmıştım ve korkudan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Ve orada durdu.

Beni uykudan alıkoyan canavar.

Tiernan bana kayıtsızca baktı, dağınık saçlarımı, yıpranmış spor sütyenimi ve bol eşofmanlarımı sanki yolundaki sıkıcı bir engelmışim gibi inceledi.

"Ödümü kopardın," diye suçladım nefes nefese, bir elimi nefes nefese göğsüme bastırırken diğer elimle kulaklıklarımı çıkardım. "Gecenin bir vakti gizlenerek ne yapıyorsun, ha?"

Kırmızı ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Bana doğru uzanıp, göğüslerimin arasındaki kıvrıma hafifçe sıkışmış olan şekerlenmiş mısır gevreğinden bir parça koparıırken kaşlarımı çattım. Cüretkârlığı karşısında şaşkınlık ve öfkeyle irkildim ama sert parmak eklemlerinin göğsümün kabarıklığına sürtünmesiyle meme uçlarım sert tepeler halinde kıvrıldı. Gözleri o kadar berraktı ki

düşüncelerinin dibini görebiliyordu, ama bunlar tamamen anlaşılmazdı. Sadece buz gibi soluk bir renk.

Çapa şeklindeki mısır gevreği parçasını ağzına götürüp dilinin üzerine yerleştirmesini kalbim boğazımda atarak izledim. Çıtırdattıktan sonra yuttu, adem elması bronzlaşmış, güçlü boynunda sallanıyordu.

Karnımda bir sıcaklık birikti ve bir öfke patlamasıyla çocuk gevreği yemeyi nasıl seksi hale getirdiğini merak ettim.

"Canım gece yarısı bir şeyler atıştırmak istedi," dedi sonunda, benden bir parça daha koparıırken, sağ kulağımın üzerindeki saça dolanmış dört yapraklı yonca lokumu. "Ama bu zehri yememelisin. Şeker seni öldürür."

Ellerimi saçlarımda gezdirip Lucky Charms'tan arta kalanları ayıklamak için uzandığımda, "Biraz tatlandırıcı kullanabilirsin," diye hoş bir teklifte bulundum. "Neden sana bir kâse hazırlamıyorum?"

Boğazından kahkaha ya da alaycı bir homurdanma gibi bir şey olabilecek sessiz bir ses çıkardı. Ben yerdeki pisliği temizleyip çöpe atarken, o tezgâha yaslanınca göz ucuyla onu izledim. Gövdesinin V şeklindeki uzun kısmı çıplaktı; her iki kolunda da ellerinden omuzlarına kadar uzanan siyah mürekkep, gövdesinin orasında burasında kelimeler ve ana hatlarıyla resimler oluşturuyordu. Lüks bir kumaştan yapılmış siyah bir eşofman altı kalçalarına kadar iniyor, göbeğinden kasıklarına kadar uzanan hafif bir kıl kümesini ortaya çıkarıyor, dışarıdaki sokak lambalarından sızan alçak ışıktaki bel bandının üzerindeki dövme zar zor görünüyordu. İpli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup karın kaslarını mükemmel bir şekilde üst üste dizilmiş kutulara dönüştürürken kalın bir şekilde yutkundum.

Birdenbire mısır gevreğine değil, daha karanlık bir şeye açlık duymaya başladım.

"Yatma vaktin geçmedi mi?" diye sordu bana. "Küçük kızların uykuya ihtiyacı vardır."

"Ben de yaşlı erkekler için aynı şeyi söyleyebilirim," diye burnumu çekerek karşılık verdim ve kaseye biraz daha mısır gevreği doldurduktan sonra

yulaf sütü almak için buzdolabına gitti. "Bu arada ben on yedi yaşındayım ve yedi yaşımdan beri sokağa çıkma yasağım olmadı. Brando doğduğu andan itibaren gece boyunca Aida'dan daha sık beslenme görevindeydim."

"Ne kadar iyi bir kız," dedi bunu kötü bir şeymiş gibi gösteren bir sesle. "Sağlıklı ve sorumluluk sahibi. Bunu nereden aldığını merak ediyorum... belki de babandan?"

Ona ters bir bakış fırlattım ama o soğuk bakışlarıyla beni süzüyordu. "Babam iyi bir adamdı."

Sadece onu incelediğim için sert yüz hatlarını büzen gerginliğin parıltısını yakaladım. Sadece yarım saniye, ama babama duyduğu nefreti ifade etmeye yetti.

Kaşlarımı çattım. Aida ile olan ilişkisinde, onun ölmüş sevgilisini ve bebeğinin babasını kıskanmak için biraz erkendi.

"İyi sıkıcıdır," diye teklif etti ve aniden çok yaklaştı, beni tezgahın köşesine sıkıştırdı.

Kollarını laminant parkeye dayayarak beni içine hapsetti. Erkeksi kokusu etrafımı sararken, onun yakınlığı karşısında donup kaldım. Bakışlarını göğsüme indirdi ama elini hareket ettirdiğinde bu bana uygunsuz bir şekilde dokunmak için değildi. Bunun yerine boynumda taşıdığım ağır madalyonu parmaklarının arasına aldı ve bakışlarına doğru kaldırdı.

"Bu da ne?"

Yutkundum ve elimi zincirin etrafına dolayarak zinciri onun elinden çekip almaya çalıştım. Aida'nın sevgilisinin sahip olduğum en değerli şeye dokunması bana yanlış geliyordu.

"Seni ilgilendirmez."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, buz gibi kalkanların ardında bir şeyler çalışıyordu. "Sanırım sen de benim işim olduğunu anlayacaksın küçük kız."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, ama o çoktan lavaboya su doldurmak için dolaptan bir bardak almak üzere uzaklaşmıştı. "Tiernan, ne demek istediğini sordum."

Uzun bir su içti, boğazı çalışıyor, karnı sıkılıyordu. Bakışlarımı kaçırdım, çenemi sıktım.

Bardağı boşaltıp lavaboya koyduktan sonra sinsice, "Neden annene sormuyorsun?" diye önerdi. "O uyandı ve ben gidiyorum."

"Gecenin bir yarısı."

Kibirli bir sırıtış ağzını eğdi, yara izi bronz tenine karşı parlak bir beyaza dönüştü. Korkunç ve çirkin olmalıydı ama bu sadece onun güzelliğini biraz daha uhrevi kılıyordu.

"Özel bir uçağa sahip olmanın avantajları."

"Özel uçaklardan kaynaklanan fosil yakıt emisyonları sadece Avrupa'da son beş yılda yüzde otuz bir oranında artmıştır. Dört saatlik bir uçuşun ortalama bir insanın bir yılda saldığı kadar emisyona neden olduğunu biliyor muydunuz?" Bana sadece kayıtsızca göz kırptığında, ben de öfkeyle baktım. "İğrençsin," dedim çocukça olmasına rağmen.

Elimde değildi.

Onun yanında olmak derimin altında binlerce arının vızıldaması gibi hissettiriyordu. Sıcak ve sinirliydim, açıklanamayan nedenlerden dolayı ikimize de kızgındım.

Kalın, kara bir kaşını bana doğru kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

Az konuşan bir adam olduğunu öğreniyordum. Acımasızca, ki bu benim doğama aykırı, milyar dolarlık işlerini yönetecek kadar yüksek bir IQ'ya sahip olup olmadığını merak ettim.

"Neden annemle birliktesin?" diye sordum, sonra hafifçe irkildim çünkü sanki annemin onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyormuşum gibi göründü, oysa gerçekte durum tam tersiydi. Bir elini kaldırıp başparmağını alt dudağına götürdü.

Bir hipnozcinun sarkacı gibi ileri geri, ileri geri. "Hiç 'merak insanı öldürür' diye bir söz duyunuz mu? kedi'?"

Baykuş gibi göz kırptım. "Beni... tehdit mi ediyorsun?" O da bana göz kırptı.

Korku kalbimi sertçe göğsüme vurdu, ama onun altında, derimin ve kemiklerimin altında, derinlerde

Beynimin sinapsları, entrika ile kanımı ısıtan garip bir şehvet karıştı.

Ona yaklaştım, mısır gevreği kasede vıcık vıcık olmuştu ve unutulmuştu. "Ondan ne istiyorsun?"

Ağzının yaralı tarafı küçük bir gülümsemeye kalktı. "Bir erkek bir kadından ne ister?"

"Vücudu," diye tahmin ettim, onun basitliği karşısında sönmüştüm.

"Onun sırları," diye düzeltti, bir şekilde aynı zamanda kültürlü olan o kaba törpüyle.

Otomatik olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir elim tuttuğu madalyona uzandı, gümüş hala onun dokunuşundan sıcaktı. Bakışları oraya kaydı, kaşları gerildi, gözlerinin üzerine onu neredeyse iskelet gibi gösteren gölgeler düşürdü.

Şeytani.

"Endişelenme küçük kız," dedi, sözleri etime derinlemesine saplanan buz sarkıtlarıydı. "Merakımı hak edecek kadar ilginç olmak için çok gençsin."

Dönüp akıcı bir şekilde odadan çıkarken bir an ona bakakaldım, güçlü omuzlarının arasındaki deride uzun siyah çetele izleri vardı.

"Ve sırlarımı bulsan bile anlamlandıramayacak kadar yaşlısın," dedim gecikmeli olarak, yanaklarımda renk yükseliyordu çünkü benden daha iyi olmaya devam ediyordu.

Yumuşak kıkırdaması bir duman şeridi gibi koridorun aşağısından bana doğru geliyordu.

Öfkeyle sütlü mısır gevreğimi ve bir kaşık alıp odama geri götürdüm. Şekerli lapanın tadına bakmadan yedim ve Tiernan'ın çıkarken çıkardığı sesler koridorda yankılanana kadar bekledim.

Boş kâseyi komodinin üzerine koydum, ikiz yatağımdan kayarak çıktım ve Aida'nın kapısını çalmadan önce birkaç şey almak için koridordan çamaşır dolabına doğru yürüdüm.

"Tiernanny?" diye tatlı tatlı seslendi.

Tiernan'ın kendisine böyle iğrenç bir lakap takılmasına izin vermesini hayal bile edemediğim için bu lakap karşısında öğürdüm.

Onu bir daha gördüğümde bu isimle çağıracağıma yemin ettim. Kapıyı iterek açmadan önce, "Benim, anne," diye seslendim.

Pencereler açıldı, Tiernan'ın erkeksi kokusundan geriye hiçbir şey kalmasın diye tatlı bir esinti odaya yayılıyordu. Dağınık yatağın ortasında yan yatmış, bir bacağını poposunun yuvarlaklığını göstermek için yukarı kaldırmış, bir eli dantel geceliğinin kenarıyla oynayan tatlı, çiçek kokulu Aida'ydı her şey. Beni görünce bir tutam saçını gürültüyle yüzüne savurdu ve yıpranmış pembe ipek yastıklarına yaslandı.

"Tanrı'ya şükür," diye bağırdı dramatik bir şekilde, bir kolunu alnına atarak. "O adamla daha fazla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Anne, lütfen onunla cinsel yaşamın hakkında konuşma..." Ona nasıl hitap edeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Ön kolunun altından bana bakarak, "Şu uzun boylu, esmer ve yakışıklı, soğuk su mu içiyor?" diye sordu.

Ona alaycı bir bakış attım. Aynı anda kıkırdamaya başladık.

"Buraya gel, tatlı güvercin," diye seslendi rüya gibi gülümsemesiyle, sayısız erkeği kendisine aşık eden aynı gülümsemeyle.

Ben de farklı değildim.

Kusurları, benmerkezciliği ve her zamanki ihmalkârlığı ne olursa olsun, bana o film yıldızı gülümsemesini attığında annemi sevmekten başka bir şey yapamazdım. Babamın bana küçük bir kızken verdiği sevgi sözcüğünü kullanması da yardımcı olmuyordu.

Kollarımdaki çarşafları daha yükseğe kaldırdım. "Çarşafları değiştirmeden yatağa yaklaşmayacağım."

Aida'nın keyifli kahkahası odada çınladı, gümüş bir flütten çıkan müzik kadar yüksek ve netti. Ona sııttım ve çarşafları yüzüne fırlattım. Çarşafları yüzünden iterken dramatik bir şekilde kustu, sonra soluk pembe çarşafların arasından fırlayıp bana doğru hamle yaptı. Bana çarpıp geriye doğru tökezlediğinde irkildim. Beni iki eliyle düzeltti.

Kollarını gövdemın etrafına doladı, beni bir an için o kadar sıkı kavradı ki nefes alamadım. Burnunu saçlarıma bastırduğında hareketsiz kaldım, beni içine çektikten sonra yumuşak ve hülyalı bir iç çekti.

"Güvercinim," diye mırıldandı, beni sıkıca kavrayarak. "Benim tatlı, duyarlı kızım. Sensiz ne yapardım ben?"

Doğrusu bazen ben de aynı şeyi merak ediyordum. Yıl sonunda mezun olacaktım ve umarım yıllardır hayalini kurduğum okula kabul edilirdim.

New York Üniversitesi.

Ünlü bir Sanat Tarihi programına ve Stern Business School'da ciddi anlamda havalı bir Sürdürülebilir İşletme programına sahiptir.

Altı yaşımdan beri bu benim hayalimdi ve babam ziyaretlerinden birinde bana mor bir NYU kapüşonlu sweatshirt getirmişti. Sekiz yaşındayken, birlikte çıktığımız nadir bir tatilde beni Houston'daki Güzel Sanatlar Müzesi'ne götürdüğünde, sanat koruma uzmanı olmak istiyordum. Önemli bir adamdı, bu yüzden bir konservatör tarafından işlendiğini ilan eden bir afişin bulunduğu boş bir çerçeveye merakımı ifade ettiğimde, hemen o bölüme girmemizi sağladı.

Burnuma gelen keskin vernik ve terebentin kokusunu, bir Gustav Klimt tablosunun üzerine eğilmiş adamın dikkatli ve sabit ellerini hâlâ hatırlayabiliyordum. Adamın eski tuvalin üzerindeki kir katmanlarını ve zamanın patinasını dikkatle sıyırmasını ilgiyle izlemiştim. Bir tarafı donuk ve gri-kahverengiydi, diğer tarafı ise yavaş yavaş ilk yapıldığı zamanki gibi canlı renklerle canlanıyordu.

Sihir gibiydi.

Şimdiye kadar gördüğüm en saf haliydi.

O zaman da şimdi olduğu gibi bir şeyler beni etkilemişti. Dikkatli bir adanmışlıkla, yıllar süren acımasız aşınma ve yıpranmadan sonra bile en gerçek benliğinizi ortaya çıkarabileceğiniz fikri.

Bana umut verdi.

Sonra daha geniş bir cazibe vardı, işletme alanında yoğunlaşarak çalışmanın daha pragmatik çekiciliği

sürdürülebilirlik ve çevre bilimi. Babamla birlikte Teksas kırsalını gezerek saatler geçirmiş, ailenin petrol ve doğal gaz şirketi olarak geçmişi hakkında her şeyi öğrenmiş, aynı zamanda bir değişiklik yapma arzusunun filizlenmesini de öğrenmiştim. Hayatım boyunca küresel ısınmanın feci etkilerini görmezden gelmek imkansızdı, bunu görmezden gelmeye çalışan petrol devletinde bile. Crosby kimya tesisi yangını, 2020'de binlerce kişiyi aç ve susuz bırakan alışılmadık kış donu, Meksika Körfezi'nde patlayan boru hattı, Yüzüklerin Efendisi'ndeki Sauron'un gözü kadar cehennem gibi görüldüğü için basının uygun bir şekilde "Ateş Gözü" adını verdiği devasa bir okyanus yangınına neden oldu.

Bunlar beni etkiledi çünkü babamı etkilemişlerdi ve düşünebildiğim ilk andan itibaren onu idol olarak gördüm.

Lisemde geri dönüşüm girişimleri organize ettim, Two Rivers Kampı'nda boru hattını protesto ettim ve daha pek çok şey yaptım, aynı zamanda sığır çiftliklerinden kaynaklanan karbon emisyonları üzerine araştırma projemle eyalet çapında bir bilim fuarı kazandım.

Dünyayı yeşil bir yer haline getirmek babamın hayatının sonundaki misyonu oldu.

Ve böylece benim oldu.

Birbirinden son derece farklı iki hayalim vardı ve ikisi arasında nereye düşeceğimi pek umursamıyordum, çünkü ikisine de asla tutkusuz kalmayacağımı biliyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, New York Üniversitesi'ne girecek ve tam burs alacak kadar şanslı olursam, ikisinden birini sürdürme fırsatından vazgeçmek istemediğimdi.

Aida için değil.

Belki Brando için bile değil.

Hayatımda ilk kez kendim için bir şey istedim.

Evet, Aida'nın bensiz ne yapacağını merak ediyordum, çünkü şüpheleniyor olsa da olmasa da o zaman geliyordu.

"İyi olacaksın," diye güvence verdim ona, yumuşak, solgun saçlarını okşayarak. "Ben doğmadan önce de iyiydin."

"Baban vardı."

Hafifçe irkildim, çünkü bu doğruydı. Aida kendine bakmakta iyi ya da mutlu olan bir kadın değildi.

"İşte bu yüzden Tiernan'ı bulduğum için çok minnettarım," dedi o hüzünlü haliyle. "Bizi New York'a taşımak istiyor." "New York!" Şok içinde annemden uzaklaştım, ağzım kafatasımda açılan bir kurşun deliği kadar yuvarlaklı.

"Anne, ciddi olamazsın. Adamı sevmiyorsun bile."

Bana kaşlarını çatı, sonra kırıksıklıklardan endişelendiği için kaşlarının arasındaki kırıksıklığı parmağıyla düzeltti. "Bana 'anne' deme, sevgilim. Tabii ki ciddiğim. Onun parası var. Bir sürü parası. Ve bana iyi davranıyor. Ondan hoşlanmadığını biliyorum çünkü babanın anısına karşı bir tehdit oluşturduğunu düşünüyorsun." Uzun bir iç çekiş için durakladı. "Ama o bizim bir aile olmamızı istiyor."

"Seni kendi yatağında, Brando'yla beni de tavan arasında gözlerden uzak bir yerde kilitli tutmak istiyor," diye karşı çıktım, bu fikir karşısında titriyordum.

"Her zaman aptalca bir hayal gücün vardı."

"Eğer aptalsam, bunu senden aldım," diye tersledim, sonra Aida'nın geniş, mavi gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim.

Benden uzaklaşıp, burnunu çekerek yaptığı sarsıntılı hareketlerle yatağındaki çarşafı sırıtırken iç çektim.

"Üzgünüm," dedim, çünkü öyleydim. İlişkimizde daha çok yetişkin rolünde olduğumu uzun zaman önce öğrenmişim. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı; merak ve tatlılıkla çocuk gibiydi, memnun etmek için heyecanlıydı ve şefkat ve ilgi için hevesliydi. Asla kötü bir niyeti yoktu ve bu yüzden ona kızmak bana kabalık gibi geliyordu.

Doğasını değiştiremezdi.

Babam denediği halde onunkini değiştirememişti.

İnsanların değişimden aciz olduğunu söylemek yanlış olmazdı ve her zaman ideal olmasa da bununla yaşayabilirdim.

Annem yeni çarşafın bir ucunu yatağın altına sokmak için eğilirken arkasından yaklaştım ve kollarımı sardım.

onun etrafında.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ipek kaplı sırtına doğru. "Keşke ne kadar güzel ve yetenekli olduğunu bilseydin. Sana, bize bakmak için bir erkeğe ihtiyacın yok." Alt dudağımı çiğneyerek durakladım. "Bunu yeterince iyi yapmıyor muyum?"

Doğruldu ve kollarımı karnına daha da sıkı dolayarak onlara sarılabildi. "Sen harika bir kızsın. Ama bizi bir erkek gibi güvende tutamazsın. Bir erkeğin yapabileceği gibi bizi zengin ve güvende kılamazsın, tatlım. Bu kadar basit."

Onu ikna edemeyeceğimi bildiğim halde, "Artık 1950'lerde değiliz," diye homurdandım. "Bizi zengin edebilirim."

"Sanat muhafazakârlığı okuyarak mı?" diye sordu kolumu okşayarak. "Hayır, tatlım. Sen hayallerinin peşinden koş, ben de erkeklerin peşinden koşayım, tamam mı? Yaptığım her şeyi sen mutlu olasan diye yapıyorum. Tiernan seni ülkenin en iyi okullarına sokabilir."

"Sürdürülebilir iş eğitimi alabilirim ve girmek için onun yardımına ihtiyacım yok." Bu fikir beni çok kızdırdı.

"New York Üniversitesi'nin eğitim masraflarını karşılayabilir," diye ikna etti ve yüzümü ellerinin arasına alabilmek için bana doğru kaydı. "Çalışmayı bırakıp derslerine odaklanabilirsin... belki bu sana biriyle çıkmak için zaman bile kazandırır. Yüzün sürekli bir ders kitabının arkasına saklanamayacak kadar güzel."

"Mali yardım var." Tiernan'dan isteyerek para almamın imkânı yoktu. İçimden bir ses her bir doların şartlara bağlı olduğunu söylüyordu.

Aida kuşkulu bir iç çekiş yaptı. "Gerçekten Bianca, ondan nefret etmeye o kadar kararlı mısın ki hayatlarımızı nasıl değiştirebileceğini göremiyorsun? Bu şekilde yaşamayı seviyor musun? Maaştan maaşa. Brando'nun bir dahaki sefere hastaneye yatmasını karşılayıp karşılayamayacağımızı mı merak ediyorsun?" Tiradında duraksadı, istemeden verdiği tepki karşısında gözleri kısıldı.

Benim için önemli olan tek şeyi bulmuştu.

Brando ve onun iyiliği.

Yavaş bir gülümseme yanaklarına tereyağı sürülmüş gibi kaygan bir şekilde yayıldı. "Brando için en iyi doktorların, en iyi tedavilerin parasını ödeyebilir. Ve bağlantıları var. Eminim ona en son tedavileri uygulayabilecek birini tanıyan birini tanıyor." Durakladı, yıllar boyunca onunla paylaştığım araştırmalardan bazılarını hatırlamaya çalışırken yüzü düşünceli bir hal aldı. "Belki lazer tedavisi bile olabilir."

"Lazer interstisyel termal terapi," I düzeltildi otomatik olarak, ama mücadele içimden çıkmıştı.

Brandon'a daha küçük bir çocukken epilepsi teşhisi konmuştu. Grand mal nöbetlerinin sıklığını azaltmak için bir ilaç kokteyli ve ketojenik bir diyet uyguluyordu, ancak yine de ayda yaklaşık iki kez oluyordu. Okulundaki öğretmenler durumla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı, ancak bir nöbetten sonra o kadar uykulu ve halsiz oluyordu ki ya Aida ya da ben onu alıp eve götürmek için işten ya da okuldan ayrılmak zorunda kalıyorduk. Ne zaman onunla ilgili bir telefon alsam, kendini geri dönülmez bir şekilde yaraladığı bir olay olmasından endişe ediyordum. Bir keresinde kaşını sehpaye çarpmıştı. Başka bir seferinde, mutfağa giderken merdivenlerden düşmüştü. Tek katlı bir evde yaşamamızın ana nedeni buydu.

Diyet ve ilaçlarla epilepsisini kontrol altına alabildik.

Ameliyat yeterince pahalı ve tehlikeli olduğundan, sadece en iyi doktorla ilerlemek konusunda kendimizi rahat hissedimiz

-Bando'nun hastalığı tamamen yok etme şansı vardı. Küçük kardeşimin korku ve endişeden uzak bir hayatı olabilirdi.

Kalbim göğsümde isteksiz bir umutla alev alev yanıyordu.

Tiernan Brando'nun huzurunu satın alabilseydi, ona istediği her şeyi verirdim.

Sanki düşüncelerimiz tarafından çağrılmış gibi, küçük kardeşim kapıda belirdi, gözleri lamba ışığına karşı o kadar kısıktı ki, parlak mavi irislerini göremiyordunuz. Sarı bukleleri birbirine karışmış ve aşırı uzamıştı, alnına dökülüyor, garip açılarla yukarı kalkıyordu.

Ona bakarken gözlerimin arkası yaşlarla doldu, aşk boğazımda sert bir düğüm oldu.

Evet.

O çocuk için her şeyi yaparım.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı, bir yumruğunu bir gözüne sürterken diğerinde çok sevdiği Iron Man aksiyon figürünü taşıyordu.

"Üzgünüm, dostum." Yanına yaklaştım ve onu kollarımın arasına aldım. Yaşına göre küçüktü, artık uykusu gelmediği ya da nöbet geçirmedeği sürece buna izin vermeyecek kadar büyümüş olmasına rağmen hâlâ kolayca taşınabiliyordu. Burnumu kulağının üzerindeki buklelere soktum ve tatlı kokusunu içime çektim. "Yatıya kalırsınız diye düşünmüştük."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı kısık sesle, gözleri kocaman açılmıştı. "Pijama partilerine bayılırım."

Güldüm. "Biliyorum. Annem ve ben yatağı yeni yaptık, böylece hemen içine girebilirsin."

Hiç tereddüt etmeden kollarımdan sıyrıldı ve uykulu, küçük bir kıkırdamayla temiz çarşafların içine atladı. Aida pişmanlık ve şefkat karışımı bir duyguyla onu izliyordu. Babama beyin rahatsızlığı olan bir oğul verdiği için duyduğu utancı hiçbir zaman üzerinden atamamıştı.

Brando'ya babamın ölümünden üç ay sonra teşhis konmuştu, bu yüzden neden bu konuya bu kadar odaklandığını anlamadım. Babam onun büyümekte olan, meraklı, akıllı, öğrenmeye ve keşfetmeye hevesli bu küçük adamı çok severdi.

Tıpkı babam gibi.

Aida gözle görülür bir şekilde melankoliden sıyrıldı ve onunla birlikte yatağa girdi, vücudunun kıvrımlarına sıkıca sarıldı ve tombul yanaklarından birine ahududu üfledi. Adam ciyakladı ve onun kucağında kıvranmaya başladı.

Onları izlerken kalbim ağrıyordu ve omuzlarım o kadar ağırlaşmıştı ki hareket edemiyordum.

İkisine de dünyayı vermek istiyordum. Aida'nın annemiz olması ve benden yirmi sekiz yaş büyük olması önemli değildi. Brando'nun oğlum değil de kardeşim olması önemli değildi.

Onlar benim ailem ve benim sorumluluğumdaydı.

Bu yüzden, içimi sızlatsa da Tiernan'a gerçek bir şans vermem gerektiğini biliyordum çünkü o ikisini de şu anda benim yapamayacağım şekilde mutlu ve güvende kılabilirdi.

Bu bir riskti ama her zaman almaya hazır olduğum bir riskti çünkü Aida ve Brando'nun stresten, endişeden, kıtlıktan ve hastalıktan uzak bir hayat yaşamaları için ruhumu satabilirdim.

"Gel bize katıl, tatlım," diye seslendi Aida yumuşak, küçük bir gülümsemeyle, bu seferki biraz çarpıktı. Bu sadece çocukları için kullandığı bir gülümsemeydi. "İki bebeğimle birlikte uyumak ne büyük bir zevk."

Ağzımda titrek bir gülümseme belirdi ama bir saniye daha durakladım. Bu gece ve bu anla ilgili bir şey, Tiernan'la birlikte New York'a taşınma olasılığımızın bilgisi, bir bölümün kapanışı gibi son hissi veriyordu.

Babamın ölümünden sonra hayatımız geri dönülemez ve korkunç bir şekilde değişmişti ve o zaman olduğu gibi şimdi de yeniden değişeceğini hissediyordum. Tek umudum bunun en iyisi olmasıydı.

Pembe çarşafların içindeki küçük aileme katıldım, Aida'nın sırtına kıvrıldım, kollarımı ona doladım, böylece Brando'nunkilere dolayabildim, ikimiz de onun vücuduna yaslandık. Eksikliklerine rağmen ikimiz de annemizi seviyorduk.

Fazla seçeneğimiz yoktu.

Elimizde kalan tek şey oydu.

Bensiz ne yapacağını bilmeseydi de, ben de onun için aynı şeyi hissediyordum. İnişli çıkışlı hayatımda Aida Belcante benim tek değişmezim oldu.

Ve tam orada, hızlı ve derin bir uykuya dalarken tüm evrenimdeki en değerli iki insanı yanımda tutarak, ne olursa olsun onların değişmezi olacağıma yemin ettim.

Hayallerimden vazgeçmek anlamına gelse bile.

Tiernan'ı evimize temelli davet etmek anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Bianca

Uyandığımda Aida'nın parfümünün yumuşak çiçek kokusu burnumdaydı çünkü saçları yüzümdeydi. Haftalardır ilk kez derin ve huzurlu bir uykudan uyanırken gülümsedim. Bacaklarım vücudunun alt kısmına yayılmıştı, ellerimden biri karnının üstünden geçerek Brandon'ın kalçasının kıvrımına sokulmuş başının üzerinde duruyordu.

Nadir ve güzel bir hoşnutluk içimde uğuldadı.

Küçüklüğümde beri New York'a taşınmak istiyordum ve ailemle birlikte gitme fırsatı gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bu yüzden Tiernan'a ve annemden istediğini söylediği sırlara karşı hâlâ temkinliydim ama aynı zamanda kararlıydim.

Her zaman yaptığımız gibi durumdan en iyi şekilde yararlanacaktık.

Uykuya dalmaya hazırlanırken anneme doğru kıvrıldım. Bugün Pazar'dı ve bu haftaki tek izin günümde biraz daha dinlenebilirdim.

Aida'nın bana karşı ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Kan dolaşımı zayıftı ama Brando ve ben, ağır yorganın altında ona karşı sıcak bedenlerdik. Onu kontrol etmek için bir gözümü araladım.

Sırt üstü uzanmış, bir kolunu Brando'ya dolamış, diğerini başının üzerine atmıştı. Yüzündeki ifade yumuşaktı ve

Tatlı, güzelliği o kadar keskindi ki göğsümü ağrıtıyordu.
Yanağımı göğsüne yaslamak için hareket ettiğimde gözlerim tekrar kapandı.

Hareket etmediğini fark etmem bir anımı aldı.

Göğsünde hafif bir nefes alıp verme yok.

Kaburgalarının kafesinin arkasında atan kalbinin sessiz gümbürtüsü yok.

Hiçbir şey.

Vücudumun her bir zerresi dondu.

Gözümü kırpmadım. Nefes
almadım.

Sanki annemin vücudunun hareketsizliğini taklit etmek
daha az endişe verici olacaktı gibi.

İşe yaramadı.

Zihnimin bana bağırdığı şeyden başka bir şey olarak
geçemeyecek kadar soğuk ve hareketsizdi.

Öldü.

Yaşadığım şokun ardından panik tüm sistemimi sardı.
Yatakta dizlerimin üzerine çöktüm, Aida'nın üzerine eğilip iki
parmağımla boğazındaki nabızı kontrol ederken Brando'yu
uyandırmayacak kadar bilinçliydim.

Hiçbir

şey.

Bileği mi?

Hiçbir

şey.

Panik içinde bir feryat boğazıma düğümlendi.

Teni soluk sarıydı, sıcaklıktan arınmıştı. Dokusu soğuk ve
pürüzsüzdü, sanki cansız bir şey gibiydi. Bembeyaz
dudaklarına hafifçe dokunduğumda parmaklarım titredi.

Çaresizlik içimi kemiriyor, endişe kol ve bacaklarımı
kemiriyor, öyle ki şiddetle titreyerek yatağı sarsıyorlardı.

Acımasız, sonsuz bir an boyunca ne yapacağımı
bilemedim.

Çocuksu bir yanımla tekrar uzanıp uyumak, kendime tüm
bunların kötü bir rüya olduğunu ve uyandığımda daha iyi
olacağımı söylemek istedi.

Ruhumun bir başka, bağlanmamış parçası Aida'ya
öfkelenmek, uyanana kadar omuzlarını sarsmak istiyordu.

Cehennem. Cehennem. Uyanana kadar!

Çünkü ona ihtiyacımız vardı, bunu bilmiyor muydu? Üstlendiğim tüm sorumluluğa rağmen benim sadece bir kız, Brando'nun ise sadece bir erkek olduğunu anlamıyor muydu?

Bizi nasıl bırakabilir?

Ama sonra Brando uykusunda hafifçe kıpırdandı ve bir metre uzunluğundaki plastik Demir Adam heykelciğini kolunun kıvrımına daha sıkı soktu.

Boğazım, içime saplanan acının etrafında kapandı. Eğer parçalara ayrılırsam Brando'nun ölü annesinin yanında uyanacağını ve sonsuza dek yara alacağını hatırlayana kadar boğulacağımı sandım.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim ve dilimde Aida'nın parfümünün tadını hissedince irkildim.

Bu durumla başa çıkmak için benden başka kimse yoktu.

Bu yüzden, görüşüm durana kadar derin nefes aldım ve yavaşça, tüm bunların ağırlığıyla çökeceğimden korkarak ayağa kalktım.

Nefesime odaklanırken kendime her seferinde bir adım dedim.

Gir ve çık.

Yatağın etrafında döndüm.

Sonra kollarımı nazikçe küçük kardeşime doladım ve onu kollarıma aldım. Uykusu ağırdı ama onun ağırlığını, bana karşı sıcaklığını memnuniyetle karşıladım. Bir sonraki nefesimi onun mis gibi kokan saçlarına verdim.

Onu bir gecede ölüm odasına dönüşen yatak odasından dikkatlice çıkarıp koridordan kendi odasına taşıırken bu beni rahatlattı. Onu süper kahraman çarşaflarının içine soktuğumda neredeyse hiç kıpırdamadı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve gözlerimi yakan bir yoğunlukla ona baktım. Kendimi durduramadan parmaklarım boynundaki nabızı buldu. Beni ateşlemek için o kalp atışının yankılanmasına ihtiyacım vardı.

Mutfağa geçip 911'i aramak için sabit hattı açtığımda onu düşündüm. Onlara Aida'dan bahsederken Formika tezgâha vurdum, sonra

Nabzını ölçmek için odasına geri dönmemi söylediklerinde uyluğuma yaslandı.

Vücudunun üzerinde duraksadım, parmaklarımı uzattım ve solgun boynuna tekrar dokunmak için kendimi zorlarken titriyordum. Soğuk ve sertti, taş gibi pürüzsüzdü.

Boşluk, Brando'nun göğsümdeki nabzının yerini aldı ve içimde yankılandı. Boş göğsümde kabaran umutsuzluğa karşı savaştım, kederle zonklayana kadar içimdeki her şeyi yedim, ama bu kaybedilmiş bir savaştı.

Acil durum operatörü bana yardımın yolda olduğunu söylediğinde, Aida'nın odasının köşesine kıvrılmış, ıslak yanağımı duvara dayamıştım.

"Arayabileceğiniz biri var mı?" diye sordu kadın operatör yumuşak bir sesle. "Bir aile üyesi mi?"

Dudaklarımın arasından hıçkırıklı bir hıçkırık patladı ve gözyaşlarım ıslak bir şekilde yere düştü. Hıçkırıklarım boğazımdan aşağı inerken gözyaşlarımın düştüğü yere baktım.

"Hayır," diye fısıldadım sertçe. "Sadece annem, küçük kardeşim ve ben varız. O sadece yedi yaşında."

"Bir arkadaşına ne dersin?" diye sordu. "Sana yardıma gelebilecek biri."

Gözlerimi kapattım, başımı sallarken alnımı duvara yaslayıp ileri geri salladım. Yakın arkadaşlarımız yoktu. Aida birileriyle çıkmakla çok meşguldü, kaçınılmaz olarak ayrılıp onları da kaybedene kadar her gördüğü erkeğin arkadaşlarını kendine çekiyordu. Ben de işte, okulda ve evde Brando ile çok meşguldüm, bu yüzden bu haberin büyüklüğü karşısında arayabileceğim kadar yakın kimsem yoktu.

Brando çekici ve güzeldi. Bir sürü arkadaşı vardı ama yedi yaşındaki bir çocuğu yardım için arayamazdım ve onları sadece okuldan ve tek tük oyun buluşmalarından tanıdığım için ailelerini aramaktan çekinirdim.

Aida'nın odasının köşesinde otururken hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, annem yatağında ölmüştü, benim

Koridorun sonundaki kardeşim her an cevaplayamadığım sorular ve meraklarla uyanabilirdi.

Kısa, korkunç bir an için ben de ölmüş olmayı diledim.

"Hanımefendi," diye seslendi operatör, bilmeden yanımda yere düşürdüğüm telefondan.

Uyuşmuş parmaklarımı plastik telefonun etrafında kıvırmaya ve yanağıma götürmeye zorladım. "Evet."

"Arayabileceğin biri var mı?" diye tekrarladı. "Okuldan bir öğretmen, bir arkadaş ya da bir erkek arkadaş bile olabilir mi?"

Erkek
arkadaşım.

Belki...

Tiernan.

Seçim yapmakta zorlanırken başım dönüyordu. Dolgun ağızlı ve acımasız gülümsemeli dövmeli milyarderleri çok az tanıyordum. Aida'yla sadece üç aydır çıkıyordu ve sempatik olmak bir yana, herhangi bir kalbi barındıracak türden bir adama benzemiyordu. Annemin öldüğünü ve Brando ile benim yetim kaldığımızı söylemek için aradığımda nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordum.

Ama gerçekten başka seçeneğim var mıydı?

Aida gitmişti. Babam ölmüştü. Ve kurtuluş için tek umudum, bin dolarlık takım elbise giymiş bir iblis olduğundan emin olduğum bir adamda yatıyor gibiydi.

Operatöre cevap vermeden komodine doğru süründüm ve Aida'nın eski iPhone'unu aldım. Tiernan en son aradığı kişiydi.

İsmine doğru bastırdığımda terli parmağım camda bir leke bıraktı.

Üç uzun, sarsıcı zil sesinden sonra kaba bir ses cevap verdi. "Ben Tiernan Morelli."

Soyadını tanıyamayacak, az önce kim olduğunu ilan ettiğini tam olarak fark edemeyecek kadar kederliydim, aksi takdirde bunu takip eden kabusların hiçbiri yaşanmayabilirdi.

Bunun yerine, trajediden aptallaşarak fısıldadım, "Tiernan? Ben Bianca Belcante. Biz... Yani," diye nefesimi içime çektim.

boğulan kadın. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Gelir misin?"

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Tiernan Morelli

Yardımaınıza ihtiyacım var.

Iniquity'deki penceresiz ofisimde, şehrin kalabalık sokaklarının üç kat altında oturuyordum ve Bianca Belcante'nin tatlı, hafif güney aksanlı sesi masamın üzerindeki hoparlörden duvarlara çarpıyordu.

Yardımaınıza ihtiyacım var.

Sözler basitti ama anlamı derindi.

Bunun en büyük nedeni, bu gezegende geçirdiğim otuz yıl boyunca hiç kimsenin benden yardım istemediğini fark etmemdi. Sekiz kardeşli ailemde dört kardeşten üçüncüsüydüm. Küçük kardeşlerim tavsiye almak için Lucian'a ya da korunmak için Leo'ya giderlerdi. Bana değil.

Şiddet ya da intikam içermediği sürece yardım için gidilecek türden bir adam değildim.

Morelliler parlak ve temiz değildi ve rakiplerimiz Constantine ailesi gibi davranmıyorduk.

Ne kadar sıkıcı.

Morelliler çatlaklarını ve yarıklarını, günahlarını ve ardından gelen kaçınılmaz tövbeyi severlerdi. Kumları ve gölgeleri, hafif kırıklıkları.

Kusurları onları New York'un yüksek sosyetesinde karanlık bir güç haline getirdi.

Ama Morelliler için bile sıra vardı.

Bryant ve Sarah Morelli'nin üçüncü oğulları Tiernan Morelli sadece biraz kırık değildi.

Onarılamayacak kadar hasar görmüştü. Kara koyun.

Karanlık at.

Ailesi için ne kadar önemsizse onlar için de o kadar tehlikeliydi çünkü onu anlamıyorlardı. Anlayamazlardı.

Akıllı Morellis son derece disleksik bir adamla nasıl ilişki kurabilirdi?

Muhteşem Morellis böyle yaralı bir adamın yüzüne nasıl bakabilirdi?

Mavi kanlı Morelliler, ailesinin yıllarca toplumdan saklamaya çalıştığı bir şüphe bulutu altında doğan bir adamı nasıl kabul edebilirdi?

Ben bir ötekiydim ve Morelliler gibi bir ailede uyumsuzluğa, bireyselliğe yer yoktu. Ya onlardan biriydin ya da değildin.

Hayatımın son otuz yılını kendimi onlara kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Teknik olarak en büyük ağabeyim Lucian geçen yıl şirketin başına geçmiş olmasına rağmen hâlâ aileyi gölgelerden yönetmeye çalışan babam Bryant'a. Ve belki de, çarpık bir şekilde, büyük kardeşlerim Lucian ve Leo'ya. Hiçbir ilişkimiz yoktu. On ikinci yaş günümde Bryant tarafından akla hayale gelmeyecek bir şey yapmaya zorlandığım için mi? Ya da ondan önce bile benim hakkımda hep fısıltılar olduğu, gözlerimin gölgesi yüzünden ailedeki varlığımı çevreleyen bir gerilim olduğu için mi? Sebep ne olursa olsun, yakın değildik. Umursamamaya çalıştım ama başaramadım.

Morelli kahverengisi değil. Annemin McTiernan grisi bile değil. Ama güneşte ağarmış yeşim taşı gibi parlak, soluk bir yeşil.

O gözler beni hemen ayırmıştı ama diğer kusurlarım bu ayrımı daha da pekiştirmişti.

Ben de kendimi aile için değerli kılmak için elimden geleni yaptım.

Lucian aile imparatorluğu Morelli Holding'i yönetiyordu.

Leo emlak işinde kendi yan kuruluşunu yönetiyordu. Başarılı ve daha da önemlisi yasal iş adamlarıydılar.

Peki ya ben?

Kirli işlerin yapılması gerektiğinde Bryant'ın gittiği kişi bendim. Ailemizin daha karanlık çıkarlarını kontrol eden kişiydim, bir yandan da kendi sağlıklı girişimlerim vardı.

Ailem beni aydınlıkta istemediğinde, gölgeleri kontrol etmemden çok mutlu oluyorlardı. Karanlıkta, New York Şehri'ni tıpkı babam ve kardeşlerimin kendi bölgelerini yönettikleri gibi yönetiyordum. Onların gözünde kısa çöpü çekmiş olabilirdim, ama şehrin bel altını seviyordum, suçluların şiddeti ve kurnazlığı kendi yaralı kalbime sesleniyordu.

Hırslarını ve dürtülerini anlıyordum. Aynı acı ve nefreti damarlarımda hissettim ama bunu kendi başarıımı körüklemek için kullandım.

Aşmaktan korktuğum hiçbir çizgi, güç ve kabul görme hırslarımın hiçbir sınırı yoktu.

Bu yüzden Bianca Belcante'nin tatlı, genç sesi beni yardıma çağırdığında, kelimeler boş kalbimin boş odalarında değil, içimin derin, karanlık merkezinde yankılandı.

Bu bir fırsattı.

Aida Belcante'yi baştan çıkarmak için üç dayanılmaz ay harcamıştım ve benimle New York'a taşınmasını sağlamaya bu kadar yaklaşmıştım. Constantine ailesine diz çöktürme planımın ikinci aşamasını başlatmaya ve tüm sosyetenin buna şahit olmasını sağlamaya.

Çünkü Aida sadece eğlenmek için oynadığım güzel, boş bir biblo değildi.

Eğlenmedim. Bir
amacım vardı.

Ve yaşlı kadınla olan amacım basitti.

Lombardi & Ghorbani hukuk büromuzun özel dedektifi
Ricardo Stavos geri gelir gelmez

Constantine ailesiyle olan ilişkisine dair kanıtlarla bana geldiğinde ne yapacağımı biliyordum.

Lane Constantine'in metresini, dul eşi Caroline Constantine'e ve onun tüm zavallı çocuklarına karşı kullan. Çünkü o kaltağın nefret ettiği bir şey varsa, o da halkın önünde küçük düşürülmekti.

Aida'nın ölümü planlarımı bozabilirdi ama kızı, sorumluluk sahibi, şehit olmaya meyilli, küçük Bianca benden yardım istiyordu.

Kendini bir doğum günü hediyesi gibi fiyonkla güzelce sarılmış bir şekilde kucağıma bırakıyordu.

Ben olsam alırdım.

O sadece on yedi, kardeşi ise sadece yedi yaşındaydı.

Anlayabildiğim kadarıyla yakın akrabaları yoktu, bu yüzden her iki çocuk da koruyucu aileye verilecekti, muhtemelen ayrılacaklardı çünkü bu tür durumlarda çocuklar genellikle ayrılırdı, özellikle de aralarında bu kadar büyük bir yaş farkı varken.

Beyaz atıma atlar ve onları kendim için toplardım. Zor olmazdı. Karun'dan daha fazla paranız ve polis teşkilatının, siyasetin ve iş dünyasının her köşesinde bağlantılarınız varsa, iki veledin velayetini almak çocuk oyuncağı olurdu.

İki çocukla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu daha sonra düşünebilirdim. Onlar doğmadan önce başlayan bir oyunun piyonlarıydı. Ve onları kontrol edecektim. Constantine'ler Lane'in küçük kirli sırrını öğrenip onu kendi amaçları doğrultusunda kullanmadan önce saldırıyorsa zaman çok önemliydi.

Caroline olası bir aile skandalının kokusunu ülkenin öbür ucundan alabilirdi.

"Elbette," dedim Bianca'ya, çoktan avukatımın bilgilerini alıp ona durumla ilgili mesaj atmaya başlamıştım. "Sana yardım edeceğim, küçük kız. Ama bilmelisin ki, parayı geri almayı bekleyeceğim."

Telefondan boğuk bir ses geldi, acı ve şokun yanı sıra öfkenin de sesi. Telefonun ucunda bir gülümseme

Ağzımın kenarında. Zeytin rengi teninin yanakları ve boğazı kıpkırmızı kesilmişken, onun çırpınması ve kızarması hoşuma gidiyordu.

Bianca'da yapmacıklık yoktu. Zarafet ya da öğrenilmiş çekicilik yoktu. Lucky Charms gevreği yer ve Cuma geceleri küçük kardeşiyle Marvel çizgi romanları okurdu. İklim değişikliği konusunda tutkuyla tartışır, özel jet kullandığım ve tek kullanımlık plastikler kullandığım için neredeyse kafamı koparır, çevreciliğin dünyayı yöneten büyük paralı büyük adamların yöntemlerini değiştirmek için yeterli ekonomik değere sahip olmadığını anlamazdı. Ufukta beliren şafağın bulutları alacalı pembeye çevirişine bakarken düşünce akışını kaybetti ve kütüphanedeki sanat kitaplarından baktığı resimlerin görüntülerine bakarak iç geçirdi. Onu kahvaltıda yiyebilecek bir adamın yanında, sanki benim yanımda güvendeymiş gibi, kalçalarını sıyıran büyük boy gömlekler ve göğsünü açıkta bırakan spor üstler giyiyordu.

Clueless ve naif.

Onu manipüle etmek Aida'dan bile daha kolay olurdu.

Gençliğine ve saflığına rağmen Bianca'nın iradeli ve zeki olduğuna şüphe yoktu. Aida kızının iyi notlarıyla sürekli övünürdü, ama bunun ötesinde bir şeydi bu. Bianca'nın cesareti vardı, ki bu çoğu kadının benim yaralı yüzüm ve soğuk tavırlarımla karşılaştıklarında eksikliğini hissettikleri bir şeydi.

Onu manipüle etmek annesi kadar kolay olmayacaktı ama içimdeki karanlık ve aç bir şey bundan heyecan duyuyordu. Bir meydan okuma istiyordum. Bianca'nın inatçı çenesinin gözyaşlarıyla titrediğini ve onu kanatlarımın altına alırken gözlerinin parladığını görmek istiyordum. Benim kontrolüm altında.

Zavallı küçük şey, ona sunmaya niyetlendiğim tek şey mahvolmakken, benim onun kurtuluşu olduğumu düşündü.

"Benim hiç param yok," diye belirtti. "Brandon ve benim... hiçbir şeyimiz yok... Kimsemiz yok."

Hayır, ama yaparlardı.

Onlara dünyamı gümüş bir tepside sunar ve dünyanın onları yalayıp yutmasını dikkatle izlerdim.

"Sus," diye mırıldandım, içimde karanlık bir sevinç tohumu filizleniyordu. "Her şeyin icabına bakacağım. Polisi aradın mı?"

"Yoldalar. Brando'ya henüz söylemedim. Hâlâ uyuyor. Onu benden almaya çalışacaklarından endişeleniyorum."

"Bunun için endişelenmeyin. İkinizi alıp otele götürmek üzere biri kısa süre içinde orada olacak." Ortağım Ezra Feck'e onları alması ve yerleştirmesi için mesaj atmıştım bile. Resmi unvanı korumam olsa da, gerçekte o daha çok bir infazcıydı. Ayrıca sırlarımın büyüklüğü konusunda güvendiğim tek kişiydi. Elena Lombardi, avukatım ve Morelli işinin daha pis taraflarını emanet ettiğim tek kadın, önümüzdeki birkaç saat içinde orada olacaktı. "Gelebildiğim zaman orada olacağım."

"Yapabildiğin zaman mı?" diye tekrarladı aptalca. "Annem-Kız arkadaşın yeni öldü ve tek söyleyeceğin bu mu?"

Yorgun bir şekilde iç çektim. "Şimdi çocukça davranmanın sırası değil Bianca. Kardeşin için güçlü olmalısın."

"Ben güçlüyüm," diye karşılık verdi, bir Chihuahua'nın bir Danua'yı hırlaması gibi. "Ama annem daha yeni öldü, Tiernan. Bu senin için bir şey ifade etmeyecek kadar soğuk musun?"

Sağ elimdeki yüzüğe baktım; Bianca'nın iri gözlü bakışlarıyla aynı renkte, iri, kare bir safirin etrafına oyulmuş ağır, süslü gümüş. Bu, nesiller boyunca en büyük erkek çocuğa verilen McTiernan yüzüğüydü.

Annem Sarah, ben dokuz yaşındayken Bryant'ın unutulmuş bir suçtan dolayı bana yumruk atmasının ardından kırık parmağımın üzerine itmişti. Cehennem ateşi gibi acıtmasına rağmen metal çıkıntı yapan kemiğe takıldığında çığlık atmamıştım. Gözlerindeki bakış beni sabit tuttu, gri renk kasvetli bir yoğunlukla taşa dönüşmüştü.

"Benden başka kimseye ait değilsin." Elini dalgalı siyah saçlarımın üzerinde gezdirdi, sonra parmaklarını enseme kenetleyerek beni biraz salladı. "Bryant onların hepsine sahip olabilir ama sen benim Tiernan'ımsın, evimin efendisisin."

Ve daha sonra, parmağımdaki yüzük, yukarıdaki kırık

kemiğimin etrafındaki şişmiş et kütlesi tarafından tabana sıkıştırıldı.

Babam beni salonda köşeye sıkıştırmış, gözlerini gümüşe dikmişti.

Her zaman yaptığı gibi, beni istemese, sevmese ve benimle asla gurur duymasa bile, yine de istediği gibi davranabileceği biri olduğumu hatırlattı.

Sağ elimin diğer parmaklarını da kırmıştı.

Ailemden biri ölseydi cenazelerine gitmezdim.

Yani...

"Hayır." Sesim düz ve soğuktu. "Öyle değil. Ölüm hayatın bir parçasıdır. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar çabuk büyür ve akıllanırsın."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı ama sesi görüşmemizin başında olduğundan daha güçlüydü. Benden nefret etmek ona kararlılık veriyor, fırtınalı işkencesinde bir dayanak noktası oluyordu.

Bilgisayarımdan ping sesi gelip vesayet sözleşmesi gelen kutumda belirttiğinde, "Şüphesiz," diye onayladım. Elena hızlıca çalıştı. "Yine de benden yardım istedin ve ne ekersen onu biçeceksin."

Arka planda siren sesleri duyuluyordu.

"Arayacak başka kimsem yoktu," diye itiraf etti usulca ve onu karanlık bir köşede otururken hayal edebiliyordum, şafak ışığı yüzünün klasik güzellikteki düzlemlerinde kırılıyordu, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslak mavi kadife gibi koyuydu.

Üzüntüsüyle, gülümsemesiyle olduğundan daha güzeldi.

Trajediyi anlayabilirim.

"Tanıdığın şeytanı aradın," diye tahmin ettim, adamım Henrik Basso kapıdan içeri adım atıp çenesini bana doğru salladığında masamdan kalktım. "İşe dönmem gerekiyor Bianca, ama senin için geleceğim. Geldiğimde de bunu senin istediğini unutma."

Küçük bir duraklama. Bir tereddüt hıçkırığı.

Sonra sesi inançla titreyerek şöyle dedi: "Elinden gelenin en kötüsünü yap. Hiçbir şey bu kadar kötü olamaz."

İçimde dolaşmasına izin vermek için bir an ayırarak karanlık kıkırdamamı kapattım. Sık sık gülmek için bir nedenim yoktu ve bu his hoşuma gidiyordu.

"Efendim?" Henrik sordu, yüzüne yansıtmayacak kadar iyi bilmesine rağmen gözlerinde şok vardı.

Ona sıırttım, yüzümdeki ifade bıçak sırtı gibi keskindi. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bana ulaşamayacağını uygun kanallardan duyurun."

Belcante kardeşlerle ilgili planımı uygulamaya koymadan önce ailemin geri kalanının bunu öğrenmesi iyi olmazdı. Kendini beğenmiş pislik Lucian araya girip zaferin kendisine ait olduğunu iddia ederken, yeni aşık olmuş ve bu konuda yumuşak davranan Leo, Caroline'la tartışmamam konusunda beni uyarmaya çalışabilirdi.

Bryant bu durumu Morelli Holding'in kontrolünü Lucian'dan geri almak için kullanmaya çalışacak, Bianca'yı Constantine'lere ve kendi ailesine karşı bir koz gibi kullanacaktı.

Onlar için çok kötü.

Bu benim zaferimdi, onların değil.

Onlara yıllarca süren alaylarından, saygısızlıklarından sonra Morelli adının başarısını ve gücünü en az onlar kadar hak ettiğimi gösterecektim.

Belki daha da fazla.

"İş mi?" Henrik sordu.

"Evcil hayvan projesi. Benim yoğun ilgimi gerektiren bir proje," diye düzelttim.

Paralarını ayaklarımın altına sermeyi seven tüm zengin enayiler için şehir merkezinde işlettiğim kumarhanenin zeminine doğru kapıdan çıkarken adımlarımda neredeyse lanet bir sıçrama vardı.

Yıllarca araştırdıktan, ülke çapında müfettişler görevlendirdikten ve doğru insanların kulaklarına tohumlar ektikten sonra, sabrım nihayet meyvelerini veriyordu.

Constantine ailesinin çöküşü, düşmanlarımı alaşağı etmek için onu nasıl acınası şekillerde kullanacağımı bilmeyen güzel, masum bir sarışın kılığında kucağıma düşmüştü.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Bianca

Daha önce hiç cenazeye gitmemiştim. Babamınkine belli nedenlerden dolayı davet edilmemiştim... yani annemin onun metresi olmasından dolayı. Belcante ailesi Aida, Brandon, ben ve Brando'nun ilk doğumundan beri görmediğimiz bir amcadan oluşuyordu. Küçük topluluğumuz bir üyesini kaybetmeyi göze alamazdı. Yine de o soğuk Salı öğleden sonra annemizi gömüyorduk.

Brandon yanımda burnunu çekti, Aida'nın son istirahatgâhı olacak topraktaki esneyen yaranın yanında durduğumuzda terli eli benimkilerden birine kenetlendi.

Doğup büyüdüğü, babamla tanıştığı ve beni doğurduğu New York'a değil de buraya, Teksas'ın bir kasabasının kenar mahallesindeki bu rastgele mezarlığa gömülmekten nefret edeceğini bilmek acı veriyordu. Memleketinde beyaz, sivri çatılı bir kilisenin arkasında, babam ve Aida'nın bir gün birlikte gömülmeyi planladıkları küçük, şirin bir mezarlık vardı. Bu boş bir hayaldi. Elbette babam Bishop's Landing'de, ailesinin nesillerinin de kendisiyle birlikte gömüldüğü devasa bir mermer dikilitaşın altına gömülmüştü. Ama Aida, babam yanında olamasa bile aşk hikayelerinin doğduğu yerdeki o şirin mezarlığa gömülmek isterdi. O, en mutlu anılarının arasına gömülmek isteyecek türden bir romantikti.

Bunun yerine, sekiz yıl önce zorunluluktan taşındığımız bu Allah'ın belası kasabanın toprağına gömölüyordu.

Yine de yaralı toprağın ve pırıl pırıl tabutun etrafında tahmin ettiğımden daha kalabalık bir yas grubu vardı. Birkaç eski sevgili, hepsi üzgün gözlerle ve nemli yüzlerle, çünkü Aida sizin için yanlış olduğunu anlasanız bile sevmeye devam ettiğiniz türden bir kadındı. Komşularımız, sokağın karşısında yaşayan dört küçük çocuklu Dabrowski ailesi, sütlü kataraktlarıyla yaşlı Bayan Rhodes, Aida'nın yıllarca baştan çıkarmaya çalıştığı ama başaramadığı yakışıklı motorcu Brick. Okuldan arkadaşlarım Zoey ve Hitchcock da aileleriyle birlikte Brando'nun arkadaşları ve onların aileleriyle birlikte oradaydı. Aida'nın alışveriş merkezindeki güzellik salonunda birlikte çalıştığı birkaç kişi ve lokantadan bazı arkadaşlarım da oradaydı.

Ve tanımadığım bir adam.

Yas tutanların oluşturduğu halkanın dışında, siyah bir trençkot giymiş ve boynunun altına kırmızı bir fular sıkıştırmıştı. İlk başta onu Tiernan sandım ama daha kısa ve genişti, ellerinde dövme yoktu. Gözlerini üzerimde hissettiğimi sandım, ama ne zaman baksam başka bir şeye odaklanmıştı.

Tiernan yoktu.

Aslında sürpriz olmamalıydı, çünkü bir pislik olduğunu kanıtlamıştı, ancak katılmaması beni utanç verici bir şekilde incitti.

Kendisiyle New York'a taşınmasını istemesine rağmen Aida'yı gerçekten umursamıyor muydu?

Çalkantılı bir kederin ardında bıraktığı çocukları için gerçekten hiç sempati duymuyor muydu?

Aida'nın odasının zemininden ona seslendiğimde, neyin yanlış gittiğini anlatmamı istedi ve ben kelimeleri kekeleyerek söylerken sessizce dinledi. Bitirdiğimde, o kadar çok kelimeyle söyledi ki, bir hafta boyunca bununla ilgileneceğini söyledi.

açıklanmayan bir fiyat söyledi ve sonra telefonu kapattı, beni şaşkın, kızgın ve acı verici bir şekilde yalnız bıraktı.

Ama bazı şeyler olmuştu.

Polis ve acil yardım ekibi gelmişti.

Tabii ki Brando uyandı ve ben de olanları açıklamak zorunda kaldım.

Beni şaşırttı çünkü ağlamadı. Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü, konuşurken sesi sanki uzun bir hıçkırık festivalinden çıkmış gibi cızırtılıydı ama tek bir damla gözyaşı dökmedi. Bunun yerine elimi sıkıca tuttu, diğer eliyle de Iron Man'ini kavradı ve ben polisler ve sağlık görevlileriyle konuşurken evin içinde beni takip etti.

Sonra Çocuk Koruma Servisi geldi ve Brando ile beni gece için ayırmak istedi. Bizi götürmeye çalışan adama bağırıp çağırdığımı, beni zorla sakinleştirmeye çalışan polise çığlık attığımı itiraf etmekten utanmıyorum.

Bir adam gelmişti.

Belki de "adam" demek hafif kalır.

Yunan mitolojisinden fırlamış bir dev gibi iriydi. Bir eliyle bütün kafamı avuçlayabilirdi. Polisler bile durmuştu, üstün bir avcının önünde kaçmaya hazır bir av gibi.

Ancak sonradan adının Ezra olduğunu öğrendiğim adam sadece CPS ajanının yanına gitti ve ona bir yığın kağıt verdi. Adam sağırdı ve birlikte sessizce konuşurlarken küçük bir tabletle iletişim kuruyordu.

On dakika sonra, isteksiz ajan kağıtları aldı, bize endişeli bir bakış attı ve gitmek üzere arabasına geri döndü.

Birden, keşke CPS ile gitseydik diye düşündüm.

Ancak Ezra tabletini kullanarak kendini tanıttı ve bizi durgun su kasabamızdaki tek güzel otele götürmeden önce çantalarımızı toplamamız için eve geri götürdü.

Brando ve ben çift kişilik yataklardan birinde kıvrılmış oturuyorduk, küçük kardeşim ise uyukluyor ve burnunu çekiyordu.

Kapı çalındı ve kalbim nihayet Tiernan'ın gelip gelmediğini merak ederek sendeleyerek uçmaya çalıştı.

Değildi.

Onun yerine, Vogue reklamlarındaki gibi giyinmiş, koyu kızıl saçları salondan gelen sarı ışıktaki yakut gibi parlayan bir kadın kapıyı açtı. Güzel ve varlıklı olduğu belliydi, Ezra'ya bir şeyler imzalarken gözleri odayı tararken ifadesi boştu.

Ve sonra bizi gördü.

Ve o çarpıcı yüz sempati ile açıldı.

Hayatım boyunca insanların yüzünde bu ifadeyi görmüş ve bundan nefret etmişim ama bize yaklaşıp tokalaşmamız için elini uzatışında acıma duygusundan yoksun bir şey vardı.

Elena Lombardi Tiernan'ın avukatıydı ve cenaze düzenlemelerini ve uygun bir vasiye yerleştirilmemizi kolaylaştırmak için oradaydı.

Sakindi, etkiliydi ve boğucu olmadan nazikti. Onunla konuşmak içimde düğümlenen gerginliğin bir kısmının gevşemesini ve yumuşamasını sağladı.

Yıllar önce ortadan kaybolan yozlaşmış amcamızın izini bulabileceklerinden şüpheliydim, bu yüzden muhtemelen koruyucu ailelerin yanına ya da en iyi ihtimalle evlat edinmek isteyen iyi bir çiftin yanına yerleştirilecektik. Brando'dan ayrılmayacağıma yemin ettiğimde Elena sadece hafifçe gülümsemiş ve manikürlü elini battaniyenin altından bacağıma koymuştu.

"Bunu yapacağınızı bir an bile düşünmedim," diye güvence verdi. "Ben senin iyiliğini düşünmek için buradayım. Merak etme Bianca."

Ama endişeliydim.

O gece karanlıkta yatıp Brando'nun kabuslarında inlemesini dinlerken **endişeliydim**, uykusuzluk beni rahatsız ediyordu çünkü uyanacağım hissinden kurtulamıyordum.

O sabah annemi bulduğum gibi kardeşimi de yanımda ölü buldum.

Endişelendim çünkü Tiernan iyi bir adam değildi. İçimdeki her şey bana bir iblisle anlaşma yaptığımı haykırıyordu, şartlarını bilmiyordum.

Cenaze müdürü ve CPS ile görüşmelerimizin olduğu ertesi gün ya da çiçekleri ve Aida'nın gömüleceği kıyafetleri seçtiğimiz bir sonraki gün gelmediğinde, endişemiz daha da arttı.

Uyuyamadım.

Rahatlayamadım.

Bilinmeyen tarafından, yaptığımız anlaşmanın kaçınılmaz sonucu tarafından takip edildiğimi hissettim.

Tiernan, Brando ve bana ihtiyaç duyduğumuz anda yardım etmek için ne tür bir ödeme talep ederdi?

Tabutun toprağa inerken çıkardığı mekanik gümbürtü dikkatimi tekrar o ana çekti, gözlerim tabut inerken parlak siyah ahşaba sabitlendi.

Brando yanımda inledi, sanki Aida'nın toprağa düşüşünü izlemek için çok küçükmüş gibi başını koluma soktu. Kolumu ona doladım ve bu acıyı ondan alabilmeyi içtenlikle dileyerek onu kendime çektim. Kabaca yutkunurken boğazım kuru ve acılıydı.

"Amin," diye seslendi Rahip Tanrı'ya. Herkes "Amin," diye yankılandı.

* * *

Cenazeden sonra bir resepsiyonumuz yoktu, bu yüzden insanlar Brando ve bana saygılarını sunmak için sıraya girdiler. Elena, Ezra ile birlikte arkamızda duruyordu, ikisi de bizi izleyen nöbetçilerdi. Tiernan için bizi izliyorlardı.

Hangi cehennemdeydi?

Yeni bir kasabada rastgele bir ailenin yanına verilip bir daha tanıdığımız hiç kimseyi göremeyecek miydik?

Kalbim öyle bir çarptı ki nefes alamadım.

Kurduğum tüm hayallerin Aida ile birlikte yok olduğuna inanmak zordu.

Aile yok. New York yok.

Muhtemelen NYU'ya gidemeyecektim. Altı ay sonra on sekiz yaşına girdiğimde bir işe girecek ve Brando'nun velayeti için başvurmaya çalışacaktım. Üniversitedeyken hem çalışıp hem de ona bakamazdım. Zeki ve becerikliydım ama Brando bana ne derse desin, ben Harika Kadın değildim.

"Çok üzgünüm Bianca," diye mırıldandı Hitchcock, avucumu iki iri, kara elinin arasında tutarken kara gözleri sempatiyle sıcacıktı. "Keşke bir şey yapabilseydim... Keşke kalmanı sağlayabilseydim."

Gülümsemem eski gazoz kadar düzdü ama çabam için kendime A verdim. "Bunu söylemen çok hoş."

Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı ve derin bir nefes aldı. "Fırsatım varken söylemek istedim... bunu bilmiyorsun, seni izledim ve anlamadığınızı söyleyebilirim ama güzelliğin ve nezaketin iz bırakıyor. Onlar bende bir iz bıraktı ve bunu unutmuyacağım."

Göz kırptım.

Hitchcock ve ben şehirdeki ilk haftamdan beri arkadaştık. O da yeni çocuktı, kafeteryada birkaç çocuğun alay ettiği ağır bir aksanla kusursuz İngilizce konuşan Hindistanlı bir göçmendi. Hemen yanına oturmuş, diğer masayı görmesini engellemiş ve kıkırdamaları arasında onunla konuşmuştum.

Zorbalık hakkında konuşmadık.

Sanırım bunun yerine Amrita Sher-Gil'in hipnotik otoportreleri hakkında konuştuk.

Zoey küçük grubumuza birkaç hafta sonra en iyi arkadaşı taşındığında katılmıştı. Okulda öğle yemeklerinde ve hafta sonları seyrek olarak takılırdık çünkü Brando'ya bakmam gerekiyordu, parlak Hitchcock'un zaten bir

Yerel bir gaz şirketinin IT departmanında çalışıyordu ve Zoey okulun yüzme takımındaydı.

Arkadaştık ama şimdiye kadar onlara ne kadar değer verdiğimi bilmiyordum. Ya da onların bana ne kadar değer verdiğini.

"Teşekkürler, Hitch," diye mırıldandım ve öne eğilerek yanağından öptüm.

Omzumdaki bir ağırlık beni sıkıştırdı ve arkadaşımın kucağından geri çekti. Bir ürperti yapışkan bir fermuar gibi omurgamdan aşağı inerek tüm bedenimi sarstı.

Omzumun üzerinden bakmadan, beni kimin tartakladığını biliyordum.

Çoğunlukla da şimdiye kadar bunu yapan tek bir adam olduğu için. Ama aynı zamanda soğukkanlılığının elektrikselsel bir niteliği vardı.

Eylül öğleden sonrası, atmosferde titreşen bir fırtına gibi.

Tiernan gelmişti.

"Saygılarını sunan herkesi öpüyor musun?" Sesi soğuktu, sırtımdan aşağı buzlu su gibi süzülüyordu.

Omzumu tuttuğu yerden çekip çıkarmaya çalıştığımda parmakları daha sıkı kıvrıldı ve beni gövdesine doğru çekti. Soğuk tenime değen ani sıcaklığı beni yeniden ürpertti.

Ona bakmak için başımı kaldırıp geriye doğru eğdim. Solgun gözleri ağır, çatık kaşlarının gölgesinde parlıyordu, yanağını ikiye bölen yara izi gerginlikten bembeyaz olmuştu.

"Peki ya yaparsam?" Çenemi öne doğru sallayarak karşı çıktım.

Hafifçe homurdandı, sıcak nefesi yüzümde gezindi. "Eğer annenin cenazesini erkek tavlama için kullanmak istiyorsan, sanırım bu senin ayrıcalığıın."

Ona bakakaldım, kalbimin olduğu boşlukta öfke alevlendi ve her soğuk santimimi alevle aydınlattı.

"Bu ne cüret?" Sertçe fısıldadım.

"Bu ne cüret?" diye karşı çıktı ve beni hızla bırakarak öne doğru bir adım attı ve Hitchcock'un babasının elini kabul etti. "Teşekkür ederim."

Başsağlığı dilemeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bay Khatri kalın gözlüklerinin arkasından ona göz kırparken, Bayan Khatri onun yanında usulca kıkırdadı.

"Reyanş," diye fısıldadı. "Genç bir Cary Grant'a benziyor."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Khatri ailesi Alfred Hitchcock filmlerine takıntılıydı, dolayısıyla tek oğullarının adı da buradan geliyordu.

"Eğer yaralı ve kaba saba biri olsaydı, belki," diye izin verdim nefesimin altında.

Hitchcock sırttı at Ben. O duydum hepsi hakkında Annemin erkek arkadaşı.

Eski erkek arkadaşı, tahmin ettim.

Yine de oradaydı, cenazeye katılanların taziyelerini kabul ederken bir anda Brando ve benim yanımda sanki aileden biriymişiz gibi durdu. Tüm cazibesi ve yumuşak mutsuzluğuyla mkemmek, kalbi kırık bir erkek arkadaş gibiydi.

Onu izlemek beni hasta ediyordu.

Daha da kötüsü, bizi ondan başka sığınacak kimsemiz olmadan bıraktığı için Aida'dan nefret etmeme neden oldu.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Brando elimi çekiştirerek bana sordu, ben de onun yanına doğru eğildim.

Boğazımda bir hıçkırık patladı ve sertçe yutkunduğumda orada sıkıştı kaldı.

"Unutma Brando, eve dönemeyiz." Teknik olarak eve geri dnebilirdik ama Elena'nın şirketi Aida'nın yüklü kredi kartı borçlarını ödemek için evi çoktan satışa çıkarmıştı. Bize biraz para kalacaktı çünkü babamın son parasını da evi satın almak için kullanmıştık ama fazla değildi. Bir zamanlar parayı hafife aldığımı düşünmek komikti. "Annem gitti ve yeni bir ev bulmamız gerekiyor."

Tekrar.

Ben yle bir şey demedim.

Brando, babam öldüğünde, Dallas'ta sahip olduğu güzel malikaneden bu küçük kasabadaki küçük eve taşınarak neredeyse bir gecede nasıl zenginlikten paçavraya döndüğümüzü hatırlayamayacak kadar küçüktü.

"Tiernan bizi eve götürebilir," diye teklif etti Brando, bana bakarken iri gözleri yaşlarla parlıyordu. "Değil mi?"

"Onunla gitmek istemezsin," dedim zoraki bir kahkaha atarak. "O kötü, yaşlı bir adam."

Alt dudağının alttan yuvarlanışını ve sallanışını izledim. Konuştuğunda sesi titrekti. "Ama başka nereye gideceğiz? Bizi kim götürecektir?"

Umutsuzluk içimde bir hayalet gibi dolaşıyor, ardında derin bir ürperti bırakıyordu.

Bilmiyordum.

Benim hiçbir cevabım yoktu ve Brando sadece bir çocuktü, tek sahip olduğu sorulardı. Kız kardeşi olarak, onun tek ailesi olarak, kendimi nasıl rahatlatacağımı bile bilmesem de onu rahatlatmakla sorumlu hissettim.

"Benimle geliyorsun," dedi Tiernan aniden önümüze geçerek, yas tutanların geri kalanı arabalarına doğru dağılmıştı, birkaçı yollarına devam etmeden önce mezarlıkta saygılarını sunmak için kalmıştı.

"Yaşasın!" Brando kollarını Tiernan'ın alt bacaklarına dolayarak ağladı ve yaşlı adam bu hareketten dehşete düşmüş gibi görünse de ona sıkıca sarıldı. "Biliyordum."

"Ne?" Tiernan'ın sakın iddiası karşısında nefesim kesildi.

Ondan yardım istemiştim ama en çılgın hayallerimde bile bunu teklif edeceğini düşünmemiştim.

Sanki bir aptalmışım gibi ürkütücü derecede solgun gözlerini bana dikti. "Sen. Geliyorsun. Benimle. Benimle."

Dişlerimi birbirine geçirdim, ellerimi yumruk yapıp kalçalarımdayadım. Ayağımı yere vurma arzusu güçlüydü. Bunun yerine, yorgun siyah ayakkabılarımın (Aida'nın döküntüleri) topuklarını çimlere vurdum.

"Hiç sanmıyorum."

"Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," dedi kolayca, Brando'nun omzunu beceriksizce okşadıktan sonra sanki bitlerden korkuyormuş gibi üç parmağını omzuna götürerek onu dikkatlice itti. "Tamamdır."

"Bitti mi?" Bitmiş olamaz. Bu işler zaman alırdı. Biliyordum çünkü konuştuğumuz CPS ajanı bana işlemler sırasında sabırlı olmam gerektiğini söylemişti. Kalıcı bir yerleştirme bulana kadar muhtemelen farklı koruyucu aileler arasında mekik dokuyacaktık. "İmkânı yok."

Kurt gibi sırtıyordu. "İşin içine para girerse ya da doğru isim doğru kulağa fısıldanırsa her zaman bir yol olduğunu öğreneceksiniz. Neyse ki siz ikiniz için, bende ikisi de var. Benimle New York'a geliyorsunuz."

Sağma soluma çılgınca baktım, bulamayacağımı bildiğim bir kaçış kapısı arıyordum.

"Doğru," dedi Elena arkamdan ve onu, Ezra'yı, Tiernan ve Brando dışındaki herkesi unuttuğumu fark ettim. "Hızlandırılmış duruşma bu öğleden sonraydı ve yargıç ona geçici velayet verdi."

"Bu sadece geçici bir durum," diye onayladım rahatlamış bir iç çekişle. Hâlâ bundan kurtulabilirdik. Çok geç değildi. Herkes Tiernan'dan daha iyiydi.

Zengin ve yakışıklıydı, ama bu nitelikler çürümüş kalbinin üzerinde sadece ince bir kaplamaydı. Kokusunu alabiliyordum, çürümüşlüğünü ve yeşil gözlü bakışlarının ardında gizlenen günahı görebiliyordum.

Kimse beni başka türlü ikna edemez.

"Deneme süresi," diye onayladı, aynı zalim sırtış ağzının yaralı tarafını kıvrarak. "Sadece hiçbirimizin birbirimizi öldürmeyeceğini kanıtlamak için."

Elena ve Brando güldüler.

Ben gülmedim.

İçimde bir savaş verirken bakışlarım Tiernan'ınkilere kilitlendi.

Ona güvenmiyordum. Ondan hoşlanmadım bile.

Brando'nun bakımı için ona nasıl güvenebilirdim? Sadece Aida'ya mı güvenmiştim? Hayır. Ben onun annesi ve babası, kız kardeşi ve en iyi arkadaşı, bakıcısı olmuşum. Onu ben doğurmamış olabilirdim ama diğer her yönden onun ebeveyniydim ve bundan gurur duyuyordum. Brando'ya elimden geldiğince iyi bakıyordum.

Tiernan koruyucumuz olsaydı, elimde daha fazla kaynak olurdu.

Hatta belki de Brando'ya nöbetlerden ve bunların uzun süreli sonuçlarından uzak bir yaşam sağlayabilecek bir ameliyat.

O da zekiydi. Sınıfındaki çoğu çocuktan daha zekiydi. New York'a taşınırsak, onun için daha iyi bir okul -en iyi okul- bulabileceğimizden emindim. Büyüyünce doktor ya da avukat, çizgi roman sanatçısı ya da dünya çapında bir fırıncı olabilirdi. Büyüdüğünde ne yapacağı umurumda değildi, sadece oraya sağlıklı, mutlu ve başarılı olmaya hazır bir şekilde gittiğini görmek istiyordum.

Belki Tiernan, Brando için en iyi seçimdi. Ama benim için en iyi seçim miydi?

Onda beni heyecanlandıran bir şey vardı, her şey bulanık, bilinmez ve belli belirsiz tehdit edici görüne kadar ruhumun dibindeki pisliği tarıyordu. Onun yanındayken kim olduğumu, onu kızdırmak için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmemek hoşuma gitmiyordu. İki zıt kutuplu mıknatıs gibiydi. Çocukken her bir mıknatısın benzer kutuplarını birbirine karşı zorlamaya, aralarında titreşen, buluşamayan ama gerilimle titreşen sert enerjiyi hissetmeye bayılırdım.

Tiernan'la gidersem bir daha asla eskisi gibi olamayacağıma dair içimde acı veren bir his vardı.

Tiernan bana kazanmaya alışmış birinin belli belirsiz eğlenen kibriyle baktı. Direncimi basmakalıp, neredeyse komik buluyordu.

Neden zahmet ettim ki? Bakışları sorar gibiydi.

İçimi çektim ve milyonuncu kez babamın orada olmasını diledim. O her zaman ne yapacağını bilirdi ve her zaman

Yapmaması gereken zamanlarda bile bizi kolladı.

Ama o orada
değildi. Aida orada
değildi.

Bana güvenen bir çocukla yalnızdım ve Tiernan'la gitme ya da yaygara koparma kararını verebilecek tek kişi bendim, yollarımızı ayırmamıza izin vereceklerdi.

"Deneme süresi," diye yavaşça kabul ettim, yeni gardiyanıma ters ters bakarak. "Üç ay içinde seni öldürmezsek, daha uzun süreli konaklamayı düşünüyoruz."

Memnuniyet ağzının sert kenarlarını yumuşattı ve gözlerini parlattı. "Mükemmel. Bu taraftan o zaman."

Kendisinden önce gelmemizi işaret etti, Elena Brando'nun elini tutup Ezra'yla birlikte ilerleyene kadar bekledi, sonra elini bileğime doladı.

"Önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmak istiyorsan, beni hırpalamayı bıraksan iyi edersin," diye onu uyardım.

"Eğer önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmak istiyorsan, küçük kız," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve kıvrımlı ama niyeti tamamen yırtıcıydı. "Bana borçlu olduğunu hatırlarsan çok iyi olur. Peki ya fiyatı?" O kadar uzundu ki bana yaklaşmak için eğilmek zorunda kaldı, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "İtaatin."

"İtaat mi?" Yankılandım, bu taleple sarsılmıştım.

Ona itaat etmek mi? Ne amaçla?

Geniş ve utanmazca sırtırken görebildiğim tek şey beyaz, kare dişleriydi. "İtaat. Bana baba demek dışında, söylediğim her şeyi tıpkı baban gibi yapacaksın."

"Bunu aklından bile geçirerek onun anısına leke sürme," diye tükürdüm ve tenimi bir kibritin kâğıdı yakması gibi yakmasına rağmen onu tuttuğu yerden çekip çıktım. "Onun yerini asla dolduramayacaksın."

"İstemem," diye söz verdi, sanki babam bu ülkenin gördüğü en iyi adamlardan biri değil de bir pislikmiş gibi. "İstediğim tek şey, Bianca, güzel bir

Sana her emir verdiğimde dudaklarından çıkan 'evet, efendim' kelimelerinin sesi. Belki bunu anlamıyorsun ama-" Daha da yakınımaya eğildi, nefesi yüzümde sıcaktı. O ürkütücü gözlerin üzerinde kıvrılan kalın, uzun kirpikleri sayabiliyordum. "Artık sana fiilen sahibim. Ve bundan zevk almaya niyetliyim."

Boğazımdan bir hırıltı geçti, kanımı donduran öfkenin bilinçsiz bir ifadesiydi. Elim hiç düşünmeden kalktı ve Tiernan'ın yaralanmamış yanağına çarptı. Bağlantı avuç içimde acı veren kıvılcımlar çakmasına neden oldu ama pişman değildim.

En azından Tiernan başını dikleştirip soğuk bir onaylamazlıkla dolu o amfibi gözlerini bana dikene kadar.

"Sana hak veriyorum çünkü annen yeni vefat etti, gençsin ve belli ki aşırı sinirlisin. Ama bir daha bana el kaldırırsan seni öyle bir dizime yatırırım ki başın döner."

"Buna cüret edemezsin," diye tısladım, o kadar yaklaşmışım ki ayakkabılarımın parmakları onun mokasenlerine değiyordu.

"Şimdi öğrenmek ister misin? Seni lanet olası bir mezar taşının üzerine yatıracağım ve güzel gözyaşları dökene kadar tokatlayacağım."

"Senden nefret ediyorum," dedim şişmiş boğazımın arasından. Gözlerimde yaşlar vardı ama bunların öfkeden mi yoksa üzüntüden mi olduğunu anlayamıyordum. "Sen bir canavarsın."

Kahkahası çarpışan semboller gibi çınladı. "Senin yeni baban olan bir canavar. Şimdi arabaya bin."

"Siktir git." Küfür etmeyi hiç sevmezdim ama Tiernan'da beni bir denizci gibi küfretmeye kıskırtan bir şey vardı. Kalbimde kaynayan zehirli duyguları ifade etmeye en çok yaklaşan sözcükler bunlardı.

Ben topuklarımın üzerinde dönüp mezarlığın solundaki yolda bekleyen tek arabaya doğru hışımla ilerlerken, o bıyık altından kıkırdadı. Annemin tabutunun bulunduğu toprak çukurun önünde durakladım, öfkemdeki çatlaklardan hüzün sızıyordu.

"Hoşça kal anne," diye fısıldadım kırık bir sesle, titreyen parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, sanki bir öpücük bırakıp sonsuza dek onunla birlikte dinlenebilecekmişim gibi.

"Al."

Neredeyse arkamı dönmeyecektim ama yumuşak bir şey dirseğime çarptı. Yere baktığımda Tiernan bana kan kırmızısı bir gül uzatıyordu, belli ki büyük fotoğrafının yanındaki aranjmandan koparılmıştı.

Deja vu beni öyle bir çarptı ki aklım başımdan gitti. Bunun doğru olmadığını bildiğim halde ondan ilk gülü almayı reddetseydim Aida'nın ölüp ölmeyeceğini nefretle merak ettim. Uykusunda patlayan bir beyin anevrizması geçirmişti. Bir an oradaydı ve bir an sonra gitti.

Her ne kadar öyle olmasını istesem de bu onun hatası değildi.

Gülü aldım, dikenleri tenime batmayınca şaşırdım. Yine de elimdeki hayali acının ruhumda on kat yankılandığını hissettim. Gülü ağzıma götürdüm, kokulu, kıvrımlı merkezini öptüm ve sonra annemin üzerine uzanması için boşluktaki toprağa bıraktım.

"Seni her zaman seveceğim," diye söz verdim ona, yanağımdan uçuruma bir damla gözyaşı düşerken Tiernan'ın gözlerinin üzerimdeki sıcak damgasını görmezden gelerek.

Yeni koruyucumu tanımadan, kaldırımda duran limuzine doğru ilerledim ve gösterişli görüntüsü karşısında başımı salladım. Ancak kapıyı açmak için elimi kola doladığımda Tiernan beni durdurdu, eli elime kenetlendi, gövdesi sırtıma hafifçe bastırdı ve nefesi kulağımdaydı.

"Önemsiz hayatına elveda de Bianca," diye fısıldadı karanlık bir son duyguyla. "Ve benim acımasız dünyama hoş geldin."

Tehlikeli Ayartma

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Bianca

BISHOP'S LANDING Birleşik Devletler'deki en pahalı gayrimenkuldü. Yarısı, Amerikan kraliyetinin anlamını tanımlayan Constantine ailesine, diğer yarısı da rakipleri Morellilere aitti. İlk aile hakkında çok daha fazla şey biliyordum ama ikinci aile hakkında onlara karşı temkinli olmamı sağlayacak kadar çok söylenti duymuştum. Umarım Sarah ve Bryant Morelli'nin siyah saçlı, siyah gözlü şeytan çocuklarından herhangi biriyle karşılaşmak zorunda kalmam.

Hayatım boyunca yeterince drama yaşadım, çok teşekkür ederim.

Uzun zaman önce, babamın vefatından hemen sonra, Caroline Constantine'in ya da babamın en büyük oğlu Winston'ın bizi bulmaya geldiğini hayal ederdim. Durumumuza acıyacaklarını ve Brando ile beni Bishop's Landing'e geri götürmeyi teklif edeceklerini hayal ederdim. Kendimi babamın ölümünü planladığına, bizi yoksulluktan kurtarmak için gelmelerinin an meselesi olduğuna ikna ettim.

Tabii ki hiç yapmadılar.

Bu sadece aptal, kalbi kırık bir kızın hayaliydi. Ama Bishop's Landing benim için her zaman umut ve hayallerle dolu bir yer olmuştu.

Elbette, Tiernan'ın bizi götürdüğü yer Bishop's Landing'di.

Pencereden geçen evlere bakarken koltuğumda kıpırdandım, hepsi devasa canavarlardı, bazıları destansı kapıların ve yüksek çalılıkların arkasından dışarı bakıyordu, diğerkleri ise tüm zengin ihtişamlarıyla gururla yolun açık manzarasındaydı.

Sadece evlere bakarken bile izinsiz giriyormuşum gibi hissettim, sanki polisler her an bizi kenara çekip geldiğim yere geri dönmemi isteyecekmiş gibi.

"Burada mı yaşıyorsun?" Brando burnunu cama dayayarak sordu. "Sen kral mısın?"

Tiernan'ın kahkahası alçak ve dumanlıydı. "Onun gibi bir şey."

"Soyadınız nedir?" Cenaze töreninden ve Dallas'tan New York'a yaptığım uzun uçuştan sonra yorgunluktan ve sarsıntıdan hoşnutluk gösteremeyecek kadar bitkin bir halde sordum. "Bizi içeri alan adamın adını bilmeliyiz."

"McTiernan," dedi kibarca.

Şaşkın bir kahkahayla homurdandım. "Ciddi misin? Tiernan McTiernan mı? Teklif etmemene şaşmamalı. Bu korkunç derecede orijinal olmayan bir isim."

"Bianca ve Brandon Belcante bu kadar iyi mi?" diye sordu, başını telefonundan kaldırmadan, parmakları ekranda gezinirken kaşlarını çatarak.

Tüm yolculuk boyunca bizi görmezden gelmiş, ağlamaklı, yorgun ve huysuz Brando'yu bana emanet etmişti. Elena bizimle New York'a kadar seyahat ettikten sonra, ona ihtiyacım olursa diye bana kartvizitini verdikten sonra kendi evine gitmek üzere ayrıldı. Ezra kaldı, şoförle birlikte bölmenin arkasında oturuyordu.

Dudaklarımı dişlerimin altında yuvarladım, onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Her şey kötü bir rüya gibi geliyordu.

"Ah, işte geldik," diye mırıldandı bir süre sonra, araba yolun sonunda, devasa aslan heykellerinin çevrelediği büyük bir demir kapıyla ikiye bölünmüş, yosun kaplı devasa bir taş duvarın önünde yavaşlarken. "Lion Court'a hoş geldiniz."

Süslü, kaydırmalı metal işçiliğinin arasından, öngörülebilir gelecekte evimiz olarak adlandıracağımız binaya bir göz attım ve nefesim kesildi.

Koyu renkli taş yapı tepelerden ve kulelerden oluşuyordu; kemerli pencereler, çıkıntılarında aşağı bakan taş çörtenlerin vahşi bakışları altında donuk gözler gibi parlıyordu. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi. Disney'in küçükler için yazdığı pembe peri masallarından değil, Grimm kardeşlerin kaleme aldığı karanlık ve tehlikeli masallardan.

Kâbusların ortamıydı.

"Vay canına." Brando'nun şok olmuş küçük nefesi sessiz arabada yüksek sesle duyuluyordu. Bize yeni koşulları olduğumuzu söylediğinden beri ilk kez dönüp Tiernan'a şüpheli bir bakış attı. "Sen vampir misin?"

Tiernan gözlerini kırıştırdı, sonra dudaklarından dökülen sert, boğucu kahkahayı ısırarak bastırmaya çalıştı. Bu mizah gösterisi karşısında o da benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Hayır, ben vampir değilim."

Brando ona kuşkuyla bakmaya devam etti. "Kanıtla."

Sesi kahkahalarla gümbürdedi ama yüzünü asmamayı başardı. "Biri vampir olmadığını nasıl kanıtlar?"

Küçük kardeşim bunu bir an ciddiyetle düşündü, sonra bana baktı. "Hiç sarımsağın var mı, Anca? Ya da belki bir haç?"

Gülmemek için dudaklarımı dişlerimin altında yuvarladım. "Hayır, Brandy Boy."

"Lanet olsun," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

Onu böyle yaparken görmek kalbimi sızlattı çünkü bu babamızın hayattayken yaptığı bir hareketti; bir şey düşünürken çenesinin üstündeki tüyleri ovuştururdu. Brando onu inceleyecek kadar büyümemişti, bu yüzden bu sadece doğal bir hareketti, bir şekilde babamızın ona aktardığı DNA'ya gömülmüştü.

Alnındaki bir tutam saçı düzeltmek için öne doğru eğildim çünkü dokunma dürtüsüne karşı koyamıyordum.

onu. Gerçek ve canlı olduğundan emin olmak için.

"Dişlerine bakayım," diye karar verdi sonunda, Tiernan'a yaklaşmak için koltuğun paralelinde sürünmeye başlamıştı bile.

Araba tepeden karanlık eve doğru ilerlerken dizlerinin üzerine tüneyerek bekledi.

Tiernan bir an için onu düşündü, yüzünde amansız bir ifade vardı. Kötü bir şey söyleyeceğinden, belki de Brando'ya vampirler gibi bir şeyden korktuğu için aptal diyeceğinden endişelendim.

Ama yapmadı.

Bunun yerine, yavaşça, güçlü çenesi gıcırdayarak, güçlü, beyaz diş sıralarını ortaya çıkarmak için ağzını açtı. Brando yakınına eğildi, kibar olamayacak kadar yakınına. Eğer yapabilseydi, pervasız bir aslan terbiyecisi gibi başını o dişlerin arasına sokardı.

Korku içimi kemirirken kalbim küt küt atıyordu. Çok güveniyordu, çok masumdu.

Ve gerçekten daha iyi olmadığımı biliyordum.

Zengin ve şık bir dünyaya giriyorduk ve babamdan elmas saatlerin ve ipeklilerin altında hayal edilebileceğinden daha fazla canavarın gizlendiğini biliyordum.

Tiernan'ın onlardan biri olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ama Brando adama hayranlıkla bakmaya başlamıştı bile; Tiernan'ın kesici dişinin ucunu test etmek için başparmağının ucunu kullanırken gözleri parlıyordu. Tiernan küçük bir tıslamayla parmağını çekti ve ona bakarken parmağını salladı.

"Keskinler!" dedi.

Yaşlı adam omuz silkti, başını dikleştirdi ve ağzını kapattı. "Başka türlü kanını nasıl emmemi bekliyorsun?"

Brando'nun ağzı açık kaldı, gözleri kocaman ve Spode porselen tabakları gibi mavi.

Tiernan bakışlarını ondan ayırmadı, yüzü tamamen kasvetliydi.

Tiernan'ın yüzünün yaralı tarafı yavaşça küçük bir sırtışla kıvrılana kadar bu değiş tokuş hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Brando korkunun yayılışını izledi, ifadesindeki korkunun yerini Tiernan'ınki gibi sol tarafı yüksek, aynalı bir sırtış aldı.

Tiernan aniden dişlerini göstererek ileri atıldı.

Brando kaçmak için acele ederken koltuğa geri düştü, sonra gürültülü kıkırdamalara boğuldu, karnını tutarak ağlayacak kadar çok güldü.

İçimde kanımı yavaşlatacak ve gözeneklerimi tıkayacak kadar yoğun bir şey dolaşıyordu. Zehirli olması gereken bir şeydi çünkü aslında her şey bizi bizden çalan adamlarla ilgiliydi ama değildi.

Parlak ve güzeldi ve o gün ilk kez öfke ve kederden başka bir şeyle ağlamak istememe neden oldu.

Brando'yu son birkaç günlük sefaletten sonra gülerken izlemek bir hediye idi.

Ve bunu bana verenin Tiernan olduğu gerçeğini kendimle uzlaştırmak zorundaydım.

Ona baktığımda, içimi görüyor gibi görünen o kurnaz gözleriyle beni izliyordu. Kendime başka tarafa bakmamı söyledim ama aramızda bir zincir vardı, gözlerimin arkasında bir yere demir atmış, kıkırdamayı reddediyordu. Tek yapabildiğim o ifadesiz gözlerle bakmak ve arkasındaki gizemleri merak etmektir.

Onun gibi bir adamın neden iki küçük çocuğu isteyerek yanına aldığını merak ediyorum.

Ezra kapıyı açıp bana elini uzatmak için başını eğdiğinde o an bozuldu. Büyük, sert avucunu tuttum ve Tiernan'ın pahalı dumanı ve çam kolonyası kokan kapalı alandan çıktığım için minnettar bir şekilde arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim.

Beyaz çakıllı araba yolundan önümdeki uzun, geniş eve bakarken "Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Arazinin kendisi sola doğru suya kadar uzanıyordu, kıyıdan önce bir uçurum düşüyordu

aşağıda. Dalgaların uzaktan gelen uğultusunu duyabiliyor, havadaki tuzlu suyun tadını alabiliyor ve varlığının eski, eksantrik ev üzerindeki yıpranmış etkisini görebiliyordum.

Tiernan bana katıldığında ve Brando elimi tuttuğunda, "Seni gotik bir canlanmaya benzetemezdim," diye itiraf ettim. "Daha çok şehirdeki modern, genel bir çatı katı gibi. Pek enerji tasarruflu görünmüyor... Güneş panellerini düşündünüz mü?"

"Büyükanneyle büyükbabamındı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Hiçbir şey dokunma."

Sonra, bizi yeni evimize götürmeyi beklemeden, çakılları çatlatan adımlarla evin suya yakın tarafına doğru ilerledi, cep telefonundan birini aramaya başlamıştı bile.

Geri çekilirken gözlerimi devirmiştim. Sanki yedi yaşındaki bir çocuğun yeni evi olarak adlandırması gereken evdeki hiçbir şeye dokunmamasını önermek mantıklıymış gibi.

"Bize etrafı göstermeyecek mi?" Brando eve temkinli bir bakış fırlatarak fısıldadı. "Orada hayaletler falan olabilir."

"Hayalet falan yok," dedim, ama eğer var olsalardı Tiernan'ın kabataslak gotik evinde cirit atacaklarına inanabilirdim. "Hadi ama, bize etrafı göstermelerine gerek yok. Eğer burası yeni evimizse, kendimizi rahat ettirsek iyi olur."

Ezra kafasını limuzinin bagajına sokmuş, dört bavulu ve Aida'nın plaklarından oluşan bir kutuyu alıyordu, ben de omuzlarımı dikleştirdim ve isteksiz bir Brando elime yapışmış halde eve yaklaştım.

Kapı devasa boyutlardaydı, bir Titan için yapılmıştı ve iki yanındaki demir armatürlerin ışığında parlayan zengin, canlı bir maviye boyanmıştı. Pırıl pırıl parlayan altın bir aslan başı kapının ortasına sabitlenmişti ve ağzında ağır bir altın halka vardı.

Mülkün kapısındaki aslanlar ve kapı tokmağı, hepsi de Bishop's Landing'in kayalıklarında yer alan pahalı ve korkutucu malikanenin adına uygun.

Lion Court.

Kapıyı açmaya gittiğimde derin bir nefes aldım, ancak kapı sessizce açıldı ve karanlık bir şekilde aydınlatılmış bir iç mekânı ortaya çıkardı. Kapıda bizi karşılayan kimse yoktu ve içim ürpererek kapıyı kimin açtığını merak ettim.

Brando, Demir Adam'ı göğsüne bastırarak, "Anca, burada yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı. "Burası çok ürkütücü."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama endişelenme, seni koruyacak Demir Adam ve Wonder Woman var." Elini sıktım ve bizi loş evin içine doğru ilerlettim.

Giriş holü muazzamdı, neredeyse kavernözdü. Koyu renk ahşap zeminler muhteşem altıgen tasarımlarla döşenmişti, iki merdiven, alanı uğursuz, içi boş bir gong sesiyle dolduran uzun, güzel bir dede saatinin merkezi odak noktası etrafında kıvrılıyordu. Koridorun her iki yanında gölgeli odalara açılan açık girişler vardı ama girişin kendisi şaşırtıcı derecede boştu.

"Alo?" Kapıyı açan kişinin yakınlarda bir yerde oyalanıp oyalanmadığını merak ederek seslendim.

Sesim boşlukta yankılandı.

"Alo?" Brando seslendi, sonra yankıya kıkırdadı ve kendini tekrarladı. "Cehennem-oo!"

"Merhaba."

Sesi aramak için odayı taradım ve sonunda cevap veren kişiyle göz göze geldiğimde kaba bir şekilde nefes nefese kaldım.

Korkunç bir şekilde yaralanmıştı.

Yanık izleri yüzünün ve kafatasının büyük bölümünde deriyi alacalı hale getirmiş, geriye sadece kırmızıdan pembeye ve şok edici beyaza kadar çeşitli tonlarda renklendirilmiş pürüzsüz, çarpık bir deri kalmıştı. Yara izleri gömleğinin yakasının altında kaybolmuş ve ellerinde yeniden ortaya çıkmıştı.

Bunu biliyordum çünkü sol merdivenin yanındaki bir centaur heykelinin gölgesinin arkasından öne çıkıp sağ avucunu selamlamak için bana uzattı.

Ağzında yumuşak, utangaç bir gülümseme ve kirpiksiz bakışlarında endişe vardı.

Yanımda, Brando boğazından endişeli bir ses çıkardı. "İyi misin?" diye sordu, bir çocuğun tüm kuralsızlığıyla.

Adam Brando'ya onun seviyesinde hitap edebilmek için hafifçe eğildi. "Ben iyiden de öteyim Bay Belcante. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Öyle mi?" Brando şaşırılmış bir halde sordu. "Ama beni nereden biliyorsun?"

"Ah." Şekilsiz burnunun kenarına dokunarak gülümsedi. "Bu evde olup biten her şeyi bildiğimi öğreneceksin. Ben onun bekçisiyim."

"Iron Man'deki Jarvis gibi mi?"

Güldü. "Olabilir. Gerçi buradaki konutlar üzerinde o kadar da kontrolüm olmadığını göreceksiniz." Doğruldu ve bana tekrar elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Belcante. Ben Walcott."

"Memnun oldum," diye mırıldandım, avucunu kabul ettim ve yanıkların ipeksi dokusuna dikkat ettim. "Brandon'ın kabalığı için özür dilerim, sorusuyla bir şey kastetmedi."

"Elbette." Bir eliyle konuyu geçiştirdi. "Çocukların samimiyeti, yetişkinlere daha dürüst olmaları için iyi bir hatırlatıcıdır." Daha sonra Brando'ya sanki bir çocuk değil de yetişkin bir adammış gibi hitap etti. "On yıl önce bir kaza geçirdim. Arabam kaza yaptı ve ben hâlâ içindeyken alev aldı. Gördüğünüz gibi izler bıraktı."

Brando bir adım daha yaklaşarak Walcott'a merakla baktı. "Bu gerçekten kötü şans."

Şaşkın bir kahkaha. "İçkiliydim ve araba kullanıyordum, yani şans değil aptallık meselesiydi. Kendi hatamdı. O zamanlar yirmi yaşındaydım ve oldukça ünlüydüm."

Yüzünü tanıyıp tanımadığımı görmek için kaşlarını çatarak ona baktım, ama o beni bakarken yakaladı ve utancıma kolayca güldü.

"Pek aynı görünmüyorum ama bir zamanlar erkek mankendim," diye itiraf etti ve eğer kızarabilseydi, sanırım kızarırdı. "Boş ve güzel."

Brando, Walcott'un elini okşamak için uzanırken, "Anca her zaman iyi olmanın güzel olmaktan daha iyi olduğunu söyler," diye tekrarladı. "Oldukça iyi birine benziyorsun."

Walcott'un gülümsemesi genişti, balmumu tenini sıkıştırıyor ve beyazlatıyordu. Bu çirkin bir ifade olabilirdi ama kendimi onun kara gözlerindeki sıcaklığa gülümserken buldum.

"Teşekkür ederim Bay Belcante," dedi ciddiyetle. "Şimdi size odalarınızı göstereyim."

Bizi kıvrımlı merdivenlerin sağ tarafına götürdü ve neredeyse her duvarda kümelenmiş bazı önemli tabloları işaret etti.

"Eamon ve Zelda McTiernan, Tiernan'ın anne tarafından büyükannesi ve büyükbabası, sanata oldukça düşküncü," dedi sert bir sesle, girdiğimiz süslü çerçevelerle dolu uzun salonu gösterirken. "Onlarla dolu odalar var."

"Ne?" diye sordum. Heyecandan göğsüm sıkışarak sordum. "Kataloglanmış mı? Bunlardan bazıları çok nadirdir."

Parmaklarım bir Franz Marc ve bir Andy Warhol baskısı arasına sıkışmış bir Picasso tablosunun altın çerçevesi üzerinde geziniyordu. Karanlık harikalar salonundan aşağı inerken kalbimin kaburgalarım acımasızca çarptığını hissedebiliyordum.

Evin kendisi kabus gibi olabilirdi, ama bu? Sanatı benim kadar seven bir kız için bu bir hayaldi.

Brando Walcott'a, "Kız kardeşim resimlere bayılır," diyordu, uzun boylu adama yukarı, yukarı, yukarı bakıyordu, bu yüzden neredeyse mermer bir büste çarpacaktı. Uşağı elini omzuna atarak yolunu düzeltti ama Brando konuşmasına ara vermedi. "Bunun için büyük bir inek."

"Sen Marvel çizgi romanları ve filmleri için bir geek'sin," diye hatırlattım ona, gülüp ciyaklayana kadar yanlarını sıkmak için öne atıldım.

"Süper kahramanlar, çiçek ve benzeri eski şeylerin resimlerini yapan havasız ölü adamlardan çok daha iyidir," diye itiraz etti ve onay için Walcott'a baktı.

Erkeklerin onayına ve etkisine ne kadar özlem duyduğunu görmek midemi ağrıttı.

Walcott göz kırparak "Hulk'tan hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "Gerçekten mi? Ama o büyük, çirkin ve acımasız!"

"Öyle mi? Sanırım iki farklı insan olma fikrini seviyorum. Biri içeride, diğeri herkes için."

"Bütün süper kahramanlar böyledir!"

Walcott, "Ama Hulk, kaba ve aptal görünmesine rağmen dünya üzerinde olumlu bir etki yaratan tek kişi," dedi ve hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ettiğim gerçeküstü bir an yaşadım; gotik malikanelerde gerçek bir uşakla süper kahramanların felsefi tartışmaları.

"Bu adil," diye karar verdi Brando. "Anca, Hulk'u izleyebilir miyiz?"

Bu gece yatmadan

önce?" "Elbette,

Brandy Boy."

Sonra Walcott'a "Bize katılmak ister misin?" diye sordu.

Üzerinde "Bay Brandon Belcante" yazan küçük bir plaket bulunan siyah bir kapının önünde durduğumuzda yaşlı adam hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırptırdı.

Buradaki ikametimizin böylesine kalıcı bir şekilde ilan edildiğini görmek beni hazırlıksız yakaladı. İçimdeki aptalca bir parçanın bunun geçici olduğu fikrine tutunduğunu fark etmemi sağladı. Ama bu bir peri masalı değildi, gerçek hayattı ve bizi perili evine almaya karar veren kötü adamdan kurtaracak bir beyaz atlı prens olmayacaktı. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Walcott sonunda, "Eğer istersen," dedi, "film izlemek için zaman ayırabilirim."

"Harika!" Bu karar üzerine Brando ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve kapıyı gösterdi. "Burası benim odam mı? Üzerinde adım bile yazıyor. Bu çok havalı."

Walcott başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve içerideki odayı gösterdi. Oda büyüktü, küçük bir çocuk için fazla büyüktü ve özen ve zenginlikle parıldayan eski, ağır mobilyalarla doluydu. Brando hemen sayvanlı yatağa koştı ve

kalın, yumuşak örtülerin üzerine atladı, gri çarşafların üzerinde yuvarlandı ve yumuşaklıkları karşısında inledi.

"Bu oda tüm evimizden daha büyük," diye açıkladı, yattığı yerden bana bakmak için çömeldi. "Sadece çizgi roman koleksiyonumu kurmamız ve birkaç süper kahraman çarşafı almamız gerekiyor ve sonra... gelmiş geçmiş en iyi oda olacak." Ona sııttım ve yumuşak saçlarını karıştırmak için yanına gittim. "Bunu yapabiliriz. Neden odanızda biraz çizgi roman okumuyorsunuz?"

Ben de odamı kontrol edeyim, tamam mı? Geri geleceğim."

Başını salladı ve taktığı küçük sırt çantasını çıkarmak için döndü. Örümcek Adam'ın son baskısını çıkardığında Walcott ve ben hemen unutulduk.

Başına bir öpücük kondurdum, parmaklarım takıntılı bir şekilde boynundaki nabız noktasının üzerinde geziniyordu. Nasıl vazgeçeceğimi bilmediğim bir alışkanlık geliştiriordum.

İşim bitince Walcott'u odadan çıkıp koridora kadar takip ettim.

Walcott beni eski, gıcırdayan eve götürürken küçük bir gülümsemeye, "Sanırım odalarınızı beğeneceksiniz," dedi. "Bir zamanlar Tiernan'ın annesinin odalarıydı."

Tiernan'ın annesinin nasıl biri olabileceğini düşününce biraz ürperdim. Eğer oğlundan yola çıkarsak, muhtemelen inanılmaz derecede korkutucu biriydi.

Ama Walcott üzerinde adımın yazılı olduğu küçük altın bir plaketle kapıyı açtığında içerisi hiç de soğuk ya da kasvetli değildi. Evin geri kalanının karanlığı kadınsı odada yoktu. Krem rengi duvar kağıdına minik mavi çiçekler serpiştirilmişti; bu renk yemyeşil ipek yatak takımında ve koyu renk parke zemin üzerindeki büyük İran halısında da tekrarlanıyordu. Kapitone yatak başlığından kıvrımlı kule penceresinin önündeki muhteşem makyaj masasının püsküllü koltuğuna kadar geri kalan her şey beyaz ve altın tonlarındaydı.

Peri masallarından fırlamış bir odaydı; büyük evin erkeksi kasvetinin içinde sakin ve kadınsı bir vaha gibiydi.

Kendime rağmen çok sevdim.

Walcott çenesi düşük tepkime hafifçe güldü. "Beğenmene sevindim. Son birkaç gündür havalandırdım ama biraz kullanılmamış misk kalmış olabilir, o yüzden makyaj masasının yanındaki pencereyi açmaktan çekinmeyin. Menteşe biraz sıkışıyor ama bu taş yığınındaki çoğu şeyin biraz şefkatli bir bakıma ihtiyacı var, o yüzden telaşlanmayın. Sadece biraz ittirin ve hemen açılacaktır."

O konuşurken, lekeli Converse'lerimi çıkardım ve soluk mavi, altın ve krem rengi halının üzerinde yürüdüm, ayak parmaklarımı pelüş katlarda oynattım. Parmaklarım ayakucundaki kadifeyi buldu ve parmaklarımın arasındaki yumuşaklığı ovuşturdu.

Boğazımda bir yumru oluştu ve beni şaşırttı. Bir halı ya da yatak başlığı için duygusallaşmak tuhaftı ama bunlar maddi eşyalardan çok daha fazlasını temsil ediyordu.

Küçükken lüksü bilirdim. Annem etiketlere takıntılıydı ve babam da evimizi dolaplarımızdaki kıyafetlerden garaj yolumuzdaki arabaya kadar onlarla doldurmuştu. Şehre gidip gelenler ve onların ödüllü eşleriyle dolu lüks bir mahallede büyük bahçeli, büyük bir evimiz vardı.

Dört yaşımdayken babamdan Noel için bir midilli istediğimde, boynunda kocaman pembe bir fiyonkla garaj yolumuzda bir tane belirmişti.

Sonra bizi buldular.

Morelliler.

Varlıklarının her zerresiyle babamdan nefret eden aile. Ve birbirlerini bitirmek için her şeyi yaparlardı.

Babamın piç çocuklarını hedef almak anlamına gelse bile.

İlkokulun bahçesinde beni köşeye sıkıştırıp babamın arkadaşı olduğuna ve onunla gitmem gerektiğine beni ikna etmeye çalışan Morelli haydutunun yüzündeki soğuk ve muzaffer sırıtışı hâlâ hatırlayabiliyordum.

Reddettiğimde neler olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Yeni odamda durduğumda içimi bir ürperti kapladı, Walcott'un devasa şöminede benim için ateş yakıp yakmayacağını sorduğunun farkında bile değildim.

Babam o olaydan sonra bizi Teksas'a, dūřmanlarının memleketinden ve kendisinden uzağa taşımıştı. Yıllar geçtikçe onu daha az görmeye başladık.

O saçma serveti kaybetmek benim için hiçbir şeydi. Babamla geçirdiğim zamanı kaybetmek her şeydi.

Ve sonra, beş yıl önce, ikisi de tamamen gitti.

Parmaklarımın altındaki yatak başlığı, ayaklarımın altındaki halı, her ikisi de o anıları zihnimin n saflarına geri getirdi ve beni her türlü kederle ağrılı ve boş bıraktı.

Ailemi geri alabileceğim anlamına gelse sokaklarda yaşayabileceğimi itiraf etmek abartı olmazdı.

Bunun yerine, bu gösterişli yatak odasına, her konuda bana güvenen küçük bir kardeşe ve şeytan'ın kendisine güvendiğim kadar güvendiğim yeni bir koruyucuya sahiptim.

Ağzımdan uzun, yorgun bir iekiş ıktı.

Walcott dikkatimiekmek için boş bakışlarımın önüne geçerek, "Bayan Belcante," diye sordu. "İyi misiniz?"

Ben cevap veremedim Tiernan'ın koyu kadife sesi odaya girdi. "O iyi. Gidebilirsin Walcott."

Walcott'un bu kaba kovulmaya karşı belirgin bir tepkisi olmadı, gitmek için dönerken bana küçük bir gülümseme gösterdi. Kapıyı arkasından kapattı.

Tiernan bileğinin bir hareketiyle kapıyı kilitledi, sonra panelli kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturarak bana baktı. Kelepelerindeki elmaslar bana acımasızca göz kırptı.

"Buok kabaydı," diye belirttim, sanki onun tehlikeli manyetizmasından olabildiğince uzaklaşmakla değil de ipek perdelerle ilgileniyormuşum gibi odanın diğer ucuna doğru kayıtsızca ilerledim.

Cevap vermedi.

Aslında, ben bir pencereden diğerine geçerken, pahalı perdeleri parmaklarken, eski, dalgalı camdan aşağıdaki kasvetli sonbahar arazisine bakarken o tamamen sessiz ve hareketsizdi. Demir pencerenin sivri ucunda bir karga oturuyordu.

boncuk gibi gözleri bir camdan diğerine beni takip ediyordu.

O bile yanımdaki hayvan kadar rahatsız edici değildi.

Sonunda yüzümü ona döndüm, kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve onun yaptığı gibi eğildim ama makyaj masasına karşı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sinirli ve yorgun bir şekilde tersledim ve tüm bunların altında o kadar üzgündüm ki iyi bir ağlamanın kemiklerimdeki kederi serbest bırakacağını bile düşünmedim.

"Ben de tam bunu düşünüyordum," dedi sonunda, sağ başparmağını kaldırıp pelüş alt dudağına sürterek ağzımın kurummasına ve diğer gizli yerlerimin ıslanmasına neden olan o hareketini yaptı. "Ne yazık ki, beklentilerimi aşmak bir yana, karşılayabileceğinden bile şüpheliyim."

"İyi ki senin beklentilerin umurumda değil," dedim tatlı bir sırıtışla. "Yaptığım her şeyi kardeşim için yapıyorum. Geriye ne kaldıysa? O sadece ve sadece benim için."

Gülümsemesi bir yıldırım kadar hızlıydı ve yakından da bir o kadar korkutucuydu. "Ah, küçük şey, işte bu noktada tamamen yanılıyorsun."

Ona ters ters baktım, kalbim boğazımda bir ölüm marşı gibi atıyordu. "Senden korktukları için insanları itip kakmaya alışmış olabilirsin. Çünkü için dışın kötü ve çirkin ama kötü davranışların yanına kâr kalacak kadar da zenginsin. Ama ben senin astlarından biri değilim ve zenginliğin beni korkutmuyor."

Beni düşünürken boğazından uzun, kıvrımlı bir uğultu yükseldi, başı eğikti ve gözleri avına en iyi nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalışan bir yırtıcı gibi kısılmıştı. Bir süre sonra kapıyı itti ve yavaşça bana doğru yürüdü. Her adım boynumda gümbürdeyen o ölüm yürüyüşü nabzıyla eşleşti.

Kıpırdamamaya, irkilmemeye ya da göz kırpmamaya çalıştım. Onun gibi bir adamın önünde zayıflık göstermek çok daha kötü olurdu. Hissettim ki

Eminim hoşuna gidecektir.

Bacaklarımın arasında yavaşça biriken sıcaklığa kendimi bırakırsam benim de bırakacağımdan emindim. Bu kadar dikkatle incelenmek, tek bir odakla takip edilmek tuhaf ve güçlü bir şekilde seksiydi.

Sonunda bana ulaştı, parlak İtalyan mokasenlerinin parmakları çıplak, yontma cilalı ayak parmaklarıma değiyordu. Yılan gibi soluk yeşil bakışları üzerime kilitlenmişti, ondan kaçmak için ilkel bir dürtü uzuvlarımda gezinse de beni yerimde sabitliyordu.

"Senin üzerindeki vasiliğimin doğasını yanlış anlıyorsun," dedi, sesi yumuşak ve sessizdi, yaralı ağzının acımasız ucuyla ve onların oluşturduğu sert kelimelerle tam bir tezat oluşturuyordu. "Seni şımartmakla ya da geceleri yatağına yatırıp tatlı rüyalar dilemekle ilgilenmiyorum. Aslında, benim için yapabileceklerinin ötesinde seninle hiç ilgilenmiyorum." Parmakları çenemi güçlü bir şekilde kavramadan önce yanağımda hafifçe gezinmek için uzandı. "Seni bu sıkıcı küçük şeyden McTiernan hanesine layık bir kadına dönüştürmek için hatırı sayılır bir zaman ve para harcayacağım. Seni en iyi okula göndereceğim, sana en iyi kıyafetleri vereceğim ve sana bu zavallı küçük kız değil, bir hanımefendi olmayı öğreteceğim. En çılgın hayallerini gerçekleştireceğim, Bianca. Peki karşılığında? Benim kurallarına uyacaksın."

"Ne kuralı?" Boğuk ses tonumdan utanarak fısıldadım.

Çok yakınımdaydı, vücudundan ısı dalgaları gibi yayılan o hissedilir güç ve acımasız enerji, başım dönene kadar beni tekrar tekrar sarstı. Ona doğru hafifçe sallandığımda, gül dövmeli eli beni sabitlemek için kalçama sertçe kenetlendi.

Acının ısırtığı omurgamdan aşağıya, doğrudan seksime doğru karıncalanmalar göndermemeliydi, ama gönderdi.

Öyle oldu ve neredeyse zevkten tıslayacaktım.

"Senin gibi küçük bir kız için bile çok basitler," diye söz verdi, gözleri tenimi yakacak kadar soğuktu, elleri tenimde ateş gibi hissediliyordu. "Bir. Söylediğim her şeyi tereddüt etmeden ve tavır takınmadan söyledğim anda yapacaksın."

Homurdandım, sonra çenemdeki parmaklar daha da sıkılaştınca yüzümü buruşturdum. "Şaka yapıyor olmalısın. Sanırım adın kafanı karıştırdı. Sen bir lord değilsin ve ben de senin tebaan değilim."

O kalın siyah kirpiklerin her birini sayabileceğim, soluk irislerin etrafındaki yeşilin daha koyu zümrüt halkasını görebileceğim kadar yaklaştı. Nefesimi tuttum, korkudan mı yoksa günahkâr kokusunun duyularıma saldırmasını engellemek için mi, tam olarak emin değildim.

"Tüm niyet ve amaçlar için, sana sahibim. Yani, bana kahvaltı hazırlamanı söylersem, yaparsın. Eğer sana belirli bir baloda belirli bir elbise giymeni emredersem, bunu yaparsın." Sesi daha derine indi, vücudumdaki ellerinden kan dolaşıma doğru iletiltiğini hissettiğim bir titreşim. "Sana diz çökmeni emredersem Bianca? Dizlerinin üzerine çökersin ve bunu zarif bir gülümsemeyle yaparsın."

"Sen lanet olası bir canavarsın," diye tısladım. "Sapık, boktan bir canavarsın. Eğer iki yetimi yanına almanın imajını düzeltereğini umuyorsan, bir daha düşün. Ne olduğunu saklamanın bir yolu yok Tiernan. Ne bin dolarlık takım elbiselerin ne de plastik gülüşlerin. Brando ve ben bile." Parmak uçlarıma yuvarlandım ve sonraki kelimeleri hırslayarak söyledim. "Sen içi boş bir kalbi olan sevimsiz bir adamsın."

Güçlü çenesinin kare şeklinde kesilmiş kenarında titreşen küçük bir kas dışında patlamamı tamamen görmezden geldi. "İki." Bu kelime bir kırbaç darbesi gibi indi ve beni tuttuğu yerde hafifçe zıplattı. "Bu evde Brandon'ın odası ya da kendi odan dışında hiçbir şeye dokunmayacaksın. Burası bir ev, yuva değil ve burada fazla rahat etmesen iyi edersin. Duvarlarda sırlar ve tavan arasında senin gibi küçük kızları kahvaltı niyetine yiyen canavarlar var."

"Brando yedi yaşında, ona meraklı olmamasını söyleyemem," diye karşı çıktım. "Lütfen mantıklı ol."

"Bana kurallara uyabileceğini gösterdiğinde makul olacağım," diye söz verdi. "Aslında, neden hemen şimdi başlamıyoruz?"

Kalbim durdu, onun tehlikeli ağına takıldı ve sonra çırpınmaya başladı.

"Madalyonunu bana ver," diye emretti, elini çenemden gümüş zincire doğru götürmeye başlamıştı bile.

Sarsılarak uzaklaştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Onun iri cüssesi tarafından makyaj masasına doğru bastırılmıştım, adeta kapana kısılmıştım. Elim bileğine gitti, parmaklarım derisine derinlemesine bastırarak onu gevşetmeye çalıştım.

"Hayır," diye sıkıttığım dişlerimin arasında gıcırdarken, benim için değerli olan tek maddi varlığı almasını engellemeye çalışıyordum. "HAYIR!"

Beni görmezden geldi.

Tırnaklarım derisini yırttı, bir zamanlar gülün bana yaptığı gibi elinde ve bileğinde kanayan yaralar bıraktı.

Yine de amansızca madalyonu çekti, ta ki kulağıma silah sesi gibi gelen küçük bir çınlamayla gümüş zincir elinde parçalanıp boynumdan çıkana kadar.

Ona doğru hamle yaptığımda onu havada tuttu, zıpladığımda bile kolayca uzanamayacağım bir yerde sallanıyordu. Ona doğru bir hamle daha yaptım ama Tiernan'ın boştaki eli at kuyruğumu yakalamak için uzandı ve beni uzak tutmak için geri çekti.

Ancak kısıtıldığımda, çaresizce çırpındığımda, madalyonun benim için ne kadar önemli olduğunu ona gösterdiğim için kendimden nefret etmeme rağmen ağladığımda, Tiernan dudaklarını yanağıma fısıldayacak kadar yakınımaya eğildi.

"Bu sana bir ders olsun, küçük şey. Eğer bana istediğimi vermezsen, onu senden alırım."

Aniden beni bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek hışımla kapıdan çıktı. Peşinden uçtum ama kapı yüzüme kapandı.

yüz.

"Tiernan!" Ağır ahşabın arasından seslendim ve yumruklarımı kapıya vurdum. "Lütfen. Lütfen, onu benden alma. Babamdan bir hediye idi. Ondan bana kalan tek şey bu."

Yanıtını beklemek için kapıya vurmaya bıraktım. Tüm vücudum bir uçurumun üzerinde durmuş, tehditkâr bir rüzgârla titriyormuş gibi hissediyordum. Eğer madalyonu bana geri vermezse, uçurumun kenarından düşüp binlerce küçük parçaya ayrılacağımı biliyordum.

Kalın, eski ahşabın arasından dinlemeye çalışırken nefesimi tuttum.

Sonunda, yuvarlanan metal gibi bir ses ve ardından sert bir tıkırtı duyuldu.

Ne yaptığını anlamam sadece bir saniye sürdü.

Tiernan beni odama kilitlemişti.

Ve başka bir şey söylemeden, pahalı ayakkabılarının koridorun aşağısındaki ahşap zemine sertçe vurduğunu ve benden uzaklaştığını duydum.

Dizlerimin bağı çözüldü ve garip bir gürültüyle yere düştüm; dirseğim kapıya, kalçam yere çarptı. Başım halının üzerine düştü, alnım peluş malzemeye bastırdı ve orada yattım.

Orada uzandım ve tüm gözyaşlarımı akıttım. Babam ve annem için gözyaşı döktüm.

Kendi ailesini çok az tanıyan Brando için gözyaşları.

Kaybolan umutlar ve hayaller için gözyaşı.

Ve benim için gözyaşları, büyük, vücudu titreten kendine acıma hıçkırıkları.

Genelde bundan daha güçlüydüm. Genellikle Afrika'da açlıktan ölen çocuklar olduğunu ve travma sonrası stres bozukluğu yaşayan gazilerin sokaklarda şeytanlarıyla birlikte yaşadığını hatırlayabilirdim. Genellikle Brando'nun gülümsemesini ve sanatın güzelliğini ilk kez keşfettiğimde babamın elini tutarak Houston'daki Güzel Sanatlar Müzesi'nde yürümeyi düşünebilirdim.

Genellikle, devam etmek için umut ve istek bulabiliyordum.

Ama sadece bu seferlik, annemin ölümünden yeni çıkmış, dünyadaki her mutluluğu hak eden epilepsi hastası yedi yaşındaki bir çocuğun sorumluluğunu yüklenmiş, çapamdan, babamın ölmeden önce bana verdiği madalyondan mahrum kalmış bir halde, Tiernan'ın kâbus gibi evinin zeminine uzandım ve kendimi umutsuzluğa bıraktım.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Tiernan

"Senin ulaşılabilir olduğunla ilgili duyduğum şey de ne?"

Bryant Morelli'nin sesi masamın üzerindeki telefonun hoparlöründen gürleyerek ofisimi alçak sesle ve mükemmel bir şekilde telaffuz ettiği konuşmasının sesiyle doldurdu.

"Evde üzerinde çalıştığım bir proje var," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim, sıkılmış gibi davranıyordum çünkü telefonun öbür ucundan, kıtalar ötesinden bir yalanın kokusunu alabileceğini biliyordum. "McTiernan Malikânesi'ni çok uzun süre dağınık bıraktım."

Bryant, "O çöplüğü yakıp kül etmelisiniz," dedi. "Sarah'nın ailesi en başta orayı sana bırakmamalıydı. Burada olmalısın ki bir şey yapılması gerektiğinde seni aramakla vakit kaybetmeyeyim."

Her zaman yapılması gereken bir şey vardı.

Lucian geçen yıl Morelli Holding'in kontrolünü ondan almış olsa da Bryant yenilgiyi kabul etmemişti. Bunun yerine, gölgelerin derinliklerine çekildi. O kadar uzun zamandır benim alanımdı ki, birdenbire babamla paylaşmak zorunda kaldığım için öfkelen dim. Onunla hiç son on iki aydaki kadar çok vakit geçirmemiş tim ve gençliğimin çoğunda tam olarak bunun özlemini çekmiş olsam da, Bryant Morelli ile "kaliteli zaman" gerçeği çok daha farklıydı.

"Her zaman müsaitim," dedim ona, ki bu doğ ru ydu.

Birkaç ay önce Caroline Constantine'in buldogu Ronan'ı bulmak için İrlanda'ya uçmamı emrettiğinde, New York'taki yeni Price Tower için hileli bir inşaat sözleşmesini güvence altına almanın ortasında olmama rağmen bunu sorgulamadan yapmıştım.

Bryant telefonda homurdandı. "İzin verilmeyen bir şey yaptığını öğrenirsem Tiernan, çok mutsuz olurum."

Onaylanmamış.

Yaptığım tek onaylanmamış şey on yedi yaşındayken onun onaylamadığı birine aşık olmaktı. Grace sadece benimle ilişki kurduğu için başına gelenleri hak etmemişti ve belki de Bianca sadece Lane Constantine'in piç çocuğu olduğu için planladığım şeyi hak etmemişti.

Ama hayat adil değildi.

O zamanlar ne kadar genç ve aptal olduğumu düşünmek beni eğlendiriyordu.

Artık kontrol bendeydi.

Bianca değil.

Bryant değil.

"Gelip Büyükanne Zelda'nın Matisse koleksiyonunu düzenlememe yardım edebilirsin," diye teklif ettim sertçe. "Gerçi bir keresinde sanatın tembellerin ve aptalların eğlencesi olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum."

Homurdandı. "Akli dengesi yerinde olmayanları unutma. Her ne yapıyorsan, Tiernan, bilgilendirilmeyi bekliyorum. Yarın saat 10'da ofisimde ol."

Cevabımı beklemeden telefonu kapattı.

Bunu takip eden yankılanan sessizlikte, yıllar boyunca yanıma topladığım adamlar, New York'un yeraltı dünyasının "Beyler" olarak adlandırdığı yakın çevrem, odanın etrafındaki koltuklarında huzursuzca kıpırdandılar.

Walcott, kristal bir bardağa soğutulmuş Kona Nigari suyu doldurup masada dirseğimin yanına koyarken, "Bu işe yaramayacak, biliyorsun," diye beni bilgilendirdi. "Bu işi tamamen yanlış yapıyorsun."

Eski dostumun sözlerini duymazdan geldim ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Viski ya da viskinin daha sert yakıcılığını özlediğimde, saçma derecede pahalı olan su pürüzsüz ve serin bir şekilde boğazımdan aşağı yuvarlanıyordu. Başından beri hiç alkolik olmamış olmama rağmen on üç yıldır ayıktım ama bu arzu hiç azalmıyor gibiydi. Bu benim için sorun değildi, günlük mücadele bana henüz bir gençken alkol ve uyuşturucu yüzünden neler kaybettiğimi hatırlatıyordu.

"Bryant bunu öğrenecek," diye ekledi Henrik. "Her şeyin kokusunu almak gibi bir huyu var."

"Evet, yol benden geçiyor," diye belirttim. "Yani bu sefer ona söylemeyeceğim. Bana, sadık hizmetkârına, dünyasının geri kalanını incelettirdiği gibi beni de incelemeyecek kadar güveniyor."

"Ona ve Caroline Constantine'e karşı kullanmak için iki masum çocuğu kaçırdığını mı söyleyeceksin?" Henrik, sanki sesinin desibeli haince sözlerinin darbesini yumuşatacakmış gibi mırıldandı. "İntikam almak için iki genç hayatı mahvetmeye gerçekten razı mısınız?"

"Et vindictam retribuet in alis nigro," Morelli ailesinin sloganını Latince olarak aktardım.

Siyah kanatlı intikam.

Tüm aile tarihimizi şanslı riskler alarak başarının en üst kademelerine tırmanmak üzerine kurmuştuk, bu yüzden elbette Constantine'lerin on yıllar önce bizi yaktığı gibi biz de ara sıra yanacaktık. Bir Morelli ile diğerleri arasındaki fark, ihanetin asla karşılıksız kalmasına izin vermememizdi.

Ve şimdi normlardan sapmaya başlamayacaktım.

"Senden iki can aldılar," diye fısıldadı Walcott, Ciddiyetle öne doğru eğilmiş, yaralı yüzü garip yerlerden kırışmıştı. "Bryant'ın intikamını almak istediğini biliyorum ama Brandon ve Bianca'yı da işin içine katarak iki tane daha alıyorsun."

"Onlarla daha yeni tanıştın, sana ne?" Talep ettim ama parmaklarım ağzıma götürdüğüm işe yaramaz su bardağını sıkıca kavradı.

Walcott omuz silkerek, "Şirinler," diye itiraf etti. "Sevimli ama trajik."

Senin gibi Ezra da dudaklarımızı okuyarak konuşmayı takip ederek bana işaret etti.

Şirin mi? Ben de imzaladım.

Biraz trajik, diye düzeltti.

"O veletlerle hiçbir ortak yanımda yok." Kaba davranıyordum, ama yine de her zaman kabaydım. Zalimlik ağzımda doğru, damarlarımda buz gibi hissettiriyordu. Ama göğüs kemiğimin altında huzursuzca kıpırdayan bir şey vardı ve bu da beni konuyu daha fazla tartışmaya isteksiz kılıyordu.

İntikamın bedeli umurumda değildi.

Kendi adamlarımın bana Bianca ve Brandon'ın bu durumdaki payını hatırlatmasına ihtiyacım yoktu çünkü bunun bir önemi yoktu.

Ya da olmamalı.

Ezra dikkatimi çekmek için ağır yumruğunu masamın önüne vurdu, sonra ona baktığımda bana işaret etti.

Bal ile sirkeden daha çok sinek yakalarsınız.

"Nesin sen? Şimdi de bilge bir kadın mı oldun?" Ona hırladım.

Bana göz kırptı, korkunç öfkemden tamamen etkilenmemişti.

Ve öyleydim. Korkunç bir öfke içindeydim. Nedenini tam olarak anlayamadım.

Bianca için kuralları belirlemiş ve madalyonunu istediğim şekilde almıştım. Kadınların kurnazlıklarından ya da acılarından etkilenecek türden bir adam değildim. O mavi gözlerden akan, uzun kirpiklerine yapışan, pembe yanaklarını boyayan yaşların görüntüsü... bunların hiçbiri beni tedirgin etmemeliydi.

Hayatımın çoğunu Bryant Morelli'nin infazcısı olarak geçirdim, hiçbir erkek ya da kız kardeşimin cesaret edemediği kirli işleri yapmak için gönderilen adam. Bir keresinde, uzun zaman önce, babamın bana uyguladığı şiddete karşı çıkmıştım ama bunun bedelini ödemiş ve dersimi almıştım. Ne zaman ona cehenneme gitmesini

söylemeyi düşünsem, sadece

büyük ve korkunç Morelli patriğine karşı gelmeye cesaret eden insanlara ne olduğunu hatırlamak için yüzümün sol yarısını kesen yara izine aynada baktım.

Yıllar boyunca sinsice kendi ailemi bana karşı nasıl kıskırttığını düşündükçe kanım kaynamaya başladı. Farkında olmadan bakışlarım sağımdaki kitap rafında duran, küçük kardeşim Carter'la benim çerçeveli fotoğrafımıza takıldı. Daha çocuktuk, on bir ve dokuz yaşlarındaydık, kollarımız birbirimize sarılmıştı, annemin gül bahçesini bataklığa çeviren yağmur fırtınasının ardından çamurda güreşirken yüzümüz gülmekten yarılmıştı. Dikenli bir sap Carter'ın bir gözünün altını kesmişti ve fotoğrafta hafifçe kanıyordu. Yıllar sonra bile hala soluk bir yara izi vardı.

Bu, kardeşimin beni son kucaklayışydı.

En son kardeşlerimden biri benimle oynamıştı.

Çünkü iki hafta sonra, on ikinci doğum günümde Bryant beni bir canavara dönüştürmüştü.

"Tiernan." Henrik'in sert sesi rahatsız düşüncelerimi böldü. "Hayatımızda pek çok boktan şey yaptık ama çocuklarla oynamak...? Buna değmez."

Gözlerimi ona, üç arkadaşşıma ve çalışanlarıma diktim. "Beni yanlış anlamayın beyler. Ben sizin önce patronunuz, sonra da arkadaşınızım. Benimle aynı fikirde olmayabilirsiniz ama beni etkileyemezsiniz. Benim aklım bana aittir."

Öyle mi? Ezra elleri havada karşı koydu. Yoksa babanın mı?

Annenin mi?

"Yaptığım her şeyi ailem için yapıyorum," diye mırıldandım.

"Neden?" Walcott masamın önündeki iki deri sandalyede Henrik'in yanında otururken ciddi bir şekilde sordu. "Seni hak etmiyorlar, T."

Kara bir kahkaha ağızımdan çıkarken boğazımın kenarlarını pençe gibi sıyırdı.

Anlamadılar ve ben de onları suçlayamadım.

Henrik, eşcinsel olduğu için on üç yaşında ailesinin evinden kovulmuştu. Walcott her bir çocuğunu kaybetmişti.

geçirdiği kazanın ardından vücudunun yüzde seksen beşinde ciddi yaralar oluşmuştu. Ezra, Bryant onu bulup benimle birlikte kirli işlerimizi yapması için işe alana kadar sokaklarda büyümüşü, henüz on yedi yaşındayken, tatlı ve şefkatli Bianca'nın üst katta tek başına ağladığı yaştayken.

Bu adamların ailesi yoktu, hele benimki gibi bir ailesi hiç yoktu.

Biz sadece kan bağıımız ya da birleştirici bir soyadımız yoktu. Biz lanet olası bir kurumduk.

Morelli tüm lanet dünyaya karşı.

Aksi takdirde ebeveynlerimizin zalim güçlerine karşı bir araya gelen ve lanet olası hırsızlar kadar kalın olan kardeşler tarafından korkulmanın ve nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı.

"Anlamadığımızı söylemeyin," dedi Henrik kesin bir ifadeyle. "Dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Anladığımız için hayatına girmemize izin verdin. Ama kendini kanıtlama ihtiyacından kurtulmalısın. Tanrı aşkına, ilk milyonunu sekiz yıl önce kazandın. Onların parasına ihtiyacın yok."

"Onların sevgisine ihtiyacın yok," diye devam etti Walcott. "Artık içimizde bir ailen var."

"Bu yeterli değil," dedim basitçe, kelimeler bir şimşek gibi çakarak odadaki havayı elektriklendirdi. "Bryant benden ne aldı biliyor musun? Önce ailem, sevdiğim kardeşlerim birdenbire bana düşmanmışım gibi bakmaya başladı. Ve sonra, bu yetmezmiş gibi, sırf uzak bir Constantine kuzeni olduğu için Grace'i benden aldı..." Canımın çektiğı viskinin hayali yakıcılığı gibi boğazımı kavuran derin bir nefes çektim. "Onunla sahip olabileceğim aileyi sonsuza dek elimden aldı."

Henrik duraksadı, sonra omuzlarını dikleştirerek, "Onu öldüren o değildi, T," dedi.

"Bunu yapan o da olabilirdi!" Sözcükler göğsümden yırtıldı, arkamdaki kanın tadı

Yanağımı ısırmaktan olduğunu fark etmediğim bir dil. "Onu benden sakladı. Depresyonda ve yalnız... Başka bir seçeneği olduğunu düşünmüş olamaz."

Sadece, yalnız değildi.

Tam olarak değil.

Otopsi raporu hazırlanana kadar Ezra, Grace ve benden başka kimsenin hamilelikten haberi yoktu ama Bryant'ın bir şekilde öğrenip öğrenmediğini hep merak etmişimdir.

Ayağa kalkıp pahalı su bardağımı odanın öbür ucuna fırlattığımı, bardak kapıya çarpıp çınlayarak yere düşene kadar fark etmedim. Göğsüm kabarıyor, öfkem evcilleştirilmemiş bir akım gibi uzuvlarımda kıvılcımlanıyordu.

Şiddet.

Bu bendim.

Varoluş sebebim.

Vahşileştirmek. Babamın egemenliği altında diğerlerini boyun eğdirmek için.

Sevdiğim her şeyi elimden almıştı, ben de bunun mekanizmasını unutmuştum. Böylece onun canavarca aracı, uygulayıcısı ve kalpsiz hizmetkârı olabildim.

Ve yıllarca bunu yaptım, çünkü elimde olan tek şey buydu.

Carter kolunu omuzlarıma doladığından beri kardeşlerimden yumuşak bir dokunuş görmemişim. Daha bir erkek bile olmadan Bryant onu benden koparıp aldığından beri aşkı tanımamışım.

Ve yıllar boyunca kalbimi katılaştırmama, zihnimi keskinleştirmeme rağmen, kardeşlerimin beni tekrar sevmesini sağlamak gibi aptalca bir insani dürtüden kendimi kurtaramadım.

Dolayısıyla, görünüşte birbirine zıt olan bu iki ihtiyaç içimde birlikte var oldu.

Bryant'a son verin ve kız ve erkek kardeşlerimin saygısını geri kazanın.

Bianca bunun anahtarıydı.

Yıllardır bize terör estiren Constantine ve Bryant'ı alaşağı etmek, onlara benim

üzerinde benim kardeşler' yan ise Ayrıca
güvence altına almak benim Hayatımı
mahvettikleri için onlara karşı kişisel bir kan davası
güdüyorum.

Genç olması umurumda değildi.

On yedi yaşına g e l d i ğ i m d e iki adam öldürmüş ve
sayısız dayak yemiştim.

Yaş, insan kalbinin olgunlaşmasına değil, zamanın
geçmesine bağlı bir sayıydı.

Ve Bianca yaşlı bir ruh olarak kabul edilecek kadar çok
darbe almıştı.

O adil bir oyundu.

Öyle olmasa bile, o benim oyunumdu. Saygı ve özerkliğe
giden altın biletim.

Kimsenin - ne arkadaşlarımın, ne o ıslak, mavi kadife
gözlü Bianca'nın, ne de komik çocuk samimiyetiyle
Brando'nun - görevimin önüne geçmesine izin veremezdim.

Ayrıca, ailemi mahvetmeye çalışan ve aramızdaki kan
davasını en başta başlatan adamın çocuklarıydılar. Babama
bağımlı olmamın sebebi oydu. Bryant ölene kadar ve
sonrasında da devam edecek bir savaşın içine doğmamın
sebebiydi.

Constantine ailesini çökertmek için Bianca Belcante'yi
kullanmak aileme huzur getirmenin tek yoluydu.

Bana huzur getirmek için.

Ve yıllarca savaştıktan sonra, tek istediğim buydu.

Carter'dan bir sarılma.

Eva, Sophia, Daphne ve Lisbetta'dan bir
öpücük. Lucian ve Leo'dan saygılar.

Geçmiş ve kocası tarafından içki ve uyuşturucu
kullanmaya itilen annem için uyum.

Bryant'ın hastalıklı, cehennem oyunlarından kurtuluş.

Masamın üzerindeki kırık madalyona baktım, tek bir çekiç
darbesiyle törensiz bir şekilde açılmıştı. Kırık gümüş
parçalarının arasında bir not vardı.

İki kelime.

La Paloma.

Güvercin, İspanyolca.

Gizemli ve nazlı olmasıyla, herkesten daha iyi oyun oynamasıyla tanınan Constantine patriğinden daha fazlasını beklerdim.

Neden kızına böyle yavan bir kelimeyle dolu bir madalyon bıraksın ki?

"Lane Constantine'in güvercinlerle ilişkisi hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulun," diye emrettim adamlarıma.

"Peki ya madalyon?" Walcott bunu sormaya cesaret edebildi. "Tamir ettirmeyi düşünmeli miyim?"

Bianca'nın gözyaşlarıyla solgun ve trajik hale gelmiş güzel yüzünün görüntüsü zihnimin gözlerini doldurup göğsümde gizli kalmış, uzun zamandır ölü olan ve kendini diriltmek için mücadele eden bir şeyi harekete geçirirken, "Kesinlikle hayır," diye tersledim. "Aslında, böyle kırık bir şekilde çerçevelet, olur mu? Bunu ona on sekizinci yaş günü hediyesi olarak vereceğim."

Bana bakışlarını görmezden geldim, onlar adına utandım. Onların benim paralı asker ekibim olması gerekiyordu ve orada bir kıza sempati duyuyorlardı.

"Peki, plan nedir? Sana ya da babana karşı gelen herkes gibi onu da mı dövüp boyun eğdireceksin? Lane'in milyonlarca doları nereye sakladığını bulmasını sağlayıp sonra ne yapacaksın? Hayatından endişe ettiği için parayı sana mı devretsin?" Walcott sordu.

Henrik hafifçe, "Nisan ayında Lane Constantine'in Anma Balosu'nda onu piç çocuğu olarak sosyeteye tanıttığı kısmı unutuyorsun," diye ekledi.

Ezra kara gözleriyle bana baktı, kınaması kalın harflerle yazılıydı.

Walcott, "Merdivenlerden indiğimde onun ağladığını duyabiliyordum," diye ekledi.

"Hiçbir şeyi devretmek zorunda kalmayacak. Vasisi olarak, reşit olana kadar onun mal varlığından ben sorumlu olacağım, bu yüzden bu pisliği bulmak için geri sayım var. Beş ay sonra on sekiz yaşına girecek ve Lane Anma Balosu da bir ay sonra. Bu meselenin bir an önce çözülmesini istiyorum ki onları bu evden kovabileyim."

Yıllarımı yozlaştırmak ve sapkın imajımı yaratmak için harcadığım katı suçluların hepsi, kalbimin göğsümde yanmasına neden olan aynı hayal kırıklığı ifadeleriyle bana baktı. Dalgınca acıyı ovuşturdum, ne düşündüklerini umursadığım için şok olmuşum çünkü kan akrabalarımın aksine, daha önce onların hayal kırıklığıyla hiç karşılaşmamıştım.

"O sadece bir kız," diye sertçe hatırlattım onlara, her nasılsa Brandon'ı savunmama dahil etmeyi unutarak.

Brando'yu, ona bakmak ve hayat farklı bir şekilde, benim yolumdan gitmiş olsaydı, benzer birini tanıyor olabileceğimi bilmek acı verse de sevdim. Tatlı ve komik bir çocukken ona karşı iyi olmak kolaydı.

Bianca tamamen farklı bir hikayeydi.

Bana Grace'i, iki aile arasındaki bu savaşta kaybettiğim her şeyi hatırlatmadı.

Bana hiçbir şey hatırlatmadı.

Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım, bu kadar masum ama bu kadar ateş dolu. Sadece Beyefendiler ve kuzenim Tilda'nın benden korkmadığı gibi o da benden korkmuyordu. Güzeldi ama pek çok kadın güzeldi. Onun eşsizliği sanatsızlığında yatıyordu; yanından geçtiği her insan ona bakıp onun gibi olmayı ya da onunla birlikte olmayı arzularken, sanki görünmez olduğunu düşünüyormuş gibi dünyada dolaşması.

Elbette ikisini de istemiyordum ama ölü değildim ve aptal da değildim.

Bianca Belcante'de bir çeşit büyü vardı ve eğer dikkatli olmazsam, bu eve de bulaştıracak ve hepimizin ölü ruhlarını hayata döndürecekti.

Bunun olmayacağından emin olmalıydım.

Zalimlik kolay geliyordu, şiddet benim arkadaşımdı ve kalbim yıllardır düzgün çalışmıyordu, bu yüzden sorun olmamalıydı.

Ama adamlarımın eleştirel yüzlerine bakarken, onun trajik güzelliğini hatırladığımda içimde uğursuz bir his vardı

Madalyonunu çaldığımda gözyaşları içindeki yüzüne,
hayatımın en zor görevine atılmak üzere olduğumu söyledim.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Bianca

Ertesi sabah uyandığımda kendimi ağrılı ve boş hissediyordum, yatağımın üzerindeki mavi kadife örtüye bakarken kalbimin boş dehlizlerinde umutsuzluk yankılanıyordu. Elim göğüs kemiğimin üzerinde, babamın madalyonunun durması gereken boş alanda duruyordu.

Tiernan'ın onu benden öylece koparıp aldığına inanamıyordum.

Bu canavarca eylemden önce, yaralı ve dövmele milyarlerin ilgimi çektiğini itiraf etmek beni utandırdı. Zıtlıklar içinde bir çalışmaydı ve bir sanatsever ve bazen de sanatçı olarak, yardım edemedim ama onun ikiliğinin karmaşıklıklarını anlamak zorunda hissettim.

Sesi kültürlüydü, Doğu Yakası mükemmeliyetindeydi ama söylediği sözler öfke ve acıyla yıpranmış, pürüzsüz olması gereken yerde pürüzlüydü. Aynı öfke yılan gibi gözlerine de yansımıştı, kalın kaşlarının altında daralmış bir parıltı vardı. Ama bir deniz kabuğunun içi gibi yumuşak ve narin pembe, dolgun bir ağzı vardı. O uzun, kesici yara iziyle birlikte sert yüz hatlarına uymuyordu ama yine de yakışıyordu. Klasik bir New York işadamı gibi pahalı, kusursuz bir şekilde dikilmiş kıyafetler giyiyordu ama teni siyah dövmelerle damgalanmıştı, Latince ifadeler ve sırtındaki gül gibi rastgele görüntülerin ayrıntılı ana hatlarıyla etini oyuyordu

bir avuç içi ve her iki kola kadar uzanan tam kolların tamamı siyah ve gridir.

Sanki eşitlik ve kabul onun için bir şey ifade ediyormuş gibi sağır bir adamı, yaralı bir adamı ve kadın bir avukatı işe aldı ama bana sanki bir kız değil de bir nesneymişim gibi "küçük şey" dedi.

Aksi takdirde dağınık koruyucu bakım sistemine mahkum olacak ve potansiyel olarak birbirlerinden ayrılacak olan iki yetim çocuğu kabul etti, ama benden nefret ediyor gibiydi. Peki neden bizim vasimiz oldu?

Bizi yok etmek istiyor gibi görünmesine rağmen bizi kurtaran bu zalim adamı anlamak için mücadele ederken başım zonkluyordu.

İpek çarşafları savurdum ve ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak bir gece önce saatlerce ağladığım yumuşak halının üzerinde ayak parmaklarımı oynattım. şafak ufku yarmış, dışarıdaki buz tutmuş manzaraya süt gibi solgun bir ışık yayıyordu. Brando henüz uyanmadıysa birazdan uyanacaktı ve ben bu gotik cehennem çukurundaki ilk sabahımızı birlikte geçirmek istiyordum.

Kapıyı denediğimde kutsanmış bir şekilde kilitli değildi, bu da göğsümde bir öfke kalıntısına yol açtı. Tiernan benden çalmaya, sonra da beni serseri bir ocuk gibi odama kilitlemeye nasıl cüret ederdi?

Paha biçilmez sanat eserleriyle dolu uzun, karanlık koridordan merdivenlere doğru ilerlerken adımlarım öfkeyle ağırlaşmıştı. Kimse bize ana katı gezdirmemişti, ben de Tiernan'ın hiçbir şeye dokunmamamız yönündeki çılgın kuralına inat, parmaklarımı mermer bstlere ve st üste yığılmış tabloları dokundurarak büyük, dağınık odadan büyük, dağınık odaya dolaştım.

Bizi buraya getirdiğinde burayı evimiz yapmıştı ve perili koridorlarda biraz rahatlamaya çalışmaktan kendimi alıkoyamayacaktım.

Eğimli pencerelerin ışığında parıldayan devasa bir arp ve piyanonun bulunduğu müzik odası gibi görünen yerde donup kaldım, çünkü başka tür bir müzik duydum.

Brando'nun kahkahası.

Kalbim kaburgalarımın arasına sıkışmış korku ağından kurtuldu ve koşmaya başladı. Gürültünün peşinden aceleyle koştum ve kendimi taş duvarlı bodruma inen bir merdivenin esneyen ağzında buldum. Bu uğursuz manzara karşısında tüylerim diken diken oldu ama kardeşim için endişelenerek merdivenlerden aşağı koşmakta tereddüt etmedim.

Merdivenlerin dibindeki ışığa çıktığımda gözlerimi kırptım.

Siyah minderlerle döşenmiş devasa bir oda önümde uzanıyordu, sonsuz fitness ekipmanları ve küçük bir boks ringiyle doluydu. Gözlerim Brando'nun parlak saçlarına takıldı, ringin iplerine yaslanmış, iki adam içeride boks yaparken onayını haykırıyordu.

İçlerinden biri Ezra'ydı; rakibiyle yüzleşirken iri, hantal vücudu dövüşmek için gerilmişti.

Tiernan.

Bir tür baba figürü olarak düşünmem gereken adama ağzım açık bakarken ağzım kurudu. Göğüsleri çıplaktı, gövdesi ince bir ter pırlıtsıyla parlıyordu ve bu da onu canlanmış altın bir heykel gibi gösteriyordu. Başının tepesindeki uzun saçları ıslaktı ve alnından sarkıyor, güçlü bir yumruktan kurtulup Ezra'nın sol alt tarafına kendi vuruşunu yapmak için sıçrarken kirpiklerine takılıyordu. Elllerinde siyah boks eldivenleri vardı ve siyah şortu dar kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkıyor, kırılmış kasık kıllarının üstünü ve o bilinmeyen dövmenin bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarıyordu.

Tanrım, böyle bir pisliğin bu kadar seksi olması suç olmalı.

"Brando, burada ne yapıyorsun?" Ayaklarımı çözüp küçük kardeşimin yanına gittim ve ellerini iplerden nazikçe çözdüm.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Şimdi olmaz, Anca. Ezra ve Tiernanny kavga ediyor ve maça para yatırdım!"

"Affedersiniz?" Brando'nun bir maça para yatırmanın ne demek olduğunu bilmesine bile şaşırarak gözlerimi kırptım.

Bana sırtıttı ve bir avuç dolusu yirmi dolarlık banknotu havaya kaldırdı. "Tiernan bunun benim harçlığım olduğunu, istediğimi yapabileceğimi söyledi. Henrik Ezra'nın kazanacağını söylediği için ona on dolar yatırdım."

Başımı kaldırıp odanın köşesinde ağırlık kaldıran adama baktım. Gerçek hayattaki Bay Temiz'e benziyordu, kel kafası ışıkların altında parlıyor, imkansız bir ağırlığı kıvırırken kasları şişiyordu.

"Yakalayın onu!" Brando heyecanla bağırdı, halata öyle bir yaslandı ki neredeyse düşüyordu.

Onu ayağa kaldırdım, gözlerim ringdeki aksiyona geri döndü. Tiernan'ın yüzü taştan bir yapıydı, Ezra'nın yaptığı her hareketi takip eden ve en iyi saldırı planını hesaplayan yanan gözleri dışında tamamen geçilmezdi. Ezra'nın üzerine gelmesine izin verişini, Tiernan'ın eğilmek ya da engellemek zorunda kaldığı acımasız yumrukları ardı ardına savuruşunu izledim. O ağır darbelerden birinin inmesinin an meselesi olduğunu düşünerek irkilmemek elde değildi.

Kendisinden daha iri olan adamla boy ölçüşemeyeceği açıktı.

Ama sonra, o yaralı ağzı küçük, kıvrımlı bir sırtış kapladı ve bir saniye sonra Tiernan harekete geçti.

Sonunda rakibine saldırmasını izlerken ağzım açık kaldı ve nefesim ciğerlerimde durdu. Ringin etrafında uçuyor, zarifçe salınıyor ve hamle yapıyordu, ayakları üzerinde o kadar hafıftı ki, kolları Ezra'ya darbe üstüne darbe indirmek için güçlü bir şekilde savrulurken bile havada süzülüyor gibiydi, diğer adamın onu engelleme çabalarına rağmen çoğu yere iniyordu. Ona olan nefretim ne olursa olsun, o şekilde ne kadar görkemli olduğunu fark etmemek imkânsızdı; ringin etrafında şiddetle, sinsice dönüp duruyordu, o kadar heybetli, o kadar kendinden emindi ki. Tüm bu süre boyunca o küçük, tehditkâr sırtış ağzının sol tarafını kaplıyordu.

Neşe.

Olan buydu.

Tiernan'ın yüzündeki ifadeyi ilk kez gerçekten görüyordum.

Bu, altın rengi dövmele teninin altında esneyen zayıf, gergin kaslarının muhteşemliğinden bile daha fazla beni tamamen esir aldı.

Tiernan'ın bacağı Ezra'nın ağırlığına takılıp sendelemesine neden oldu ve ardından iri adamı sırt üstü yere yatırarak cezalandırıcı hamlesini yaptı. Tiernan kollarını dizleriyle yere sabitledi ve işini bitirmek için sağ kolunu geriye doğru kaldırdı.

"Dur!" Brando'yu ve beni CPS ajanından kurtaran nazik, kibar adamın bayılmasını izlemeye dayanamayarak bağırdım.

Tiernan durakladı, göğsü kabarıyor, güçlü burnunun ucundan ve ıslak saçlarının uçlarından ter damlıyordu. Kaslarının, momentumunu kontrol altına alma çabasıyla titrediğini görebiliyordum. Sonunda başını çevirdi ve alev alev yanan solgun gözleri benimkilerle buluştu.

"Biraz şiddetten korkuyor musun, küçük kız?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Yanlış adamın kazanmasından korkuyorum," diye karşılık verdim, kendi kaşımı kibirli bir şekilde kaldırarak.

Henrik'in kahkahası bize doğru süzüldü ama ben Tiernan'ın yapışkan bakışlarına o konuşurken ona bakamayacak kadar dalmıştım.

"Her zaman doğru adam kazansaydı, Tiernan çoktan ölmüş olurdu," diye şaka yaparak Brando'nun yanına geldi.

Brando boş avucunu uzatarak, "Teknik olarak Tiernan kazandı," diye karşı çıktı. "Öksürün bayım."

Henrik yine güldü ve Tiernan'ın dudakları bile kıpırdadı ama hâlâ kafatasımda bir delik açabilecekmiş gibi bana bakıyordu.

"Yedi yaşındaki bir çocuğun önünde kavga etmemelisin," diye uyardım. "Ona yanlış bir fikir verirsin."

Tiernan bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra yerden fırladı, sağ eldivenini dişleriyle yırttı ve Ezra'nın kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Şiddet hayatın doğal bir parçasıdır," diye öğüt verdi bana, sıkılmış ve küçümseyen bir ses tonuyla. "Şiddete karşı silahlı olmak daha iyidir."

savaş, zorlukların size asla ulaşmayacağını düşünecek kadar saf olmaktan daha iyidir."

"Sıkıntı çekmemizi gerektirecek hiçbir şey yapmadık," diye karşı çıktım.

Kısa, hırçın bir kahkaha. "Hiç kimse tamamen masum değildir, küçük şey. En azından sen."

"Tiernan bana Demir Adam gibi dövüşmeyi öğretecek," dedi Brando elimi çekiştirerek, böylece onun küçük yumruklarını kaldırışını izleyebilecektim. "Bir daha kimse bazen altıma işediğim için benimle dalga geçemeyecek."

"Biz insanlarla şiddet kullanarak savaşmayız," diye hatırlattım ona, Tiernan'ın etkisinin tatlı küçük adamımı çoktan yozlaştırmış olmasına öfkelenerek. "Onlarla zarafetle savaşırız. İlkel davranışlarının üzerine çıkarak onları kınıyoruz."

Tiernan, Brando'ya onu güldüren bir göz kırpmayla, "Şiddet çok daha eğlenceli," dedi. "Ve kalıcıdır."

"Saldırganlık, aptal bir adamın söylemek istediği sözleri ifade etme biçimidir," diye karşı çıktım, kendi saldırganlığımın arttığını hissederek. "Tabii ki senin gibi biri bunu anlayamaz."

Tiernan'ın yüzünde karanlık bir şey dolaştı, beni pişmanlıkla ürperten siyah ve vahşi bir şey. Sözlerimi geri alabilmeyi hararetle diledim ama o çoktan bana doğru ilerliyor, bir boşluk yaratmak için ipi kaldırıyordu.

"Buraya gel," diye emretti.

İnatçı bir tepkiyle çenemi kaldırarak ona ters ters baktım. "Ne yani? Madalyonumu alman yetmedi, şimdi de beni dövecek misin?"

"Get. İçeri. Buraya," diye dişlerinin arasından bağırdı, kare şeklindeki çenesinde bir kas zıplıyordu. "Şimdi."

Korku kalbimi kemirdi ama Tiernan'ın beni tanıkların ve küçük kardeşimin önünde incitmeyeceğine karar vererek korkuyu üzerimden attım. İpin altına eğildim ve en alttakinin üzerinden atlayarak bol eski Picasso tişörtüm ve uyku şortumla ringe girdim. Ezra köşeye çekildi, Tiernan'ın nedenlerini sorgulamadan bize yer verdi.

Tiernan, "Teksas'ta bir lokantada çalışıyordun," diye konuşmaya başladı ve bana olan yakınlığını zeminin ortasına kadar hissettirdikten sonra yavaşça etrafımda dönmeye başladı. "Müşteriler sana hiç asıldı mı?"

"Evet," dedim, çünkü elbette biliyordum. Nispeten çekici bir genç kadın olarak hizmet vermenin olağan bir durumuydu bu.

"Sana dokunan oldu mu?" diye sordu, sesi tıslıyor, bir yılanınki gibi zehir saçıyordu.

Ellerinden biri kışımı çimdiklemek için uzandığında nefesim kesildi. Keskin acı nefesimi kesmişti. Refleks olarak onu uzaklaştırmak için elimi arkama attım ama çoktan tekrar önümde dönmeye başlamıştı.

"Aralarında öpücük çalmaya çalışan oldu mu?" diye homurdandı, o kadar hızlı ileri atıldı ki şok içinde sendeleyerek geri çekildim.

Beni yakaladı ve sert bir eliyle saçlarımı tutarak boynumu ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru çekti. Hınzırca, çılgınca, kalbim korkuyla ve çok daha karanlık bir şeyle çarparak oraya bir öpücük kondurabileceğini düşündüm.

O yapmadı.

Bunun yerine, dişleri boynumla omzumun birleştiği yere battı, sertçe ısırıldı, sonra deriyi çekerek dişlerinin etimin üzerinde gezinmesini sağladı. Parlak acı, çarpmanın olduğu yerde karıncalı bir yanığa dönüştü. Vücudumun daha aşağısında, bu yanık bacaklarımın arasında yankılandı. Tiernan hafif adımlarla dans ederek uzaklaşırken utanç verici bir kızarıklık yanaklarımdan göğsüme doğru sızdı.

"Siktir git!" Elimini havada savurarak saldırdım.

"Yapmışlar mı?" diye sordu, sesi sesin içinde çınlıyordu. kavernöz spor salonu.

Bana doğru yaklaşırken ringin dışında başka kimse yoktu, güzelce oyulmuş yüzünün her santimine vahşet damgasını vurmuştu.

"İstediklerini davetsizce aldılar mı?" diye hırlamaya devam etti. "Seni korkmuş, aptal küçük bir kız gibi mi hissettirdiler? Savunmasız ve yalnız?"

Beni iplere sıkıştırmıştı, silahlanmış bedeni üzerimde belirliyordu, kaçmak için çaresizce çırpındığım bir çıkmaz sokaktı bu. Sağ kolunun bana vuracakmış gibi geri çekilmesini dehşet içinde izledim.

Her şeye rağmen, Tiernan'ın beni inciteceğine asla inanmamıştım ve bu fikir bana muazzam bir ihanet gibi gelmişti.

"Şiddet çözüm değil," diye onayladı ve eğik kolunu yüzüme doğru fırlattı. Gözlerimi kapattım ve vücudumun her zerresinde dehşetle çarpışmaya hazırlandım. Acı gelmeyince gözlerimi açıp karanlık yüzüne, yanağımın üzerinde kısa bir süre gezinen açık avucuna baktım, sonra usulca, bir nefes fısıltısı gibi hafifçe, yanağımın kıvrımını parmaklarını doladığı çeneme kadar takip etti. Güneşten ağarmış yeşim gözleri gözlerimi yakarken beni hareketsiz tuttu. "Ama bazen, birinin anlayabileceği tek tepki budur."

Ona göz kırptım, göğsüm kabarıyor, kan kulaklarımda uğulduyordu. Kendimi dengesiz hissediyordum, uzun boylu, bilenmiş vücudunun benimkine karşı oluşturduğu tehditten dolayı değil, beni öyle korkutmuştu ki ağlamama bir saniye kalmıştı.

Dengem bozulmuştu çünkü ne demek istediğini çok güzel ifade etmişti.

Ya o Morelli haydutunun bir kız olarak peşimden gelmesine hazır olsaydım? Ya Quinn Waterstone bir gün okuldan sonra kızların soyunma odasında beni dizlerimin üzerine çöktürmeye çalıştığında savunma becerilerimle donanmış olsaydım?

Ya barış benim anadilim, şiddet ise ikinci dilim olsaydı?

Daha önce hiç hissetmediğim kadar güvende ve emin olacaktım.

İçim ürperdi. "Sana hiç melodramatik olabildiğini söyleyen oldu mu?"

Tiernan bana göz kırptı, tepkime şaşırarak ağzı yumuşadı. Etrafımızda birileri güldü ve ben yalnız olmadığımızı hatırladım. Gözlerim kocaman gözlerle bize bakan Brando'yu aradı.

"İyi misin dostum?" Tiernan'ın vücudu hâlâ benimkinden bir santim ötede uğulduyor, sıcaklığı kıyıya vuran dalgalar gibi bana çarpıyor ve beni kum zerreciği kum zerreciği daha da kontrol altına alıyor olsa da ona sakince sordum.

Brando gözle görülür bir şekilde yutkundu, sonra omuz silkti. "Tiernan haklı, biliyorsun. Süper kahramanlar bu yüzden savaşır, insanları kötü adamlardan kurtarmak için. Eminim şimdi biri bize zarar vermeye kalksa Tiernan buna izin vermezdi. Değil mi?"

Tiernan kardeşime bakmadı, bana bakmaya devam etti, gözlerinin arkasında belli belirsiz bir şey çalışıyordu. Birdenbire yüzümü kavrayışını bıraktı ve uzaklaştı, küçük bir gülümsemeye Brando'nun yüzüne doğru döndü.

"Bundan daha iyisi, size kendinizi kurtarmayı öğreteceğim," diye söz verdi.

"Harika!" diye bağırdı ve ringe kendisi girmek için çabalamadan önce yumruklarını havaya kaldırdı.

Henrik onun için ipleri tuttu ve ben de küçük kardeşimin ringe atlayıp kendini Tiernan'a doğru fırlatmasını izledim. Şaşkına dönen gardiyanımız içgüdüsel bir tepki vererek Brando'yu havada yakaladı ve kalçasına yerleştirdi. Kucağında bir çocuk tuttuğu için şok olmuş ve belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu ama Brando bunu fark etmemiş gibiydi. Çoktan yeni idolüne nasıl yumruk yapabileceğini gösteriyor ve Demir Adam'ın imzası olan uçan yumruğu yapmayı öğrenip öğrenemeyeceğini soruyordu.

Tiernan'ın erkek etkisinin ışığında bir çiçek gibi açmasını izledim ve bunu ona asla veremeyeceğimi bilerek acı çektim. Bunu babamızdan asla alamayacaktı.

Zalim yetişkinin çocuğu tuttukça hafifçe yumuşamasını, ağzının Brando çenesine yumruk atar gibi yaptığında olduğu gibi köşeye kıvrılmasını izlerken göğsümdeki çatışma şiddetlendi.

O iyi bir adam değildi. Bunu biliyordum. Madalyonumu çalması, beni tehdit etmesi, bana düşman olması

ve annemin yasını bile tutmadı.

Ama o sahip olduğumuz tek adamdı.

Ve onun çılgın, acımasız dünya görüşünde çılgınca bir mantık olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Eğer Brando ve ben Tiernan gibi bir adamın yaşadığı dünyada onun korumaları olacaksak, kendimizi korumak için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Bir daha kimseye güvenmektense kendimizi korumayı öğrenmeyi tercih ederim.

Tiernan kararlılığını hissetmiş gibi bakışlarını benimkilere dikti ve kara kaşlarından birini soru sorar gibi kaldırdı.

Dudağımı ısırdım ama başımı eğdim. "Bana öğretmene izin vereceğim."

Seçtiğim kelimeler karşısında gözleri parladı. "Benden öğrenmene izin vereceğim."

"Tiernan?"

Merdivenlerin dibinden seslenen kadın sesine bakmak için döndüm ve orada duran güzel kadını görünce neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Tilda." Tiernan'ın sesindeki çatık kaşları duymak için ona bakmama gerek yoktu. "Burada ne işin var?"

"Senden haber alamadım," dedi dalgınca, solgun bakışları etrafı tarıyordu. Bir tutam kumral saçını çekiştirmek için uzanışını izledim, sonra onu kulağının arkasına sıkıştırdı, bir tür gergin tik. "Çocukların burada ne işi var?"

Tiernan arkamdan gürültülü bir şekilde içini çekti, ben de arkama dönüp Brando'yu belirsiz bir şekilde Ezra'ya verişini izledim. Brando aldırmadı, sağır adamla dövüş stratejisi hakkında konuşmaya başladı bile, dudaklarını okuyabilmesi için yavaş konuşuyordu. "İki koğuştım," diye açıkladı bir eliyle iplerin üzerinden atlayıp hafifçe yere inerken.

siyah hasırlar, iyi giyimli kadına doğru ilerliyor.

Tilda onun yanağına kondurduğu öpücüğü kabul ederken gözlerini kırıştırdı. "Koğuştılar mı? Sen mi?"

"İnanın bana, ilk tercihimiz o değildi," diye mırıldandım.

Tilda merakla kaşlarını çattı ve bakışlarını Tiernan'a yöneltti. "Kendimi tavşan deliğinden düşmüş gibi hissediyorum."

Benim tanıdığım kuzen asla rastgele iki yetimi yanına almaz."

"Rastgele değiller," diye üstü kapalı bir teklifte bulundu. "Ve Lion Court'a öylece girmiş olmanızdan hiç memnun değilim. Mahremiyet konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

Sonunda rahatlar gibi oldu ve gözlerini ona doğru devirdi. "Hadi oradan. Walcott beni içeri aldı ve sen yeraltı maskaralıklarından birini yapıyor olsaydın içeri almazdı. Şimdi beni tanıştıracak mısın?"

"Tilda benim kuzenim," diye seslendi omzunun üzerinden bize, gömleğinin ve telefonunun bir taburenin üzerinde durduğu yere doğru ilerlerken.

"En sevdiği kuzeni," diye düzeltti solgun, çilli yüzünü parlatan geniş bir gülümsemeyle. Boks ringine doğru yürüdü ve elini iplerin arasından bana doğru uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Ailemize hoş geldin, sanırım."

"Bianca," diye cevap verdim, elini kabul ettim, nasırlı, yontma cilalı parmaklarımın aksine pürüzsüz ve parfümlü olduğunu fark ettim. "Şurada Ezra'nın yanındaki kardeşim Brandon."

Tiernan telefonundan başını kaldırmadan, parmakları tuşların üzerinde uçuşurken, "Aslında, madem buradasın, bir işe yarayabilirsin," dedi kayıtsızca. Bulunduğum açıdan, omuzlarının arasındaki deriyi çizen siyah çetele izlerini sayabiliyordum. On üç tane. Neyi temsil ediyor olabileceklerini biraz endişeyle merak ettim. "Bianca ve Brando'yu benim için alışverişe götür, olur mu? Bianca Pazartesi günü Sacred Heart Academy'de okula başlıyor ve Brando da St Michael's Prep'e gidecek."

"Oh," diye bağırdı Tilda ellerini çırparak. "Evet, tabii ki yardım edebilirim! Şimdi gitmeye hazır mısın?" Benim büyük boy bir tişört giydiğimi, Brando'nun da Örümcek Adam pijamalarını giydiğini fark etmiş gibiydi. "Belli ki hazır değilsin. Toparlanman için sana on dakika vereceğim ve Ezra bizi şehre götürebilir. Saat dörtte kaçırmamam gereken bir randevum var, o yüzden yola koyulsak iyi olur."

Onun coşkusu karşısında gözlerimi kaçırdım ama o çoktan Ezra'yla seyahat programı hakkında konuşmak için arkasını dönmüştü.

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım yok," dedim Tiernan'a doğru yürüyerek. "Senden başka bir şey istemiyoruz."

"Zavallı olma Bianca," diye kıkırdadı. "Benimkinden başka paran yok. Bu evden başka evin yok. Benimkinden başka ailen yok. Sana ne verirsem onu alacaksın ve mutlu olacaksın."

"Kıyafetlerimi seviyorum," diye karşı çıktım, biraz çocukça ama umurumda değildi. Süslü bir okulda göze batıyor olsam bile, en azından kendime sadık kalacaktım.

Şansı yaver gitmeyen Belcante, ne olursa olsun başını hep dik tuttu.

Tiernan sonunda bakışlarını telefonundan kaldırıp yavaşça vücudumda gezdirdi. O sabah saçlarımı taramadığımı fark ettiğimde yanaklarımı ısıtan bir sıcaklık oluştu; saçlarımın ağır kütlesi başıma ve omuzlarıma dolanmıştı, gömleğim üç kat büyüktü ve etek ucundan sarkıyordu. Gözleri çıplak bacaklarıma, kıpırdamamak için gösterdiğim çabayla paspasın içine kıvrılan cilalı ayak tırnaklarımla uçlarına takıldı.

"Onlardan hoşlanmıyorum," diye açıkladı sonunda. "Ve benim ne düşündüğüm çok önemli."

"Bana ne giydirmek isterdin, elmas ve kürk mü?" Ben talep ettim. "Ben öyle biri değilim."

Ya da beş yıldan uzun süredir olmamıştı.

Çenesi sıkılaştı ve o sabah henüz tıraş olmadığını fark ettim, kısa kirli sakaldan oluşan koyu renkli bir post yüzünün alt kısmını gölgeliyor, uyumsuz bir şekilde dolgun, güzel şekilli ağzını vurguluyordu.

"Sana ipek giydirirdim," diye mırıldandı, diğerleri odanın başka yerlerinde konuşurken sadece benim duyabileceğim kadar alçak ve samimi bir sesle. "Teninle aynı dokuda. Seni gözlerinin renginde safirlerle ve saçların kadar yumuşak kaşmirlerle giydirirdim."

"Neden?" Boğazıma düğümlenen arzuyu temizledim. "Ne giydiğimi neden umursuyorsun ki?"

"Artık bu evi sen temsil ediyorsun ve bana ait olan hiçbir şeyi mükemmel bir şekilde sunulmadığı sürece kabul etmeyeceğim." Tanrım, soğuk ve sertti. Acaba doğmak yerine yaratılmış mıydı, fabrikadan çalınmış bir otomat mıydı diye delice düşündüm.

"Dedi şekilsiz yara izi olan adam," diye takıldım ve hemen ardından sözlerimden pişmanlık duydum çünkü haksız ve gerçek dışıydılar.

Sol alt yanağını kulaktan çeneye kadar ikiye bölen kötü, uzun süre iyileşmiş yara izi, deriyi kızgın bir çizgi halinde büzüyordu ama bariz yakışıklılığının etkisini hiçbir şekilde azaltmıyordu.

Bir şekilde, bu onu güçlendirdi.

Ayrıca, ne onun ne de bir başkasının yaraları umurumda değildi. Herkesin kendi yaralarını taşıdığını çok iyi biliyordum, ister etin üzerinde görünür olsunlar ister olmasınlar, ister etin altında derinlere gömülü olsunlar.

Tiernan hafifçe kıpırdadı, onun fizikselliğiyle daha az uyumlu olan başka biri küçük bir geri tepmeyi gözden kaçırabilirdi. Ama ben fark ettim. Ve dikenli sözlerimin yerine ulaştığını biliyordum.

"Yaralı ya da değil, hayatından ben sorumluyum," diye hatırlattı bana, o güzel ağzını çirkin ve nefret dolu bir ifadeye büründürerek. "Tilda seni şehre götürdüğünde bunu unutma. Eğer ona çirkin bir şey söylediğini, ona ya da otoritesine herhangi bir şekilde saygısızlık ettiğini öğrenirsem, dün gece seni odana kilitlemenin çocuk oyuncağı olduğunu düşüneceksin."

"Kontrolü elinde tutmaya o kadar takıntılısın ki, biri senin bir şeyi aşırı telafi ettiğini düşünebilir," diye çıkıştım ona.

Ama o sadece duman kadar karanlık, uzun ve alçak bir kahkaha attı. "Oh, Bianca, istediğin zaman bu ifadenin yanlış olduğunu kanıtlamaktan mutluluk duyarım. Şimdilik benimle kazanma umudun olmayan oyunlar oynama. Tilda için iyi bir şey yaparsan sana o aptal madalyonu geri verebilirim."

TILDA MCTIERNAN kuzeni gibi bir şey değildi.

Örnek olarak, ona tam olarak bunu söylediğimde güldü.

"Tiernan'ın işi hiç de kolay olmadı," diye itiraf etti.

New York'taki Bloomingdales'te bizi takip eden mağaza çalışanının kollarındaki giysi yığınının üzerine bir elbise daha fırlattı. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Görevimi yerine getirerek Tilda'yı soyunma odalarının bulunduğu mağazanın arka tarafına kadar takip ettim. Ezra Brando'yu yeni oyuncaklar alması için FAO Schwarz'a götürmüştü, böylece Tilda ve ben benim için doğru kıyafetleri seçmeye "zaman ayırabilecektik". Önüme koyduğu ilk elbise, parıldayan istiridye ipeği ve tüylerden yapılmış, yere kadar uzanan bir elbiseydi.

"Bunu ne zaman giyeceğim?"

Bir elini havada sallayarak gülümsedi. "Oh, şu ve bu. Asla bilemezsin. Tiernan pek sosyal biri sayılmaz ama belki bir toplantıda aileyi temsil etmen için çağrılabilirsin. Şükran Günü'nde, Noel Balosu'nda, Bryant'ın doğum günü partisinde ve benzerlerinde herkes bekleniyor."

"Peki bu gibi durumlarda tüy takmak kabul edilebilir mi?" Tüylerden biri burnumu gıcıklayıp hapşırmama neden olurken zayıf bir sesle sordum.

Tilda hafifçe güldü. "Kesinlikle. Güven bana, bu tür şeylerden anlarım. İçinde bir güvercin gibi görüneceksin. Masum ve güzel."

Onun yorumunun ışığında isteksizliğim buharlaştı. Aida öldüğüne göre artık bana "güvercin" ya da "güvercinimsi" diyecek kimse kalmamıştı ama kuş ve sembolizmi benim için her zaman çok şey ifade edecekti.

Babam bana bu lakabı ben dört yaşındayken takmıştı. Kırılgan ve masum olduğum için değil, ona huzur getirdiğim için onun güvercini olduğumu söylediğini hala hatırlayabiliyorum.

Ben soyunma odasına girerken Tilda gevezelik etmeye devam etti.

"Elbette, Tiernan toplantılarımıza katılmaktan nefret ediyor ve adamı gerçekten suçlayamazsınız. Anne ve babası dışında yakın ailesinden hiç kimse onunla konuşmuyor bile ve onlar da... nasıl olduklarını herkes bilir."

"Bilmiyorum. Ne demek istiyorsun?"

Tatlı ve güzel Tilda'yı, o anda daha çok beni esir almış gibi görünen gardiyan hakkında daha fazla bilgi almak için meraklandırmak kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Sunduğu sayısız gizemden herhangi birinin cevabını istiyordum. Belki onu daha iyi anlayabilirsem, gizeminden daha az etkilenebilirdim.

"Eh, bu aile içinde yaygın bir bilgi, bu yüzden artık aileden biri olduğunuza göre bunu sizden saklamak zorunda olduğumu sanmıyorum," diye düşündü.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim kaygan kumaşın içine girip kıvrımlarımdan aşağı yağmur suyu gibi kaydığını hissederken.

Nefes nefese kalan Tilda'ya küçük bir dönüş yapmak için odadan çıktım, eliyle ağzını kapattı, gözleri beni içine çekerken genişledi.

"Enfes," diye nefes aldı. "Kaç yaşındayım demiştiniz?"

"Ben yapmadım. On yedi yaşındayım."

"Ah, dikkatli olsan iyi olur, Tiernan ya da babası seni bu halinle bir nanosaniye içinde siyasi kazanç için evlendirir. Özellikle de bu elbiseyle."

"Henüz on sekiz yaşında bile değilim," diye tekrarladım, sıfır özerkliğe sahip bir on beşinci yüzyıl gelini gibi evlendirilme fikrinden dehşete düşerek.

Tilda omuz silkti. "New York Eyaleti'nde rıza yaşı on yedidir. Ayrıca, zenginler böyle yapar, sevgilim. Büyük parayla birlikte büyük manipölasyonlar da gelir. Seni kullanabilirlerse, kullanırlar." Gözleri kısıldı, derinliklerinde kurnaz bir zekâ parıldıyordu. "Tiernan seni nasıl keşfetti demiştin?"

"Ben yapmadım." Tiernan'ın kitabından bir sayfa aldım ve başka bir şey önermedim. "Sosyal toplantılara neden gitmediği hakkında bir şeyler söylüyordun."

"Oh, o pek davet edilmez," diye beni temin etti. "O ailenin yüz karası, ki bu da bir şey ifade ediyor. Ağabeyleri tam anlamıyla psikopat ve benim naçizane fikrime göre, babaları onları dövmeye çalıştıktan sonra kalbi kalan tek kişi Tiernan."

"Onları dövdü mü?" Birinin Tiernan'a zarar verebileceği fikri karşısında açıkçası şok olmuş bir halde yineledim.

Onu ringde dövüşürken görmüştüm, eğitilmiş bedeninin güçlü zarafeti havada yaylanan bir silah gibiydi. Yine de Tiernan da bir zamanlar Brando gibi çocuktı, genç ve hassas, korunmaya muhtaçtı.

"Hikaye bu," diye mırıldandı bana bir bluz ve etek kombinasyonu uzatırken, belli ki gardırobumla meşguldü. "Yüzündeki yara izi? Onu ona babası vermiş."

Parmaklarım yanağıma doğru uçtu ve Tiernan'ın kızgın yara izinin kendi etimdeki izini takip etti.

Lane Constantine mükemmel biri değildi. Aida, Brando ve benden ayrı bir hayatı ve bir ailesi olan evli bir adamdı ama sadece bizi korumuştı. Sadece bizi sevdi. Ölümünden önceki haftalarda en sert olduğu zamanlarda bile babam kendi ihtiyaçlarından önce bizim ihtiyaçlarımızı karşılamıştı. Yemek masasında, yanağını açık kimya ders kitabıma dayamış, ödevlerimi kontrol ettikten sonra mışıl mışıl uyurkenki görüntüsü gözümün önüne geldi.

Ben ona huzur getirdiysem, o da bana güvenlik getirdi. Babam hayatta olduğu sürece kimsenin bana zarar veremeyeceğini ya da en azından yapanın yanına kâr kalmayacağını biliyordum.

Görünüşe göre Tiernan evinde tam tersi duygularla büyümüştü.

"Bir kemer," diye devam etti beni tekrar soyunma odasına iterken. "Toka yanağını deldi ve kesti"

kulağından ağzına kadar açıktı. Ben orada değildim ama kız kardeşi Sophia bana etindeki boşluktan dişlerinin görülebildiğini söyledi."

Bir ürperti omurlarımdan aşağı yapışkan bir fermuar gibi indi. "Belli ki artık onu görmüyor," diye tahmin ettim, Bilinmeyen bir nedenden dolayı Tilda'nın onaylamasına ihtiyacı var.

Bir an bana baktı, dudakları sanki ekşi bir sırrın etrafındaymış gibi büzülmüştü. "Aslında onun için çalışıyor." Şok yüzümü parçalayıp ağzımı geniş bir "O" haline getirdiğinde, iç çekti. "Hayatınız boyunca istismara uğradığınızda, bildiğiniz tek şey bu oluyor. Bunu beklemeye, bunu hak ettiğine inanmaya başlıyorsun."

"Ama... Tiernan tanıdığım en kibirli, kendine en çok güvenen insanlardan biri," diye karşı çıktım, bu yeni bilgiyle başa çıkamıyordum.

"Mmm," dedi kuzeni, solgun bakışlarında hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Beni nazikçe soyunma odasına doğru biraz daha itip kapıyı yüzüme kapatırken sadece ona baktım. Alnımı ahşap kapıya bastırdım ve beni ele geçiren hastalık dalgasına karşı gözlerimi kapattım. Tiernan, daha gençti, siyah saçlarının arasında gümüş rengi yoktu, soluk yeşil gözlerinin yanında kırışıklıklar yoktu, yüzü daha dolgun ve uzuvları daha zayıftı, kendi babasından yediği bir dayakla kesilmişti. O andan önce nasıl biri olduğunu merak ettim. Bir zamanlar daha nazik, daha yumuşak, kalbini yeni insanlara açmaya istekli biri olup olmadığını.

Onu şu anda olduğundan daha az bir şey olarak hayal etmek neredeyse imkansızdı. Zalim, soğuk, kendi kibri, kalpsizliği ve zenginliğiyle neredeyse yüce.

Ama onun hakkındaki bu küçük gerçeği, birçok sırrının kilidindeki bu küçük anahtarı bilmek beni Tiernan'a karşı tehlikeli bir şekilde yumuşattı.

Kendime rağmen onu zaten büyüleyici buluyordum. Dayanamayacağım kadar çekiciydi.

Onda herhangi bir insanlık izi görmeme gerek yoktu. Aslında, basit bir hikayenin beni bu kadar derinden etkilemiş olması beni neredeyse dehşete düşürüyordu.

Tilda için bir kıyafet daha denerken kendi kendime "O hâlâ bir canavar," diye mırıldandım, ama zihnimin arkasından gelen küçük bir ses "Canavarlar nereden geldiklerini anladığında o kadar da canavar değiller," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Bianca

Lion Court'un ürkütücü heybetinin ya da efendisinin gözümü korkutmasına izin vermeyi REDDETTİM. Böylece, Pazartesi sabahı, yeni okulumdaki ilk günüm için ayrılmak zorunda kalmadan saatler önce, güne başladım. Walcott bana Tiernan'ın dışarıda olduğunu söyledi, ben de Ezra'nın bana ilk savunma dersimi vermek üzere orada olup olmadığını görmek için merdivenlerden bodruma indim. Ama dersi veren Henrik'ti, kel kafası kendi antrenmanının teriyle boncuk boncuk olmuş, sürdüğü göz kalemi nemden lekelenmişti. Kolayca başladık, düzgün bir yumruk yapmayı ve küçük boyumdan ve gücümünden en iyi şekilde yararlanmak için kalçalarımı nasıl sıkacağımı öğrendik.

Daha sonra Walcott'u buldum ve Brando'nun epilepsi ilaçlarını ve ketojenik yemeklerini alması konusunda onunla konuştum. Görünüşe göre evde Patsy adında bir aşçı çalışıyordu; iri yarı, kızıl saçlı, gıdıları olan ve opera sanatçısı gibi gülen bir kadındı. Etsiz Pazartesi günlerini ve malzemelerini sürdürülebilir bir şekilde tedarik etmeyi kabul etti, hatta bu konuda heyecanlıydı. Walcott'a çatıya ya da güneydeki çimenliğe güneş panelleri eklemenin mümkün olup olmadığını sorduğumda o kadar hevesli değildi. Bu konuyu araştırmayı gönülsüzce kabul ettiğinde, yüzümde bir gülümseme belirdi ve bir yandan yanağına bir öpücük kondururken, diğer yandan da çevreyle ilgili tavsiyelerin yer aldığı katlanmış bir listeyi gevşek eline sıkıştırdım.

Walcott'un ofisinden ayrıldığımda içimde bir başarı hissi vardı.

Eğer bu mozole ev yakın gelecekte benim olacaksa, onu bir yuva haline getirecektim.

Brando'yu uyandırmak için ana salona giderken mutfaktan geçtiğimde beni bekleyen manzara karşısında irkildim.

Brando adada bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, yanında Demir Adam, kucağında tahta bir kaşıkla karıştırdığı kocaman bir kâse vardı.

"Anca!" diye bağırdı kahkahasının sonunda. Kolu genişçe açıldı, hala tahta kaşığı tutuyordu, böylece bir çeşit hamur ucundan fırladı ve dolapların üzerine sıçradı. "Krep yapıyoruz."

Ona otomatik olarak gülümsedim ama gözlerimi bir elinde palet, diğerinde bir fincan kahve ile dağınık bir ocak başında duran Tiernan'dan ayıramadım. Bir iş toplantısına giderken ya da toplantıdan dönerken kahvaltıya zorlandığı belliydi çünkü vücudunun her güçlü santimini mükemmel bir şekilde sıyıran o pahalı siyah takımlardan birini giymişti. Elindeki görevden ödün vermek için takım elbise ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinin kollarını kıvrarak siyah saç ve daha siyah dövmelemlerle kaplı kalın kordonlu ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Beynim bu zalim adamı böyle bir aile ortamında anlamlandırmaya çalıştı ve başarısız oldu. Brando'ya karşı her zaman iyi davranmıştı, kesinlikle bana olduğundan daha nazikti ama bu tamamen yeni bir durumdu. Dün Tilda'nın onun çocukken dövüldüğüne dair verdiği bilgiyle birleşince, onu o şekilde görmenin içimde bir şeyleri kilitli bir anahtar gibi açmasına engel olamadım. Hafifçe ürperdim, onu içime almaktan korkuyordum ama tam da bunun için kabaran arzuma engel olamıyordum.

Görünüşe göre mazoşistmişim.

Tiernan yüzünü buruşturarak, "Bana doğum günü olduğunu söyledi," diye itiraf etti. "Görünüşe göre, en azından

Çünkü ona bir hediye almadım."

Gözlerimi Brando'ya çevirdiğimde, onunkiler de sahte bir masumiyetle açılmıştı. Bana sırtıttı, sağ ön dişinin hala eksik olduğu büyük bir boşluğu gösteriyordu.

"Evet, öyleydi," diye utangaçça itiraf etti. "Dört ay önce."

"Brando," diye uyardım ama azarın hiçbir ağırlığı yoktu çünkü Tiernan'ın yüzünde beliren şok olmuş kızgınlık ifadesine gülüyordum. "Kesinlikle böyle yalan söylememelisin."

"Şey," diye gerekçelendirdi, "gerçekten krep istiyordum." Arkamda kahkahalar patladı.

Ben de kıkırdayarak omzumun üzerinden baktığımda Walcott ve Patsy'nin kapı aralığında neşelerini kontrol etmeye çalıştıklarını gördüm.

Tiernan kaşlarını çatarak onlara baktı, bu da beni daha çok güldürdü. Nefesimi tutmaya çalışırken bir elimi ağrıyan karın kaslarıma bastırdım. "Aman Tanrım, bu çok iyi."

"Ona cazibesini böyle kullanmayı kimin öğrettiğinden hiç şüphem yok," diye homurdandı Tiernan, kirli gözleme paletini göğsüme bastırıp beni onu tutmaya zorlarken.

Hamurun içindeki çikolata parçacıklarının erimiş kalıntıları yeni beyaz spor sütyenime bulaştı. Tiernan başparmağını pisliğe batırıp ağzına götürdüğünde kahkahalarım boğazımda düğümlendi ve bakışları benimkilere takılıp emmeye başladı.

Birdenbire, en başta neyin komik olduğunu hatırlayamadım.

Brando, "Gördün mü, Tiernan da krep seviyor," diye işaret etti. Peridot rengi gözlerinde karanlık bir zevk dolaşıyordu.

Tiernan başparmağını sertçe emdi, dudakları çok pembe ve dolgundu. İstemeden de olsa meme ucumu emerken nasıl görünebileceklerini hayal ettim. Çok sert emse, çok sert ısırsa. Bir yara gibi zevk bırakırsa.

"Ben devralıyorum, Bay M-"

"Evet," diye araya girdi Patsy. "Lütfen yap."

"Onları benimle yapmak istemiyor musun?" Brando sordu, sesi tatlı, yüksek bir ilahiydi.

Tiernan başını sallamadan önce bir an duraksadı, çenesi gerildi. "Hayır Brandon, yapacak işlerim var."

İkimiz de küçük kardeşimin alt dudağının titremesini ve sonra onu sabit tutmak için ısırmasını izledik. "Tamam" diye fısıldarken gözleri kalan hamurun olduğu kaseye kaydı.

Kalbim onun için acıyordu.

Annesini ve babasını kaybetmişti ve bana sahip olmak ona yetmiyordu. Sosyal, sevgi dolu bir çocuktı. Özellikle de Aida'nın ölümünün ardından, ikimiz de kendimizi başıboş, yalnız hissettiğimizde, bizi sevecek kimsenin kalmadığı basit gerçeğinden dolayı bağ kurmayı arzuluyordu.

"Sana yardım edebilirim, Brandy Boy," diye söz verdim ona, Tiernan'ın önüne geçip kardeşime doğru yürüdüm ve burnuna vurdum. "Fazladan çikolata parçaları bile koyacağım."

Brando başını salladı, umutsuzca hamuru karıştırmaya devam ederken bukleleri yüzünü örtüyordu. Arkamda, Tiernan'ın gittiğine dair tek işaret, elbise ayakkabılarının kayrak zemin üzerinde çıkardığı hızlı seslerdi. Kollarımı Brando'ya doladım, iki parmağımı boynundaki nabza doğru hafifçe kaydırarak atışları sayabildim. Bu, Tiernan'a küçük bir çocuğu hayal kırıklığına uğrattığı için duyduğum öfkeyi dağıtmaya yardımcı oldu çünkü krep için on beş dakika ayıramayacak kadar pislikti.

"Seni seviyorum," dedim saçlarına bir öpücük kondurmadan önce.

Kaseyi nazikçe ondan aldım ve daha fazla krep yapmak için döndüm. Walcott ve Patsy sessizce yanıma gelip bana yardım ettiler ve servis için tabakları hazırladılar.

Yani kimse Brando'yu izlemiyordu.

"O kadar da güzel kokmuyorlar," diye mırıldandı arkamdan biraz şaşkınca.

Tiernan'a o kadar öfkeliydim ki onu gerçekten duymadım, onun yerine koruyucumuza küfrettim.

Dikkatli olsaydım, bilirdim.

Garip ya da kötü bir şey koklamak Brando'nun uyarı semptomlarından biriydi.

Bir an sonra korkunç bir çarpışma ve mide bulandırıcı bir ses duyuldu.
thud.

Kalbim boğazımda dönüp durdum çünkü ne bulacağımı zaten biliyordum.

Brandon adadan arduvaz zemine düşmüştü, küçük bedeni çılgınca sarsılıyordu, yere çarpmaktan başı kanamaya başlamıştı bile. Çanak çömlek parçaları şarapnel parçaları gibi yüzükoyun yatan bedeninin etrafını sarmış, her yakalayışında bir parça yanağını kesiyordu.

Bir nanosaniye içinde dizlerimin üzerine çöktüm, saatimdeki zamanlayıcı kasıldığı her saniyeyi sayıyordu. Yavaşça onu yan tarafına yatırdım ve bir porselen parçasını fırçalayarak yolumdan çekerken kendimi yakaladım.

Tiernan görüş alanımda belirdi, yüzü Azrail'inki kadar acımasızdı.

"Ne yapabilirim ki?"

Brando'nun başını yavaşça kalçalarımın arasına yasladım ve eğilerek düşüşünden kaynaklanan yarayı kontrol ettim. Sığ bir kesikti, baş yaralarında olduğu gibi ağır kanıyordu ama ölümcül değildi.

"Keskin parçaları ondan uzaklaştırın ki bir daha kendini kesmesin," diye emrettim.

Tiernan soğukkanlılıkla harekete geçti, cep telefonunu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, yerdeki parçaları topluyordu. Krep hamuru ve kan bin dolarlık takım elbisesinin pantolonunu lekelemişti ama etkilenmemiş görünüyordu. Patsy bana kafasına koymam için katlanmış bir havlu uzattı ama Brando çoktan hareketsizleşip ağırlaşmaya başlamıştı, nöbeti geçmişti. Başından akan kanı durdurmak için havluyu kullandım.

Bir olaydan sonra nihayet gözlerini açana kadar hep nefesimi tutardım, göz kapakları dalgalanıp ayrılırken dudaklarımdan hıçkırıklarla hava fışkırırdı. Gözleri o kadar mavi, o kadar canlıydı ki, bana hayatta olduğunu ve iyi olacağını hatırlatmaya yardımcı oluyordu.

"B-Bianca?" diye geveledi halsizce, bakışları odaklanmamıştı. "Sus, ben buradayım Brando," diyerek onu rahatlattım.

Solgun saçlarını alnından geriye doğru savurdu. Ellerim kan içindeydi, onun ve avucumu kestiğim için benim ellerim de kan içindeydi ama umurumda değildi. "Nasıl hissediyorsun dostum?"

"Başım ağrıyor," diye gevelemeye devam etti ama gözleri keskinleşti ve doğrulmak için çabaladı.

Vücudunu bacaklarımın arasına alarak ona yardım ettim. Göğsüme yaslandı, birkaç derin nefes alırken bana doğru kıvrıldı. Nöbet geçirdikten sonra hastaneye gitmemiz gerekip gerekmediğini anlamak için her zaman nefes alıp almadığını, nabzını ve hareket kabiliyetini test ederdim.

"Hey," dedi Tiernan, önümüzde çömelerek. Bir parmağını Brando'nun yanağına sürtmek için uzanmadan önce duraksadı. "Hastaneye gitmen gerekiyor mu, evlat?"

Brando başını salladı, daha da yaklaşırken bir eliyle gömleğimi yumrukladı. Sonrasında hep uykulu ve muhtaç olurdu. Onu yatağına yatırdığımda muhtemelen saatlerce uyurdu.

"Zaman tuttum," diye açıkladım Tiernan'a. "Beş dakikanın altındaydı, ki bu tehlikeli bölge. Yürüyebildiği sürece evde kalmasında bir sakınca yok. Ben sadece bu kesik konusunda endişeliyim..."

"Özel doktorumu arayacağım," dedi hemen, telefonuna yönelmişti bile. "Ezra? Brandon ve Bianca'nın yukarı çıkmasına yardım et."

Ezra mutfağın köşesinde toplanmış olan ve bizi farklı derecelerde endişeyle izleyen grubun arasından çıktı. Brando'ya elini uzattı, o da sorgusuz sualsiz elini tuttu ve zayıf dizlerinin üzerinde kalkarak birkaç adım yürüdü. Nefret ettiği hastaneye gitmek zorunda olmadığını doğrulamak için omzunun üzerinden bana baktı ve ben de başımı sallayarak iç geçirdim.

Gülümsemesi titrekti ama oradaydı. Ayağa kalktığımda onu kaldıramam için kollarını kaldırdı. Çok fazla

Büyük, gerçekten, ama travmadan sonra fiziksel temastan hoşlanıyordu.

Ezra beni odadan çıkarken takip etti ve merdivenlerden Brando'nun yatak odasına çıktı. Walcott çoktan yeni Örümcek Adam çarşaflarıyla yatağı düzeltmiş, komodinin üzerine bir bardak su koymuştu. Brando'yla birlikte yatağa girdim, çünkü gitmeme izin vermiyordu. Ezra oyalanırken Walcott perdeleri kapattı.

Brando esnemeye başlamadan önce, "Ben iyiyim Ez," dedi. "Ama istersen kalabilirsin."

Elleri Brando'nun kafasından daha büyük olan dev adam duraksadı, sonra pencerenin yanındaki büyük sandalyeye oturdu.

"Anca," diye fısıldadı Brando, tüm vücudunu benimkine çevirerek, ince bir bacağını kalçalarımın üzerinden geçirdi, kolunu göğüslerimin üzerinden geçirerek parmaklarını saçlarımın ucuna geçirdi. "Buradayım," diye güvence verdim ona, gözyaşlarımı tutamıyordum ama o hâlâ uyanıkken pes etmemeye kararlıyım. "Sen Endişelenmene gerek yok, gitmene izin vermeyeceğim."

"Söz mü?" Çoktan yarı uykuya dalmıştı ama hâlâ her an ortadan kaybolacakmışım gibi bana sarılıyordu.

Boğazımı yaktı, kalbim içimi kavuran bir kederle alev alev yandı. "Söz ver."

"Annem ve babam gitti. Belki sen de gidersin."

"Hayır, sensiz asla gitmem. Benimle kalacaksın" dedim ama bu sözler, yedi yıl önce onun minik, pembe ve çığlık atan bedenini ellerimde tuttuğum anda ettiğim bir yemindi. "Sadece sen ve ben varız, dostum."

"Belki Ezra da," diye mırıldandı, hızla sürüklendi, parmakları beni kavrayışını gevşetti. "Ve eğer isterlerse Walcott ve Henrik. Tiernan farklı biri."

"Farklı mı?" Kollarımdaki küçük çocuğun kocaman kalbini severek mırıldandım. Onun sürekli iyimserlik duygusu, herkesi sevme ve kabul etme konusundaki sonsuz yeteneği karşısında şaşkına dönmüştüm. Onun yanında kendimi çok yorgun ve güvensiz hissediyordum.

"O bizi seçti," dedi basitçe ve saniyeler sonra kollarımda kendinden geçmişti.

Yüzümü saçlarına gömdüm ve gözyaşlarımın onun üzerine düşmesini gizledim. Zorlu nefes alışım, kırık kalbimin parçalarını göğsümde sarsıyordu. Kardeşime sarılmış, endişeyle doluyken kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Aida pek iyi bir anne olmamıştı ama evimizde bir varlıktı, rahat olmasa da güvenli bir yerdi. Lane de iyi bir baba olamamıştı ama Tanrı gibiydi, ruhu hissedilir ve saygı duyulurdu, örnek alınması gereken biriydi.

Şimdi sadece biz vardık.

Tatlı Brando'm sadece ve sadece benim tarafımdan korunuyor ve destekleniyordu. Bu sorumluluğun baskısı, acı çekmeden nefes alamayana kadar ciğerlerimi demir bir yumrukla ezdi.

"Bianca."

Bu ses karşısında gözlerimi sıkıca kapattım.

Zihnimin yüzeyine ahlaksız düşünceleri çıkaran o günahkâr ses.

O anda, öfke vardı.

Burada bizi bildiğimiz her şeyden koparan bir adam vardı. Burada bizi evine almakta kendi amacı olan bir adam vardı. Bizi sevmeye niyeti olmayan bir adam.

Sizi bir insan olarak değil de bir araç olarak gören, sizi dövmeyen ya da ihmal etmeyen ama sizi öğrenmek için izleyen bir adamın himayesi altında olduğunuzu bilmek bir şekilde daha kötüydü.

Sırlarını öğrenmek için.

Onun için havamda değildim.

Brando'yla krep yapmayı reddederek onu incittikten sonra değil.

Küçük kardeşimi, çabalarım ne olursa olsun asla evimiz olamayacak bir evin zemininde kanlar içinde gördükten sonra değil.

"Bianca," dedi bu kez daha sert bir şekilde.

Bir el yorganın üzerinden bacağıma bastırdı ve beni hafifçe sıktı.

"Bana bak," diye emretti, kelimeler demir üzerinde ipek gibiydi.

Brando'nun saçlarına doğru iç çektim, başımı kaldırıp zavallı bakıcımıza cesurca bakmadan önce gözyaşlarımı saç tellerine sildim.

Yüzünde kanımdaki öfke dalgasını durduran bir ifade vardı. Ağzını yumuşatıyor, kaşlarının arasındaki deriyi kırıştırıyor ve o ürkütücü yeşil gözlerin yosun gibi parlamasına neden oluyordu. Sert ve güçlü yüzüne hiç yakışmayan bir suçluluk ve şefkat ifadesiydi bu.

"Dr. Crown önümüzdeki kırk dakika içinde burada olacak. New York'tan Bishop's Landing'e geliyor. Tanıdığım en iyi doktor o. Brandon'ın durumu hakkında bize bir değerlendirme yapabilecek."

"Epilepsisi var ve grand mal nöbetler geçiriyor." Sesim tuhaf bir şekilde soluksuzdu, içimi kemiren keder yüzünden paramparça olmuştu. "İki yaşındayken teşhis konuldu."

"Bu durum hakkında fazla bilgim yok ama tedavi edilebileceği izlenimine kapılmıştım," diye girişimde bulundum.

"Eğer doğru doktorlara erişiminiz ve onlara ödeyecek paranız varsa. O zaman bile, türüne ve ciddiyetine bağlı olarak, tedavi edilemez olabilir."

Tiernan başını salladı, bakışları Brando'ya sabitlenmişti. Çenesinin çalışmasını, dişlerinin gıcırdamasını izledim. Vücudundaki gerginliğe rağmen gözleri kardeşime bakarken çok yumuşaktı. Bu yumuşaklığı görmek istemiyordum. Bunu göze alamazdım.

Neden bir insan milyonlarca korkunç şekilde davranabilirken, iyi anlardan oluşan küçük bir koleksiyon onu kurtarılabilir gösterebiliyordu?

"Hiç böyle bir şey görmedim," diye sessizce itiraf etti. "Uzun zaman önce tanıdığım biri aşırı dozdan ölmüştü. Kriz geçirdiğini görmüştüm ama böyle bir şey değildi. O sadece bir çocuk."

Brando'yu daha yakın tuttum, elimi boynuna doladım, böylece parmaklarım onun sabit, güzel nabzının üzerinde durdu.

"Bunu sayısız kez gördüm ama asla kolaylaşmıyor. Çaresizlik... alışabileceğiniz bir şey değil."

"diye itiraf ettim.

"Evet. Böyle hissetmeye alışık değilim," diye itiraf etti, sanki acımasız milyarderin ayrıcalıklı hayatı boyunca hiç güçsüz hissetmemiş olması beni şaşırtacakmış gibi. "Ama bu... en hafif tabirle tatsızdı."

Sonra sessizlik oldu, çünkü Tiernan'a bu şekilde nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım, annemin cenazesinde bile, nazik olması gerekirken olmamıştı.

"Çocukları seviyorsun," diye tahmin yürüttüm.

Dudakları solgun bir çizgi halinde inceldi ama başını sertçe salladı, sanki orada olmak istemediğinin birden farkına varmış gibi Brando'nun yatağının kenarına sertçe oturdu.

"Dr. Crown onu dikmek ve kontrol etmek için burada olacak, ancak daha fazla test yapmamız gerekirse yapacağız."

"Pahalıdır," diye uyardım, çünkü yıllardır takıntılı bir şekilde araştırma yapıyordum ve yarım yamalak ilaçlardan daha fazlasını ödeyecek paramız olmasını diliyordum.

Keşke Aida babamın parasının bir kısmını iç çamaşırlarına ve güzel parfümlere harcamak yerine kötü günler için saklasaydı.

"Şanslısın ki iyi doktorlar tanıyorum ve onlara ödeme yapabilecek durumdayım," dedi üstün bir tavırla.

"Bunda ne var?" Bu zalim adamın benim yerime Brando'nun kurtarıcısı olmasına sinirlenerek talepte bulundum. Bu çok mantıksız ve çocukçaydı. Sadece minnettar olmalıydım, sadece kutsanmış hissetmeliydim. Ama Tiernan'ın gözünü bile kırpmadan, hatta bizi o kadar da umursamadan bizim için bunu yapabileceğini bilmek içimi acıtiyordu.

O yırtıcı gözleriyle beni inceledi, iyi yetiştirilmiş yüz hatlarında bir kral kibri vardı. Onu yumruklamak ve aynı ölçüde sarılmak istedim.

"Yakında bir balo var, seni orada toplumla tanıştırmak istiyorum."

"Bu kadar mı?" Diğer ayakkabının düşmesini bekledikten sonra söyledim.

"İşte bu kadar."

Ona ters ters baktım, derisinin altını okumaya çalıştım ve başaramadım. Genelde iyi bir karakter yargıcıydım ama Tiernan her fırsatta beni şaşırtıyordu. Bundan nefret ediyordum ama aynı zamanda onun gizemleri sağlıklı bir şekilde ilgimi çekiyordu.

"Tamam."

"Tamam."

"Bugün okula gitmeyeceğim," diye üsteledim, hâlâ huysuzlanıyordum çünkü çok nazik, çok makul davranıyordu ve bu başımın zonklamasına ve kalbimin çarpmasına neden oluyordu. "Brando'yla kalacağım."

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Müdürü aradım bile. Yarın başlayacaksınız." Sonra ayağa kalktı, bir kez daha tüm iş ve soğuk tarafsızlığıyla. "Brando'nun hastalığını tembellik etmek için bahane olarak kullanmana izin vermeyeceğim. Bu evde kalmaya devam etmek istiyorsan derslerinden pekiyi almanı ve örnek davranışlar sergilemeni bekliyorum."

"Eğer beni kovarsan Brando'yu da yanımda götürürüm," diye hafifçe tehdit ettim ama korku göğsümü akü asidi gibi doyurdu.

Kapıdan çıkarken basitçe "Hayır, yapmayacaksın," dedi ve bu beni ilk tehdit edişi olmasa da kesinlikle en korkutucusuydu.

Brando'ya uzun süre sarıldım, her şeyi sorguladım - Tiernan bir kahraman mıydı yoksa bir kötü adam mı, bu ev bir kafes miydi yoksa bir yuva mı, hayatım daha başlamadan bitti mi yoksa yeni fırsatlarla mı doluydu - ta ki onun yanında huzursuz ve şaşkın bir uykuya dalana kadar. Rüyamda Azrail'in beni almaya geldiğini gördüm, ama bana ölüm yerine bir gül vermişti ve uyandığımda biri Brando'nun başucuna yeni bir Hulk aksiyon figürü bırakmıştı.

Pahalı bir kâğıda hafif düzensiz bir yazıyla karalanmış bir not vardı.

Brando,

Sizce Hulk, Deadpool, Jessica Jones ve Captain Marvel'ın ortak noktası nedir?

Hayatın size dağıttığı kötü kartlara rağmen hepiniz büyük işler başarmaya aday inanılmaz bireylersiniz. Tıpkı en sevdiğiniz süper kahramanlar gibi büyük işler başaracağınızdan hiç şüphemiz yok. Zorluklar onları sadece daha güçlü ve bilge yaptı, tıpkı sizde de olacağı gibi.

Lion Court Beyefendileri'nden

O gece Henrik, Ezra ve Walcott, tüm malikanede televizyon bulunan tek oda olan tozlu ön salonu Brando için bir sinema salonuna dönüştürdüler ve bir Marvel filmi maratonu ilan ettiler.

Hâlâ halsiz olan ama Dr. Crown'un yaptığı kontrol ve dikişlerden sonra büyük ölçüde iyileşen Brando sevinçten havalara uçuyordu. Kadife kanepede oturup Ezra'nın iri gövdesine sokulurken onu hiç görmediğim kadar mutluydu, Walcott da diğer yanında, paylaştıkları patlamış mısırı tutuyordu. Henrik tek başına bir sandalyede oturuyordu ama sesi en çok çıkan oydu ve yorumlarıyla herkesi güldürüyordu.

Brando'nun ayaklarının dibinde yere oturdum çünkü gözlerimi dolduran yaşları görmemeleri için boşluğa ihtiyacım vardı. Böylece bunun Brando için yapılan en güzel şey olduğunu bilmeyeceklerdi.

Walcott bana patlamış mısır ikram etmek için eğildiğinde, kalın bir sesle, "Bunun için teşekkür ederim, harika bir fikirdi," diye fısıldadım.

"Patrona teşekkür etmelisin," diye yanıtladı omzumu sıkarak. "Bu onun işiydi."

Bir şey göğsümü tıkadı, kalbimin çok yavaş atmasına ve nefesimin çok sık olmasına neden oldu. Gecenin geri kalanını Tiernan'ın yüzünü göstermesini, hatta belki bize katılmasını bekleyerek geçirdim.

Ama hiç yapmadı.

Onun yokluğuna minnettar olduğum kadar garip bir şekilde umutsuzluğa da kapılmışım.

Ve bu beni çok korkuttu.

Saatlerce tavana bakıp canavar olduğundan çok emin olduğum adamı düşündükten sonra nihayet uyuduğumda,

rüyalarımın arasına kâbuslar sıkıştırılmıştı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Bianca

TIERNAN, New York sokaklarındaki yoğun sabah trafiğinin içinden geçerken, bir eli rahatça direksiyona dayanmış, Patek Philippe saati soluk ışıktaki parıldarken, "SQUIRMING'i BIRAKIN," diye emretti.

Koltuğumda kıpırdanmayı bıraktım ama ekose üniforma eteği hala altındaki çıplak kalçalarımı kaşındırıyordu. Dizlerimin üzerinden aşağı çekmeye çalıştım ama gri ve yeşil kumaş uyluğumun ortasında kaldı. Tekrar kıpırdandığımda Tiernan'ın boşta kalan eli bacağımı sıkmak için uzandı.

"Yeter," diye emretti, o kadar sıkı sıkıyordu ki morluk bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

Karanlık bir yanım öyle olmasını diledi.

Brando'yu şık üniformasıyla erkek okuluna bırakmıştık bile. Onu diğer çocuklara katılırken izlemek çok duygusaldı. Yeni, büyük ve yabancı bir şehirde tamamen yeni bir okul olmasına rağmen çok heyecanlıydı. Çocukların uyum yeteneğine hayranlık duyuyordum. Henüz on yedi yaşında olmama rağmen, her şeyin yeni olmasından, zenginler arasında bir sahtekâr olduğumu hemen anlayıp anlamayacaklarından dolayı gergindim.

"Dinle," dedi Tiernan sinirli bir iç çekişle. "İyi olacaksın. McTiernan'lar kimsenin önünde sinmez, hele de bir sürü toy gencin önünde."

"Ben bir gencim," diye hatırlattım ona. "Ve ben bir McTiernan değilim."

"Tüm niyet ve amaçlar için, artık öylesin," diye düzeltti, kırmızı ışıktaki bana bakarak. Aston Martin'in lüks iç mekanında o kadar gösterişli görünüyordu ki, gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak gibi saçma bir dürtü hissettim. "Başını dik tut Bianca. Seçkinler korkunun kokusunu alabiliyor."

"Sen bilirsin," diye mırıldandım, arabanın içinde manzara çok daha iyi olmasına rağmen camdan dışarı bakıyordum.

Dün esrarengiz adamla ilgili ruhumda bir çatışma fırtınası kopmuştu ama kendimi onun çok küçük iyi nitelikleri yerine ezici kötü niteliklerini hatırlamaya karar vermiştim. Annemin yasını zar zor tutmuş, benden mutlak itaat talep ederken aynı zamanda bana pislikmişim gibi davranmıştı ve Brando ile beni yanına alma niyeti biraz şaibeliydi. Ona güvenemezdim, onun yanındayken gardımı indirmemeliydim ve bir saniye bile tereddüt edemezdim yoksa o pislüğün bundan faydalanacağını biliyordum.

Sonunda Sacred Heart'ın otoparkına girdiğimizde kıkırdadı. Burnumu cama dayayıp devasa tuğla yapının tamamını görebilmek için başımı eğdim.

"Vay canına," diye nefes aldım, arazinin güzelliği ve ön merdivenlerde Prada kravatları, tiki ekoseleri ve pahalı ayakkabılarıyla dolaşan mükemmel öğrenciler karşısında şok olmuştum. "Burası Gossip Girl'den fırlamış gibi."

Tiernan beni görmezden gelerek arkaya uzanıp yeni tasarımı çantamı aldı ve kucağıma bıraktı. "Hadi git."

"Ne yani, ilk günümde bana şans dilemeyecek misin baba?" Kirpiklerimi kırıştırtarak tatlı tatlı sordum.

Ağzı düzleşti ve eli yine bacağıma buldu, morartacak kadar sert sıktı. "Hayır. Sana kuralları hatırlatacağım. Benim hakkımda ya da evimizin özel meseleleri hakkında konuşmayacaksın. Dalga geçmeyeceksin. Derslerinden pekiyi al yoksa seni SHA'dan alıp gettoda bir okula yerleştiririm. Anlaşıldı mı?"

"Kristal berraklığında," diye mırıldandım.

"Peki Bianca?" diye hem cinsel hem de tehditkâr bir şekilde mırıldandı. "Erkek yok."

"Kıskandın mı?" Acımasız bir gülümsemeyle yem attım.

"Ben kıskanç değilim. Yasal olarak sen benimsin ve benim olanı ne pahasına olursa olsun korurum. Ergen bir çocuğa vücudunun istediği gibi kullanamayacağı bir yer olduğunu hatırlatmak zorunda kalmamı istemezsin."

Ben daha kendimi hazırlayamadan bir ürperti kemiklerimi titretti ve Tiernan'ı onun sahipleniciliği karşısında duyduğum gülünç tahrikten haberdar etti. Gözlerinin neon yeşili parlamışını, sonra da kararışını izledim.

Tek görebildiğim o gözler, tek koklayabildiğim de dumanı ve günah kokusu olana kadar yakınıma eğildi. "Sana hatırlatmak zorunda kalmamı da istemezsin."

"Reşit olmayan birini tehdit etmek mi?" Karşı koymaya çalıştım ama sesim nefes nefese çıkıyordu.

Bakışlarım onun yara izli ağzına kaydı. O dolgun dudakların benimkini yakaladığında nasıl hissedeceğini, yara izinin dokusunun dilimin altında nasıl bir his uyandıracacağını merak ettim. Kalın bir şekilde yutkundum ve çok hızlı nefes alarak kendimi geri çektim.

Tiernan da arkasına yaslanırken o yavaş, zalim sırtışını takındı, gücün verdiği küstahlıkla. "Ezra seni üç buçukta alacak. İyi şanslar ufaklık, babanı gururlandır."

Çantamı alıp arabadan inerken ona parmağımı salladım ve kıkırdaması üzerine kapıyı çarparak çıktım.

Arkamı döndüğümde biri orada durmuş, kaşlarını çatmış Aston'a bakıyordu. Kesinlikle muhteşemdi. Sarı saçları ve mavi gözleri ona melek gibi bir görünüm veriyordu ama geniş omuzları ve kare çenesi onu tam bir Amerikan sporcusu gibi gösteriyordu.

Tiernan'la tanışmadan önce, bu adam tam da istediğimi düşündüğüm kişi olurdu. Bir Beyaz Atlı Prens.

Bunun yerine, kendimi kötü adam tarafından akıl almaz bir şekilde tahrik edilmiş buldum.

"Hey," dedim kocaman bir gülümsemeyle. "Araba fetişin falan mı var?"

Adam gözlerini kırptırdı ve kaşları çatıldı, yerini içten bir gülümsemeye bırakarak güldü. "Hiç de değil. Külüstür bir Toyota kullanıyorum."

Okul üniformasına ve etrafımızdaki zengin öğrencilere bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Burslu çocuk," diye itiraf etti sevimli bir omuz silkmeye.

"Yeni çocuk," diye karşı çıkarak elimi uzattım. "Bianca Belcante, tanıştığımıza memnun oldum."

"Belcante mi? Seni bırakanın Morelli olduğuna yemin edebilirdim," diye itiraf etti tedirgin bir kahkahayla.

"Tanrım, hayır!" Bu düşünceyle ürperdim. "New York'ta yeni olabilirim ama ben bile bunlardan birine asla bulaşmayacak kadar çok şey biliyorum."

"Yani seni bırakan erkek arkadaşın mıydı?" diye sordu sinsi bir gülümsemeyle.

"Hayır, benim, uh, benim koruyucum." Tiernan'ın benim için tam olarak ne olduğunu belirtmek zordu.

"Güzel. Ben Elias Constantine." Elim sıkıca tuttu ve beni biraz daha yaklaştırdı, gözleri parlıyordu. "Sudan çıkmış bir balıkla tanışmak güzel."

"Constantine?" Yankıladım, kalbim duracak gibiydi. "Bishop's Landing Constantines'deki gibi mi?"

"Aynen öyle. Ama sizi uyarmalıyım, ben ailenin fakir tarafından geliyorum ve Caroline ile kesinlikle hiçbir ilişkim yok."

Bir Constantine.

Gerçek, ete kemiğe bürünmüş bir Konstantin.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, hemen tahmin edemediğime şaşmıştım. Babamın ailesinden birinin klasik yakışıklılığına ve terbiyesine sahipti. Üniformasındaki yıpranmayı, sıradan spor ayakkabılarını ve eski kumaş sırt çantasını ancak yakından incelediğimde fark edebildim.

"Lane Constantine baban mıydı?" Üvey kardeşlerimden biriyle tanışıp tanışamayacağımı deli gibi merak ederek sordum.

"Hayır, hayır, fakir taraf, hatırladın mı?" Gülümsemesi hafifçe çarpıktı ve bu yüzden daha da çekiciydi. "Lütfen bana aileme kafayı takmış insanlardan biri olduğunu söyleme."

Öyleydim elbette. Hayatım boyunca babamın ailesini merak etmiştim. Bir keresinde babamı, en büyük oğlu Winston'la görüntülü sohbet üzerinden konuşurken yakalamış ve bizi tanıştırmaları için can atmıştım. Bishop's Landing'in Constantine'leriyle asla tanışamayacağımı anlamam için itiraf etmek istediğimden daha uzun yıllar geçmesi gerekti.

Her zaman saklanacağımı, uygun olduğunda ortaya çıkarılacağımı ve her zaman gizli kalacağımı anlamak için.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedim, biraz yapmacık bir şekilde. "İlgilendiğim tek şey arkadaş edinmek." "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim." Ders zili çalınca eski moda bir centilmen gibi bana kolunu uzattı. "İlk dersinize kadar size eşlik edebilir miyim? sınıfı?"

Kolumu onun koluna dolayarak ona gülümsedim. "Elbette, nazik efendim. Yolu gösterin."

* * *

ELIAS RESMEN tanıdığım en havalı, en nazik insanlardan biriydi. Beni futbol takımındaki çekici takım arkadaşlarıyla tanıştırdı ama en sevdiğim arkadaşı Gabriella'ydı çünkü çok neşeli ve tatlı bir kızdı. Öğle yemeğinden önceki son dersimden çıktığımda Elias odanın dışındaki dolaplara yaslanmış beni bekliyordu ve gurme kafeteryada sıra beklerken beni okuldan sonra takılmaya davet etti.

Kararsızdım. Brando'nun ilk gününden sonra, dün yaşadığı olaydan sonra - tamamen iyileşmiş görünse de - onunla evde olmak istedim. Ama aynı zamanda bu teklifin sosyal bir fırsat olduğunun da farkındaydım. Elias daha önce hiç tanımadığım türden bir gençti. Neredeyse kendine çok güveniyordu.

Küstahlık derecesine varan, ama kendini küçümseyen bir mizahla bunu güzelce dengeleyen biriydi. Erkek arkadaşları görünüşüm ve nereden geldiğimle ilgili birkaç espri yaptı ama Elias birkaç etkilenmemiş bakışla buna bir son verdi. Sacred Heart dünyasına sunduğundan çok daha az basmakalıp bir sporcu olduğunu hissediyordum ve onu daha yakından tanımayı merak ediyordum, özellikle de babamın ailesiyle yıllardır sahip olduğum ilk bağlantı olduğu için. Vazgeçmek için fazla iyiydi.

Ezra'ya mesaj atarak sorun olup olmadığını sordum ve eve gitmek istediğimde hazır olacağına söz verdi. Brando'nun nasıl olduğunu sordum ve bana küçük kardeşimin yeni okulunun ne kadar harika olduğunu anlata anlata bitiremediğini söyledi.

"Erkek arkadaşın mı?" Ben telefonuma gülümserken Elias çenesini sallayarak sordu.

Sanki bir erkek arkadaşım olması fikri saçmaymış gibi, muhtemelen biraz fazla yüksek sesle güldüm. "Hayır, küçük kardeşim. Onun da yeni okulundaki ilk günüydü. Sadece kontrol etmek istedim."

Gabriella ile caddede yürürken onaylayarak, "Çok şirin," dedi. "Ben de kız kardeşim Harlow ile çok yakınım."

Gabriella dramatik bir iç çekişle, "Tek çocuk," dedi. "Siz çok şanslısınız."

Metropolitan Sanat Müzesi'ne giderken kaldırım boyunca üç kişi arka arkaya yürürken ne Elias ne de ben bu duruma itiraz ettik. New York'a yeni taşındığımı söylediğimde hem Elias hem de Gabriella, gerçek bir New Yorklu olma yolunda beni başlatmak için yerel bir cazibe merkezini ziyaret etmemiz konusunda ısrar etmişlerdi.

Manhattan'ın yarısından fazlasına sahip olan bir babanın çocuğu olarak iki saat uzaklıktaki küçük bir kasabada doğduğumu bilmiyorlardı. Buna rağmen ya da belki de bu yüzden adaya hiç ayak basmadığımı da bilmiyorlardı.

Onlar sadece yeni kıza etrafı göstermeye hevesli iyi çocuklardı.

Onlara Met'i ziyaret etme hayallerimden bahsettim ve şaşırmış görünseler de benimle gelmeyi kabul ettiler. Çoğu gencin Empire State Binası'nı ya da Beşinci Cadde'yi, belki Özgürlük Anıtı'nı ya da Central Park'ı görmek isteyeceğini tahmin ediyordum.

Ünlü galeriyi görmek için sabırsızlanıyordum. Babamın her zaman beni götüreceğine söz verdiği yeri... Şimdi anlıyorum ki bu boş bir vaatti.

"İtiraf etmeliyim ki," diye itiraf etti Elias, göz ucuyla beni değerlendiren bir bakış fırlatarak. "Arabana bakıyordum çünkü bir an için Leo Morelli tarafından bırakıldığını sandım."

"Leo Morelli?" Boğazımdan gerçek, neredeyse gergin bir kahkaha yükselirken sordum.

Keşke bunun ne kadar saçma bir iddia olduğunu bilseydi. Bir Morelli'nin bir Konstantin piçini alması inanılmayacak kadar Shakespeare'vari bir şeydi.

Bir omzunu silktilti, dudaklarında şakacı bir sırıtış vardı. Elias'ın çarpıcı olduğunu ilk kez fark etmiyordum.

"Işığın bir oyunu olmalı ya da belki de sadece aklımdaydı. Yakın zamanda ailemize katıldı."

"Constantine ailesine mi?" Ses tonumu kontrol edemedim soluğum kesildi. Umarım iki aile arasındaki kan davası hakkında bu şekilde tepki vermemi gerektirecek kadar genel bir bilgim vardır. Gerçek şu ki, Morelliler hakkında küçük yaştan itibaren Lane Constantine'in kendisi tarafından bilgilendirilmişim.

Başını sallarken yüzünde çelişkili bir ifade vardı, beresini aşağı çekerek kulaklarını soğuk rüzgârdan korudu. "Evet... Karmaşık bir hikâye ama Leo sonunda kuzenim Haley ile birlikte oldu."

"Bishop's Landing'in Canavarı kuzeninle evlendi," diye mırıldandım şok içinde.

Morelli ailesi hakkında biraz bilgi sahibi olmak için yıllar boyunca Constantine'ler hakkında yeterince araştırma yapmışım. En büyük oğulları Lucian'ın Morelli Holding'i yönettiğini ve Leo'nun da kendi emlak şirketiyle şehrin emlak piyasasında önemli bir yere sahip olduğunu biliyordum.

milyar dolarlık şirket. Caroline'ın babamla evlenmeden önce bir zamanlar aile reisi Bryant'la çıktığını ve rekabetin böyle başladığını biliyordum. Constantine'in altı (meşru) çocuğuna karşılık yedi Morelli çocuğu vardı ama her iki tarafın küçük kardeşleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Her iki ailenin de rakipler arası bir ilişkiyi onayladığını düşünemiyorum.

"Görünüşe göre, söyledikleri kadar kötü biri değilmiş," dedi Elias, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Aslında, yüzündeki tiksinti ifadesi aileye duyduğu saygıyı açıkça ortaya koyuyordu.

Ben de benzer bir yüz ifadesi takınmış olmalıyım, çünkü müzeye giden son bloğu yürürken güldü ve yoldaşça bir tavırla kolunu omuzlarıma doladı. Pahalı bir kolonya gibi baharatlı ve zengin kokuyordu. "Bu konuda endişelenme. Çok iyi arkadaş olsak bile onunla tanışmak zorunda kalacağından şüpheliyim."

Ona sıırıttım, aile dinamiklerini çok fazla kurcalarsam kendimi ele verebileceğimin farkındaydım. "Bu da bir şeydir o zaman. Morelliler hakkında fazla bir şey bilmesem de beni korkutuyorlar."

"Öyle olmalı," diye onayladı Elias. "Çoğunlukla acımasız orospu çocuklarıdırılar."

Gabriella biraz kızarak, "Saint onları yeterince seviyor," dedi.

Elias ona dirseğiyle vurdu. "Evet, Aziz ne derse o olur, değil mi Gabs?"

"Kapa çeneni," diye ısrar etti ama zeytin tonlarındaki yanakları kızarmıştı. "O iyi bir adam."

"Saint kim?" Met'e çıkan geniş merdivenlerde durduğumuzda biraz dikkatim dağılmış bir halde sordum.

Fotoğraflarda olduğu gibi şahsen de muhteşemdi. Bir afiş özel bir Van Gogh sergisi olduğunu ilan ediyordu, ancak Picasso ve Matisse'i görme olasılığı beni daha çok heyecanlandırdı.

Gabriella utangaç bir ifadeyle, "Onunla daha sonra tanışırsın belki," dedi. "Muhtemelen beni alacak."

"Çok garip," diye mırıldandı Elias bana. "O sanki... yaşlı."

"O sadece otuz bir yaşında," diye karşı çıkarak küçük yumruğuyla ona vurdu. "Ve sen geçen yıl Evelyn Mathieson son sınıftayken onunla çıktın!"

Tiernan'dan bir yaş büyük. Yani benim gözümde yaşlı değil.

Merdivenlerden çıkıp bilet almak için sıraya girdiğimizde, "Babamla iş yapıyor," diye açıklamaya devam etti. "O, o bir aile dostu. İyi bir aile dostu."

Elias onun bariz aşkı karşısında gözlerini devirdi ama gülümsemesi sadece nazikti. "Yaşlı erkeklerden hoşlanıyorsun Gabs, sorun değil."

"Hey, sen bile onun seksi olduğunu söyledin!" diye itiraz etti.

Elias bir kalp atışından daha kısa bir süre hareketsiz kaldı, sonra kıkırdadı, sesi biraz zorlamaydı. Biletini almak için adım atarken gözlerimi kaçırdı ve cinselliğini saklayıp saklamadığını ya da böyle bir şey söylediği için utanıp utanmadığını merak ettim.

Tiernan'ın o sabah kahvaltıda bana uzattığı bir tomar yüz dolarlık banknottan biletimin parasını öderken telefonum cebimde vızıldadı.

Tiernan: Neden evde değilsin?

Gabriella ve Elias'ı merdivenlerden ikinci kata kadar takip ederken gözlerimi devirdim, parmaklarım uçuşuyordu.

Her saat başı seni kontrol etmem gerektiğinin farkında değildim. Arkadaşlarla dışarıdayım.

Hafif bir duraklama oldu.

Tiernan: Çocuklar mı?

Evet. Tüm Sacred Heart futbol takımı. Beni onlarla oynamaya davet ettiler... ;)

Telefonu çantama geri koyarken kendime güldüm ve Elias ile Gabriella'ya doğru zıplayarak kollarımı ikisinin kollarının arasından geçirdim.

"Önce neyi görmek istiyorsun?" Elias sordu. "Aile yıllar önce bir Picasso bağışladı. Sanırım hemen şu köşede. Picasso'yu sever misin?"

Kalbim durdu.

Picasso mu?

Babam her zaman sanat koleksiyonundan bahsederdi. İlk olarak zengin insanların pahalı sanat eserleri olduğu için biriktirmeye başladığı bir şeydi, ancak bu konuda bir tutku bulacak kadar büyüdüğümde, sevdiğim resimleri almaya başladı. Her zaman bir gün benim olacaklarını söylerdi.

Bunun yerine, açıklanamaz bir kazada öldü ve Aida'ya, Brando'ya ve bana toplamda hiçbir şey bırakmadı.

"Evet, Picasso'yu severim," diye fısıldadım ve Elias'ın soğuk ışık ve sıcak, parlak renkli resimlerle dolu büyük beyaz bir odaya girene kadar bizi koridorlarda körlemesine yönlendirmesine izin verdim.

Gözlerim hemen ona takıldı.

Babamın ölmeden sadece birkaç ay önce on ikinci yaş günüm için aldığı tablo.

Güvercinli Çocuk, Picasso'nun erken dönem Mavi Sahne tablolarından biriydi ve mavi elbiseli bir genç kızı göğsüne bir güvercin koyarken tasvir ediyordu. Babam bunu Constantine Yerleşkesi'ndeki ofisine asacağını, böylece Teksas'ta uzakta olsam bile her zaman onunla birlikte olacağımı söyledi.

Ayaklarım beni beynimin bilinçli yönlendirmesi olmadan resme götürdü, Gabriella ve Elias arkamdan geliyordu.

Süslü çerçevenin altında küçük altın bir plakette "Lane Constantine tarafından bağışlanmıştır" yazıyordu.

Parmaklarımı soğuk metale doğru kaldırdığımda sanki ismine dokunmak beni kısa bir anlığına ona bağlayacakmış gibi parmaklarım seğirdi.

"En sevdiğin o mu?" Elias saçımın bir tutamını şakacı bir şekilde çekiştirerek sordu. "Şaşkın görünüyorsun."

Sarsılarak uzaklaştım, elim yanıma düştü, nefesim ciğerlerimde kıaldı. "Evet, öyle de diyebilirsin. Babam bana güvercinim derdi."

"Bu gerçekten çok tatlı." Gabriella bir adım daha yaklaştı ve sempatiyle omzumu sıktı. "Sende de böyle bir enerji var."

Üzerimi kaplayan melankoliden kurtulmaya çalışarak sııttım. "Sadece beni kızdırana kadar."

Gülüştüler, telefonumla tablonun fotoğrafını çektiğim bir an için dikkatleri dağıldı. Çalınan madalyonum kadar beni babama bağlayan tabloya bakarak saatlerce orada durabilirdim ama yeni arkadaşlarım yollarına devam etmek istiyordu. İkisinin de sanatı pek önemsemediği belliydi ama müzede dolaşırken benimle dalga geçtiler.

Çantamdaki telefonum çaldı ama saatin geri kalanında onu görmezden geldim. Tiernan benim koruyucum olabilirdi ama lanet olası bekçim değildi.

Galeriyi geride bırakıp Ekim sonu akşamının buz gibi soğuğuna adım attığımızda, nihayet telefonumu çıkardım ve orada bulunan beş bildirimi okudum.

Tiernan: Beni eğlendirmiyorsun. Kiminle birliktesin?

Tiernan: Bianca Belcante, Önümüzdeki beş dakika içinde cevap vermezseniz cezalandırılacaksınız.

Tiernan: Görüyorum ki bugün özellikle çocuksu hissediyorsun. İyiyim. Telefonunda takip özelliğini etkinleştirdim. Ezra 30 dakika içinde Met'te olacak. Eğer uygunsuz biriyle birlikte olursan, ceza daha da artacak. Ve Bianca? Neler yapabileceğimi test etmek istemezsin.

Tiernan: Bu kadar. Ezra artık senin için gelmiyor. Ben geliyorum. Yirmi dakika içinde Met'in önünde ol.

"Yoksa..." ifadesini yazmasına gerek yoktu çünkü mesajda bile ses tonundan bu anlaşıyordu.

Elias yüzümü buruşturmama baktı ve acıyarak yüzünü buruşturdu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedim dürüstçe, içimde bir kasırga gibi esen öfke Tiernan hakkında beslediğim tüm olumlu düşünceleri emdi. "Vasim sahiplenici, aşırı koruyucu, otoriter bir pislik."

Gabriella güldü. "Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Ona gülümsedim ama dudaklarımın uçları kızgınlıktan ezilmişti. Tiernan kim olduğunu sanıyordu? Sadece on yedi yaşında olabilirdim ama yıllardır bağımsızdım. Aida beni hiç kontrol etmedi. Aksine, ben onu ve Brando'yu kontrol ettim. Sorumluydum, bir gencin bedeninde altmış yaşında bir ruh. Hiç uyuşturucu kullanmamış, tek bir yudum içki içmemiş, hatta Quinn Masters'ın soyunma odasındaki olayda beni zorlamasını saymazsanız bir erkekle öpüşmemiştim.

Tiernan'ın bana bebeklik yapmasına ihtiyacım yoktu. Ben de istemedim.

Orada durup düşüncelere dalarken derimin altındaki tüm elektriksel tahriş daha da arttı. Alfa-erkek saçmalıklarıyla mükemmel bir öğleden sonrayı mahvetmişti ve ben de onunkini mahvetmek istiyordum.

Zihnimde bir fikir kristalleşti ve yüzümü yavaş, hınzır bir sırıtma kapladı.

"Hey, hemen evde olmanız gerekiyor mu?" Sırt çantamı karıştırıp Tiernan'ın o sabah bana verdiği bir tomar yüzlüğü sayarken yeni arkadaşlarıma sordum. "Bir süredir yapmak istediğim bir şey var..."

* * *

ACIDI.

Acıdan kaçmanın bir yolu yoktu. Vücudun herhangi bir yerindeki dövme mutlaka acı verirdi ama bileğin hassas derisine kazınmış bir dövme özellikle acı vericiydi. Küçük bir parça

Varlığımın en derin, en karanlık kıvrımlarında yuvalanmış olan ben, dişlerimi sıkarak acıdan, tüm sinirlerim dans edene kadar içimde zigzaglar çizen vızıltıdan zevk almış olabilirdim, ama onu görmezden gelmekte ustalaşmıştım.

Elias ve Gabriella dayanışma içinde yanımda oturmuş, sıradan okul dedikoduları ve yaklaşan Lane Constantine Anma Balosu hakkında sohbet ederken, yeşil boyalı sahte saçlı adam titreşimli dövme tabancasıyla bileğime eğildi.

Reşit değildim ama Tiernan bana iki bin dolarlık banknot vermişti ve ben de bunları Yukarı Doğu Yakası'nın kenar mahallelerinde dövme dükkânı olan adamı bana dövme yapmaya ikna etmek için kullanmıştım. Telefonumu da kapatmıştım, böylece Tiernan denen pislik beni bulamayacaktı.

Constantine'lerin gelecek ay Met'te Lane'in ölüm yıldönümü için düzenleyecekleri balodan bahsederken Elias'a "Aslında benim de gitmem gerekiyor," diye itiraf ettim.

Gözlerini kırptırdı.

"Öyle misin?" "Evet."

Ben acıya karşı dişlerimi sıkarken o ve Gabriella birbirlerine baktılar. Adamın işi bitmek üzereymiş gibi görünüyordu ama ön kolumun tamamı acıdan yanıyordu. Bir ter damlası saç çizgimin kenarından kulağımın kabuğuna doğru damladı.

"Nasıl davet edildin? Elitist görünmek istemem ama bu şehirdeki en ünlü etkinliklerden biri. Burada yeni olduğunuzu sanıyordum?"

"Öyleyim ama McTiernan ailesiyle kalıyorum," diye açıkladım. "Oldukça iyi durumdalar."

Elias kaşlarını çatı, anılarında bir şeyler ararken gözleri odaklanmamıştı. "McTiernans, onları kesinlikle duymuştum. Caroline Teyze'ye ya da anneme sormam gerekecek. Kim olduklarını hatırlayamamam beni rahatsız edecek."

Omuz silktim. "Ailen için kim olurlarsa olsunlar, ben bir hiçim."

"Hiçbir şey değil," dedi Gabriella nazikçe, boştaki elimi sıkarak. "'Doğru' çevrelerde yeterince zaman geçirirsen, çoğu insanın senden bir şeyler koparmaya çalıştığını fark edersin. Soyadlarımızı umursamayan biriyle tanışmak çok ferahlatıcı."

Ona göz kırptığımda güldü ve ekledi: "Adım Gabriella Zappa. Babam Enea Zappa, Zappa Shipping International'ın başkanı."

Omuz silktim çünkü Enea Zappa'nın ya da şirketinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar güldü, başını geriye atarken kalın kahverengi saçları beline dolandı. "Gördün mü? Hiçbir fikrin yok ve bu harika bir şey."

"Öyle," diye kabul etti Elias. "SHA'ya başladığımda herkes soyadımı öğrenir öğrenmez benimle arkadaş olmaya çalıştı. Caroline'la hiçbir ilişkim olmadığını anlamaları biraz zaman aldı."

"Fakir olduğun için mi?" Çok acı çektiğim için nazik olmayı unutarak sordum.

Bir omzunu silkti, çenesini gerginleştiren daha derin bir öfkenin üzerine ince bir can sıkıntısı kaplaması geldi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Dövmeci çekilip yeni mürekkebidindeki kanı nazikçe silerken usulca "Bu berbat bir şey," dedim. "Kendi ailen tarafından dışlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Elias'ın gözleri Lane'inkilere çok benziyordu, yaz ortası gökyüzünün o saf, lekesiz mavisi, benim için sıcaklıkla ve eski, bayat acıyla doluydu. "Teşekkür ederim. Bazen uyum sağlamak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum ama hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum. Gerçekten değişmeyecek." "Özellikle de kuzenin düşmanla domuz eti yerken."

Gabriella ortamı yumuşatmak için alay etti.

Elias onu taburesinden iterek kahkahalara boğulmamıza neden oldu.

"Bitti," diye homurdandı dövme sanatçısı Harlan. "Senin için sarmadan önce bir göz at."

Mizahım ciğerlerimde dondu, küçük buz parçacıkları yumuşak dokuyu parçaladı, bu yüzden nefes almakta zorlandım.

Küçük, mükemmel biçimli bir güvercin uçuşunun ortasında kanatlarını bilek kemiklerimin arasına açtı. Picasso'nun güvercininin göz kamaştırıcı bir kopyasıydı, babamın bana taktığı lakapta bahsettiği güvercinin aynısıydı.

Tiernan madalyonumu çalmış olabilir. Beni topuğunun altında ezmeye çalışabilir.

Ama anılarımı benden alamazdı.

Beni kesip kanımı kurutmadıkça Lane Constantine'in kanını ve sevgisini bedenimden alamazdı.

"Git kendini becer," diye mırıldandım güvercine bakarken.

Babamı ya da o hayattayken kim olduğumu, onun kızı olduğumu asla unutmuyacağımdan emin olmak için bir dövmeye ihtiyacım yoktu, sadece gölgelerde olsa bile.

Ama yardımı
oldu. Çok
yardımı oldu.

Çünkü sanatın amacı, insan kalbinden kaynaklanan ve basit kelimelere tercüme edilemeyecek kadar muazzam olan sayısız duyguyu dile getirmek değilse neydi?

"Çok güzel," dedi Gabriella, koyu renk başını ışığıma dayayıp tasarıma bakmak için öne doğru eğilerek. "Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, kalbim boğazımda düğümlendi. "Bir bakayım," diye mırıldandı Elias, elimi nazikçe tutarak görmesi için uzattı. Kaba uçlu başparmağı tahriş olmuş derinin altını yumuşattı, nefesi bana karşı sıcaktı.

Eğilip yakından bak.

Bizi böyle buldu.

Genç bir çocuk elime bir hayranlık öpücüğü vermek istercesine eğildi.

Daracık dükkânın kapısının üzerindeki zil, içeri biri girerken tıngırdadı. Yarım duvarın ardındaki koridordan gelenin kim olduğunu göremedim ama havanın eski bir gazoz kutusu gibi düzleşmesinden, kakofonik parazitten

sonraki ölü hava boşluğundan bir şekilde anlayabildim.

Bir şekilde Tiernan beni bulmuştı.

Vücudumun her zerresi durdu, saf ve taze bir dehşet içinde asılı kaldı.

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Pahalı ayakkabıların sesi kısa koridorda ölçülü adımlarla ilerliyordu.

Nefesimi tuttum, kanım iki kulağımda da Bishop's Landing'e karşı dalgalar gibi kükrüyordu.

Köşeyi döndüğünde Tiernan'ın buzul yeşili gözleri karşısında donakaldım.

Karanlık varlığıyla tüm kapı aralığını dolduruyor, geniş omuzları duvarların iki kenarını öpüyordu. Siyah bir takım elbise ve altında koyu, neredeyse siyah-kırmızı bir gömlek, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken bileklerinde göz kırpan elmas kol düğmeleri ile, ücret almaya gelmiş bir şehir azrailine benziyordu. Kapının gölgesi, doğal olmayan bir şekilde soluk yeşil gözlerinin parıltısı dışında onu neredeyse tamamen gölgede bırakıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Gabriella. Yanımda titriyordu.

Ya da, tahmin ettim, ben de olabilirdim.

"Bianca." Sesim düşmüş bir çapa gibiydi; ağır, inatçı.

Aynı anda hem muhteşem hem de dehşet verici görüntüsü karşısında yutkundum.

"Tiernan," diye karşılık vermeyi başardım ama kelimenin anlamı sinirden açığa çıkmıştı.

"Gidiyoruz," dedi, bir milim bile kıpırdamadan ama bir şekilde beni sıkıştırarak. "Şimdi."

Hiç düşünmeden sandalyeden kalktım. Gabriella arkamda hafifçe büzüldü ama Elias elimi bırakmakta isteksizdi. Bir dayanışma gösterisi olarak yanıma gelmek istedi ama başımı hafifçe sallayarak onu durdurdum.

"Benimle arabada buluşmak için yirmi saniyen var." Sesi sessizdi ve bu yüzden daha da uğursuzdu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, onu tersledim, parçalanmış özerkliğimin bir kısmını geri kazanmaya çalıştım, ama sesi aramızdaki boşlukta kırbaçlandı ve bana acı verici bir şekilde çarptı. "Tek kelime etme."

Sonra, benzer şekilde hareketsiz duran, belki de korkmuş ve bunu gizlemeye çalışan dövmeceye döndü. "Ödemeyi yaptı mı?" Sahte bıyıklı başını hızla salladı. Tiernan cebinden bir para klipsi çıkardı, çok fazla sayıda banknot çıkardı ve ayaklarının dibine fırlattı. "Şimdi aldı. Bianca, on saniye."

Talebe karşı koyamadan hareket ettim. Kendimi korumaya yönelik küçük bir içgüdü beni köşeye doğru itti, Tiernan çoktan köşeyi aşmış, koridordan geçerek karanlık New York gecesine doğru ilerliyordu.

"Onun için üzgünüm," dedim omzumun üzerinden arkadaşlarıma yüzümü buruşturarak. "Eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"Hey!" Elias seslendi, gözleri kısılmıştı, çenesi titriyordu. Benim için endişelenip endişelenmediğini merak ettim ve muhtemelen tanıdığım en iyi çocuk olduğuna karar verdim. Bir Constantine olması hoşuma gitmişti, ailemle ilgili hiç bilmediğim bir izlenim bırakmıştı. "Eve döndüğünde bana mesaj at. Kızgın görünüyor." Tereddüt etti, gözleri omzumun üzerinden camın arkasındaki Tiernan'a takılmıştı. "Onun kim olduğunu söylemiştin?"

On saniyelik süreyi kaçırmamak için hızımı artırırken "Tiernan," diye seslendim. "Tiernan McTiernan."

Biraz daha bekleseydim belki Elias'ın yüzündeki dehşet ifadesini görebilirdim. Belki onu sorgulardım ya da o bildiklerini anlatırdı.

Ama ben yapmadım.

Bunun yerine, koridordan aşağıya doğru koştum ve pis dövme salonunun kapısından gecenin dondurucu soğuğuna çıktım, sonra kapıyı açmadan önce bir an için nefesimi tuttum.

Tiernan'ın siyah Aston Martin'i ve öfkeli bir canavarla birlikte isteyerek bir kafesin içine girdi.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm Bianca

Tek kelime etmedi.

Kendimi savunmak için bir şey söylememe de izin vermedi.

Ağzımı açtığımda, iri, dövmele ellerinden birini kalçamın üzerine koyarak beni susturdu, o kadar sert sıkıyordu ki bu sefer bir çürük bırakacağından emindim.

Lion Court'a geldiğimizde saat daha yedi buçuk olmasına ve Brando'nun hâlâ uyanık olması gerekmesine rağmen karanlık ve sessizdi. Tiernan'ın peşinden mağarayı andıran sessiz giriş holüne, oradan da evin sol tarafındaki küçük cam solaryuma girerken bunu sorgulamadım. Hava nemli ve yakındı, içeriyi dolduran tropik bitkilerden gelen yeşil ve topraksı bir koku vardı.

"Burada ne işimiz var?" Kelimeler fısıltı halinde olsa da söyleyecek cesareti kendimde buldum.

Tiernan, yeşil mermerle kaplanmış küçük bir havuzun bulunduğu cam odanın arka tarafına doğru ilerlerken cevap vermedi, Zeus'un kollarına yakalanmış bir su perisi gibi görünen bir fıskiye den sessizce şırıldıyordu. Kızın kurtulmak için mücadele mi ettiğini yoksa çıplak göğüslü tanrının kollarında tutkuyla mı kıvrandığını anlamak zordu ve bu manzara içime rahatsız edici bir enerji yayılmasına neden oldu.

Keskin bir çatırtı dikkatimi tekrar göletin yanında, bambu çalılıklarının arasında duran Tiernan'a çekti. Bir ağaç seçmişti.

ince, güçlü dalı ikiye ayırdı. Kalbim boğazımda atarken, dalın esnekliğini test edişini, ardından birkaç kez havada ısıklık çalmasını, güçlü ve emin vuruşlarını izledim.

Dizlerim yumuşadı.

Bana döndüğünde, cam ve demir tavandan sızan ayın bulanık karanlığında yüz ifadesini okuyamadım.

"İtaat hakkında ne demiştin Bianca?" Sağ yumruğunda bambu sapıyla bana doğru ilerlerken sözleri gölgelerden daha karanlıktı.

Konuşmaya çalıştım ama göğsümde sözcüklere güç verecek hava yoktu. İçime çektiğim nefes titrekti ama yumruklarımı yanımda sıktım ve çenemi havaya kaldırdım. "Gizli ve kadın düşmanı bir şey mi?"

Sanki beni inceliyormuş gibi benden birkaç adım ötede durakladı. Bir an sonra bambu geri çekildi ve çıplak avucuna beni ürküten acımasız bir şaplaqla indi.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Tekrar deneyelim, olur mu? İtaat hakkında ne demiştin?"

"Brando'yla beni evinize almanızın karşılığı olarak bunu talep ettiğinizi," dedim inatla.

Tiernan öne doğru büyük bir adım attı, ta ki ay ışığı doğrudan yüzünün üzerine düşene kadar, çapraz bir gümüş çizgi yara izini yakaladı ve onu beyazlattı. Çenesinin yapısında, ağzının gergin çizgisinde öfke vardı ama aynı zamanda o solgun bakışlarda karanlık ve gizlenen bir şey, korkumdan bir tür sapkınca zevk alan bir şey vardı.

İçimi bir sis bulutu gibi bir ürperti kapladı.

"Ben bu evin efendisiyim. Ben senin efendinim," diye acımasızca hatırlattı, bambusuz eli uzanıp saçlarımdan tuttu ve acıyla geri çekti, böylece hırıltılı yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Kurallarımı çiğnersen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım Bianca. Sana karşı nazik ve sabırlıydım. Her şeyi oluruna bıraktım. Sivri dilin, madalyonunu bana vermekteki isteksizliğin ve

en basit emirleri bile yerine getirme konusundaki isteksizliği. Yas tutuyor, diye dūřındđm kendi kendime. Bu bir alışma sūreci." Durakladı ve kūçđk bir an iēin ona karşı kaba davranıp davranmadığımı, Brando'yu ve beni hangi nedenle olursa olsun yanına aldığı iēin ona biraz nezaket ve saygı borēlı olup olmadığımı merak ettim. "Ama artık değil. İtaatsizliği hafife alan bir adam olmadığımı ōđreneceksin."

O kadar ani geri adım attı ki dengemi kaybedip sendeledim. Bana yardım etmek yerine, karanlıkta parlayan kūçđk bir alay ile izledi, dişleri beyaz ve iki sıra cilalı bıēak gibi keskin.

"Gölete git," diye yumuşak bir sesle emretti, ancak kelimeler solaryumda yankılanıyor, yapraklar ve ađaēlar tarafından bana geri fısıldanıyor gibiydi.

Tereddđt ettim, kalbim gđm gđm atıyor ve boğazımda ōyle bir şişiyordu ki boğulacağımı sandım. Beni ileri itmek iēin avucundaki bambu dđđmeye dokunması yetti.

Mermer dudağa ulaştığımda, "Eğil ve kendini destekle" dedi.

Ellerimi soğuk taşın ūzerine koyduğumda titriyordum, parmaklarım kenardan kıvrılıp geleceğini bildiğim řeye destek oluyordu.

Tiernan arkama geēti ve eteğimin kısa paēası yūzünden aēıkta kalmaya ēok yakın olan popomu inceledi. Ayaklarımı daha geniş aētıđında nefesim kesildi, sıēradım. Bir an iēin eteğimi yukarı kaldırıp pamuklu kđlotumun ince ve dolgun kısmını ortaya ēıkaracak mı diye merak ettim.

Korkuyla hiēbir ilgisi olmayan bir ūrperti, otların arasındaki bir yılan gibi yılan gibi iēimden geēti.

Bunun yerine, ağır bir avuē iēi sırtımın kūçđk kısmına dđřtđ ve sıkıca bastırdı.

"Daha ōnce hiē şaplak yedin mi, kūçđk řey? Bunun acısı, ben durduktan sonra uzun sūre sana benim olduğunu ve bu nedenle bana her konuda itaat etmen gerektiğini hatırlatacak. Sana beř kez mesaj attım ama cevap alamadım. Aslında bir ēocukla birlikteydin ve saēma sapan bir tasarımı kalıcı olarak

İzin almadan bileğimi. Bunu yapmak için benim paramı kullanmaya niyetlendi. Bence bu yirmi kırbacı hak ediyor, sizce de öyle değil mi?"

Cevap vermedim, ama sessizliğime doğru karanlık bir kahkaha attı, sırtımdaki başparmağı eteğimin kenarının hemen altından, popomun üstündeki hafif terli tene doğru ilerliyordu.

"Ağlayabilirsin," diye mırıldandı sonradan, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi. "Ama yirminci darbe inene kadar pozisyonunu bozmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye bağırdım, sağ bacağım titreyerek zıplıyordu ve Tiernan elini sırtıma daha sert bir şekilde bastırarak bunu çabucak bastırdı.

Hâlâ ses tonumdan dolayı beni azarlamasını beklerken, ben kendimi toparlayamadan darbe indi. Bir hava ısılığı, ardından ince uzuv eteğimle kaplı arkamla buluştuğunda boğuk bir çatırtı. Kumaş oldukça kalındı ama hiçbir şey kalçalarımı sıvı bir ateş ipi gibi kesen keskin acıyı dindiremezdi.

Bağırdım, parmaklarım havuzun kenarına öyle bir gerildi ki tırnağım çatladı.

"Bir," diye ısırdı Tiernan.

Ciğerlerimdeki oksijenin bir şekilde kıcımdaki alevleri söndüreceğini umarak derin bir nefes çektim.

Öyle bir şansımız yok.

Çatlak

. "İki."

Çatlak. Çatlak. Çatlak.

"Üç. Dört. Beş."

Göğsümde bir feryat yükseldi ve bir sonraki tokat darbesinde ağızımdan sızdı. Acı giderek her yere yayılıyordu, burun deliklerimi işgal ediyor, kulaklarımı tıkıyor, boğazıma yerleşiyordu, ta ki her yerim acıyana, tek bir acı atomuna dönüşene kadar.

Altı, yedi, sekiz, dokuz, o kadar hızlı bir şekilde arka arkaya ağladığımı ya da ne zaman başladığını fark etmedim ta ki bulanık gözlerle berrak gölete düşen damlacıkları fark edene kadar.

Onuncu vuruşta her şey oldu.

Bu.

Vücutumun kimyasındaki garip bir simya, o acımasızca ısırın bambu kamışın her bir kırbacını kemiklerimin derinliklerine kadar ulaşan ve ısınan bir şeye dönüştürdü.

Sıvı.

Kaslarım yavaşça gevşedi, sıcak ve ağrıyordu, korumak yerine özlem duyuyordu. Farkında olmadan, Tiernan'ın elinin baskısı altında sırtımı daha da dikleştirdim, serin hava alev alev yanan kıcımın altını gıcıkıyor, acıdan başka bir şeyle dişlerimi sıkmana neden olacak kadar lezzetli bir zıtlık yaratıyordu.

On bir.

On iki.

Bir inilti içimde bir deprem gibi gürledi, beni ikiye böldü, böylece dikkatli kaplamamın kabuğunun altındaki karanlık ve gizli her şey Tiernan'ın eleyip deşifre etmesi için solaryumun yarı ışığına yuvarlandı.

"On üç." Sesi şimdi duman gibi, kıvrımlı ve günahkâr.

Artık kızgın değil, daha çok... tahrik olmuş?"

Ayak parmaklarım Prada makosen ayakkabılarımın içinde kıvrılırken, nefesim bir trenden çıkan buhar gibi göğsümde çalkalanırken bir sonraki vuruşa doğru geri sallandım.

"Kıpırdama," diye hatırlattı, ama ses tonunda benim hevesimden kaynaklanan bir memnuniyet vardı. "Kıpırdama küçük şey, yoksa canını yakabilirim."

Çünkü gerçeği biliyordu, bana zarar vermiyordu, gerçekten, artık vermiyordu. Her darbe bir önceki kadar sert iniyordu ama bedenim bunu kemik kıran bir zevke dönüştürüyordu. Kalçalarımın arasındaki şişmiş ağrıyı, iç çamaşırımın seksime yapışan yapışkanlığını hissedebiliyordum.

On dört ve on beş düştü ama Tiernan on altıdan önce durakladı çünkü ben yine kasıldım. Acı/zevk girdabında kendimi kaybediyordum. Vücutum tekrar hislerle şarkı söylemeye başlamadan önce düşüncelerimin oluşması için zaman yoktu.

Durakladığında, dudaklarımdan küçük, neredeyse sessiz bir sızlanma döküldü ve beni utandırdı.

Ama duracak kadar değil.

"Sus," diye emretti Tiernan, tüm vücudunu sağ tarafıma bastırarak, sırtımdaki eli sol kalçama doğru kayarak beni onun sert, sıcak boyuna kilitledi. "Kıpırdama ve sana verdiğim şeyi al."

Gözyaşlarımdan birinin göle sıçraması gibi içimde bir ürperti dalgalandı.

Çatlak.

"On altı."

İnle.

Çatlak.

"On yedi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, sanki acı çeken kendisiymiş gibi, tüm vücudu bana karşı gerilmişti.

İnle.

Çatlak.

"On sekiz."

O kadar uzun bir inilti ki, on dokuzuncu vuruştan sonrasına kadar bitmedi.

Çok ağlıyordum, gerçekten hıçkırıyordum, yüzüm uyluklarımdaki arasındaki o dokunulmamış yer kadar ıslaktı. Dilimin ucuna gelen biçimsiz sözcükleri akılsızca ifade etmeye çalışıyordum ama başarılı olamıyordum, neredeyse gevezelik ediyordum ki o arkasını döndü ve bana o son, cezalandırıcı darbeyi indirdi.

Elektrik sıcaklığı içimde cızırdadı, amımda kıvılcımlar çıktı. Neredeyse yeterliydi. Çok yakındı. Yine de yeterli değildi.

Ben inleyip ağlarken ve beni uçuracak herhangi bir sürtünme için havaya karşı dönmeye çalışırken Tiernan beni sertçe ona doğru tuttu.

Sakinleştirici ellerinin altına yerleşmem birkaç dakika sürdü; biri kalçamı okşuyor, diğeri sırtımdan aşağı akan saçlarımda üzerinde geziniyordu. Yankılanan solaryumu sadece onun sert nefesinin ve benim hıçkırıklarımda, azalan çığlıklarımda sesi dolduruyordu.

Bedenimin ateşlenen sinapslarının derinliklerinden zihnimi çıkarmaya çalışırken suyun altındaki mozaik karolara görmeden baktım. Bir başlangıçla kendime geldim, zihnim berraklaştı, düşüncelerim göleti kaplayan o küçük karolar kadar berraktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, başım omuzlarımın arasına düştü, saçlarım yüzümü perdeledi.

Benim utancım.

Tiernan bana şaplak attığı için neredeyse orgazm olacaktım.

Sapık, utanmaz bir fahişe gibi lanet bir bambu anahtarıyla.

Gururu olmayan biri gibi.

Belcante soyadını taşımayan, gururlu ve asil Konstantin kanını taşımayan biri gibi.

Buharlaşan damarlarımdan soğuk su gibi akan utanç gözlerimi buğulandırdı ve farklı nedenlerle ağlamak istememe neden oldu.

Tiernan içimdeki değişimi hissetmiş gibiydi ve bana alan açmak için sessizce uzaklaştı.

Hemen ayağa kalktım, sonra kıcımdaki ağrı parlak bir şekilde alevlenip uzun süre sıktığım kaslarımda yerini daha hafif bir ağrıya bırakınca yüzümü buruşturdum. Tiernan'a bakamıyordum. İçimdeki her şey ondan tiksiniyordu, çünkü bunu bana o yapmıştı.

Vermek içimde vardı, bunu yıllardır biliyordum, kaba ve yanlış bir şey için bu keskin acıyı.

Ama beni yenen o olmuştu.

Ve artık içimdeki bu sapkın şey ışığı gördüğüne göre, onu bir daha rahat bırakamayacağımdan çok korkuyordum.

Özellikle de onun yanında.

"Sen bir canavarsın," diye mırıldandım, çünkü öyleydi ve o anda içimdeki her şeyle ondan daha önce hiç olmadığı kadar nefret ettim.

Topuklarımda üzerinde dönmeme ve kapıya doğru giden yeşilliklerin arasından sertçe uzaklaşmama izin verdi.

Ancak onun kafesli ormanının derinliklerindeyken, çakıl taşı gibi sert sesi bana yumuşak bir şekilde seslendi.

"Kurallarımı çiğnemeye devam edersen, küçük şey, ben de yaratıcı cezalar bulmaya devam edeceğim."

Tehditler arasında en iyisi buydu.

* * *

O AKŞAM, utancımın bir kısmını attıktan, Brando Amerikan İşaret Dili'ni öğrenmek istediği için Ezra'nın dikkatle imzaladığı bir Iron Man çizgi romanını Brando'ya okuduktan ve ödevimi bitirdikten sonra kapım çalındı.

Kapıyı açtığımda Walcott elinde bir tepsi, içinde bir demlik çay ve üstü kapalı küçük bir sepet tutuyordu.

"Bu da ne?" Daha önce inlemekten ve ağlamaktan yıpranmış bir sesle sordum.

Walcott'un yüzü ciddi yara dokularıyla benek benekti ama daha önce hiç bu kadar nazik gözler gördüğümde emin değildim. Tepsiyi bana uzatırken hafifçe gülümsedi, sonra koridora dönmeden önce bileğimi sıkmak için uzandı.

Tepsiyi yatağımın üzerine koyup yanan popomu serin ipek çarşafların üzerine dikkatlice oturttuğumda, tepside ne olduğunu keşfettim.

Nane çayı, bir muz, yeni bir şişe aloe vera ve anti-bakteriyel merhem, bir rulo gazlı bez ve bir buz torbası.

Anti-bac merhemi kullanın ve dövme için sarın. Aloe ve buz arkan için. Umarım her ağrıdığında beni düşünürsün.

-TM

Yastıklara yaslandım ve üzerimdeki gölgeliğe baktım, beni döven, tahrik eden, sonra da bana bir şeyler gönderen bu canavar adamı anlamaya çalışıyordum.

Öfkesinin ardından beni onarmak için bir tür berbat bakım paketi.

İçimden çıkardığı acı dolu zevkin kaotik karışımı gibi, Tiernan da kaçınabileceğimden giderek daha az emin olduğum tehlikeli bir cazibe haline geliyordu.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Tiernan

BRYANT MORELLI, Wall Street'le ilgili bir Hollywood filminin afişinde yer alabileceği gibi mafyayla ilgili bir filmde de yer alabilirdi. Zenginlik, güç ve erkeklik yaydığına şüphe yoktu. Büyük yemek salonunda kahvaltısını yaptığı andan yatmadan önceki saate kadar giydiği pahalı takım elbisesi, pahalı saatleri ve yabancı viski, araba ve puro tutkusu bunu açıkça gösteriyordu. Ama hiçbir zaman basit kökenlerini saklamayı başaramamıştı. Her sabah düzenli olarak spor yapıyor, altmış küsur yaşındaki erkeklerin genellikle genç nesillere bıraktığı ağırlıkları kaldırıyor. Sonuç olarak, boynu ve omuzları kalındı, elleri kaslarla kaplıydı ve nazik işadami kişiliğiyle çelişen bazı nasırları vardı. En büyük oğullarından beklentileri yüksek olan bir ailenin çocuğu olarak fakir doğmuştu ve onu susamış olarak yetiştirmişlerdi. O kadar susamıştı ki, onlarca yıl sonra bile, Birleşik Devletler'in en büyük servetlerinden birini biriktirmiş olmasına rağmen, hala susuzluktan kavruluyor, hala mümkün olan her kuyudan su aramak zorunda kalıyordu.

Onu, kardeşlerimin bilmediğine inandığım şeyleri bilecek kadar iyi tanıyordum. Çoktan emekli olduğunu iddia ettiği şekilde asla "emekli" olmayacaktı. İçinde asla tatmin edilemeyecek huzursuz bir açlık vardı. O sadece

Morelli Holdings Inc. ofisinden Bishop's Landing'deki Morelli Manor'a taşındı ve burada her zamanki gibi işlerini yürüttü.

Ketum bir adamdı ama programını ve alışkanlıklarını neredeyse herkesten daha iyi biliyordum. Kesinlikle karısından ya da savurgan büyük oğullarından daha iyi. Onu tanıyordum çünkü o bana asla sağ kolum demezdi ama ben çok daha samimi biriydim.

Ben Bryant Morelli'nin en sevdiği silahtım.

Masasının kenarındaki çerçeveli büyük aile fotoğrafını düzeltirken, "Bu saçmalıktan hoşlanmıyorum," diyordu. İngiliz kraliyet ailesinin fotoğraflarını çeken kadın tarafından çekilmişti. Fotoğrafta ben yoktum. Bryant beni bir "ayak işi" için şehir dışına göndermiş ve iki hafta sonra çerçeve masasında belirene ve ben sorana kadar çekimden bahsetmeyi unutmuştu. "Leo o iğrenç Constantine'le birlikte, Haley, ve Ronan'ın maaş bordrosuna girmesi için baskı yapıyor... Bu şekilde davranarak Morelli ismine hiç saygı duymuyor."

Cevap vermedim. Bir tirat atıyordu ve öfkesini bölmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Parmaklarım sol yanağımdaki deriyi sıkan yara izine dokunmak için kaşınıyordu ama buna karşı koymak için elimi yumruk haline getirdim.

Bryant beni bununla rahatsız görmekten hoşlanıyordu ve ben de ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Constantine'leri devirmek için ne yapıyorsun?" diye sordu bana, Morelli ailesinin katran gibi koyu kahverengi gözleriyle. "Bana Caroline'ın kellesini gümüş tepside sunacağına söz verip duruyorsun ama şu ana kadar başarılı olduğuna dair bir kanıt göremedim."

Homurdanarak sandalyesine geri oturdu ve bana bir bilim adamının camın altındaki bir böceğe baktığı gibi baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratmaktan hiç bıkmıyorsun, değil mi Tiernan?"

Yıllarımı onun zalimliğine karşı kendimi sertleştirerek geçirmiştim, ama ne olursa olsun, her zaman bir çatlak varmış gibi görünüyordu.

Zırh, zehrinin kanıma karışması için küçük bir açıklık.

Bu noktada, her şeyden çok gururumu incitiyordu. Bryant'ın eski tefecilik işini almış ve onu yasadışı kumarhaneler, yeraltı dövüşleri, spor hileleri ve emlak dolandırıcılığından oluşan bir yeraltı krallığına dönüştürmüştüm. Geçen yıl sadece bir planla aileye yirmi altı milyon dolar kazandırmıştım.

Ve hala onu hayal kırıklığına mı uğrattım?

"Bir şey buldum," dedim, sözcükleri doğuran öfkeyi dizginleyemeden. "Lane Constantine'in eski metresiyle ilgili bir şey."

Bryant alay etti. "Kahretsin, hepimizin metresi var. Sen hariç herkesin. Hâlâ kimseyi kaldıramıyor musun, evlat? Grace gideli on yıldan fazla oldu."

"Sakın onun adını söyleme," diye tersledim, daha emniyete basamadan kelimeler dudaklarımın arasından fırladı.

Yüksek sesle ve uzun uzun güldü, kalın bir elini masasına vurarak sonunda sustu. "Çok kolaysın Tiernan. Bunca zaman sonra bile o kızıdan bahsedilmesine dayanamıyorsun."

Onun adının onun ağzında anılmasına dayanamıyordum.

"Bu farklı," diye devam ettim sıkılmış dişlerimin arasından,

Çenem baskı altında kasılıyor. "Lane ona bir şey bırakmış olabilir."

Bir başkası Bryant'ın fıçı göğsünden geçen nefesin sonsuz küçüklüğünü göremeyebilirdi ama ben onu o kadar uzun süre incelemiştim ki bana çok açık görünüyordu.

İlgisini aniden gevşeyen ağzından bir kanca gibi yakalamıştım.

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordu, sesindeki kuşkuyu saklamaya çalışarak.

Tüm kartlarımı göstermek isteseydim, Bryant'ın kendi metresi ve iki piç çocuğunun en azından benden güvende olduğunu garanti edebilirdim. Şimdilik. Ama bu bir

Madison Bailey ve çocuklarını tanıyıp tanımadığımı merak ediyordu.

"Colombe Enerji Yatırımlarını hatırlıyor musun?"

"Yeşil teknoloji şirketi mi? Elbette."

"Halycon'un bir yan kuruluşuydu," dedim, Constantine'lerin en büyük oğlu Winston tarafından yönetilen ana şirketinden bahsederken. "Ama Lane öldüğünden beri vakıf haline geldi."

"Bu hiç mantıklı değil," diye düşündü Bryant, dalgın bir şekilde masanın altındaki sağ dizini ovuşturarak. Ekim sonunda New York'ta hava hâlâ soğuktu ve eski yarası yeniden nüksetmeye başlamıştı. "CEI, Kanada hükümetinin enerji girişimi için kullanmak istediği karbon yakalama teknolojisinin patentini elinde tutmuyor mu?"

Hatırlamasına acımasızca gülümsedim. Bryant yaşlanıyordu ama zekâsından zerre kadar bir şey kaybetmemişti. Geçen Salı Financial Times'ta ne okuduğunu hatırlayabilirdi, eğer ona sormak isteseydim.

"Evet. Ottawa'da bir bağlantıya ulaştım ama proje konusunda ağız sıkı davrandılar."

"İlginç ama bunun Lane Constantine'in eski metresiyle ne ilgisi olduğunu düşündüğünü bilmiyorum."

"Sanırım bir mirasla birlikte ona bırakmış olabilir," diye itiraf ettim. "Elimizde fazla bir şey yok ama Lane'in metresine yazdığı ve onun için planlarından bahsettiği eski bir mektup buldum." Lane'in gerçekten de onun çocuklarıyla ilgili planlarından söz ettiği gerçeğini atlamıştım. Bryant mekanizmalarımı itiraf etmemi sağlamak için sinirlerimle oynamış olabilirdi ama ona Bianca ve Brando'dan bahsedecek kadar aptal değildim. Benim ve onların iyiliği için. "Ona bir hayat kuracağını söyledi."

"Ve yaptı mı?"

"Onu sefaletin bir adım ötesinde yaşarken buldum," diye itiraf ettim. Bryant, "Onu bana getirin," diye karar verdi. Bir kral tebaasına emir verebilir.

Öfke damarlarımda sıcak bir şekilde fışkırdı, bir çıra kadar kuru tarih demetine bir tutam gazyağı döktü.

benim kalbim. Ben yetişkin bir adamdım, ocuk değil ve onun küçümseyici otoritesinden daha fazlasını hak ediyordum. Lucian Morelli Holding'e sahipti, Leo ailemizin saygısını kazanmıştı ve benim sahip olduğum tek şey lanet olası tortulardı.

"O ld."

Gerçek buydu ama Bryant başını eğerek yavaşça ve hesaplı bir şekilde benimle göz göze geldi, tıpkı bir kuşun avını gözüne kestirmek için başını çevirmesi gibi. Uzun, titreşimli bir an boyunca beni inceledikten sonra masasına uzandı ve kuşağına gelişigüzel bıraktığı bir şeyi aldı.

Vücudumdaki her kas gerildi.

Bryant şiddet ve kabadayılık adamıydı. Sessizleştiğinde, harekete geçmek için bir yılan gibi kıvrıldığını bilirdiniz.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum Tiernan," diye mırıldandı yumuşak bir sesle ve masanın üzerinden uzanıp elini uzatarak benden de bir el istedi. Avucumu ona uzattım, uzatmazsam sonuçlarının çok daha kötü olacağının farkındaydım. "Ama umarım sabrımın sonuna geldiğimi biliyordur. nce Lucian o sürtük Elaine'le, sonra da Leo Haley Constantine'le birlikte oluyor. Daha fazla oyalanmayacağım. O lanet ailenin bizi manipüle etmeye devam etmesine izin verirsek insanlar zayıf ve yumuşak olduğumuzu düşünecek. Bu işin sonsuza dek bitmesini istiyorum. Eğer bunu yapacak gücün yoksa, bu ailede kalacak gücün de yok demektir. Anlaşıldı mı?"

nemli değildi. Kendi servetim, gölgede kalmış kendi prestijim vardı. Sosyetenin st kademeleri benim Bryant ve Sarah Morelli'nin şekilsiz, aptal haydut oğlu olduğumu düşünse ne olurdu? Kardeşlerim benden daha iyi olduklarını düşünseler ne olurdu?

nemli olmamalı.

Otuz yaşında yetişkin bir adamdım.

Ama ben öfkeyle büyüdüm.

Haksızlığa uğradığımızda bize intikam borçlu olunduğu fikri zerine.

Ve büyük bir haksızlığa uğramıştım.

Kendi babam tarafından, tüm hayatım boyunca bu atasözünü boğazıma tıkan aynı adam tarafından.

"Tiernan?" Bryant elimi sıkıca kavrayarak sordu. "Başarısızlığa müsamaha gösterilmeyeceğini anlıyor musun? Sırların, eğer saklıyorsan, ortaya çıkarılacağını ve yok edileceğini?"

Ona mülayim bir bakış attım.

"Bu ailede kimin yetkili olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu bana.

İşte buydu.

Ellerinden gelse kimse Morelli Malikanesi'ni ziyaret etmezdi. Bryant bu peri masalındaki ejderhaydı ve Sarah da kendi kulesindeki hapçı, boş prenses. Burası bir korku eviydi ve bu duvarlar arasında büyüyen çocukların hiçbirinin unutmaması mümkün değildi.

En azından ben.

Bu yüzden, aniden hareket edip boştaki elini kucağından kaldırdığında, çekmecesinden çıkardığı bıçağı güçlü parmaklarıyla sıkıca kavradığında hazırlıklıydım. Benimkini kavrayan eliyle, avucumu masasının mermer tablasına dayadı, elimi bıçaklamak ya da daha büyük olasılıkla benden daha güçlü olduğunu ve bunu unutmamam gerektiğini hatırlatmak için kanayan hoş bir yara bırakmak niyetindeydi.

El yordamıyla yapılmış bir güç hamlesiydi.

Cevap yerine soru olarak şiddet. Ben de ona cevabımı verdim.

Bıçağın ucu elimin arkasını kesti, sadece bir sıyrıktı ama ucu jilet keskinliğindeydi. Derim metalin altında açıldı, parmak eklemlerimden bileğime kadar ince bir kan şeridi oluştu. Ama tam olarak yara izi kalmadan hareket ediyordum. Bileğini kavrayıp onu kendime doğru çekmek için kesik elimi ters çevirdim ve dengesini bozdum. Bıçağı tutan eliyle kendini tutmaya çalıştı, avucunu düzleştirdi, böylece bıçak tam olarak güvende değildi.

Bir çırpıda parmak eklemlerinden kopardım ve masadan bir adım uzaklaştım.

o.

Bana baktığında kara gözleri alev alev yanıyordu.
kömür ateşi kadar derin.

Altmışınca yaş günü için ona verdiğim bıçağı iki parmağımın arasında tutarak havada sallandırdım.
"Hediyeyi verene karşı kullanmamalısın baba."

"Dövüşmek istemiyorsan alfayı test etmemelisin," diye karşı çıktı, yanağında bir kas patlamaya geri sayan bir bomba gibi tik tak etse de sakince kendini düzeltti.

Ona karşı durmak benim için pervasızlıktı. Yıllardır bunu bu kadar açık bir şekilde yapmamıştım ve bunun sersemliği içimden geçerek başımı döndürdü. Morelliler yıllarca insanları toplumun en üst tabakası olduklarına ikna etmeye çalışmışken, bu kadar hayvani, bu kadar medeniyetsiz olduğum için ona ve kendime gülmek istedim.

Ne olduğumuzu biliyordum ve Bryant da biliyordu. Her zaman benim olması gereken şeyi geri almanın zamanı gelmişti.

Benim hayatım.

"Beni bir daha incitirsen ailemi kendim terk ederim," dedim ona, kelimeler ağır ağır yere düşüyordu, aramıza döşediğim kara mayınları. "Artık beni tehdit etmene gerek yok. On iki yaşımdan beri senin emirlerini yerine getiriyorum."

"Bunu yapıyorsun çünkü bu aileye sunabileceğin tek şey bu," diye hatırlattı bana. "Morelli zekası ya da güzelliğinin hiçbirine sahip değilsin, doğum belgende yazan isme bile değmezsin. Sana bir amaç verdiğim için mutlu olmalısın."

"Eğer bunu yaparsam, Konstantinleri utandırır ve CEI'nin kontrolünü ele geçirirsem, artık senin uşağın olmayacağım Bryant. Bunun için kendi güvencemi istiyorum," dedim ve bıçağı havaya kaldırıp nasıl döndüğüne bakmadan sapından yakaladım.

Bana ters ters baktı ve öz babam olsun ya da olmasın, kaşları çatıktı.

arkasındaki pencere camında yansımamı gördüm. Ateşle oynadığımı, itaatsizlik yüzünden insanları öldüren türden bir adam olduğunu biliyordum ama bu, onu öldürmek zorunda kalmadan elinin altından kurtulmak için tek şansımdı.

Yıllardır bunu yapmak için bekliyordum, beni sevmesi gereken ama sevmeyen bir adamla bu Meksika açmazını. Sadece onu kıskırtmak için yeterince çekici bir yemim yoktu.

Ve şimdi Bianca vardı.

Bunu istediğini görebiliyordum.

Çatık kaşlarının altında bile gözleri içten bir özlemle açılmıştı. Yıllardır Caroline ve Constantine'lere neredeyse saplantılı bir şekilde bağlıydı. Aynı zamanda diğer herkes üzerinde güç sahibi olmaktan zevk alan bir adamdı ve rakiplerimiz üzerinde bunu kararlılıkla yapamamış olması onu açıkça hayal kırıklığına uğratiyordu.

Bu yüzden "Tamam, söz veriyorum." dediğinde şaşırmadım.

Ama güldüm.

"Sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye hatırlattım ona. "Bir Morelli'nin sözünün açgözlülüğünden daha az şey ifade ettiğini bilecek kadar uzun süredir senin yanındayım. Evrakları hazırla. Ben senin işlerinden çıkmak istiyorum, sen de benimkilerden."

"O zaman irademden çık," diye tehdit etti.

"İkimiz de biliyoruz ki bunu başarırsam senin parana ihtiyacım olmayacak," dedim, neredeyse mutlu bir şekilde, çünkü adamın gözlerinin içine bakmak ve onu metaforik taşaklarından yakaladığımı bilmek iyi hissettiriyordu.

"İyi," diye izin verdi.

Başımı salladım, kızgın olduğunu bildiğim bir adama sırtımı döndüm çünkü güç yolculuğumun etkisindeydim. Ancak elim kapıya dayandığında o anı bozarak şöyle dedi: "Tiernan, sırtındaki her bir çetele işaretinin ne anlama geldiğini ve bunları kime hizmet için yaptığını hatırlarsan iyi edersin - bana. Eğer bana sırtını dönersen evlat, ben de sana sırtımı döner ve kanıtları polise teslim ederim."

"Siz asla kendinizden birini parmaklıklar ardına koymazsınız." Yine de uyarısının seviyesini ölçmek için ona dönüp baktım.

"O zaman gerçek bir Morelli olmaman iyi bir şey, değil mi?" dedi, tamamen uğursuz bir şekilde hoşça gülümseyerek. "Bana bunu hatırlatırken hiç durup düşündün mü?

Çocukluğumdan beri sürekli olarak beni istemiyormuş gibi görünen bir aileye daha az sadık olmama neden olabilir mi?" Gerçekten merak ederek ama samimiyetimi ölümcül bir uyarıyla gizleyerek sordum. "Bir adamı canavarınız olması için eğittiğinizi ama soğuktan içeri girmesine asla izin vermediğinizi hiç düşündünüz mü? Orada denetimsiz bir şekilde ne bulabileceğini hiç merak ettin mi?"

O cevap veremeden bıçağı fırlattım ve nereye düşeceğini göremeden topuklarımın üzerinde döndüm.

Bakmadan, Bryant'ın masasının köşesindeki Morelli ailesinin çerçeveli fotoğrafında gömülü olduğunu biliyordum.

Sekizinci Bölüm

Tiernan

SARAH MORELLI'nin beni babam gibi çağırmasına gerek yoktu. Morelli Konağı'nı ziyaret ettiğimde, doğu kanadındaki süit odasına uğramadan geçmezdim. Önceden haber vermemiş olsam da, hizmetçilerden biri ona varlığımla ilgili ipucu vermiş olmalıydı, çünkü odasının kapısını açtığımda, kürkle süslenmiş yere kadar uzanan ipek bir gecelik ve kollarını içine girmem için açmış, ona uygun bir sabahlık giymişti.

Otuz yaşında bir adamdım ama sessizce buyurduğu şeyi yaptım ve ağır parfümlü kucağına adım attım. Yapay çiçek notalarının altında, pahalı votka ve yutmadan önce dilinde çok uzun süre tuttuğu hapların acı sonuçları kokuyordu. Başımın arkasını kavradı ve diğer elini omuzlarımın arasında, Bryant'ın on yedi yaşından itibaren beni silahı olarak işaretlemek için zorla yaptırdığı on üç çetele işaretinin üzerinde, askerlerin her öldürmede silahlarına çentik attığı gibi gezdirdi.

Sanki oradaki kalıcı mürekkebi silebilecekmiş gibi elini kıyafetlerimin üzerinden geçirmeyi severdi.

"Benim tatlı canavarım," diye mırıldandı benden uzaklaşmadan önce, beni inceleyebilmek için iki eliyle kollarımı kavrayarak bana yakın durdu. "Yorgun görünüyorsun."

"Çok güzel görünüyorsun," diye karşılık verdim ve kadını odaya doğru ilerleyebilmek için ellerini sıktım.

Küçük köpeği Sheba, ipek minderinden bana havladı ama beyaz kanepeye oturup ceketimin düğmelerini açarken onu görmezden geldim.

"Fazla kalamam," dedim hemen. "Bir şey üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi?" Sarah, saat daha sabahın on buçuğu olmasına rağmen kendine bir içki doldurmak için bar arabasına doğru ilerleyerek sordu. "O çirkin kaltağın öldüğünü sanıyordum?"

"O yaptı. Çocukları yapmadı."

"Ah, şey, bu ilginç." Karşımdaki kanepeye doğru yürüdü ama yanıma gelene kadar durmadı, kalçalarımızı birbirine bastırarak oturdu. Çok yakındı, belki de normal bir anne/oğul ilişkisi için fazla yakındı. Ama Sarah bu evdeki odalarında kafese kapatılmış bir kuş gibi dolaşıyor, benim dışımdaki çocukları tarafından nadiren ziyaret ediliyor ve Bryant'ın işine yaramadığı sürece onu görmezden geliyordu. Sevgiye, ilgiye hasretti ve bunun için tek kaynağı bendim.

Dokunulmaktan hoşlanmasam da buna katlanıyordum, özellikle de bu benim değil onun ihtiyaçlarını karşılamak için olduğunda. O McTiernan yüzüğünü kırık parmağıma taktığı günden beri bir ana kuzusuydum, tıpkı babamın beni kemeriyle kestiği günden beri onun silahı olduğum gibi.

On dört yaşımdayken Lucian yedi ay sonra ilk kez benimle ilgilendi.

Sayıyordum.

Beni Sarah'nın solaryumunda, yeşillikler arasına gizlenmiş, Lion Court'takinin birebir kopyası olan büyük koi havuzunun kenarında otururken buldu. Orada oturup suyun şırıltısını dinlerken bir yandan da ders kitaplarımı okumaya çalışmayı severdim, kelimeler başım ağrıyana kadar birbirine karışırdı.

Görünüşünden o kadar ürkmüştüm ki neredeyse lanet gölete düşüyordum. Carter'ın yapacağı gibi bana gülmedi ya da Eva gibi korkusuna rağmen bana yardım etmeyi teklif etmedi. Bunun yerine bana bir şey fırlattı.

Refleks olarak yakaladım, kitap ellerimde inceikti. Kapağında mermer bir büst fotoğrafı ve "Oedipus Rex" yazıyordu.

"Sen ve annem hakkında bir kitap yazmışlar," dedi Lucian, ses tonunu okumak imkânsızdı, ifadesi düzdü.

Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Disleksim nedeniyle en iyi zamanlarda bile okumakta zorlanırken zalimce bir hediye idi ama hevesliydim, bana bir hediye verdiği için neredeyse mutluydum. Okumak için sabırsızlanıyordum ve bir sonraki ayımı sayfaları özenle karıştırarak geçirdim.

Sadece kitabın temsil ettiği zalimliğin boyutunu fark etmek için.

Farkında olmadan kendi babasını öldüren ve annesiyle evlenen bir adam hakkında trajik bir hikâyeydi. Olanları fark ettiğinde kendi gözlerini oymuş.

Lucian bir sonraki sefer beni aradığında gözlerimin kafamın içinde kaldığını görünce şaşırılmış gibiydi.

Morelli ailesinin dinamiklerini anlatmak için berbat kelimesi bile yetersiz kalır.

"Peki, onlarla ne yapıyorsun?" diye sordu annem, martiniyi ağzına götürürken elmas kaplı parmakları titriyordu. "O amcık Caroline'i alaşağı etmekte işe yarayacaklarını düşünmeseydin onlardan bahsetmezdin."

Sarah Morelli'yi düşünen çoğu insanın aklına Bryant'ın kapalı kapılar ardında onu dönüştürdüğü küfürbaz, hapçı ayyaş yerine güzel, kibar ve çok daha genç karısı gelse de onun kullandığı dile gözümü bile kırpmadım.

"Orada bir şey var," diye belli belirsiz kabul ettim.

"Onları seviyorsun," diye cüret etti, herkesin ona verdiğinden çok daha kurnazdı. "Onları bu Şekilde kullanmak istemiyor musun?"

"Yapacağım," dedim omuz silkerek.

"Tabii ki. Sen her zaman sana söyleneni yaptın." Sesi gurur dolu olduğu kadar acıydı da. Sadakatimden hoşlanıyor ama Bryant'ın beni kullanmasından nefret ediyordu. "Hiçbir Şey Constantine'leri alt etmekten daha önemli değil. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun." Elini kolumda gezdirdi, sonra bir parmağıyla sol elimdeki kan ağlayan melek dövmesine dokundu. "Senden ok Şey aldılar. Bu aileden."

Cevap vermedim ama vermek zorunda da değildim.

Sarah her Şey boyunca oradaydı, tahtadaki tüm büyük oyuncular hamlelerini yaptıktan sonra beni rahatlatmak için sessizce kanatlarda bekledi. Çocukları için ayağa kalkmak hiç aklına gelmemişti. Bunu istemek uzun zaman önce aklımızdan çıkmıştı.

Ayrıca Constantine'lere karşı kendi kan davası ve önyargıları vardı. Caroline'a karşı, kocasını sevmeye fırsat bulamadan onu kıran kadına karşı.

"Kaç yaşındalar?" "On yedi ve yedi."

Brando'nun mutfakta yerde kıvranışını, ona ringde Demir Adam gibi dövüşmeyi ğrettiğimde gülümsemesini, Ezra'ya, Walcott'a ya da Henrik'e, her kim dinlerse ona durmadan gevezelik eden sesini düşündüm. Meyveden sıkılmış limon suyu kadar parlak ve yeşildi. Samimiyeti ve çekiciliğine kapılmamak mümkün değildi.

Sonra Bianca, yaşça ve ruha çok daha büyük, o büyük mavi gözler bir arkeolog gibi ortaya çıkarmak istediğim tarihle doluydu. Onu hazine için yağmalamak, planlarım için kullanmak ve Şok edici bir düzenlilikle daha da artıyor gibi görünen diğer, daha karanlık arzularım için kullanmak istedim.

Elim kalçamda durduğu yerde seğırdi, bambu sopanın eteğiyle kaplı kışının tatlı, gür kıvrımına vurduğu keskin darbeyi hatırladım. Tatlı kız öğrenci benim için eğilmişti. Kışkırtıcı bir görüntüydü ama fazla geneldi. Ona benim için eğilmesini emrettiğimde, acısı zevke dönüşürken pantolonumun altında ıslak çelik gibi olacağımı hayal etmemiştim, gözyaşları çok güzeldi, çığlıkları müzik gibiydi.

"Onların babası olacak yaştasın." Sarah'nın sesi müstehcen anılarımı böldü. "Genç kız, Bianca, değil mi? Güzel kız değil mi?"

Ona alaycı olmayan bir bakış attım. "Hepimiz hapishaneye düşkün değiliz anne."

Bana güldü, trajik gözleri neşeyle parlıyordu. Bir bakıma bana Bianca'ninkileri hatırlatıyordu. Farkında olmadan, Bianca'nın da bir gün onun gibi olup olmayacağını, üzüntülerini bir şişede, pişmanlıklarını da hapların neden olduğu bir siste boğacak kadar trajik olup olmayacağını merak ettim. Omurgamdan aşağı buzlu su gibi bir ürperti damladı.

"Bahçıvanları bu kadar sevimli yapmamalılar," dedi nazlanarak. "Peki ya havuz çocukları?"

Omuz silkerken gözleri parlıyordu. "Garip eğitimciler de var. Bu yogiler çok esnek."

Ona başımı salladım ama onu güldürmek iyi hissettirdi. Genelde insanlarda böyle bir tepki uyandırmazdım, o da genelde böyle bir tepki vermezdi.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu, çünkü annem olmanın mahremiyetimi ihlal etme hakkına sahip olmak anlamına geldiğini düşünüyordu.

Çoğunlukla, ona izin verdim.

Sahipleniciliği sağlıksızdı ama sahip olduğum tek şey buydu. Yine de vücudumun ona nasıl tepki verdiğini söylemedim.

Bianca. Madalyonunu çıkardığımda döktüğü gözyaşlarının aletimi nasıl sertleştirdiğini. Sözlü folyosunu alıp benimle tartıştığında kanımın nasıl yandığını. Onu neredeyse gölete atıp aralarında nasıl sikiştiğimi.

kıçına o bambu sopayı yedikten sonra nilüferlerin arasına daldı. Benden korkmuyordu, bu nadir görülen bir şeydi, ama daha da eşsiz olanı, bazen o parlak mavi bakışlarında yakaladığım, onu incitmemi isteyebileceğini düşündüren bakışlardı. Dün geceden sonra, istediğinden emindim.

Bu fikir tehlikeli bir şekilde tahrik ediciydi.

Cezalandırıcı kavrayışımın altındaki tüm o lekesiz altın rengi et, bir kız için fazla olgun olan o kıvrımlar, sadece bir gece için bile olsa benim olarak işaretlenene kadar tokatlandı ve ısırıldı.

Evet, ondan etkilenmiştim. Sadece kokusu bile, boynunda sürekli deli gibi atan nabzının kaynağını bulmamı sağlıyordu. Onu kızdırmayı sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Kızginken çok güzeldi.

Ve dün gece öğrendim ki, ağladığında daha da güzelmiş.

Onu her şeyimi almaya zorlarken ağladığını görmek için kendimi o daracık bakire amcığa sıkıştırmayı hayal etmemek giderek imkânsızlaşıyordu.

Annesiyle yatmış olabilirim, ama seks bir alışverişten başka bir şey değildi, ona olan çekiciliğim pek işe yaramadı.

Belki de kızını sikmeyi düşünmek beni iğrendirmeliydi.

Daha iyi bir adam bunu hayal bile edemezdi.

Ama ben iyi bir adam değildim ve olmak da istemiyordum.

"Bana bu işe karışmamamı mı söyleyeceksin?" Sertçe sordum. "Şimdi anaç davranmaya başlamak için biraz geç."

Bu iğneleme karşısında dudaklarını büzdü ama bunun dışında omuz silkmekle yetindi ve manikürlü bir parmağıyla bardaktaki zeytinleri karıştırdı. "Sen zaten onun hayatına karışmışsın. Onu becermek aşağılanma pastasının üstündeki kiraz olabilir. Caroline'ın evlerimiz arasındaki dostluktan daha çok nefret ettiği bir şey yok. Gerçi, Buz Kaltağı'nın eline geçerse ona neler yapabileceğini düşünmek bile beni ürpertiyor.

bir şans." Başını bana doğru eğdi. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Sonrasında ne olacak?"

"Sonrasında" diye yineledim, planımda başarılı olduktan sonra ne olacağını düşünmediğim için değil, hayatımda ilk kez cevaptan emin olamadığım için.

"Onu Constantine köpeklerine yem edip Lane'in piç çocuğunu nasıl aşağılayıp mahvedeceklerini mi görüyorsunuz? Kendi başlarının çaresine bakmalarına izin mi veriyorsun?" Sessizliğin kendi başına bir şekil, bir belagat kazanması için yeterince uzun süre durakladı. "Onları besleyemezsiniz tabii ki. Sokak hayvanlarından iyi evcil hayvan olmaz, Tiernan."

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye teminat verdim ama onları koruyucu ailelere teslim etmeyi, farklı evler arasında bölünmelerini düşünmek ciğerlerimi burktu. Aslanlı Saray'ın Beyefendileri'nin benimle mi kalacağını yoksa onları sürgüne gönderirsem Belcantes'lerle mi gideceğini merak ettim. "Ama o köprüye geldiğimde geçeceğim."

"Constantine'ler başlarına gelecekleri hak ediyorlar," diye mırıldandı karanlık bir sesle, martinisini boşaltıp bir tane daha doldurmak için ayağa kalkmadan önce.

Hayatım boyunca cevapsız kalan soruyu sormadan önce tereddüt ettim. "Bryant önce Caroline'ı sevdiği için mi onlardan nefret ediyorsun? Yoksa bunun gerçek babamla bir ilgisi mi var?"

Annemin yüzündeki ekşi onaylamama ifadesini gökyüzünün mavi olduğunu bildiğim gibi biliyordum. On iki yaşımdan beri ailemle ilgili konuyu açmaya çalıştığım ve ilk kez soracak kadar önemseydiğim her seferinde bunu görmüştüm.

"Saçmalama Tiernan, Bryant senin baban," dedi bir senaryodan replikler okuyarak.

"Benimle kafa bulma Sarah," diye uyardım. "Bana bir gün söyleyeceğine söz vermiştin ve ben o günün bugün olduğunu düşünüyorum."

Martini bardağını dudaklarına götürüp boşaltırken eli hafifçe titredi. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Sinirlerim için iyi değil. Anneni hasta etmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama aynı şekilde, oğlunu üzmemek istemezsin, değil mi? Tüm o annelik içgüdüleri beni gerçek babamdan bu kadar uzun süre uzak tuttuğu için ağlıyor olmalı."

Hafifçe alay etti. "Bryant'tan daha iyi değil, o yüzden bu konuda aptalca bir masal uydurmaya kalkma."

"Hayatımla ilgili hiçbir şey peri masalı değil, bu neden farklı olsun ki? Yine de gerçeği bilmek istiyorum."

Dudakları düzleşti. "Şimdi olmaz, Tiernan. Belki... eğer Constantine'leri mahvetmekte başarılı olursan, sana gerçeği söyleyeceğim, ne kadar iğrenç olursa olsun."

"Bana yemin et," dedim, onu omzundan tutarak yüzüme bakmasını ve gözlerimdeki acımasız iddiayı okumasını sağladım. "Eğer başarırım, damarlarımda hangi kanın dolaştığını bana söyleyeceksin."

Gözlerinde bir savaş vardı; korku, kararlılık ve öfkeyle, hatta belki biraz da suçluluk duygusuyla çarpışıyordu. Sonunda içini çekti ve buğulu gözlerini benimkilere dikmeden önce boş bardağına özlemle baktı. "Peki Tiernan, eğer başarırısan sana babandan bahsedeceğim. Gerçi Constantine'leri mahvetmek senin için yeterli bir sebep olmalı. Başlarına gelecekleri hak ediyorlar."

Hayatım boyunca aynı şeye inanarak yetiştirilmiştim ama ilk kez temelde bir çatlak olduğunu fark ettim. Teknik olarak Bianca ve Brando Constantinelerdi. Damarlarında Lane'in kanı akıyordu ama Belcantes olarak yetiştirilmişlerdi. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ben bir Morelli olarak yetiştirilmiştim. Ailem ne olursa olsun, ben buydum. Aynı şey Bianca ve Brandon için de söylenebilir miydi?

Tehlikeli olan gerçek şu ki, babalarının onlara aldığı şeyleri hak ettiklerinden artık tam olarak emin değildim.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Tiernan

Inequity'de işlerle uğraştığım dolu dolu bir gecenin ardından o gece döndüğümde ev karanlık ve sessizdi. Sessizlik kavernöz odada yankılanıyordu, ay ışığı dağınık evin içinden ofisime doğru ilerlerken tek rehberimdi. Kapıda duraksadım ve kapının altından koridora yayılan ışık huzmesini fark ettim. Kalbim sert bir şekilde çarptı, sonra öğleden önce oraya sıkıştırdığım silah için arka bel kemerime uzanırken sabit bir atışa yavaşladı.

Davetsiz bir misafirin başarılı bir şekilde ama benim işimde dikkatli olmak gerekiyor.

Eski kapıyı iterek açtığımda gıcırdadı, diğer elimde silah vardı.

Bianca bana göz kırptı, bir kaşık dolusu Lucky Charms ağzının yarısına kadar kaldırmıştı.

Bitmek bilmeyen bir an boyunca, amatör bir tiyatro oyunundaki kötü kurgulanmış bir tablo gibi yerimizde kilitli kaldık. Sadece renkli bir lokumun kaşığından kucağındaki kaseye düşmesi felci sona erdirdi.

Onun kaşığını düşürdüğü gibi ben de silahımı düşürdüm.

"Genelde silah taşır mısın?" diye sordu, hayatında ilk kez şahsen bir silah gördüğünden emin olduğumda korkudan çok merakla.

Ömür boyu kullanmış olmanın rahatlığıyla şarjörü çıkardım ve fişek yatağını boşalttım, ofisimden masama doğru yürürken bir mermi avucuma düştü. Altındaki silah kasasının önüne çömelip kodu girdim ve demonte silahı içine yerleştirdim.

Ancak kendimi toparlayıp yüksek arkalıklı deri koltuğumda onun karşısına oturdüğumda, ofisimde çömelmiş duran gence hitap edebildim.

"Genelde insanların ofislerine girip masalarında saldırgan mısır gevreği mi yersiniz?"

Kendine rağmen, dolgun ağzının köşelerinde kızgınlıkla savaşıyan bir eğlence vardı. Üst dudağının alt dudağından biraz daha dolgun olduğunu ilk kez fark etmiyordum, dişlerimin arasında test etmek istediğim gür, kavisli bir kıvrım.

"Beni ürkütmeyen tek oda orası," diye itiraf etti neredeyse utangaç bir tavırla. "Cidden, dışarısı gotik bir mozole gibi. Sanırım tavan arasında yarasalar tünüyor ve geçen gün Brando ile keşfe çıktığımızda misafir yatak odasında gerçek bir tabut bulduk." Bana şüpheyle baktı. "Brando hâlâ senin vampir olduğuna oldukça ikna olmuş durumda."

Hafifçe alay ettim, ama göğsümde sıcak bir şey vardı, şefkat gibi bir şey.

"Endişelenme," diye düzeltti, sanki ben endişelenecekmişim gibi. "Senin şimdiye kadar tanıştığı en iyi vampir olduğunu düşünüyor."

Boğazımda yanlış bir his uyandıran ürkek bir kıkırdama duydum. "Çok vampirle karşılaştı mı?"

Omuz silkti ve cevap vermeden önce o iğrenç mısır gevreğinden bir ısırık daha aldı. "Brando'yu tanıyorum, belki. Çocuk herkesle arkadaş olur. Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi bence. Ezra'yla ne kadar sıkı fıkı olduklarını gördün mü?"

Eğlencem azaldı. Ezra çocukları severdi, hep sevmiştı. Grace'i öğrendiğinde, ona küçük ayakkabılar alan ilk kişi o olmuştu. Ayakkabılar hâlâ odamda yıllardır açmadığım bir sandıkta kilitliydi.

"Yani, öyle mi?" diye tekrarladı. "Her zaman silah taşımısın?"

Kollarımı kavuşturdum ve koltuğumda geriye yaslandım, onun masum yüzünü, gözlerinin geniş, baştan çıkarıcı mavisini inceledim. Ciddi bir çocuktı, her zaman dikkatli, her zaman sorgulayan. Ne yaptığım ile ilgilenmesi beni şaşırtmamıştı ama ona anlatmak istemem beni şaşırtmıştı. Çoğu insan beni görür görmez korkardı ve sonra aile için ne yaptığımı öğrenirlerse, yanımda kekelemeden zar zor konuşabilirlerdi.

Ona söylersem bu şeyin nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum.

"Bir kumarhanem var," diye başladım. "Çok zenginlerin tüm paralarını benim kasama koyabilecekleri bir yer. Eyaletteki en büyük inşaat şirketlerinden birine sahibim. Canlı bir iş yapan bir ithalat/ihracat işim ve biraz da... güvenlik işim var."

Gözlerini kırıştırdı, kirpikleri odaya yayılmış lambaların loş ışığında saçma bir şekilde uzun gölgeler oluşturunuyordu.

"Bu bana suç gibi geliyor."

"Oh?" Kaşlarımı kaldırdım. "Senin gibi küçük bir Teksaslı kız bu konuda ne bilir ki?"

İfadesini kontrol edemedi yüzünde bir şey belirdi, ama gözlerinin önünden gitmedi. "Yeter."

"Filmler ve kitaplar."

"Annem pek çok erkekle çıktı," dedi belli belirsiz bir sesle, Lucky Charms'ı kasesinde döndürürken, süt boyayla pembeleşmişti. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Ayrıca, odaya silahını doğrultmuş ve elinde kötü bir kesikle geldin."

Bryant'ın o gün erken saatlerde açtığı yaraya şaşkınlıkla baktım. Kapanmamıştı, düşündüğümünden daha derindi ve deriyi açarak hırlayan dudaklar gibi geriye doğru kıvrılmıştı.

"İlk yardım çantanız var mı?" diye sordu, çoktan bacaklarını açıp ayağa kalkmıştı.

Tereddüt ettim, ama ne yapmak istediğini görmek istiyordum, bu yüzden başımı salladım, sonra çenemi odanın köşesinde duran ve ilkel bir kitten acil cerrahi aletlere kadar her şeyle dolu antika bir büroya doğru salladım. Benim işimde neler olabileceğini asla bilemezsiniz.

Araştırmak için ayağa kalktı ve eski püskü, büyük boy tişörtlerinden biriyle, etek ucu kıcını zar zor kapatarak uzaklaşmasını izlemekten sapıkça bir zevk aldım. Kısa boyuna rağmen, lamba ışığında altın gibi parlayan uzun, düzgün bacakları vardı. Bir çekmeceyi açmak için eğildiğinde, ince kalçaları üzerinde kıcının tatlı kıvrımını bir anlığına yakaladım.

Takım elbisemin dar pantolonunun içinde sikimi düzelttim ama Bianca'ya karşı artan çekimim için kendimi azarlamadım. Annesi gibi güzeldi, neredeyse tutukluydu ama Aida'dan farklı olarak onda bir sıcaklık, kaçırılması imkânsız bir duygusallık vardı. Papa bile onun Greenpeace tişörtüyle dolaşmasını ve saçlarının uzun, kabarık buklelerinin uçlarının hafifçe birbirine dolanmasını izlerken ereksiyon olurdu. Parmaklarımı o düğümlere takmak ve ağzını sikerken onu sabitlemek için kullanmak istiyordum.

Küçük bir "huzzah" çığlığıyla ilk yardım çantasını aldı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi.

Tereddüt etmesini, sonra önümdeki masaya oturmasını, masayla benim aramda sıkışmasını, bacaklarımızı birbirine bastırmasını sessizce, çok dikkatle izledim. Elimi tuttuğunda ikimiz arasındaki zıtlık dikkatimi çekti. O daha solgundu, tüy gibi beyaz-sarı saçlarının altında ipeksi bir teni vardı, parmakları uzun ve inceydi, ojesi sürekli dökülüyordu. Koyu tenime, bir bıçak yarasıyla açılmış melek dövmemin cesur damgasına rağmen dinsiz, medeniyetsiz görünüyordum.

Ben de hissettim.

Onun kokusu burnumdaydı ve içimde bir şeyler yapıyordu. Güçlü bir elimle göğüs kafesine bastırmak, bacaklarını açıp ağzımı tatlı kokusunun kaynağına, yüzümden birkaç santim ötedeki o genç amcığa gömerken onu orada sabitlemek istedim.

Hay sikeyim.

Hiçbir zaman seksle tahrik olan bir erkek olmadım çünkü zevkle tahrik olan bir erkek değildim.

Sadece acıyı ve yalnızlığı biliyordum. Kendi elimin sert sürtünmesini hissetmek için kuru mastürbasyon yapmak çoğu gün beni doyurmaya yetiyordu ve bu olmadığında, zengin ve tehlikeli olduğum için Inequity'de kendilerini bana atan sonsuz kadınlardan birini becerdim.

Hiç böyle bir şey olmamıştı, sadece bir kadın kokusu beni çivi gibi sertleştirmeye yetiyordu.

Bambu sopası yüzünden kışının kızarıp kızarmadığını merak ettim ve aletimin takım elbisemin kumaşına sürtünerek ağladığını hissettim.

Bianca masamdaki Tiffany lambanın ışığı altında elimi incelerken usulca tısladı, derim renkli ışık küpleriyle kesilmişti. "Bu kötü görünüyor, Tiernan."

Tiernan, rahatça söyledi. Bunu böyle duymak nadirdi, sanki bir arkadaş ya da aileden biriymiş gibi, korkmadan ve çekinmeden.

Ona benden korkması için bir neden vermek, ona acımı nasıl çekeceğini, bana nasıl zevk vereceğini öğretirken gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmek istedim.

Dişlerimi sıkarak konuştum. "Önemli bir şey değil."

Hiçbir şey değildi, Bryant tarafından o kadar çok kez o kadar muhteşem bir şekilde parçalanmışım ki, bu benim için tam anlamıyla hiçbir şeydi.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sanki oyun parkında kavgaya karışan bir çocuğu azarlamak istermiş gibi.

Beni dürüst olmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildim. Belki de onu şok etmek istemiştım. Belki de onu tanımayan birine Bryant'ın her zaman Bianca'nın benim de öyle olduğumu düşündüğü canavar olduğunu itiraf etmek istemiştım.

"Babam."

Bana göz kırptı, her nasılsa sevecen bir tavrı vardı. "Ciddi misin?"

Bir omzumu silktim ve "Önemli değil" diye tekrarladım.

Ciddi mavi gözleri uzun bir süre beni inceledi ama ısrar etmedi. Onun yerine, sadece dilini gıdıkladı. Metal kutuyu açışını ve deriyi dikmek için gerekli malzemeleri çıkarışını izledim. Gezegendeki en anaç on yedi yaşındaki kızdı.

"Seni yanıma yaklaştıracığımı sanıyorsan hayal görüyorsun," diyerek elimi çektim.

"Dikiş attığım ilk kişi sen değilsin," dedi kayıtsızca, elimi hareket etmemem için kalçalarının arasına sıkıştırdı, iğneyi ve ameliyat ipliğini hazırlarken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Parmaklarım kıvrımdan yukarıya, ulaşabileceğim mesafeden sadece birkaç santim ötedeki amının sıcaklığına gitmek için seğirdi.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Dediğim gibi, Aida pek çok erkekle çıktı. İçlerinden biri onu her dövdüğünde hastaneye gidecek paramız yoktu."

İçimdeki öfke o kadar hızlı alevlendi ki bir an nefes alamadım. "Brando ve seninle yatan oldu mu?"

Eğer öldürmüş olsalardı, onları avlar ve kendim öldürürdüm. Bir can almayalı çok uzun zaman olmuştu ve o şerefsizler bunu hak etmişti.

"Mmm," dedi, elimi tutmak için eğilirken bana bakmayı reddederek. İğne etimi deldi ama irkilmedim. Buna alışmıştım ve şaşırtıcı derecede sağlam bir eli vardı. "Hiçbiri Brando'yu umursamadı. Birkaçı bana asıldı. Bir tanesi bana elinin tersiyle vurdu." Elim incitmemek için dikkatlice omuz silkti. "Çok zengindi, o yüzden Aida bundan hoşlanmadı ama ertesi gün ondan ayrıldı. İki hafta boyunca gözüm morardı."

Bir süre durakladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Kimildamayı kes," dedi.

Titrediğimi fark etmemiştim. Sözleri göğsüme çekiçle gonga vurur gibi vurmuş, öfke dişlerimi sızlatacak kadar sert bir şekilde içimde titreşmişti.

İyi bir adam değildim... Siktir. Ama bir çocuğu dövmek? Sadece en kötü canavarlar çocuklara zarar verir. Biliyordum çünkü babam da onlardan biriydi.

Biliyordum, çünkü bir keresinde beni de öyle yapmaya çalışmıştı. "Adı ne?" diye sordum.

O sırada Bianca bana baktı, kalp şeklindeki yüzü sarı saç halesinin gölgesinde kalmıştı. Verdiğim yanıt karşısında şok olmuş gibiydi, ağzı açık ve gevşekti, elleri gevşek bir şekilde benimkini tutuyordu.

"Geçen gün bana şaplak attın, bu çok mu farklı?"

"Tamamen," diye bağırdım. "Kuralları biliyordun, onları çiğnedin.

Sana bir ceza verdim ve bu konuda benimle kavga bile etmedin. Bu, bir zalim tarafından anlamsızca dövölmekle aynı şey değil çünkü o sefil bir pislik ve sen ona asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatıyorsun."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Onun. Adı. Bianca," diye homurdandım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, başı eğikti, ses tonunda karanlık bir merak vardı.

Cevap vermedim.

"Canını yakmak mı?" diye sordu, gözleri kısılmış, yanakları dudaklarıyla aynı tonda pembeleşmişti. "Beni incittiği için onu incitmek mi? Göze göz mü?"

"Kimse benim olana zarar veremez," diye bağırdım, kulaklarımdaki kan uğultusundan kelimeleri zar zor duyabilsem de.

Bumfuck, Teksas'a tekrar gitmenin ne kadar süreceğini hesaplamaya başlamıştım bile. Bu gece çıkıp ertesi gün öğleden sonra üçte Faire Developments ile yapacağım toplantıya yetişebilirim.

"O zaman senin değildim," diye karşı çıktı huysuzca. "Şimdi de senin değilim."

Bileğini sıkıca kavramak için elimi ters çevirdiğimde nefesi kesildi, derisi tekrar dikilmişti ve acıyordu.

"Benim çatım altında yaşıyorsun, benim yataklarımından birinde uyuyorsun, senin varlığının bedelini ben ödüyorum. Sen benimsin Bianca ve seni incitmeye hakkı olan tek erkek benim."

Gözlerinin önce maviye, sonra da bariz bir tahrikle siyaha dönmesini büyülenmiş bir halde izledim. Demek güzel küçük şey saldırganlığımdan, sahipliğimden hoşlanmıştı.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ama onu serbest bırakmadım. Ofisteki hava aniden çok yakın hissettirdi.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun?" diye fısıldadı, bileğindeki nabız başparmağımın altında sinekkuşu kanatları gibi çırpınıyordu.

Yavaşça ayağa kalktım, ona doğru yaklaştım ve her yerini gölgeler içinde bıraktım.

"Evet," diye tısladım usulca, başımı eğip nefesimi yüzünde gezdirdim. "Ben acıdan zevk alan türden bir adamım. Ben bir kadını çığlık attıran ve ağlatan bir adamım çünkü vücuduna yaptığım şeylerin yoğunluğuna nasıl dayanacağını bilmiyor. Ben bir kadını süründürüp benim için yalvartacak türden bir adamım, sonra da onu sikime oturtarak acısına son vermeye tenezzül ederim."

"Oh," dedi, neredeyse duyulmaz bir şekilde, sestten çok bir nefes. "Bu, ah...oh."

Boşta kalan elimle o karmakarışık saçlarını bulup yumruğumun etrafına doladım, başını öyle sertçe geriye çektim ki nefesi kesildi ve ağzı mükemmel bir pembe gül gibi açıldı. Onun masumiyeti ile karanlık, özlem dolu merakı, aklımı kaçırmak üzereymişim gibi hissettiren sarhoş edici bir kombinasyondur.

"Benimle nasıl başa çıkacağını bilemezsin, küçük kız," diye alay ettim onunla.

O safir gözlerde ateş parladı, o dolgun ağız gerildi.

Bu şımarıklığı ve kıvılcımı görmek beni daha da zorladı. Onunla yeterince uzun süre dalga geçersen ve onu reddedersem, sikimi içine almak için daha çok mücadele edip etmeyeceğini merak etmeme neden oldu.

"Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi ama nefesi çok hızlıydı, yanakları lekelenmişti. "İncinmekten hoşlanmıyorum."

"Dün öyleydin," dedim acımasızca, sırtışı bir silaha dönüşmüştü. "O sopayı tatlı kışına vurduğumda kıvrandın ve inledin. Dokunulmadan benim için gelebileceğini bile düşünmüştüm."

"Mümkün değil," diye tersledi, nefesi kesilmişti.

"Bu kulağa tehlikeli bir şekilde meydan okumaya yakın geliyor," dedim karanlık bir şekilde, sırf tıslamasını duymak için saçlarını biraz daha çekiştirdim, sırf sırtının göğüslerini göğsüme sürtecek kadar yükselmesini sağlamak için.

Sert tepeleri göğüs kaslarıma baskı yapıyordu.

"Yapmazdın," dedi ama ikna olmuş gibi görünmüyordu çünkü yetenekli bir yalancı bile bunu doğru yapamazdı. "Annemle çıktın. Bu iğrenç bir şey."

Ağzımı kaplayan sırtış kurtçaydı, tam bir açlık ve açgözlülük. Bileğindeki elimi kullanarak sağ elini kaldırdım ve kendi parmaklarımı gömleğinin ince kumaşının arkasında boncuk boncuk olmuş meme uçlarının üzerinde gezdirdim. "Bana iğrenmiş gibi görünmüyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdü ve belki de öyleydi.

Onu Teksas'ın göt deliğinde bildiği her şeyden koparmış, Morellis ve Constantine'lerin büyük, kötü dünyasına getirmiş, onu bir amaç için araç olarak kullanmıştı. Ona kötü davranmıştım çünkü ilk başta o sadece bir araçtı, belli belirsiz sinir bozucu bir araç. Sonra, beni farklı nedenlerden dolayı rahatsız etti. Şimdiye kadar kimse bana sataşmamış, arkamdan konuşmamıştı. Bu şaşırtıcı derecede ferahlatıcı ve şok edici derecede tahrik ediciydi. O ukala ağzı dilimle, parmaklarımla ve sikimle susturmak istedim.

"Nefretin çok fazla arzuya benziyor," diye not ettim, dişlerimi çırpınan nabız noktasının üzerinde gezdirmek için eğildim, boştaki elim boynunun altındaki göğsünü

avuçluyordu.

Teni sıcak ve kızarmıştı ve göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. "Hiç nefret ettiğin birini becerdin mi? Bir düşmanı zevkten dize getirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Güç duygusu, Bianca," diye iç geçirdim, nefesim onun açık, uysal ağzında geziniyordu. "Baş döndürücü."

"Bana asla zevk veremezsin." Oh, ama kelimeler iskambil kâğıtlarından bir ev gibi dayanıksızdı ve benim onları havaya uçurmamı bekliyordu.

Daha da yaklaştım, kalçalarımı kalçalarının arasına sıkıştırdım, böylece kalçaları benim cüssem için açılmaya zorlandı, sikim külotla kaplı amının sıcaklığına dayandı. O kadar şiddetli titriyordu ki dişlerinin kancasıyla alt dudağını araladı.

Kan damlacıklarını izledim, dilimde tadına bakmam gerektiğini biliyordum. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun, küçük şey? Seni sadece bir kez uyaracağım. Benim demir kontrolüm başkalarının, senin güvenliğin için var. Bir kez koptum mu, tam olarak arzuladığım şeyi elde edene kadar geri dönüş yoktur ve arzularım tamamen siyahtır."

"Siktir git," diye hırladı.

Ve bu boğadan önce kırmızı bayraktı.

Cevap vermekten başka seçeneğim, içgüdüm yoktu. Şiddet, bir keresinde söylediği gibi, bir cevap olarak.

O daha gözünü kırpamadan ağzım onunkinin üzerindeydi, dilim alt dudağında gezinerek kanın o parlak bakır tınısını topladı. Bir inilti, onun ya da benim, vurulmuş bir akort çatalı gibi içimde yankılandı.

Aynı ateşli melodiyi takip eden bir melodi gibi, Bianca'yı bir kolumla kalçalarından tutarak masadan kaldırdım ve nefes alamayana kadar öptüm.

Çünkü itiraz etmesini istemedim.

Süt ve tatlı şekerler gibi aromalı ağzının sıcak, ipeksi sığınağından ayrılma düşüncesine dayanamadı.

Ağzını tekrar tekrar yağmaladım, onu becermek istediğim şekilde becerdim, ta ki ıslak et ve karışık sarı saçlardan oluşan kemiksiz bir karmaşaya dönüşene kadar.

Sadece almakla kalmadı, kamburlaşan, titreşen vücudunun her hattıyla bunun için yalvardı; göğüsleri göğsüme yapıştı, elleri aniden başımın arkasındaki kısa telleri büktü, beni yaklaştırmak için boynumu tırmaladı, böylece dilimi benim horozumu emmesini istediğim gibi emebilirdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde babamın ama aynı zamanda annemin sesine benzeyen küçük, dırdırcı bir ses zihnimin arkasında şarkı söyleyerek bana düşmanı öptüğümü hatırlattı.

Onu becererek her şeyi mahvetmek üzere olduğumu hatırlatıyordu.

Kontrolümün son, parçalanmış kalıntılarıyla kaosu sona erdirmek niyetiyle çekip gittim. Ama Bianca uzun, fırfırlı kirpiklerle çevrili kadife mavisii gözleriyle bana baktı, bakışları özlemle kapkara kesilmişti, ağzı sert öpücüklerimden ıslanmış, kızarmıştı.

Ve düşündüm ki, kontrolünü kaybetmek böyle bir şey.

Şairlerin ve ressamların kelimelerle ve yağlıboya ile resmettikleri şey budur.

Özlemin keskin acısının getirdiği delilik.

Onun beni istila ettiğini, içimdeki boşlukları o güzel gözlerle aynı renkte maviyle doldurduğunu, gülümsemesinden bir ışın gibi ışık saçtığını hissedebiliyordum.

Öfke, acizlik ve uğruna çalıştığım her şeyi bu kadar kolay raydan çıkarabileceği için öfke peşinden koştu. Dişlerimi sıktım, elim saçlarında sıkılaştı, o irkildi ve nefesi kesildi ama itiraz etmedi. Ona sahip olabilirdim, bunu yapmama izin verebilirdim ve yine de yapmam gerekeni yapabiliirdim.

Ben Tiernan Morelli'ydim, günahın ve gölgenin efendisi.

Saçında halesi ve eski, karmaşık bir hikâye kitabı gibi ruhu olan küçük, tatlı bir şey o adamı dize getiremezdi.

Kimse yapamaz.

Ama Bianca'yı onunkine
getirebilirdim... "Dizlerinin üzerine
çök," dedim.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Tiernan

"DİZLERİNİN ÜZERİNE" diye tekrar emrettim, hemen itaat etmediğinde, cümlemin sonunu çiğneme arzusu beni ele verdi.

Bianca hâlâ tereddüt ediyor, aletimin etrafına ince bir şekilde germek istediğim pelüş üst dudağıyla şişmiş ağzını yalıyordu.

Bir an için yapmayacağını düşündüm. Çok fazla zorladığımı ve arzusunun ipini sıkılaştırmak yerine kaybettiğimi düşündüm. Kendime mutlu ve tatmin olmuş olmamı söyledim. Benimle başa çıkamazdı ve denemesine izin vermeyi asla düşünmemeliydim.

Ama sonra, masanın kenarından çözülen bir kurdele gibi ayağa kaydı, sonra zarifçe dizlerinin üzerine çöktü.

Sikim pantolonumun sınırları içinde sertçe tekmeleniyor, precum tükürüyordu.

Kendini sorgulamadan önce onu kafese kapattım.

Ben kendimi sorgulamadan önce.

Önünde durdum, bacaklarımı hafifçe germiştim, ereksiyonumun üzerindeki kumaş tam yüzüne geliyordu. Ellerimi başının üzerindeki masaya yerleştirmek için öne doğru eğildiğimde, etkili bir şekilde kilitlenmişti, aletim ve arkasındaki masanın çekmeceleri arasında sıkışmıştı.

"Beni dışarı çıkar."

Elleri titriyordu ama bu sinirden değildi. Heyecanlıydı, kemerimi kurcalarken titriyordu, fermuarın her bir dişi dişlerimi sabırsızca gıcırdatmama neden olan yavaş bir çözüldü. Dudaklarının arasında küçük bir gülümseme belirdi; gizli, kadınsı bir memnuniyetti bu, çünkü kafese kapatılmış olabileceğini, iyi bir küçük şey gibi sikimi emmek üzere olduğunu ama kontrolün kendisinde olduğunu biliyordu. En değerli uzvum karnıma çarptı ve onu açığa çıkardığında gömleğime precum püskürttü. Küçük elini parmak parmak etrafına sarmadan önce yumuşak, neredeyse anlaşılmaz bir onay, açlık mırıltısı kalın aletimin kökünü.

Yönlendirilmeden, kırmızı uçtaki ıslaklığı kucaklamak için öne doğru eğildi. Bu sefer mırıltısı daha yüksekti.

Dizlerim titriyordu. Masayı daha sıkı kavradım ve ayaklarımı daha geniş açtım, başımı eğip sarışın kafanın beni yavaşça yalamasını izledim, bir kedi yavrusu kremayı yalıyordu.

Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

Yüzünü sikmek, boğazına girip çıkmak, sesi harap olup günlerce mahvolana kadar onu kullanmak istiyordum.

Ama ben yapmadım.

Açıklanamayan bir nedenden dolayı, ateşli beynim içine dalmayı reddetti, yumuşak parmakları ve diliyle keşfetmesine izin verdim, ta ki kendi kontrolüm tarafından kafese kapatılmış, terleyen, çılgın bir canavar olana kadar.

Birkaç uzun dakikadan sonra Bianca bakışlarını bana çevirdi ve bu manzara beni neredeyse insansızlaştırdı. Bir canavarın önünde diz çökmüş bir melek, sikimi kutsal bir şeymiş gibi, sanki ona tapmak için yaratılmış ve doğmuş gibi tutuyordu.

"Yap beni," diye o kadar sessiz fısıldadı ki, oda bir sunak kadar sessiz olmasaydı onu duyamazdım. "İstiyorum- beni yapar mısın?"

Bir inilti boğazımı yırtıp geçti. Bilinçli olarak cevap veremedim hareket ediyordum, ellerim sıkıca yumruklamak için o ipeksi saçlara kayıyordu, kalçalarım çoktan eğildi

İleri doğru. Ağzının o sıcak mağarasına çok derinlemesine daldım, boğazının arkasına sıkışana kadar dilinin üzerinden kaydım. Etrafımda öğürüyordu, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu, ama çekmeye gittiğimde ellerini kalçalarımın doladı ve tırnaklarıyla etimi ısırdı.

Daha fazla.

Daha fazlasını istedi.

Lanet olsun, küçük bir şey gibi kullanılmak istiyordu.

Ve ben kimdim ki bu çağrıya itaatsizlik edeyim?

Bir azizden olabildiğince uzaktım. Ben bir günahkârdım, işaretlenmişim ve cehenneme mahkûmdum.

Ve o anda, bunu hak etmeye karar verdim.

Sikim girip çıkıyor, yüzünü, boğazını uzun uzun yalıyordu. Doldurulmuş pembe ağzının kenarlarından tükürükler sızıp çenesinden aşağı akana kadar onu kullandım. Gözyaşları kapalı gözlerinden engellenmeden düşene kadar, kirpikleri kızarmış yanaklara karşı ıslak sivri uçlar.

Onu kullanmama izin verdi ve buna bayıldı.

Kendi tepkilerinin farkında olmadan, neredeyse sürekli etrafımda inliyor, sanki sikimden yoksun kalmaya dayanamıyormuş gibi dilini her çıkardığımda bana tutunuyordu.

"Evet, çok iyi bir küçük şey," diye tısladım onu daha sıkı kavrarken, sadece öğürmesini ve inlemesini duymak için onu daha sert becerdim. "Bütün sikimi o dar boğazına al."

O zaman yer değiştirdi ve kalçalarının hafifçe sallandığını, bulamadığı sürtünmeyi aradığını fark ettim.

"Eğer amına dokunursam, parmaklarımı ıslatırsın, değil mi?" Kıvrımlarının parmaklarımın etrafında ipeksi bir şekilde kaydığını hayal ederek sertçe sordum. "Orayı da doldurmak için yanıp tutuşuyorsun."

Etrafımda inleyerek dilini tepemin hassas kenarının altına soktu.

Bunu düşünmeden duruşumu ayarladım ve sağ bacağımı kalçalarının tepesine bastırdım. Sıcaklığı pantolonumun içinden, iç çamaşırının patından hissedebiliyordum. Saniyeler içinde ıslaklığı kumaştan sızdı ve yapışkan bir şekilde bacağımdan aşağı aktı.

"Boşalmak istiyorsan bir an önce yap," dedim ona, taşaklarım yukarı kalkmış, alt omurgam patlamaya hazır sarmal bir yay gibi gerilmişti. "Ben boğazından aşağı boşalırken yap."

Hiç tereddüt etmedi. Bir saniye bile.

Gözlerini öyle sıkı kapattı ki, bacağıma doğru sert ve şiddetli bir şekilde sallanmaya başladığında gözyaşları fışkırdı ve yanaklarından aşağı aktı.

Çaresiz ve utanmaz bir şekilde beni becermesini izledim ve hayatımın en zor orgazmının üzerimde belirlediğini hissettim, bir tsunami dalgası çarpıp beni boğmak üzereydi.

Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Ve sonra, beni mahvetmesi yetmezmiş gibi, şişmiş siyah gözlerini açtı ve sikim güzel ağzını fena halde bozarak kasılmakta olan boğazının girişine sıkışmış haldeyken onları bana sabitledi.

Kaybettim.
Benim
kontrolüm.
Benim
düşünceleri
m.

Otuz yıl boyunca istikrarla sürdürdüğüm hayatımın temeli.

Hepsi, içimde sallanan, zincirleri ve kemikleri kıran, zincirsiz ve yüzen olana kadar çarpan, acımasız zevk dalgası tarafından boşaltıldı. Sona saniyeler kala boğulmak üzere olan bir adamın hava almak için çırpınması gibi tekrar tekrar sarsılarak boğazından aşağı boşaldım.

Tadı diline dolduğunda, bir kısmı gerilmiş geniş dudaklarından dökülürken, tuzlu bir inci tanesi çenesinden aşağı yuvarlanırken belli belirsiz inlediğinin farkındaydım.

Ve sonra gerginlik; titreyen, sıkılan ağız, uzun, alçak, neredeyse kederli bir inilti gibi

Kendi orgazmına yenik düşüp bacağıma doğru sallanırken bir cenazede borazan çalıyordu. Döl kumaştan sızarak bin dolarlık pantolonumu mahvetti, bacak kıllarıma yapıştı, bacağımdan aşağıya yuvarlanarak çorabımın kenarına geldi.

Başıma gelen en ateşli şeydi.

O kadar yakıcıydı ki, Walcott gibi tüm vücudum benek benek etle kaplanmıştı.

Sonrasında ikimiz de nefes nefese kalmış, harap olmuş ciğerlerimize oksijen kovalıyorduk. Ellerim hâlâ saçlarındaydı, şimdi yumuşacıktı, parmaklarımın uçları kafatasını hafifçe kazıyordu. Başını bir kalçasının kenarına yaslamıştı, nefesi ıslak, bitkin sikimin üzerinde serin serin dolaşıyordu.

Odanın sessizliğinde, büyükannem ve büyükbabamın eksantrik seyahatleri boyunca topladıkları kalıntıların arasında, kendime ne kadar yanlış olması gerektiğini söylesem de doğru bir şey yaptığımız hissinden kurtulamıyordum.

Önceden belirlenmiş değilse bile kutsal bir şey gibi hissettirdi.

Ruhumun yankılanan, boş alanlarında doğru hissettiren bir şey.

Usulca fısıldayan bir şey, evet. Daha da sessiz, benim.

Aniden gitmesine izin verdim, haşlanmış gibi uzaklaştım, evcilleşmemiş düşüncelerimin dönüşüyle şok oldum. Kendimi toparlayıp pantolonumun düğmelerini iliklerken ellerim titriyordu.

Bianca şaşkınlıkla bana göz kırptı, karşılaşmamız yüzünden tamamen mahvolmuştu. Yanaklarında, çenesinde ve göğsünde tükürük ve sperm vardı, itaatkâr bir yükseklikten aşağı doğru yüzerken gözleri odaklanmamıştı, saçları sıkan ellerimden dağılmıştı, elmacık kemiklerinde tuz izleri vardı.

O kadar muhteşemdi ki dişlerim ağrıyordu.

Bir adım daha geri attım, sonra bir adım daha, birden kendimi köşeye sıkışmış hissettim, tenim çok sıcak ve çok sıkıydı. Elimdeki melek figürünün üzerine diktiği et

şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Sinirle, dikişleri söküp ayaklarının dibine atmak istedim.

Odada hiç oksijen yoktu. Bianca küçük bir hırsız gibi onu benden çalmıştı.

"Tebrikler," dedim, sözcükler zorla ağızımdan çıktı, dilimin ucuna gelmeden önce boğazımı tırmalayarak mahvoldular. "Şimdiden annenden daha iyisin."

Bir anda topuklarımın üzerinde döndüm ama sözlerimin onun güzel, gözyaşı ve sperm lekeli yüzünde yarattığı yıkımı kaçırarak kadar hızlı değildim. Kalp atışlarım çok sert, çok yavaştı. Ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Yine de ofisimin kapısına doğru yürüdüm, günlerce oradan uzak duracağımı biliyordum, Lucky Charms'ının ve genç kız dölünün kokusu havadan uçup gidene kadar, gözlerimi kapattığımda onu orada dizlerinin üzerinde ağlarken görmeyene kadar.

Bu sefer gözyaşlarım çirkin olmaktan başka bir şey değildi. Sözlerim kadar çirkindi. Kalbim kadar çirkin.

Kapıyı yüzüne kapattığımda, son ve kaderci bir his duydum. Göğsümde yeni doğmuş, hassas ve küçük ama Bianca bu eve girdiğinden beri büyüyen bir şey soldu ve sonra öldü.

Kapalı kapıya doğru sendeledim, bir elimi ofisi çevreleyen aslan heykeline dayadım. Kendime panik ve keder, umutsuzluk ve özlem hissetmek için bir acil durum fişeği kadar kısa, tek bir an verdim.

Bu olaydan sonra doğrulup, Bryant'ın birinci ve ikinci cinayetinden sonra bana hediye ettiği elmas kol düğmelerimi ayarladığımda, koridorda daha önce olduğum gibi yürüdüm.

Ofiste karşılaşmadan önce.

Belcantes'ler Lion Court'u içeriden aydınlatmadan önce.

Bianca'nın acınası evinin kapısını açtığı ve gülümü kabul ettiği o kader gecesinden önce, sanki çok uzun zaman önceydi.

Tiernan Morelli, canavar, adam olan Tiernan Morelli değil.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Bianca

İki hafta boyunca konuşmadık.

Suçu tamamen Tiernan'a bile atamıyordum, çünkü o benden nasıl kaçıyor ben de ondan aynı titizlikle kaçıyordum.

On dört gün geçti ve ben hâlâ Tiernan'ın ofisindeki olaydan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Otoriter tavrına verdiğim tepkiden çok, bunun tekrar olmasını ne kadar arzuladığım beni şaşırtmıştı. Her zaman karanlık, kötü düşünceler beslemiştim. Her zaman origami gibi eğilip bükülerek bir erkeğin istediği şekillere sokulmayı hayal etmiştim. Bu beni utandırıyor, çünkü ben akıllı, bağımsız, omurgalı ve kendine saygısı olan genç bir kadındım. Ne tür bir kadın günlerce sesi kısılana kadar gırtlığının sikilmesinden hoşlanırdı? Ne tür bir kadın kalın, muhteşem bir penis için ıslak bir delik gibi kullanılmayı severdi? Ne tür bir kadın kendisine "küçük iyi şey" denmesinin duyabileceği en seksi şey olduğunu düşünürdü?

Ben, sanırım.

Bundan kaçış yoktu.

Doldurulduğumu, sıkıca kavrandığımı ve yüzümün sikildiğini her hatırladığımda meme uçlarım mücevher gibi sertleşiyordu. Sapkınlığımın, bir erkeğin

Kimliğimden ayrı olarak var olsalar da, bir derginin sıkışmış sayfaları gibi ikisini dikkatlice ayırmak için kendimi zorladım.

Bu konuda araştırma yaptım, acı oyunu, kaba seks, Hakimiyet ve boyun eğme olarak adlandırıldığını öğrendim.

Sanatta sapkınlık örnekleri buldum, çünkü bu her zaman teselli ve anlayış için başvurduğum bir araçtı. Rembrandt'ın bir mısır tarlasında başka bir adamla yeminini bozan bir keşiş çizimi buldum. En sevdiğim sanatçı olan Pablo Picasso'nun, aralarında benim Tiernan'a sakso çektiğim şekilde bir erkeği utanmadan beceren bir kadının resmedildiği La Doleur'ün de bulunduğu oldukça şaşırtıcı bir erotik sanat koleksiyonu vardı. Michelangelo'dan Cezanne ve Correggio'ya kadar pek çok sanatçı, güzel ölümlü Leda'nın Zeus tarafından bir kuğu şeklinde baştan çıkarıldığı ya da tecavüze uğradığı sahneleri resmetmişti. Kanagawa açıklarındaki ünlü Büyük Dalga tablosuyla tanınan aynı Japon sanatçı, çıplak bir kadın ile devasa bir deniz canavarını erotik bir şekilde birbirine dolamıştı.

Bu kanıtlandı için Ben o İNSANLIK vardı her zaman cinselliğin keskin kenarları ve karanlık köşeleriyle **b ü y ü l e n m i ş t i m** . Eğer ben bir sapkınsam, gençliğimden beri idol edindiğim pek çok parlak sanatçının da öyle olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Cinsel eğilimlerim yatışmıştı ama kalbimin acı veren, güvenilmez kıpırtıları yatışmamıştı.

Tiernan hakkında ne hissettiğimi araştıramadım çünkü bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum.

Bir anlamda onun tarafından büyülenmiştim. Tıpkı bir çocuğun yatağının altındaki canavarlardan korkması ama yatağının altına bakmayı reddetmesi, onları sonsuza dek ışığa sürgün etmesi gibi. Bir yanımda onu anlayamadığımdan, zalim ve kalpsiz olabildiğinden, sonra da tartışmasız, düzensiz bir şekilde nazik olabildiğinden hoşlanıyordu.

Örnek olarak, boğazımı çiğ çiğ siktikten ve bana annemden daha iyi bir fahişe olduğumu söyledikten bir gün sonra Brando'yu New York'taki en iyi nörolojik cerrahla randevuya götürdü. Nöbetlerinin artan sıklığına yardımcı olması için ona yeni bir ilaç rejimi uyguladılar.

Ayrıca Ocak ayında kış tatili için okuldan izinli olduğu dönemde lazer interstisyel termal terapi için rezervasyon yaptırdılar.

Brando, Tiernan'ın telefonundan arayıp haberi verdiğinde, dördüncü dönem matematik dersimin ortasında ağlamak için kendimi Sacred Heart Akademisi'ndeki bir tuvalet kabinine kilitlemişim.

Ve bugün, sanat muhafazakârlığı alanında üniversiteye gidebilmek için tam puan almam gerektiği için bütün gece uyumadan çalıştığım kimya sınavından yorgun argın okuldan eve döndüğümde, beni yine sarsmıştı.

Eve girmeden önce Tiernan'ı görürsem ve onunla etkileşime geçmek zorunda kalırsam diye soğukkanlılığımı toplarken uzun bir süre aslan başlı kapı tokmağına baktım.

Kaos beni karşıladı.

Ev, çocuk ve yetişkin kahkahaları ve köpek sesine benzeyen belirgin bir sesle kakofoni gibi çınılıyordu.

Derin, uyarıcı bir havlama.

Gözlerim giriş holünün karanlığına alışırken gözlerimi kırıştırdım, sonra mutfağa giden koridordan gelen sesle irkildim ve saniyeler sonra bir zırhın bacakları arasından gri bir çizgi salona fırladı.

Beyaz ayaklarıyla kaplı bacaklarının üzerinde bana doğru koşarak geldi, küçük bedeni sallanan kuyruğunun gücüyle titriyordu.

Köpek bana ulaştığında hiç yavaşlamadı, bacaklarıma çarptı, sonra da bir çoban köpeği gibi etraflarından dolandı.

"Ne oluyor lan?" Dilimi tutamadan sordum çünkü Brando'nun ardından salona girdiğini, kısa bir süre sonra da Walcott ve Ezra'nın onu takip ettiğini fark ettim.

"Anca! Kapıda olduğunu duydu ve çok heyecanlandı," diye bağırdı Brando, koridoru koşarak geçip yanıma gelirken saf bir sevinçle güldü ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Köpek beni hemen terk etti ve yüzünü yalayabilmek için patilerini Brando'nun omuzlarına koymak üzere zıpladı. Küçük kardeşim kıkırdadı, sesi içime işledi.

Brando her zaman bir köpek istemişti ama bırakın veteriner faturalarını ve köpek gereçlerini, üç kişilik ailemizi geçindirecek paramız bile yoktu.

"Kimin köpeği bu?" Tiernan boğazımı siktikten sonraki günkü kadar kısık sesle fısıldadım.

Ama köpeğin kime ait olduğunu içime işleyen bir netlikle zaten biliyordum. "Benim!" Köpek onu sırt üstü yatırıp yüzünü ve ellerini köpek öpücüklerine boğarken Brando ağladı. "Adı Picasso, en sevdiğin ressamın adı gibi. Sen de onun gibi mi?"

Yıllarca ona köpek alamayacağını söylediğimi bildiği için alamayacağımdan endişeleniyordu. Kıskançlık ve kızgınlık göğsümde minnettarlıkla savaşıyor, kalbimin bataklık zemininde bir çekişme yaşıyordu.

"O çok güzel," diye mırıldandım, ki bu doğruyd.

Büyük mavi gözleri ve şapşal sırtışıyla gümüşü gri bir pitbull karışımı gibi görünüyordu. Picasso'nun adını alacak kadar trajik değildi ama Brando'nun benim de seveceğim bir isim bulmaya çalışmasına bayılmıştım.

İki beyefendi koridoru geçip yanımıza gelirken ve Ezra açık kapıyı arkamdan kapatırken Walcott, "O eğitimli bir nöbet köpeği," diye açıkladı. "Görünüşe göre Brando'nun aurasının başladığını algılayıp bizi uyarabilecek ya da biri gelene kadar onu koruyabilecek. Picasso nöbet sırasında onu sabit tutmak için vücuduna yaslanacak ya da kendine zarar vermemesi için etrafındaki dağınıklığı temizleyecek."

"Ne?" Belirsiz bir şey boğazımı sıkarken fısıldadım.

Walcott omzumu sıkmak için yaklaştığında nazik gözleri bana sıcacık bakıyordu. "Mutfakta neler olduğunu hepimiz gördük ve hiçbirimiz bunun tekrarlanmasını istemiyoruz.

Tiernan, Brando'nun olayından sonraki gece en iyi eğitim tesislerini araştırmaya başladı. Geçen hafta yine aynı şey olunca, bekleme listesini atlamak için para ödedi." Walcott sanki önemli bir şey değilmiş gibi, sanki kalbim göğsümde patlamıyormuş gibi omuz silkti. "Önümüzdeki üç hafta boyunca hepimiz Picasso'yla nasıl başa çıkacağımızı bildiğimizden emin olmak için eğitim almak zorundayız, ama ondan sonra Brando'nun hayatında gerçek bir fark yaratabilir."

Dizlerimde bir sorun vardı. Kötü ayarlanmış jelatin gibi sallanıyordlardı. Onları sıkıca kilitleyemeden çöktüler ve beni yere düşürdüler. Saniyeler sonra Picasso'nun kendisi üzerimdeydi ve çenemi yalıyordu.

Brando bana gururla "Senden hoşlanıyor," dedi ve kışının üzerinde kayarak yayılmış bacaklarımın arasına girip göğsüme yaslandı. Picasso'yu yanına çağırdı ve köpek mutlu bir şekilde kucağına kıvrıldı, dilini Brando'nun göğsüne dayadı.

"Onu seviyor musun, Anca?" diye tekrar sordu, başını arkaya eğdi, sonra köpek çenesini yalayınca kıkırdadı. "Onu alabilir miyim? Tiernan bana geç doğum günü hediyem olduğunu söyledi!"

Duygular boğazımı çirkin, şişmiş bir kütle halinde tıkadı ve konuşmak bir yana nefes almayı bile zorlaştırdı, bu yüzden sadece başımı salladım ve küçük kardeşimin kıvrıcık başının yan tarafını öptüm.

Ezra gözlerimi yakaladı ve yavaşça işaret etti çünkü hala ASL'ye alışmaya çalışıyordum, eğer onunla konuşmak istersen Tiernan ofisinde.

Teşekkür etmek isteyip istemediğimi sordu.

Cinsel suçlarıma sahne olan ofisinden bahsedince hafifçe irkildim. Yavaşça başımı salladım ve kardeşime sıkıca sarıldım, sonra bırakıp ayağa fırladım.

"Koşuya çıkacağım," diye ilan ettim, herkesin duyacağı şekilde yıkılmadan önce çaresizce evden çıkmak istiyordum.

Ezra ve Walcott birlikte kaşlarını çattı, ikincisi şöyle dedi: "Tiernan'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. O, uh, seni istemiyor

Bishop's Landing'de dolaşmak. Burası tehlikeli bir yer olabilir."

Gölüşüm sert ve boştu. "Bishop's Landing ülkedeki en zengin arazi şeridi. Kaldırımda soyulacağımı sanmıyorum, Wally."

Yine de endişeli görünüyordu. "Gitmeden önce Tiernan'la konuşmama izin ver."

Omuz silktim ve odama giden sağa kıvrımlı merdiveni koşarak çıktım. Tiernan'ın koşuya çıkma isteğini "onaylamasını" beklemeye hiç niyetim yoktu. Tanrı aşkına on yedi yaşındaydım ve hayatımın büyük bölümünde yedi yaşında bir çocuğa bakmıştım. Koşuya çıkıp kendimi öldürmeyecek kadar sorumluluk sahibiydim.

Üniformamı çabucak çıkardım, siyah tayt şort ve Tilda'nın zorla aldırıldığı spor sütyeniyle değıştirdim çünkü görünüşe göre artık geçici bir McTiernan olduğum için eski püskü tişörtlerim kabul edilebilir değildi. Okul çantamdan kulaklıklarımı aldım ve koridordan geçip merdivenlerden aşağı koştum, Walcott diğerkoridorun ağzında belirip arkamdan seslenirken kapıyı ittim.

Kapı ismimin üzerine kapandı ve sanki başlangıç çizgisindeki atış gibi fırladım.

Lion Court'u koruyan devasa duvarlardaki küçük yaya kapısından hızla geçerken, Tiernan'ın gotik malikânesinin ötesindeki Bishop's Landing'in mükemmel peyzajlı alanını henüz keşfetmediğimi fark ettim. Kapıdan sola döndüm ve okyanusun kıvrımı boyunca uzanan yoldan aşağı inmeye başladım; pahalı evlerle, bakımlı çimlerle, tenis kortlarıyla ve akşam serinliğinde sıcak buğular saçan ısıtılmalı havuzlarla dolu devasa arazilerin yanından geçtim.

Kulaklıklarımın müzik sesi yükseliyor, Imogen Heap'in melankolik tınları kulaklarımı doldururken, duygular kalbimde yankılanıyordu. Tiernan'dan, onun her geçen gün göğsümden söküp attığı duyguların felaketinden kaçıyordum. Son birkaç günümü

Tiernan gibi zalim bir adamın neden iki yetimi evlat edindiğini haftalarca merak ettim ve bunun sadece 'kalbinin iyiliğinden' kaynaklanmadığını biliyordum. Temkinli ve kabaydı, belli ki Brando ve benden bir şeyler koparmaya çalışıyordu, belki Aida'yla ilgili bir şey, ama daha çok babamla ilgili bir şey.

Ama Lane bize bulmamız için bir şey bırakmamıştı.

Para yok, mal yok, sevgi dolu son mektup yok.

Sadece bana verdiği ve Tiernan'ın çaldığı bir madalyon ve zamanın sonuna kadar sevip koruyacağım bir kardeşim vardı.

Kendimi daha da zorladım, alнімda boncuk boncuk ter vardı, göğsüm kabarıyordu.

Tiernan bizim koruyucumuzdu çünkü her ne sebeple olursa olsun öyle olmayı seçmişti ama bunun Aida'nın çocuklarının soğukta kalmasına dayanamadığı için olduğundan şüpheliydim. Annemi hiç sevmediği şimdi daha önce hiç olmadığı kadar açıktı. Onu annem olduğu için sevmiş olmam, ama onu kaybetmenin hayatımın günlerinde acı verici bir şekilde yankılanmaması içimi acıtıyordu. Zaten hayattayken çoğu zaman ortalarda yoktu, bir erkek arkadaşından yeni ayrılmış ya da bize karşı alışılmadık derecede şefkatli hissetmediği sürece aile hayatımıza neredeyse hiç katkıda bulunmuyordu.

Yine de annemin eski erkek arkadaşıyla takılmıştım. Utanç kuduz bir köpek gibi topuklarıma yapıştı.

Bu da bana Picasso'nun Lion Court'ta Brando'yu güldürmesini hatırlattı. Onu güvende tutuyordu çünkü Tiernan bulabildiği en iyi hizmet köpeğine bir tomar para vermişti.

Yani kalpsiz değildi, en azından onu tamamen gözden çıkaracak kadar değil, ki bu tehlikeliydi.

Güvenliğim için değil ama kalbim için.

Çok sert koştuğum için çınılıyordu, Tiernan'ın adı her vuruşta bir soruydu.

Kimdi o? Canavar mı, insan mı? İkisi de olabilir mi?

Onun her iki tarafına da, arada çok az boşluk olan karanlık ve aydınlığa da çekilebilir miydim? O bir spektrumdan çok bir madalyonun arka arkaya basılmış iki yüzü gibiydi, biri ya da diğeri. Hangi tarafa düşeceğini görmek için her gün, her an yazı tura atıyordum.

Ama riski sevdiğimi itiraf edebilirim.

Bu alçaklık kanımı kaynattı ve ısıttı.

Nezaket... nezaket kalbimin etrafındaki duvarları paramparça etti.

Onu bu şekilde istemem tamamen yanlıştı. O benim vasımdı, annemin eski erkek arkadaşıydı ve benden on yedi yaş büyüktü. Tabu, ilişkimizi anlatmaya yetmiyordu bile.

Önemli değildi.

Bir ısırik aldıktan sonra, o yasak meyvenin tadını unutmuş gibi görünmüyordum.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, Tiernan'ın yaralı yüzü ve güneşten ağarmış yeşim gözleri zihnimin en ön sırasındaydı, çok geç olana kadar arabanın saray gibi bir araba yoluna girdiğini fark etmedim.

Çarpışma olabileceği kadar korkunç değildi, kapılar açılırken araba ileri doğru sürünüyordu, ama vücudumun arabanın kaputuna doğru yuvarlanıp ön cama sertçe çarpmasına yetti.

Nefesim dudaklarımın arasından patladı, ciğerlerim o kadar sıkılmıştı ki dokularda oksijen kalmamıştı. Kıpırdamadan yatıp umutsuzca hava almaya çalışırken vücudumun sağ tarafı zonkluyordu.

Belirsiz sesler kulaklarıma hücum eden kanın uğultusu altında doldu ve sonra biri beni nazikçe ön camdan sıyrarak kaputun üzerine oturmama yardım etti.

"Bianca?" diye bağırdı tanıdık bir ses, yaklaşarak.

Önümdeki kişi, muhtemelen şoför, görüş alanımda yüzdü, sonra yerini yeni gelen kişiye bıraktı.

"Bianca." Gözlerimi sıkarak kapattım, sonra yeniden odaklanmaya çalıştım. Elias'ın yakışıklı yüzü bir kaleydoskop gibi kendini yeniden düzenledi.

görüşümde. "Lanet olsun, iyi misin?"

"Um...." Mırıldandım, çarpan başımı ve zonklayan yanımı değerlendirmeye çalıştım. Çok zarar verici bir şey yoktu, sadece beni morartacak bir darbe ve beynimde şimdiden yumuşamaya başlayan bir çınlama vardı. "Sanırım öyle."

"Ne halt ediyordun sen? Seni öldürebilirdik," diye bağırды ve beni sarsmak istercesine omuzlarımı sıktı.

"Koşuya çıktım," diye mırıldandım, vücudumu kontrol ederken yavaşça göz kırptım. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Havadan daha fazlasına ihtiyacın var," diye araya girdi soğuk, zarif bir ses. "Nereye gittiğine bakmadan sokaklarda dolanıp duruyorsan, belli ki zerre kadar aklın yok. Daha ciddi bir şekilde yaralanmış olsaydınız, bu sizin için daha iyi olurdu." Sonra bir duraklama. "Gerçi her tarafını kanatmış olsaydın arabanın bakımını yaptırmak zahmetli olurdu."

"Caroline Teyze, ne oluyor?" Elias neredeyse homurdanarak beni kadından uzak tutmak istercesine hafifçe yanıma doğru adım attı.

İçimdeki her şey durdu. Nefes,

acı, kalp atışı. Caroline.

Caroline Constantine?

Başımı yavaşça çevirdim, babamın evlendiğı kadınla, Aida'yı ne kadar sevdiğini iddia etse de annem için terk etmediğı kadınla nihayet göz göze gelmekten neredeyse korkuyordum.

Harap olmuş ciğerlerimde topladığım nefes, bakışlarım Constantine'in anasının buz mavisi gözleriyle buluştuğunda bir delik yarası gibi ağızımdan dışarı sızdı.

Kısacası, son derece mükemmeldi.

Soluk sarı saçları ensesinde şık bir bukle halinde toplanmıştı, tek bir tutamı bile yerinde değildi ve orta yaşına rağmen neredeyse hiç kırışmamış yüksek, zarif alnını sergiliyordu. Bir sanatseverin eğitimli gözüyle, klasik güzellikteki yüz hatlarının mükemmel bir simetriye sahip olduğunu biliyordum.

Bir Rembrandt ya da Da Vinci tablosundan bana bakıyor olabilecek oval bir yüz. Bakışlarındaki mavinin soluk tonunu ortaya çıkaran fildişi bir takım elbise giymiş, her santimiyle Bishop's Landing'in Kraliçesi gibi görünüyordu.

Onun zarafetine o kadar hayran kalmıştım ki, soğuk yüz ifadesine sıkışmış belli belirsiz alaycılığını görmem bir anımı aldı; gözleri hafifçe kısılmış, ağzı sıkı bir çizgi halinde bastırılmış ama kenarları küçümseyici bir şekilde kıvrılmıştı.

Benim ondan aşağı olduğumu, aptallığımı yüzüme vurmadıkça dikkate alınmaya değmeyeceğimi düşünüyordu.

İçimde bir utanç duygusu alevlendi.

Babamın zamanını tekeline alan, annemin rakibi olan kadın üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmak istemem tuhaf olabilirdi ama öyle yaptım. Lane, karısı hakkında bilgi almak istediğimde her zaman ondan övgüyle söz etmişti, özellikle de ilk tanıştıkları ve aşık oldukları günlerdeki halinden.

O zaman da bana huzur getirmişti, demişti hüznle, beni kendine yakın tutarak. Sanırım bu barışı korumayı o kadar takıntı haline getirdi ki, bir zamanlar bunun ne anlama geldiğini unuttu. Barış güç ve prestij değildir. Mutlulukla ilgilidir. Sevdiklerimizi korumak ve onlara değer vermekle ilgilidir. Dünyamızı.

İçimi bir ürperti kapladı ve çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ettim. Yanaklarımın arasına çarpık bir gülümseme yerleştirerek elimi Caroline'a uzattım. "Merhaba, Bayan Constantine. Sizinle bu şekilde tanışmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ben Bianca, Elias'ın okuldan bir arkadaşıyım."

Gözlerinin donmuş gölcüğünde bir şey titreşti, sonra da söndü. Elias'a, pürüzsüz alnına girinti yapmayan hafifçe kalkık bir kaşla baktı. Elimi sıkmadı ve sonunda ben de elimi bıraktım. "Bana bahsettiğin kız bu."

Elias neredeyse irkildi, sonra başını salladı.

Caroline bana bin metrelik bakışını dikti, gözleri terden sıırılsıklam olmuş ve özensiz bir at kuyruğu yapılmış saçlarımdan, vücudumun kıvrımlarına

tayt. Kendimi aylardır olmadığım Teksaslı beyaz çöp gibi hissetmemi sağladı.

"Bianca Belcante," diye onayladı sonunda. "Evet, hanımefendi."

Dudaklarında bir titreme fısıldadı ama bunun bir gülümseme mi yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım. "Lütfen, bana 'hanımefendi' demeyin. Böyle bir terimi hak edecek kadar yaşlı değilim, değil mi?"

Hemen başımı salladım. "Hayır, hiç de değil."

Yüzünden bir gülümseme fısıltısı geçti, Tiernan'ın nazik davranmaya çalıştığı zamanki gibi hafif sürünge bir gülümsemeydi.

"Elias bana McTiernan'larla birlikte kaldığınızı söyledi."

"Evet, kardeşimi ve beni kabul edecek kadar nazikler.

"Annem öldükten sonra beni terk etti," diye açıkladım, şakağımdan aşağı süzülen soğuk bir ter damlasını iterek. Elias diğer elimi tuttu, başparmağı beni rahatlatmak istercesine bileğimi sıyırdı. İşe yaraması beni şaşırtmıştı.

"Aksanın var," dedi, ama bu işareti olmayan bir soruydu.

"Teksaslı," diye açıkladım, daha güçlü olmadığı için mutluydum çünkü Caroline'ın kendi sesi berrak ve temizdi, gerçek bir mavi kan Amerikalı.

"Hey, bu çok güzel iyileşmiş," diye araya girdi Elias, başparmağı güvercin dövmemin kenarına dokunurken. "Sana çok yakışmış."

Caroline onun bakışlarını takip etti, burun delikleri açıldı. Yeğenin bir fakir bir taşra yetimiyle takılmasından hoşlanmadığından endişelendim ama bana tekrar baktığında yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Bir yetim, zavallı şey. Seni yakın bir zamanda çay içmeye davet etmeliyiz. Belki yeni çevrenize alışmanıza yardımcı olabilirim," dedi cömertçe.

Elias kaşlarını çatarak teyzesine bakmaya başladı ama ben de ona gülümsedim. Onunla vakit geçirme fikri bir şekilde babamla vakit geçirmek gibi bir şeydi. Caroline kadar zarif ve şık olmayı öğrenmek istiyordum,

Babamın saygı duyduğu ve sevdiği bir kadındı. Aida'da olmayan bir zarafet ve rafinelige, keskin bir zekâya sahipti ve ben bunu her şekilde içime çekmeye hevesliydim.

"Bunu çok isterim," dedim
dürüstçe. Elias bir adım daha
yaklaştı. "Bianca, ben-"

"Takvimimi kontrol edeceğim. Elias, neden arabaya geri dönmüyorsun? Biraz daha oyalanırsak yemeğe geç kalacağız ve konuşacak çok şeyimiz var."

Yüzünü buruşturdu ama Caroline Chanel çantasından telefonunu çıkarırken yanımdan ayrılmadı.

"Caroline ve çocuklarına karışmadığını sanıyordum," diye mırıldandım nefesimin altında.

"İsteyerek değil," diye kabul etti ve elimi sıktı. "Ama Caroline ailedeki herkesin ona hesap vermesi gerektiğini düşünüyor ve ben onun kabul etmediği bazı şeyler yaptım."

"Yoksul yetimlerle takılmak gibi mi?"

Gülüştü keskin ve içi boştu. "Bu en küçüğü, güven bana. Benim için endişelenme. Onun seninle neden ilgilendiğini düşün."

"Elias, araba," diye araya girdi Caroline, kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırarak.

Adam elimi bir kez daha sıktıktan sonra gönülsüzce bırakana kadar gözlerini kırpmadan ona baktı. Adam arabanın kapısını hışımla arkasından kapattığında Caroline bir adım daha yaklaşarak kapitone çantasına uzandı ve bir kartvizit çıkardı. Aida, Brando ve benim bir ay boyunca bakkala harcadığımızdan daha pahalıya mal olduğuna bahse girebileceğim kalın, pahalı bir kart stoğuna yazılmıştı.

"Önümüzdeki hafta beni oldukça meşgul edecek bir etkinliğim var," diye açıkladı kartı bana uzatırken ve çantasının tokasını bir patırtıyla kapattı. "Önümüzdeki hafta sonundan sonra programım açılıyor. Sizi çaya götürmekten ve gelecek planlarınız hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Vay canına," dedim içimden gelen dürtüyü dizginleyemeden, kabalığımdan dolayı fena halde kızarak. "Çok nazıksın."

Gülümsemesi ince ama güzeldi. "Evet, bir aile dostu için her şeyi yaparım."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve arabanın diğer tarafına geçti. Şoför inip ona kapıyı açtı, sonra da bana özür dileyen bir bakış attı.

"Sana vurduğum için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Arabana çarptığım için üzgünüm," diye takıldım, kaputtan kaydım, sonra da hafifçe okşadım. "Bu şey kesinlikle benden daha değerli."

Bana komik bir surat ifadesi takındı. "Caroline Constantine sana zaman ayırsaydı, senin değerini küçümsemezdim. En azından onun için."

Bu tuhaf ifadesini sorgulayamadan, sürücü koltuğuna geri döndü ve arabayı kapılardan geçirip dolambaçlı tepeden okyanus kıyısındaki görkemli malikaneye doğru çekerek yola çıktı.

Constantine Yerleşkesi'ne göz kırptım, babamın satın alıp saray yaptığı yere, onun tarihi ve anılarıyla dolu bir eve. İçeri girmeyi, duvarlara dokunmayı ve bir zamanlar onun durduğu yerlerde durmayı arzuluyordum.

Bunun yerine Caroline'ın kartını elime aldım, düşen kulaklıklarımı kulağıma geri taktım ve Lion Court'un kasvetli, sıkıntılı koridorlarına doğru yavaş bir yürüyüşe başladım.

On İkinci Bölüm Bianca

Çabucak karardı.

New York'ta Kasım ayının başlarıydı, geceler uzuyor, akşam saat beş buçukta karanlık bir örtü gibi çöküyordu. Bishop's Landing'in sokaklarını süsleyen eski moda demir lamba direkleri vardı ama beni yönlendirmek için pek bir işe yaramıyorlardı. Her blok aynı görünüyordu, büyük evler büyük çitlerin arkasına sıkışmıştı, sanki zenginler dış dünyanın büyüleyici hayatlarını kirleteceğinden endişeleniyorlardı.

Kayboldum

. Korkunç
bir şekilde.

Constantine Yerleşkesi'ndeki kazadan hemen sonra telefonumun şarjı bitmişti, bu yüzden Lion Court'u arayamadım ya da yol tarifine bakamadım. Bunun yerine, bana yol tarif edebilecek birine rastlamayı umarak dolaştım ama karanlık çöktükten sonra tüm kasaba sıkı sıkıya kilitlenmiş gibiydi. Okyanustan soğuk bir rüzgâr esiyordu, tuzlu ve yoğun. Egzersiz kıyafetlerimin içinde titriyordum, ısınmak için koşamıyordum çünkü çok ağrım vardı.

Tam pes edip cadde boyunca uzanan kapılardan birine vızıldayarak yol tarifi ya da telefon için yalvaracaktım ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Farkındalık, etime batan iğneler gibi omurgamdan aşağıya, doğrudan kemiğime battı.

Yavaşça omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim ve yolun diğer tarafından bana doğru ilerleyen koyu bir leke gördüm.

Hızımı artırdım, köşeyi döndüm.

Dakikalar sonra, her kimse onu kaybettiğimi ya da sadece aptal bir paranoyak kız olduğumu düşünürken, sokağın sonundaki dahili telefona baktım. Göz ucuyla karanlık bir şeyin gölgelerden ayrılıp bana doğru geldiğini fark ettim.

Tereddüt ettim, koşmanın yardım istemekten daha iyi olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Sonunda ikisini de yapmaya karar verdim. Cevabı duymak için kulaklığımı çıkardığımda dahili telefon parmağımın altında vızıldadı.

Karanlık figür yaklaştı, şimdi sadece bir buçuk blok ötedeydi.

"İyi akşamlar," diye cevap verdi sonunda biri. "Şu anda bir teslimat beklemiyoruz."

"Lütfen, benim adım Bianca Belcante ve bu bölgeye yeni taşındım. Kayboldum ve sanırım biri beni takip ediyor."

Bir duraklama. "Burada sorun istemiyoruz. Lütfen ilerleyin."

Figür daha hızlı hareket etmeye başlayıp mesafeyi bir bloğa indirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben on yedi yaşındayım. Sacred Heart Akademisi'ne gidiyorum ve burada, Bishop's Landing'de yaşıyorum. Lütfen beni içeri alın, hatta kapıların biraz ötesine geçmeme izin verin ki beni takip eden kişiden uzaklaşabileyim."

"Polisi aramalısın."

"Benim telefonum yok!" Hayal kırıklığı içinde bağırdım. Hat kesildi.

"Siktir!" Dahili telefonun yanındaki duvara vurdum, sonra derin bir nefes aldım ve ağrıyan bedenimi koşmaya zorladım.

Sokaktan okyanusa doğru daldım çünkü yarımadanın bir noktasında Lion Court'un Atlantik'e bakan kayalıkların tepesinde tündüğünü biliyordum.

Sertçe koşarken göğsüme asit doldu, bacaklar ve kollar pompalanıyor, gövde rüzgârı kesmek için eğiliyordu. Sağ tarafım acıyla parlıyordu ama panik bu hissi bastırdı.

Savaş ya da kaç tepkisiydi.

Arkamda, kulaklarımı zorlayarak, asfalta çarpan ayak seslerini duyabiliyordum.

Biri beni kovalıyordu.

Soğuk okyanus havası ciğerlerimi yardı, yutkunurken boğazımı deldi. Ayaklarım halka açık plaj boyunca kuma çarparak beni bir anlığına yavaşlattı.

Arkamdaki başka bir bedenın üzerinden geçen rüzgârın ısığını duyabiliyordum. Çalışan bir göğsün içinden geçen havanın sert tükürüğü.

Daha fazla ittim ama karnıma bir ağrı saplandı, bu yırtıcı hayvandan kaçamayacağımı söyleyen ağır bir önsezi.

Ezra ve Henrik bana dövüşmeyi öğretiyorlardı. Bir yumruğun dinamiklerini, arkadan yakalandığımda ya da doğrudan yaklaşıldığında kendimi savunmanın temel mekaniklerini biliyordum. Ne yazık ki bana yaya olarak bir takipçiden nasıl kaçacağımı öğretmemişlerdi.

Bir an için saklanıp beni geçmelerini sağlamayı düşündüm ama köşeye sıkışmak istemedim.

Endişelenmemeliydim.

Saniyeler sonra, hemen arkamda olduklarını duyabiliyordum, nefesleri çalkalanıyor, etkileyici hızları yüzünden arkamdaki hava yer değiştiriyordu. Kanım kulaklarıma hücum etti, o kadar yüksekti ki içinde boğulabileceğimi düşündüm. Sol kulağıma takılı kulaklıktan gelen müzik sesi, koşmam için beni uygun bir şekilde kışkırtıyordu.

Onlar bana ulaşmadan aniden durdum. Durmaları için geçen sürede, yukarı ve etrafımda döndüm, tüm ağırlığımı kullanarak midelerinin olabileceğini hayal ettiğim yere bir yumruk attım.

İri, nasırlı bir el sallanan yumruğumu bileğimden yakaladı ve dengemi bozarak beni öne doğru savurdu. Sert bir göğse çarptım ama çoktan dövüşmeye başlamıştım, topuğumu ayaklarına vuruyor, başımı çenesine çarpıyordum.

Cesedin büyüklüğünden ve ağırlığından bir erkek olduğunu anlayabiliyordum ama hava çok karanlıktı, ay bile yüzünü görmemi engelliyordu. Bakmayı bile düşünmedim. Katıksız panik beni boğazımdan yakaladı. İlkokulumun otoparkında Morelli haydutlarından biri tarafından köşeye sıkıştırılmış, beni arabaya sürüklerken kara gözleri hınzırca bakan bir kız çocuğuna dönmüştüm.

Dudaklarımdan savaş çığığına benzer bir feryat çıktı ve ağırlığımyı dengesini bozacak kadar sert bir şekilde gövdesine verdim. Düşerken boğuk bir küfür duydum, beni de beraberinde götürdü. Göğsünün üzerine düştüm, göğsünden çıkan hava sıcak bir duman halinde sağ kulağımyın üzerine yayıldı. Ben kaçmaya çalışırken o bizi yuvarlıyor ve beni iri cüssesinin altında sıkıştırıyordu.

Korku içimi kemiriyor, beni parçalıyordu.

O kadar zorlandım ki kalbim yerinden çıkacak sandım.

Kıvrılırken sol kulağımdaki kulaklık düştü ve tanıdık bir ses yoğun geceyi bir bıçak gibi kesti. "Bianca, yeter!"

Vücudum, zihnim bunu hesaplayamadan anladı ve hemen dondu. Bir saniye sonra, kafatasımdaki bulanıklığı fark ettim.

Tiernan.

Ona bağırarak, beni neden kovaladığını, beni neden böyle korkuttuğunu öğrenmek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey uzun, alçak bir inilti oldu.

"Bianca," dedi tekrar, bu sefer neredeyse nazikti, sesi kullanılmamaktan paslanmıştı.

Elleri bileklerimın etrafında yumuşadı ve onları başımın üzerinde sabitledi.

"Neden?" Gözyaşlarım gözlerimın önüne akarken fısıldadım. "Beni korkuttun."

Boğazının arkasından yarı hayal kırıklığı, yarı sempati dolu bir ses çıkardı. "Son beş dakikadır adını söylüyorum. Belli ki beni duyamayacak kadar paniklemişsin."

Bu mümkündü belki ama beni neden kovaladığını açıklamıyordu.

"Dışarıda senin aptal halini arıyordum," diye homurdandı, parmakları yine bileklerimi sıktı, dar kalçaları ve geniş göğsü beni soğuk, nemli kuma sabitledi. "Sonra sen kaçmaya başladın ve ben de seni tekrar kaybetmek istemedim. Ezra, Walcott ve Henrik de dışarıda seni arıyor."

"Ama Brando?" Otomatik olarak itiraz ettim. "Şef Patsy ona göz kulak olmak için geç saate kadar kaldı."

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş döküldü, soğuk havada hafifçe beyazlaşarak Tiernan'ın iri yüzüne yayıldı. "Beni korkuttun," diye tekrarlardım usulca.

"Güzel," diye homurdandı, üzerimden kalkmak yerine kalçalarını kasıklarına daha da sıkı bastırdı. "İyi bir korkuya ihtiyacın var."

"Senin iznine ihtiyaç duymadan kendi başıma koşabilirim," diye karşı çıktım, aksini destekleyecek yeterince kanıt olmasına rağmen.

"Sen inatçı, aptal küçük bir kızsın. Bishop's Landing ya da bu sokaklarda yaşayan canavarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bryant Morelli ile karşılaşmak mı istiyorsun? Senin gibi küçük ve güzel bir kızın kaybolduğunu ve yalnız kaldığını görüp şansını seni avlamak için kullanacağını düşünen benim gibi bir adamla mı karşılaşmak istiyorsun?"

Birden Tiernan'ın ereksiyonunun kalın, belirgin uzunluğunun göbeğime sürtündüğünü fark ettim. Beni kovalaması içindeki yırtıcıyı uyandırmıştı. Vücudundaki gerginlikten kontrolünü zar zor sağladığını anlayabiliyordum. Halk plajında eşine sahip çıkan bir hayvan gibi bana saldırmak istiyordu.

Soğuğa rağmen kemiklerim erimeye başladı, bedenim onun gerginliğine karşı uysallaştı, zıtlık için istekli hale geldi. Onun için sabırsızlanıyordum.

Duruşumdaki değişikliği doğru okudu ve göğsünden benimkine doğru alçak bir hırıltı yükseldi. "Avlanmak hoşuna mı gidiyor, küçük şey?" diye mırıldandı. "İçimdeki hayvanı ortaya çıkardığını bilmek hoşuna gidiyor mu? Çelik gibi sertleştigimi

Bu dar şortta, sikimin ıslak amına girebileceği kadar büyük bir delik açtığımı hayal edebiliyor musun? Seni hazırlamama bile gerek kalmazdı. Muhtemelen benim için çoktan sırlıslık olmuştur."

Tanrım, haklıydı.

Utanç verici olmalıydı ama ben bunu aşmıştım. Belki Tiernan'a olan hislerime sahip çıkamazdım ama vücudumun ona verdiği tepkiye sahip çıkabilirdim. Onun zalimliğine. Bunu arzuluyordu.

Bilinçsizce eğildim ve ondan hınzır bir kıkırdama duydum. Her iki bileğimi de geniş ellerinden birinde topladı, diğeri vücudumdan aşağıya indi, sahiplenici bir şekilde kavradığı göbeğime inmeden önce sert bir meme ucunu çimdiklemek için durdu.

"Bu bakire amcığı parçalamamı mı istiyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde, elinin topuğu klitorisime lezzetli bir şekilde giriyordu. "Zaten sahip olmadığım son parçanı da almamı mı istiyorsun?"

Bedenim ve özgür iradem benim diyebileceğim tek şeydi. Peki neden onlara sahip olması için bu kadar hevesliydim?

Bir cevabım yoktu.

Sahip olduğum tek şey, seksimde onun için zonklayan ikinci bir kalp atışıydı. Amım umutsuzca hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, zaten doldurulmaya hevesliydi, zaten şişmişti. Dişlerini tenime, sikini kıvrımlarıma, ellerini uzuvlarıma koymasını ve beni zevkle parçalamasını istiyordum.

"Becer beni," dedim ona cesaretimi kaybetmeden önce. "Becer beni, seni canavar."

Ay ışığından bir parça geceyi bir bıçak gibi deldi ve Tiernan'ın gözlerine saplanarak doğal olmayan bir şekilde yeşil renkte parlamasına neden oldu. Bir saniye sonra tekrar karanlığa gömülmüştük ve Tiernan hareket ediyor, kulağıma fısıldamak için eğiliyordu.

"Unutma küçük şey, bunu sen istedin," diye uyardı.

Ve sonra dudakları dudaklarımı yakaladı, onları yerlerine kilitledi ve ipeksi dilinin sıcak bir darbesiyle içime girdi. İnledim ve kendimi tenimin içinde kopardığı özlem fırtınasına teslim ettim.

Beni öldürmek ister gibi öptü. Sanki nefesime sahipmiş ve karşılığını talep ediyormuş gibi. Havamı çalmasında ve bedenimi sanki onun hakkıymış gibi sahiplenmesinde romantizm yoktu. Aşk ya da tatlılık yoktu. Sadece hayvani bir ihtiyaç ve itici güç, ikimizi de ateşe veren beni fethetme arzusu vardı.

Altında kıvrandım, beni bırakmasını istediğim için değil, vücudunun benimkinin etrafında oluşturduğu sert kafesi sevdiğim için. Bileklerimi sıkıca tutarken diğer eli cebinde kayboldu. Bir an sonra yumuşak bir çıtırtı duyuldu ve karnımın üzerinde bir bıçak belirdi. Sıkıştırılmış bir kelebek gibi titredim ama bıçağın ucunu açıkta kalan karnımdan aşağı, kapalı göğüslerimin altından şortumun bandına doğru çekerken itiraz etmedim. Metalin çıkardığı sıyrık beni ürpertti. Uyluklarımın arasında zaten ıslak olan şortumun yırtmacının üzerinden geçerken bıçağı daha sert bastırdı. Nefesimi tuttum, bıçağın altında çözülen dikişlerin küçük pat, pat, pat sesleri, dalgaların uzak çarpışması ve nefesimizin sert törpüsü dışındaki tek sestti.

Şortum baştan aşağı yarıldığında, bıçağı bir elinde katlayıp cebine koydu ve parmaklarını kullanarak amımla gece arasındaki tek barikatı benden uzaklaştırdı. İç çamaşırım kalçalarımı kesti ve elinde parçalandı, mavi bir dantel parçasını fırlatıp attı. Havaya karıştı ve sahile doğru süzüldü.

Bana dokunmamıştı bile, gerçekten dokunmamıştı ve ben gergin kaslarımın üzerine gerilmiş, aşırı ısınmış bir deriye sahiptim. Kilidimi açmasına, içimi dolduran uyarılmanın geceye yayılmasına ihtiyacım vardı.

Yalvarmak zorunda değildim.

Eli aniden oradaydı, iki parmağı doğrudan bakire seksime daldı, başparmağı gerginliğin acısını gidermek için klitorisimdeydi. Parmaklarını içime sokarken beni öpmeyi, çok daha kalın olan siki için beni germek üzere parmaklarını makaslardı. Bunun yerine beni sıkıştırdı, ağızlarımız arasında bir inç vardı, aynı nefesi alıyordu, gözleri karanlıkta bile bana sabitlenmişti.

Onu öpmek, bacaklarımı ona dolamak, ona bir şeyler vermek için can atıyordum.
ama bana izin vermedi.

Almak istiyordu, almak değil.
Ben de ona izin vermeye hevesliydim.

"Çok rahat," diye mırıldandı yapışkan ıslak seksimle oynarken, acıdan inlememe rağmen üçüncü bir parmak daha ekledi. "Sus, küçük şey, yanmayı sevdiğini biliyorum."

Kahretsin, sevdim. Doldurulmanın verdiği acıyı seviyordum. Beni korkutacak kadar yüksek bir şeyin içine bloklar gibi inşa edildi. Beni aletinin etrafına boşalttığında kaçınılmaz olarak düşeceğim arzu uçurumuna bakıyordum.

"Becer beni," dedim, kalçalarımı yukarı kaldırarak kendimi onun parmaklarına daha sert çarptım. "Kibarlığa ihtiyacım yok."

"Beni kışkırtma," diye homurdandı, sonunda beni öpmek için eğildi, ağzımı morartacağını bildiğim vahşi, cezalandırıcı bir öpücük. "Bu amcığa öyle bir sahip olacağım ki bir hafta boyunca düz yürüyemeyeceksin. İstedğin bu mu?"

Evet!

Tek kelime etmedim.

Başımı arkaya atıp acı dolu bir zevkle inleyene kadar elini amıma daha sert soktu.

"Seni kumun içinde becermemi mi istiyorsun? Kendimi boşaltmak için senin dar, ıslak deliğini mi kullanayım?" Onu dinliyordum, bu yüzden kendi önerileri onu daha da yükselttiğinde sesindeki kırılmayı duydum. Parmaklarını içimden çekip ıslaklığımı kalçama bulaştırırken neredeyse bana karşı titreşiyordu. "Döllerimle dolup taşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?"

Sıkıttığım dişlerimin arasından "evet" tısladı.

Sonra sikinin yakıcı sıcak başı kalçalarımın arasındaydı. Sert şaftını şişmiş kıvrımlarıma birkaç kez vurdu, sadece açgözlü girişime kendini çentiklemeden önce ıslak şaplağı duymak için.

"Bundan sonra," diye homurdandı güçlükle tanıdığım kudurmuş bir sesle. "Sen benimsin. On sekiz yaşına geldiğinde, üniversiteye gittiğinde, benden kurtulacağını düşündüğünde, kurtulamayacaksın. Bu küçük güzel amcık ve seni ağlattığım gözyaşları her zaman benim olacak. Bundan geri dönüş yok, küçük şey."

Soğuk rüzg rla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti içimi titretti. Sahipleniciliğı içimi kemiriyor, kararlılığımdan parçalar koparıyordu.

Babam ve annem tarafından ölüme ve ihmale terk edilen küçük, karanlık bir parçam, onun sahipleniciliğıyle kabardı ve neredeyse sevgiyi arzuladığım kadar onu arzuladı.

İkincisini asla alamayacağımı biliyordum ve o anda umurumda değildi.

Tiernan'ın alt dudağını dişlerimin arasına almak için hamle yaptım, derisini parçalayacak kadar sert ısırdım, kanı dilimin üzerinde boncuk boncuk oldu. İnledi, kalçalarını vahşice itip tek bir acımasız hamleyle beni içine alırken son medeni kaplaması da küle dönüştü. Bulutlu gökyüzüne haykırırken başımı tekrar kuma gömdüm. Daha derine inebilmek için ellerinden biriyle beni kendine doğru çekerken kalçalarını eğerek homurdandı.

"Çok büyük," diye nefes aldım, gözlerim yaşlıydı ve sesim kalın çıkıyordu. "Tanrım."

"Tanrım," diye düzeltti, sertçe sallandı, sonunda en ucuma oturdu, rahmimin girişini pelvisimden kıvılcımlar çıkaracak şekilde öptü. Buna bayılmıştım. "Efendin."

Ben de ona çenesinin kirli kenarını ısırarak cevap verdim ve yara izinin yıpranmış ucuna ulaşana kadar kare uzunluğu boyunca kemirdim. İçime pompalamaya devam etti, tüm uzunluğunu hassas amımın içine ve dışına sürükleyerek, sahip olduğumu hiç bilmediğim her sinir ucunu ateşledi. Kısa bir teredd tt n sonra dilimi yara izinin çizgisi üzerinde gezdirdim.

kulağına kadar. Donup kalmadı. Beni azarlamadı. Bunun yerine hınzırca küfretti, üzerime eğildi ve dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere gömdü, beni kullanırken beni yerimde sabitledi.

Gözyaşlarım gözlerimden kuma döküldü. Acı ve zevk gözyaşları ama aynı zamanda kabulleniş gözyaşları.

Bu.

İstedğim buydu.

Sert kenarlı, dişle ısırılmış aşk.

Bir silah gibi bedenime karşı, bir istila gibi içimde. Doldurulmak ve kullanılmak istiyordum çünkü o doyamıyordu. Kendine engel olamıyordu. Bir centilmen olamadı.

Artık aşkın yumuşak ve sıcak olmadığını anlamıştım. Ateş ve kükürttü ve dikkatli olmazsam beni diri diri yakacaktı.

Ama aysız bir gökyüzünün altındaki o soğuk kumsalda, tüketilmek istedim.

"Buna ihtiyacım var," dedim ona kırık bir sesle, zevk bir süpernova gibi içimde toplanırken. "Lütfen Tiernan, sana ihtiyacım var."

Kalçaları kekeledi: hareketleri ilk kez hantaldı.

"Buradayım, küçük şey," diye homurdandı nabzıma karşı, diliyle fiske vurdu, sonra dişleriyle sıyırdı. "Sikimin her yerine boşal ve benim için parçalandığında ne kadar güzel olduğunu göster."

Onun sözleri son kıvılcımı ateşledi.

Aleti ile amcığımın buluşmasından başlayarak, tepeden tırnağa içimde patlayan nükleer dalgaya karşı gözlerimi kapattığımda, gözlerimin arkasında beyaz bir püskürme oldu.

Ben kasılırken beni tuttu, siki ve elleriyle beni kuma sabitledi, tamamlanma peşindeki bir hayvan gibi anlamsızca içime vurdu. Bu beni sadece daha yükseğe çıkardı, doruk noktam nefesimi, düşüncelerimi, ruhumu çaldı. Ta ki

Tiernan'ın gelmesi için sadece bir araç, kutsal bir yer olduğumu hissettim.

Üzerimde bir aslan gibi kükrediğinde, içime fışkıran salgısının sıcaklığıyla haykırdım, horozu şişmiş, çiğ amımın sınırlarına tekme attı. Beni öylesine pompaladı ki, tohumunun içimden sızdığını, kışımından kuma damladığını hissedebiliyordum. İçimden bir ses gözyaşlarımın ve döllерimizin kumu lekelemesi, sahile batması ve böylece bu anının ben ayrıldıktan çok sonra bile Bishop's Landing'de yaşayan bir şey olması düşüncesini seviyordu.

Oynadığımız berbat oyun sona erdikten ve birimiz galip geldikten çok sonra.

Tiernan uzun bir süre kıpırdamadı, bir dirseğini üzerime dayadı, başı omzumun ve boynumun kıvrımına eğildi, boğazıma dövme olarak yaptırdığını bildiğim morluğun üzerinden nefes alıp verdi. Onu orada seviyordum. Ağırlığını, dengesini. Bunu sağlayacak bir erkek olmamasına rağmen beni rahatlatıyordu.

Sonunda soğuk ve şüphe iliklerime kadar işledi. Annemin erkek arkadaşıyla yatmam hakkında ne düşüneceğini, babamın neredeyse iki katım yaşında bir adamla yatmam hakkında ne düşüneceğini merak ederek titredim.

"Bu çok yanlış," diye mırıldandım kendimi sansürleyemeden.

Yine de onu üstümden çekmedim.

Elini bileklerime doladı, sonra nazikçe bıraktı, böylece beklenmedik derecede şefkatli bir hareketle saçlarımı alnımdan geriye doğru tarayabildi, kalbim boğazıma kaçtı.

"İyi şeylerin çoğu öyledir," diye mırıldandı ve bilmesem sesinin üzgün geldiğini düşünebilirdim. "Merak etme, uzun sürmezler. İyi şeyler asla sürmez."

On Üçüncü Bölüm

Tiernan

Lion Court'un pencerelerinin dışında bir sonbahar fırtınası şiddetlenirken, ofisimin gölgelerinde oturdum, ay ışığı bile kalın bulutların arkasında yok oldu.

Bianca Belcante'nin bekaretini yeni almıştım.

Ağrıyan sikimi kucaklayan rahat duvarlarının hissi, tatlı, genç amının kokusu ve burnumdaki şekerli parfümü, içimde uyandırdığı... duygu hala büyük bir vazodaki tek bir gül gibi boş göğsümde kalıyor.

Kıyafetlerinde yaptığım enkazı örtmesi için kapüşonumu ona verdikten sonra, sessizce eve doğru yürüdük. Ama kollarımız birbirine değdi, birbirimize çok yaklaştığımızda parmaklarımız parmaklarımıza takıldı, mıknatıs gibi tekrar tekrar birbirimize çekildik. Ön holün kasvetli, yankılı odasında yollarımızı ayırdık, bana bakarken yüzü gölgeler içindeydi. O siren gözleriyle bana ne sorduğunu anlamak için yüz hatlarını görmeme gerek yoktu.

Bu ne anlama geliyor?

Hala birbirimizden nefret ediyor muyuz?

Söylediklerinde ciddi miydin? Ben gerçekten senin miyim?

Hiçbir cevabım yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, bir korkak ve aptal gibi ofisime gittim ve karanlıkta oturup kara kara düşündüm.

Bu gece beni korkuttu.

Walcott koşuya çıkmak istediğini söylediğinde kesin bir dille hayır demiştim. Tabii ki küçük velet çoktan yola çıkmıştı. Telefonunu takip etmek için hesabıma girdiğimde, onu Constantine Sitesi'yle aynı sokakta bulduğumda, kalp krizi geçireceğimi sandım. On dakika sonra eve ulaştığımda gitmişti, kapının arkasındaki arazi boş ve hareketsizdi.

Bianca'ya yaptığım yatırımın karşılığını alamazsam bu çok can sıkıcı olurdu. Eğer onu düşmanlarıma karşı bir yıkım aracı olarak kullanamazsam.

Ama onun Bishop's Landing sokaklarında, ölümcül olduğu kadar güzel de olan, kurt sürüsündeki bir kuzu gibi dolaştığını düşünüp paniğe kapılmamın nedeni bu değildi.

Önemsedim.

Gözlerimi o kadife mavisi bakışlara kilitlediğim anda içimdeki eski, körelmiş bir parça canlanmaya başlamıştı; Brando her güldüğünde, Bianca benimle tartışmak için ağzını her açtığında büyüyor ve geriliyordu. Onlar... beni canlandırıyor, on iki yaşındayken Bryant'ın kemerini avucuma alıp masum bedenime indirmeye zorladığı ve yine on yedi yaşındayken Grace'in geleceğimi kendisiyle birlikte mezara götürdüğü ölümünden beni geri getiriyorlardı.

Kendimi Aslanlı Saray gibi hissediyordum, kimsenin umursamadığı kalıntılar ve anılar dışında eski ve boştu ama birdenbire iki sarı saçlı Belcante'nin canlı varlığıyla gürültü ve enerjiyle doldu.

Bir elimi yüzümde gezdirdim, başparmağım çirkinleştirici yara izimin buruşuk çizgisine takıldı. Sarah ve Bryant, ben kemerle ağzımı burnumu kestikten sonra özel öğretmenler tutmuşlardı, böyle bir deformasyona sahip bir oğulları olduğu için çok utanmışlardı. Kimse üçüncü Morelli kardeş hakkında bir şey bilmiyordu. Lucian ve Leo gibi, Sophia ve Eva gibi dedikodu paçavralarında ya da gazetelerde yer almıyordum.

Duygusal olarak olduğu kadar toplum için de ölüydüm.

Ama burada hissediyordum.

Bianca Belcante'yi Lane Constantine'in gayrimeşru çocuğu ve vasim olarak tanıtmak için on yıllardır ilk kez yeniden sosyeteye girme planım varken bir şeyler hissediyordum. En üst çekmecemde DNA testi kanıtı vardı, Lane'in yakmayacak kadar aptal olduğu orijinal doğum belgesi.

Brando doğduğunda Aida'ya mükemmel bir yazıyla yazdığı ve doğdukları andan itibaren hayatlarının geri kalanında onlara bakacağına söz verdiği mektup dışında gizli bir vasiyete dair herhangi bir işaret bulamamıştım. Mektubu Aida'nın Teksas'taki komodininin üzerindeki gümüş bir mücevher kutusunda, Brando'nun sağlık sorunları ya da Bianca'nın üniversite masraflarını karşılamak için satamayacak kadar cimri olduğu Lane'den gelen pahalı hediyelerin altına gizlenmiş olarak bulmuştum. Sayfada gözyaşı lekeleri vardı, onun mu yoksa Aida'nın mı, emin değildim ve önemli de değildi. Mektubun tamamı sevgi ve samimiyet kokuyordu.

Constantine'lerin en kârlı şirketlerinden birini ellerinden almak için o lanet olası vasiyetnameye ihtiyacım vardı ama kendimi onu başka nedenlerle isterken buldum.

Bunu Bianca ve Brando için istedim. Babalarının onları yoksul ve yalnız bırakmaya niyetli olmadığını, onlar için bir planı olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı. Onlara değer verdiğini.

Her çocuk, ebeveynlerinin onları sevip sevmediğini bilmeyi hak eder.

Her iki şekilde de, bir kez yaptıktan sonra daha kolaydı.

Daha da ötesi, içimde küçük bir parça o düzeltilmiş vasiyeti bulan kişi olmak, bir tür kahraman gibi onlara teslim etmek istiyordu. Böylece Brando bana bugün Picasso'yu verdiğimde baktığı gibi bakacaktı, sanki ayı ve yıldızları ben asmışım gibi. Sanki onun kişisel Süpermen'iymişim gibi. Bianca da bazen benim bakmadığımı düşündüğünde gözlerinde o bakışı görürdü, odasının aşağısındaki koridorda Picasso'yu incelerken gördüğü bakışın aynısını. Hayranlık ve tapınma.

Acınası.

Çok

saçma.

Ne tür bir adam olduğumu biliyordum ve bunun kilitli kulelerdeki prenseslerle ve asil atlarla hiçbir ilgisi yoktu.

New York'un gölge kralıydım.

Başka bir şey olmaya çalışmak tehlikeliydi.

Ama Bianca bana insan olduğumu ve böyle bir zayıflığa kapıldığım için ne kadar aptal olduğumu hissettirdi.

İsviçre'de paravan bir şirket içinde paravan bir şirket altında sakladığım uzak sunucudaki çevrimiçi banka hesabımı açtım. Son on iki yıl boyunca Bryant için, Bryant sayesinde kazandığım milyonlarca doları barındırmak için kullandığım hesap.

Onun servetine

ihtiyacım yoktu. Onun

sevgisine ihtiyacım

yoktu.

Ama tüm bu yıllar boyunca korkumdan ve görevimden dolayı onun yanında kaldım, ama daha fazlası vardı. Bianca ve Brando'nun varlığının bana fark ettirdiği bir şey.

Berbat bir şekilde, Bryant'a kardeşlerimden daha yakındım. Onun infazcısı. Onun emriyle hareket eden şövalyesiydim. Beni sevmiyor ya da diğerleri gibi saygı duymuyor olabilirdi ama bana güveniyordu.

Bu kadarı yeterliydi.

Kötülüğüne, hayatım boyunca benden çaldığı birçok şeye, önce kardeşlerime, sonra Grace'e ve farklı türde bir adam olarak geleceğime rağmen onunla kaldım çünkü tek bildiğim oydu.

Carter'a yaptıklarımın ve Grace'e olmasına izin verdiklerimden sonra bunu hak ettiğimi düşündüm.

Tek bir şey için, tek bir amaç için

iyiydim. Yıkım.

"Geç oldu."

Kapı aralığından Henrik'e baktım, şehirdeki bir drag şovundan eve dönüyordu, katılımına dair tek işaret sağ elinden sarkan gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabıları ve alter egosu Henrietta Leone ile dolu pembe spor çantasıydı.

Cevap vermeyince iç geçirdi ve eşyalarını Queen Anne kanepeye bırakıp masanın karşısına oturdu.

"Bunu hafife almışsın," dedi yorgun bir ifadeyle, pembe cilalı parmaklarını kel kafasına sürterek.

"Ne?" Pek havamda olmasam da ona takıldım. "Kim," diye düzeltti. "Sen. Onlar."

Alay ettim. "Onlar daha çocuk."

"Evet." Sesi yumuşak, gözleri daha yumuşak. "Onlar çocuk, T."

Dişlerimi sıkarken çenemde bir kas kasıldı ve dişlerim gıcırdadı. "Bianca on yedi yaşında ve kırk yaşında bir futbol annesinin kişiliğine sahip."

Bu doğruydı. Sorumluluk sahibiydi, anaçtı, küçük kardeşiyle uğraşmaya cüret edenlere karşı çok sertti. Geri dönüşümü ve gezegeni, Leonardo da Vinci'nin gerçekten de her portrenin gözlerine baş harflerini yazıp yazmadığını ve Picasso ile Matisse'in platonik bir arkadaşlıktan daha fazlasına sahip olup olmadıklarını önemsiyordu. Gençlerin saç ve makyajla, trendlerle, popülerlikle ve erkeklerle ilgilenmesi gerekirdi.

Ama Bianca'nın elinde benim param vardı ve sırf benimle dalga geçmek için dövme yaptırarak küçük bir isyana harcadı. Eski, büyük boy Greenpeace tişörtleri giymeye devam etmesi bir gösterge ise, modayı veya tasarımcıları umursamıyordu ve erkekler... Hayır. Bianca sivilce izleri ve nemli, beceriksiz elleri olan ergenlik öncesi gençleri umursamıyordu.

Bir erkek istiyordu.

Onu doğru düzgün kullanacak, onu uçurumun kenarına götürecek ve o güzel gözyaşlarını akıtıp dikiş yerlerinden ayrılana kadar ağlarında asılı tutacak kadar emin biri.

Benden nefret ettiğini söyledi, muhtemelen de öyleydi ama ben gerçeği biliyordum.

O da beni istedi.

Kısa bir duraksamadan sonra, neredeyse kendi kendime, "O bir kadın," sonucuna vardım.

Henrik'in gözleri beni delip geçiyordu, algısı işim için bir nimet olduğu kadar kişisel ilişkimiz için de can sıkıcıydı.

"Belki şimdi," diye düşündü. "Belki de onu bir kadın yaptın. Belki de o senin erkek olmak istemeni sağlıyor."

"Bir adam, canavar değil mi?" Şaka yaptım ama sert gülümsememin kenarları kulağa zalimce ve alaycı gelmesine neden oldu.

"Bu her zaman senin kararındı Tiernan," diye hatırlattı en iyi arkadaşım. "Bunca yıldır kontrolün Bryant'ta olduğunu, günahlarının ona ait olduğunu düşünmeyi seviyorsun ama gerçek şu ki, Grace öldüğü ve sen onun ortağı olduğun anda onun kuklası olmayı bıraktın. Morelli servetinin karanlık tarafını sen yönetiyorsun. Bryant değil. Sarah değil. Lucian ya da Leo değil. Sen yönetiyorsun."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" İki elimi saçlarımdan çekiştirerek Bianca'nın kumda bana sarılırken aynı şeyi yaptığını, beni masum bir kadın gibi değil de bir fahişe gibi gördüğünü hatırlayarak talepte bulundum.

Sikimde hâlâ onun bakire kanı vardı. Ofisime giderken banyoda temizlendiğimde, onu silmeyi kendime yediremedim. Orası hoşuma gitmişti. Onun üzerimdeki izi. İçindeki acıyı hissederek uyuyacağını biliyordum.

"Grace'in intikamını almak için bu çılgın ve karmaşık planı yaptığını söylüyorum ama bence bunu kendin için yaptın."

"Tabii ki yaptım," diye tersledim, dişlerim sert kelimelerle birbirine çarpıyordu. "Bunu kendim için yapıyorum. Ailem için. Grace için. Constantine'ler için-"

"Bryant," diye bağırdı ve kocaman elini masama vurdu. "Bryant! Sana haksızlık eden o. Winston Constantine, Perry ya da lanet olası küçük Tinsley sana ne yaptı? Ne? Tıpkı Bianca ve Brando'nun babalarının günahlarından sorumlu tutulmaması gerektiği gibi, Bryant ve Sarah ile bu lanet olası kavgayı başlatan ebeveynlerinin günahlarından da sorumlu değiller."

"Artık çok geç," diye mırıldandım, aniden kendimden, Henrik'ten ve bu evden bıkmıştım. "Balo bu hafta sonu ve ben Bianca'yı götürüyorum. Caroline'ın itibarının başına neler geleceğini anladığında yüzünün alacağı şekli görmek istiyorum."

Lion Court'un eski haline dönmesini istiyordum, perili ve boş, unutmayı hak etmediğim anılarla yankılanan bir yer. Çok fazla ses vardı, beni izleyen çok fazla insan vardı... benim için endişelenen.

Sinir bozucuydu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye tekrarladı, sonra parmak eklemlerini usulca masaya vurdu. "Bianca'nın spor salonundaki o ilk gün ne dediğini hatırlıyor musun? Bazen şiddet çözüm değildir. Bazen zarafet en iyi yanıttır."

"Verecek bir lütfum yok," diye bağırdım. "Ben buyum Henrik. İstesem de istemesem de ben bir Morelli'yim. Ben bir canavarım çünkü öyle doğdum ve öyle yetiştirildim. Benden olmadığım bir şey olmamı isteme."

Henrik patlamam karşısında gözünü bile kırpmadı. Sadece parmaklarımın masamın kenarına yapışmasını izledi. Göğsüm, bana oksijen sağlamak için hiçbir şey yapmıyor gibi görünen havanın etrafında sertçe çalıştı. Uzun bir dakikadan sonra ayağa kalktı, çantasına gitti ve birkaç kâğıt aldı. Onları masanın üzerine fırlattı.

"Sanki Bryant'ın öz baban olup olmaması, olmayı seçtiğin adam için bir fark yaratıyormuş gibi, soyunu sopunu öğrenmek için çırpınan adam söylüyor bunu. Sen yapmadığın sürece kanın bir anlamı yok. Ve ironiyi biliyorsun, beni yanına aldığında bunu bana öğreten adam sendin. Biz dışlanmışları Beyefendiler yaptığında. Saygı ve onurla bağlı bir aile haline getirdiğinde," diye alay etti ve sanki beni görmek onu hasta ediyormuş gibi topuklarının üzerinde döndü. "Onu buldum. Aradığın bağlantıyı. Lane Constantine, Bianca'nın on ikinci doğum gününden bir hafta önce Pablo Picasso'nun bir tablosunu satın almış. Ölmeden bir ay önce."

Kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı, böylece eski evin tüm kemikleri gıcırdadı ve inledi.

kendi içine yerleşiyor.

Başımın altındaki kâğıda baktım ve beklediğim kelimeleri okudum.

Güvercinli Çocuk. 1901. Pablo Picasso.

Lane Constantine tarafından Monako'daki bir sanat simsarından satın alındı ve satış tamamlandıktan üç gün sonra Met'e bağışlandı.

Kalbim öyle bir çarptı ki kaburgalarımı kırmakla tehdit etti. İşte bu kadar.

Beklediğim şey.

Constantines'in ölümünün kilidinin anahtarı.

Peki neden kusacak gibi hissettim?

* * *

"GEÇ KALDI."

Bianca'nın Met'teki Lane Constantine Anma Balosu için hazırlanmayı bitirmesini beklerken giriş holünün soğuk zemininde bir ileri bir geri yürüdüm. Gala saat yedide başlıyordu ve saat çoktan dokuzaya gelmişti. Her zaman oraya şık bir giriş yapmak için geç gitmeyi planlamıştım ama bu biraz zorluyordu.

"O bir kız," dedi Brando bana Picasso'yla halat çekme oyunu oynarken yuvarlandığı yerden bilgece. "Her zaman sonsuza dek sürer."

Henrik, Walcott ve Ezra ile bir arada durduğu yerden kıkırdadı, hepsi de iş konuşuyormuş gibi yapıyordu, oysa Bianca'yı etkinlik için tüm şıklığıyla görmeyi beklediklerini biliyordum.

Gerçek şu ki, geç kalmamızdan değil, tam da bundan dolayı tedirgindim.

Planımın aksamadan yürümesi için hazırlanırken son birkaç gündür neredeyse hiç uyumamıştım. Avukatlar, zeki Konstantin piçinin sakladığını varsaydığım yerde bulursam vasiyetnameyi ele almaya hazırdı, bir ulak da vasiyetname elime geçer geçmez Lombardi & Ghorbani ofislerine kuryeyle göndermeye hazırdı.

sahip olmak. Yargıç Bartley'e Belcantes'in velayetini kesinleştirmek için gitmişim, böylece Colombe Enerji Yatırımları'nın vasiliğini üstlenmek saçma bir şekilde kolay olacaktı.

Buna hazırdım.

Hazır olmadığım şey ise Bianca'nın merdivenlerden indiğini görmektir.

Bishop's Landing sahilindeki ateşli randevumuzu takip eden günlerde onu pek görmemiştim. Ondan uzak durmak daha kolay değilse bile, son derece akıllıca görünüyordu. O pelüş ağzını, omuzlarımdaki elleriyle aynı açgözlü tavırla beni kavrayan tatlı, ıslak amını her düşündüğümde derim kaşınıyordu. Yaramı, yavrusunun yarasını tımar eden bir kedi gibi yalayışını. Sanki dokunuşuyla beni iyileştirebilirmiş gibi.

Onun gerçek varlığımdaki cazibesine ihtiyacım yoktu, uyanık ve uyku saatlerime saldıran tüm anılar, benimle aynı odada olduğunu hissetmekle doğrulanıyordu.

Onu bir daha almayacağıma yemin etmişim. Bu cinsel bir arzuyu tatmin etmekle ilgili değildi.

Bu intikamla ilgiliydi. Soğukkanlı, öfke dolu bir intikam. Sonunda teslim edildi.

Açlıktan ölüyordum.

Onun hatmi aromalı öpücüklerini her düşündüğümde neredeyse benim kadar açlıktan ölüyordum.

Bianca'yla ilk tanıştığım gün taktığım Patek Philippe saatimi kontrol ederken dişlerim sıkıldı.

"Bianca!" Kükredim, sesim gotik evimin kuytularını dolduruyordu. "Hemen buraya gel."

"Tanrım, yaşlı adam, bağırmana gerek yok."

Merdivenlerden aşağı süzülen sesini duyunca donakaldım ama derin bir nefes almadan ona doğru bakmadım.

O sadece bir kız, diye kendime hatırlattım.

On yedi yaşında, kendi iyiliği için fazla naif biri.

"Vay canına," diye fısıldadı Brando ani sessizliğe, Picasso bile hâlâ yanındaydı.

Walcott sıcak bir ifadeyle, neredeyse gururla, "Büyüleyici görünüyorsun Bianca," dedi.

Bu kadar büyülenmiş olduğu için onunla alay etmek istedim ama lanet olsun, ben bile ona bakmaktan neredeyse dehşete düşmüşken onu suçlayamazdım.

"Tiernan?" diye seslendi, sesindeki tereddüt kilitli kapının aralığından kalbime ulaştı ve kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu. "Yapacak mıyım?"

Yavaşça başımı çevirdim, gözlerim sanki doğrudan güneşe bakmaya hazırlanıyormuşum gibi kısıldı.

Ve işte oradaydı.

On yedi yaşında bir kız değil.

Hayır.

Tamamen kadındı, tamamen zarafet ve ince kadınsı güç.

Zayıf vücudunun gür kıvrımlarını sıyıran elbise gülünç olmalıydı. Elbisenin alt kısmı, sanki merdivenlerden inmek yerine süzülüyormuşçasına hareket eden beyaz tüyler gibi etrafında süzülüyordu. Elbisenin gövdesi ten renginde bir ağdan oluşuyordu ve girişin üzerinde parlayan eski avizenin ışığında onu parlatan elmas ve gümüş dantellerden özenle seçilmişti. Işık saçlarına vuruyor, sırtından ve omuzlarından aşağı dökülen saf altın buklelere dönüştürüyor, sol kulağının üzerindeki elmas toka ile bir tarafta toplanıyordu.

Ama beni asıl etkileyen, irislerinin mavisini aşırı doygun, doğada var olamayacak kadar mavi gösteren koyu kahverengilerle bezenmiş gözleriydi. Koridorun genişliği boyunca benimkileri aradılar ve göğsüme kazınan basit bir soru sordular.

Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

Bence mükemmeldi.

Dünyayı süsleyen en güzel şey.

Kavisli merdivenlerden cehenneme, canavar olduğunu bildiği bir adamın kollarına inen bir melek.

Bunun beni utandırması gerekirdi belki ama karnımın derinliklerinde hissettiğim şey arzuydu. Bu zıtlığa açtım, o güzel boyalı ağzı alıp aletimin başıyla rujunu yanaklarına sürmek, kendimi boğazına zorlarken rimelin kirpiklerinden damlamasını izlemek istiyordum. Her yerini benim olarak işaretlemek, onu ruhumun karanlığıyla kirletmek ve onu benimle birlikte cehenneme ne kadar sürükleyebileceğimi görmek istiyordum.

Ne yaptığımın farkına varmadan ilerliyordum, uzun bacaklarım aramızdaki merdivenleri hızla aşıyordu. Ona ulaştığımda ne yapacağıma dair kafamda hiçbir fikir yoktu ama bir anda onun mükemmelliğiyle yüz yüze gelince bedenim bir cevap bulmuş gibiydi.

Dövmeli elim boğazında, elmasların yuva yapması gereken yerde, gül mürekkebi onun tek süsü ve sonra ağzım onunkinin üzerinde, dudaklarını ete saplanan bir kılıç gibi ayırıyor.

Avucumun altında titredi.

Onu yedim, içimdeki canavar aç, ağzının her santimini, dişlerinin arkasındaki boşluğu, dilinin arkasını doymak bilmez bir şekilde istiyordu. Ben onu sabit tutup istediğimi alırken o dirseklerime yapıştı.

Sonunda çekip gittiğimde nefes nefese kalmıştı, ruju dökülmüştü ve tıraş etmeye tenezzül etmediğim sakalının kırmızılaştırdığı şiş dudakları ortaya çıkmıştı.

Ben durduramadan göğsümden alçak bir memnuniyet hırıltısı yükseldi.

Ya Bianca?

Sesi duydu ve sahipleniciliğimin ödülü olarak bana küçük, titrek bir gülümseme sundu.

"Hoşuna gitti," diye tahmin etti ve ısıldayan gözlerle bana gülecek kadar küstahlığını geri kazandı.

Ona cevap vermedim çünkü kelimeler beni ele verirdi. Bunun yerine elini tuttum ve onu kabaca merdivenlerden aşağı çektim. Sanki kabalığım bir şekilde çekiciymiş gibi arkamdan kıkırdadı.

Dişlerimi birbirine geçirdim.

Walcott, Ezra, Henrik ve Brando hep birlikte merdivenin dibinde durmuş, sırtıyorlardı.

Brando bir çocuğun tüm samimi beceriksizliğiyle, "Annemi hiç böyle öpmemiştin," dedi.

Bianca'nın elini kızgın bir kömür gibi bıraktım ve Brando'ya sert bir bakış attım ama o çoktan dikkatini kız kardeşine çevirmiş, onun nasıl Wonder Woman'a, bir Amazon prensesine benzediğini mırıldanıyordu.

"Al," dedi Walcott sessizce, elime bir şey sıkıştırmak için beni birkaç adım uzaklaştırarak.

Bianca'nın gözleriyle aynı koyu safir renginde düz kadife bir kutuydu.

"Hayır," dedim hemen, onu geri iterek. "Kesinlikle olmaz."

"Bu gece sizi temsil ediyor. McTiernan'ları, Morellis'leri ya da Constantine'leri değil. Balonun en güzel kızı gibi görünmeli T, bir fakir gibi değil. Ver şunu ona," dedi Walcott sessizce ama inatla, sözlerinin Bianca'nın kulaklarına ulaşmaması için.

Genelde Beyefendiler arasında en iyi huylu olan oydu ama bugün inatçıydı, çenesi taştan oyulmuş kelimelerin etrafında gerilmişti.

Sikeyim.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

"Zelda McTiernan'ın elmas madalyonu," dedi ama bunu yapacağını zaten biliyordum.

O elbisenin içinde Bianca için başka bir şey olamazdı. Bianca kolumda.

İlk geldiğinde ondan çaldığım harap madalyon için.

Topuğumun üzerinde dönüp ona doğru giderken ona kaşlarımı çattım ve onu hayranlıkla bakan haydutlarımdan uzaklaştırıp kapıya doğru çektim.

"Paltosu!" Walcott, ben kapıyı açıp serin rüzgârın bacaklarımıza dolanmasına ve sanki uçacakmış gibi tüylerini karıştırmasına izin verirken seslendi.

Onu görmezden geldim, bileğinden tutup kapıya doğru çektim ve kapıyı çarparak kapatırken evin içindeki adamlara kurt gibi gülümsedim. Aslanın kafası tedirgin bir hayvan gibi bana doğru sallandı.

"Bu gece her zamankinden daha öfkeli görünüyorsun," diye cüret etti Bianca, aptal kızdan korkmaktan çok meraklanmıştı.

Homurdandım ve elini tutarak onu merdivenlerden aşağı, bahçeden gelen lamba ışığında koyu renkli kaplaması parıldayan Aston Martin Victor'uma götürdüm. Walcott ve Bianca'nın bu gece için düşündükleri peri masalına yakışır bir şeyden çok Chiron'un Styx'ten geçen hastalıklı teknesine benziyordu. "Bin," dedim, onu yolcu tarafında bırakarak. kapıyı açmadan.

Tereddüt etti, sonra kapıyı açtı ve tüylerini içeriye, aramızdaki küçük boşluğa yayılacak şekilde düzenleyerek dikkatlice oturdu. Kokusu da aynı şekilde istilacıydı, bana o korkunç Lucky Charms'ları yedikten sonra ağzının tadını hatırlatan tatlı bir şeydi.

Arabayı çalıştırıp, patinaj yapan lastiklerden çakıllar saçarak yoldan çıkarken daha fazla sohbet etmeye çalışmadı. Onun yerine, telefonu bağlanana kadar müzik sistemiyle oynadı, kalp atışı gibi yankılanan bir bas çizgisine sahip zengin müzik arabayı doldurdu.

Ellerim direksiyonu çok sert sıktı, ter tutuşumu kayganlaştırdı. O her yerdeydi. Düşüncelerimde, burnumda, beni baştan çıkarmak için dünyaya gönderilmiş bir melek gibi yanımdaydı.

Elbisesini parçalara ayırmak ve onu tüylerin arasında becermek istedim.

Bakışlarım sürekli ona kayıyordu; Bishop's Landing'in sokak lambalarının dönen ışıkları altında profilinin kıvrımlarına, makyajının katmanları altında sahilde bıraktığım bir morluğu belli belirsiz seçebildiğim boğazının zarif çizgisine.

İçimdeki hayvani bir şey ilkel bir tatminle kükredi.

Balodan önce onu becerdiğimi hayal ederken yarı sertleşmişim, böylece onu topluma benim olarak tanıtırken dölleriim içinden sızacaktı.

Hayır,

hayır.

Benim

değil.

Lane'in piçi.

Lane'in hatası ve Caroline'ın utancı.

Bianca kıpırdandı, ellerini birbirine doladı. Bileğinin iç tarafındaki, nihayet ortaya çıkarılmış ve iyileşmiş dövmenin parıltısını yakaladım.

Bir elimle parmaklarını tuttum ve daha net görebilmek için ters çevirdim. Bana izin verdi.

Picasso'nun ünlü beyaz kuşu gibi stilize edilmiş bir güvercindi ve barışı temsil ediyordu.

Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, New York'a giderken geçtiğimiz caddelerin yansımalarıyla parlayan karanlık gözlerle karşılaştım.

"Babam," diye açıkladı sessizce. "Bana güvercinim derdi."

Tabii ki yaptı.

Güvercinli Çocuk bu bağlamda daha da anlamlıydı.

"Ondan sana iyi davranmış gibi bahsediyorsun," dedim acımasızca,

Köşeyi çok hızlı döndüğü için kapı çerçevesine çarptı. "Yine de sana ve ailene hiçbir şey bırakmadı."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sadece müzik ve aramızda zonklayan uyumlu bir gerilim vardı.

"Kendince sebepleri vardı."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Birdenbire onun inancına, tüm ebeveynler gibi onu da hayal kırıklığına uğrattığı halde babasına olan sarsılmaz inancına kızarak sordum.

Çıplak omuzlarından birini silkti, elbisesinin uzun kolları gümüş rengine parlıyordu. "Bizi güvende tutmakla meşguldü. Fakir olabilirdik ama sonuçta güvendeydik."

"Kimden güvende?" Bir kasanın duvarına saplanmış bir levye gibi sırlarını araştırarak bastırdım. Onunla işim bitmişti.

Onun gizemlerinin kucağıma elmas gibi dökülmesini istedim.

Dudağını ısırdı, az önceki öpücüğümünden dolayı hâlâ kızarıktı. Umarım benim yüzümden yara bere içinde kalmıştır. "O... güçlü bir adamdı. Ben küçükken, New York'un kuzeyinde yaşadığımız zamanlarda, onun iş rakiplerinden biri bizi buldu. Beni buldu. Beni okulda köşeye sıkıştırdı, babamın beni görmesi gerektiğini söyledi ama onunla daha önce hiç tanışmamıştım ve gözlerinde o bakış vardı." Durakladı, sanki avucunun içinde yazılıymış gibi kelimeyi aradı. "Bu vahşi çaresizlik. Kendi isteğimle gitmediğimde beni zorla arabasına bindirdi ve bizden bir kasaba ötedeki bir eve götürdü. Telefonda konuştuğunu, birine beni yakaladığını söylediğini hatırlıyorum."

Kör bir öfke içimde yanan bir fitil gibi hızla ilerlerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum," dedi. "Hiç öğrenemedim. Beni iki gün boyunca bir yatak ve içine işeyebileceğim bir tencerenin olduğu bir odada tuttu. Sonunda babam benim için geldi. Geleceğini biliyordum." Pencereden dışarı baktı, eli bir zamanlar madalyonunun bulunduğu boğazının dibine gitti. "O benim kahramanımdı."

Bianca'nın bilinmeyen bir saldırgan tarafından takip edilip kaçırıldığı düşüncesine öfkelenmemiş olsaydım, Lane Constantine'in herhangi birinin kahramanı olması fikrine burun kıvrırdım. O da o ince, altın rengi terbiye örtüsünün altında hepimiz kadar vahşiydi. Bunun yerine direksiyonu öyle sıkı kavradım ki, deri kaplı plastik uğursuz bir şekilde gıcırdadı.

Henrik'e o orospu çocuğunu bulmasını söyleyecektim, tıpkı Aida'nın eski erkek arkadaşını bulmasını emrettiğim gibi. Sonra da ikisinin de işini kendim bitirirdim.

"Ondan sonra güvende olmak için bizi taşıdı. Bizim için çok para harcamayı bıraktı." Hıçkırık gibi bir tereddüt. "Bizimle çok fazla zaman geçirmeyi bıraktı."

Köprünün üzerinden vızıldayarak geçip nihayet dış halkaya ulaştığımızda, "Bana bir pislik gibi geldi," diye homurdandım.

Manhattan'dan. "Bir hayaleti romantikleştirdiniz, onu hiç olmadığı bir şeye dönüştürdünüz."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" diye sordu, ses tonuna şüphe karışmıştı. "Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Hayır," diye mırıldandım karanlık bir sesle. "Onu tanıımıyordum."

Gerçek şu ki, Lane Constantine'in iyi bir baba olduğuna dair söylentiler duymuştum. Onun çocuklarını sevdiğini, Bryant'ın ise sevmediğini bilmek beni kahrediyordu. Ne yaparsam yapayım, beni gölgesinde yaşamaya zorlamak için benden ne alırsa alsın, babam için asla yeterince iyi olamayacaktım çünkü gerçekten onun değildim.

Artık onun için yeterince iyi olmak istemiyordum.

Kardeşlerim için yeterince iyi olmak istiyordum, hatta kabus gibi geçen on ikinci doğum günümde Carter'a kemer takmaya zorlanmama yetecek kadar uzun süre bizi korumaktan vazgeçen Leo için bile.

Bunu yapmamın nedeni buydu, Bianca'yı aşağılanmaya ve Constantine'leri herkesin önünde utandırmaya itiyordum.

Kardeşlerim ve gerçek babamın adı için.

Eğer onu tanıyabilseydim, belki de sonunda Bryant'ın boyunduruğunu omuzlarımdan atabilir ve farklı bir adam olabilirdim.

Ondan sonra sessiz kaldık, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık. Ancak Met'e yaklaştığımızda mırıldandı: "Sanırım beni kaçıran Morelli'ydi ya da onun adamlarından biriydi. Bazen beni kaçıran adamın yüzüyle ilgili kâbuslar görüyorum."

Omurgamdan aşağı buzlu su döküldü. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Telefonda konuştuğunda bunu ailesinin iyiliği için yaptığını söyledi. Büyük 'T,' büyük 'F.' Bryant isminden bahsetti."

Başım sanki şakağıma beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi zangırdadı.

Aileden biri Bianca'yı kızken kaçırmaya mı çalışmıştı? Ne amaçla? Lane ve Caroline'ı küçük düşürmek için mi?

Para için şantaj yapmak için mi?

O kişi hâlâ orada, Bianca'nın yeniden ortaya çıkmasını bekliyor ve izliyor muydu?

Eğer Bryant olsaydı, bu görev için bana değil de kime güvenirdi?

"Sanırım az önce geçtiniz," dedi usulca ve müze sapağının yarım blok ötesinde olduğumuzu fark ettim.

İçimde kopan kasırgayı yatıştıracağını umarak kontrollü bir nefes çektim.

Bianca'yı topluma ifşa ederek onu tehlikeye mi atıyordum? Sonrasında ne olacağını düşünmeyi reddetmiştim.

Tiernan Morelli olduğumu öğrendikten sonra.

Ailemle böyle bir geçmiş i olduğunu, böyle bir korku yaşadığını bilmiyordum. Bundan sonra bana güvenmezdi, bir daha evimde kalmazdı. Brando'yu benden alamazdı, gerçekten alamazdı, ama neredeyse on sekiz yaşındaydı, reş it olmak için başvurabilir ya da kaçabilirdi.

Göğsüm asitle doldu, yandı ve sıkış tı. Yalnız ve benim düş manlarıma, Constantine'lerin düş manlarına, Constantine'lerin kendilerine karşı savunmasız olacaktı.

Lane'in piç kızıyla ne yapacaklardı? Lane'in mal varlığ ının önemli bir kısmına sahip olacak bir kız.

"Tiernan," diye seslendi bir an önce, yumuş ak bir el sakalımın çürük örtüsünün altındaki büzülmüş yara izimin uzunluğunu takip etti. Bu yakınlık karş ısında ürperdim, felç halimden kurtuldum. "Bu gece beni buraya getirdiğ in için teşekkür ederim. Sana anlatamayacağ ım kadar çok şey ifade ediyor."

"Önemli bir şey değil." Sesim paramparça olmuş tu.

Eli yanına düştü ama bana gülümsedi, biraz utangaç ama cesur hissediyordu. "Biliyor musun, kendini gösterdiğ in kadar canavar olmadığı ndan neredeyse eminim."

Ona hırladım. Neden insanlar bunu ima edip duruyordu?

Hareketimden ya da ipek buklelerini avucumun içinde buruşturmak için uzandığımda irkilmedi. Onu yaklaştırıp aramızdaki konsolun üzerine eğildiğimde, saldırganlığım tahrik kilidinin anahtarıymış gibi dudakları aralandı.

Yine de onu öpmedim. Ayrılmış dudaklarına doğru nefes aldım, içimde çelişkili duygular savaşıırken kıpırdamadan durmanın zorluğuyla nefes nefese kaldım.

"Benim şeytandan başka bir şey olduğuma inanıyorsan aptalın tekisin," diye uyardım onu, çünkü bu doğrudu ama aynı zamanda anlaması için aniden çaresiz kalmıştım. Kendini sunağıma yatırdığını ve tek niyetimin onu karnına bir bıçak saplayarak kurban etmek olduğunu bilmesini istiyordum.

Öne çıkıp alt dudağımı dişlerinin arasına aldığında gözleri gölgeli arabanın içinde simsiyahtı. Gergin bir şekilde çekti, dişlerini hassas etin üzerinde gezdirdi, sonra dilini ağzımın ayırık dikişinde gezdirdi.

"Kötülüğün tadı güzeldir," diye bitirdi sözlerini.

Böylesine masum bir kızdan gelen yoğun cinsellik içeren bu basit jest kanımı magmaya çevirdi, içimi dışımı kavurdu. Tören yapmadan arabadan indim, ani siren sesinden kaçmak için acelemden neredeyse çırpınıyordum.

Başımı dik tutmam
gerekiyordu. Bu onunla ilgili
değildi.

Bu Bryant'la ilgiliydi.
Doğumum hakkındaki gerçeği öğrenmek
hakkında. Grace için huzura kavuşmak
hakkında.

Ailemin beni Morelli kurumunun hayati bir parçası olarak görmesi hakkında.

"Tiernan," diye seslendi Bianca, ben arabanın etrafında dönerken, kendi kapısını açmıştı.

Onu tören yapmadan dışarı çektim. O kadar geç kalmıştık ki kırmızı halı boştu, paparazziler dağılmıştı, partiye katılanlar içeride şampanyalarını yudumluyorlardı. Kapıyı kapattıktan sonra onu arkamdan sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıktım.

Met'in ışılı girişinde bir adam biletlerimizi almak için bekledi.

"Bekle," dedi ve elimi geri çekerek merdivenlerin yarısında duraklamamızı sağladı. "Tiernan, neler oluyor?"

"Neler oluyor?" Hırladım, yavaşça aklımı kaybederek onun üzerine doğru eğildim. "Neler oluyor Bianca, beni delirtiyorsun."

Dudaklarını bilinçsizce yaladı, üzerine gelme tehdidimden tahrik olmuştu. "Neden?"

"nk sen onlar gibi değilsin," diye bağırdım, onun babasına, Caroline'a ya da onların sürüsünden herhangi birine benzememesinden nefret ederek. "Sen kimseye benzemiyorsun."

"Ve bu kötü m?"

"Burası cehennem," diye tersledim. "Planlarım vardı, lanet olsun."

Gözlerinde bir şey değişti, o zeki beyin sonunda ipucu verdi. "Ne için planlar?"

Gözlerim yüzünde gezinirken burnumdan sertçe nefes aldım, sevimliliğine, gözlerindeki şefkate dikkat ettim. Kaba davranıyordum, korkutuyordum, sırf huysuz ve dengesiz olduğum için ona zorbalık ediyordum ama onun umurunda değildi.

Bianca'ya karşı hep en kötü halimi sergiledim ama o yine de bende bir şeyler arıyor, ona umut veren bir şeyler görüyor gibiydi.

Hayır, umut değil.

Benim kaosum ve saldırganlığım ona huzur getirdi.

Farkında olmadan elim bileğini kavradı, başparmağım güvercin dövmesinin kabarık derisinde gezindi.

"Planlarım vardı," diye tekrarladım, boştaki elimle çenesini kavradım, başını eğerek müzenin ışıklarının porselenin üzerindeki bal gibi yüzüne yayılmasını sağladım. "Ama sen hepsini cehenneme gönderdin."

"Cehennemin o kadar da kötü bir yer olmadığını anladım," diye fısıldadı, uzun topuklu ayakkabılarının üzerinde parmak uçlarında yükselip dudaklarıma birkaç santim yaklaşırken bakışları ağzıma kilitlendi. "Seninle değil."

O zaman beni ilk kez öptü.

Ağzımı derin bir kucaklama ile aldı, dilimi onunkiyle karıştırmak için ikna etti, ellerim beni daha derine götürmek için boynuma kilitlendi. Tadı şeker gibiydi, ağzımda eriyen tatlı ve sıcak.

Onu istiyordum, bunu inkar edemezdim.

Onu kendime saklamak, hazine saklayan bir ejderha gibi sadece benim zevkim için mağara gibi evimde istiflemek istedim.

Ama ben bunu hak etmedim.

Onun iyiliği, güzelliği, sıcaklığı.

Yapmış olsam bile, o kadar çok kökü olan bir planım vardı ki, şimdi onu kendimden çıkarmayı hayal etmek imkansızdı.

Kendimi ondan uzaklaştırdım, o açılmış gözlerde, o açık, şişmiş dudaklarda kaybolmamak için omzunun üzerinden baktım.

"Gel."

Geldi, ben onu merdivenlerden yukarı, ana lobiye ve partinin gürültüsünü takip ederek daha fazla merdiven çıkmaya götürürken peşimden geldi. Israrcı bir sunucunun bana doğru ittiği bir kadeh şampanyayı kabul ettim ama kalabalık salona doğru onu takip etmedim. Bianca onu koridorda sol yerine sağa, etkinliğe doğru çektiğimde tereddüt etti ama tek kelime etmedi.

Onun güveni beni yaktı.

Picasso'nun asılı olduğu odaya girdiğimizde yanımda gerildi ve tabloyu daha önce gördüğünü anladım. Doğruca resme yöneldim, Lane Constantine'in adı çerçevenin üstünden gelen ışıktaki parlıyordu. Benim el değmemiş şampanya kadehimi uyuşukça kabul etti ve kendi kadehiyle birlikte yanımdaki yere koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cebimden bıçağımı çıkardım ve çevirerek açtım. Çerçeveyi duvardan kaldırırsam alarm çalacaktı, bu yüzden bir elimle çerçeveyi tuttum, diğer elimle de kenarındaki tuvale sapladım.

"Tiernan!" diye başırarak kolumu çekmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun lan sen? O benim-" Tereddüt etti, ortaya çıkmadan önce kendini yakaladı.

"Babanın tablosu mu?" Sağ üst kenarı kaldırırken sessizce sordum, sonra dikişi dikkatlice sağ alt köşeye kadar takip ettim. Geri sıyırdığımda onu gördüm.

Vasiyet değil.

Bu çok kolay olurdu.

Ancak boyalı tuval ile çerçeve desteği arasındaki astar kumaşına bantlanmış küçük bir anahtar.

"Ne oluyor be?" Bianca fısıldadı, gevşek elleri kolumdan düştü.

Anahtarı banttın çıkardım ve yüzümü ona dönmeden önce cebime attım. Kalbim hızla çarpıyordu, damarlarımda aşırı dozda uyuşturucu gibi adrenalin vardı.

"Baban sana bir şey bıraktı Bianca," diye açıkladım, bir adım uzaklaştığında omuzlarını tutmak için uzandım. "Lane Constantine sana ve Brandon'a çok para bıraktı."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, sestem çok nefes alıyordu. "Babamı nereden tanıyorsun?"

"O orospu çocuğunu tanıyor çünkü bir zamanlar tüm ailemizi yok etmeye çalışmıştı."

O ses.

Yerde açılan bir krater beni yutmak üzereymiş gibi geliyordu.

Bianca'yla olan bu maskaralığın, kendi babama karşı oynadığım oyunun sonunu işaret ediyordu.

Bryant gelmişti.

Bianca onunla yüzleşmek için döndü, sonra içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi, ondan uzaklaştı ve sanki onu koruyacakmışım gibi bana doğru döndü.

Acı mizah boğazımı tıkadı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona açıkça sordum.

Mükemmel bir şekilde dikilmiş smokinlerinden birini giyen Bryant, her yönüyle bir iş a d a m ı , örnek bir insan gibi görünüyordu.

Beyefendi. Onu ele veren ağzıydı, ahlakı kadar çarpık bir sırtıyla bir yanından çengellenmişti.

Bundan zevk alacaktı.

Constantine'lere saldırırken aynı zamanda beni de aşağı çekiyor.

Grace Constantine'i yanımdan uzaklaştırdığından beri hayatımda anlamlı bir şekilde sahip olduğum tek kadını elimden alıyordu.

"Bryant Morelli," diye nefes aldı Bianca, elimi tutmak için geriye uzandı ve sanki birleşik bir cepheymişiz gibi parmaklarımızı birbirine doladı. "Bence gitmelisin. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyoruz."

Gülüştü parlak ve kırılıyordu, yüksek bir alevin çatırtısı gibiydi. Onun ötesinde, kapının dışında, gölgeli bir figür koridorda bekliyordu. Babam korumasız hiçbir yere gitmezdi. Normalde benim varlığım yeterli olurdu ama bu sefer olası bir düşmandım.

"Kendi adına konuş, küçük piç." Bana doğru eliyle işaret ederken gözleri dans ediyordu. "Arkadaki yaralı adam benim oğlum."

Bianca kış mevsimi boyunca donan bir göletin zaman atlaması gibi hareketsiz kaldı, kısa formundaki her bir atom tamamen sertleşti. Kendini ele geçirilemez bir insan kalkanı haline getiriyordu.

İşe yaramaz.

Tecrübelerimden biliyordum.

Bu çok acıtacaktı.

"Bianca," dedim usulca, hâlâ benimkilerle iç içe geçmiş olan donuk parmaklarından tutup yüzüme doğru çektim. Gözlerimin içine bakmayı reddettiğinde, narin çenesini kavradım ve başını bana doğru eğmeye zorladım. Yine de bakışları sağ kulağımın hemen üzerinde sabitlenmişti. "Bana bak."

"Bir Morelli," diye fısıldadı, ağzı zar zor hareket ediyordu, bir cadının laneti gibi bir büyü aramızda yayılıyordu. "Bunca zamandır bir Morelli miydin?"

Panik içime işledi ama sakinliğimi korumak ve bu boktan gösteriden mümkün olduğunca az hasarla kurtulmak için paniğimi bastırdım. "Ben de anne tarafından McTiernan'ım."

"Ama sen Bryant Morelli'nin oğlusun." Bir ürperti zayıf bedenini öyle şiddetli sarstı ki kemiklerini kırabileceğini düşündüm.

"Sadece oğlum değil," diye seslendi şerefsiz babam, ellerini ceplerine sokmuş, sanki rahat bir sohbet için dünya kadar zamanı varmış gibi. "Benim sağ kolum."

Koyu mavi gözlerindeki acıyı görebilecek kadar yakındım, gece yarısı gökyüzünde kayan bir yıldız gibi.

"Görüyorum ki Morelli'nin ünü benden önce gelmiş," dedi Bryant, sesi memnun görünüyordu. "Teksas'ın Hiçbir Yeri'ne kadar bile. Benim hakkımda bir şeyler duydun mu, küçük kız? Sana söz veriyorum, tüm o kötü söylentiler gerçeğe dayanıyor. Bilmediğin şey ise şu anda elini tutan adamın o vahşetlerin çoğunu gerçekleştirmiş olması."

"Kapa çeneni," diye tersledim onu, tehditkâr bir şekilde öne çıkmadan önce Bianca'yı arkamdan sürükledim. "Bir vahşet mi istiyorsun baba? Sana ne kadar gaddar olabileceğimi göstermekten mutluluk duyarım."

Bryant dilini şaklattı. "Köşeye sıkışmış bir hayvan, Tiernan, asla çok akıllı değildir. Hazırlıksız geleceğimi mi sandın?"

Gölgelerin arasından uzun boylu bir adam çıktı. Benden daha zayıftı, sadece bir iki santim daha kısaydı, ama bunun dışında neredeyse aynı yapıya, aynı koyu renk saçlara ve zengin bronz tene sahiptik.

Elinde bana doğrultulmuş bir silahla ışığa doğru adım atan Carter'a göz kırptım.

"Carter," diye nefes aldım, yıllar sonra onu gördüğümde kalbimden vurulmuşu döndüm, eski kederler açılıp ağlarken göğsümün içi kanıyordu. "Ne oluyor lan?" "Doğru olan ne lan?" diye alay etti, elindeki tutamağı ayarlarken. Silahı. "Aileye sadakate ne oldu?"

Sert, kırık bir kahkaha boğazımı parçaladı. "Suratıma lanet olası bir silah dayamışken sadakatten mi bahsetmek istiyorsun?"

"Bunu hak ediyorsun," dedi basitçe, gözleri koyu ve tehlikeli bir Morelli kahverengisiydi.

Ama silahını tekrar ayarladı, elleri kaygan metale karşı terlemişti. Orada durup hem Bryant'a hem de bana bir katil olduğunu kanıtlamaya çalışırken pek de rahat görünmüyordu.

O değildi.

Leo'nun Bryant'ın yumruklarından ve öfkesinden kurtarmak için çok uğraştığı dördüncü oğlu. Lucian'ın gençliği boyunca polislik yaptığı, doğru yoldan ayrılmamasını sağladığı kişi. Carter büyük işler yapmasını, dünyada gerçek bir fark yaratmasını beklediğimiz kişiydi.

Yine de elinde lanet bir silah vardı çünkü Bryant ona asla zarar veremeyeceğimi biliyordu.

Yine mi?

"Carter," diye denedim, ağabeyim silahı bana doğru sallayarak uyarsa da bir adım öne çıktım. "Kardeşim, bunu yapma. Nefretini hak ettiğimi biliyorum ama dikkatli olmazsan Bianca'ya zarar verebilirsin."

"O Lane Constantine'in piçi," diye alay etti Bryant. "Bize verebilecekleri dışında hiçbir değeri yok. Vasiyeti aldın mı?"

İyi, piç kurusu tablonun arkasından bir şey aldığımı görmemişti.

"Orada değildi."

"Saçmalık," diye homurdanarak bir adım öne çıktı.

Artık yakındık, aramızda dört adım vardı. Eğer hamle yaparsam, yüzüne hasar verebilecek kadar yakın olacaktım. Altmış beş yaşındaki bir adamı etkisiz hale getirmek için silaha ihtiyacım yoktu, sağlığı mükemmel olsa bile. Bedenim bir bıçak, zihnim ise taktiksel bir füzeydi.

Bianca'nın saçının teline dokunmalarına izin vermeden önce ikisini de iyi bir şekilde kullanırdım.

Bir omzumu silktim ve ellerimi rahatça ceplerime soktum, parmaklarım bıçağımın kenarına kıvrıldı. "Gerçek bu."

"Öyle," diye araya girdi Bianca, Lane'den miras kalmış olması gereken o doğal mağrur eğimiyle çenesini dik tutarak. "Babam sizin gibiler için fazla zekiydi Morellis."

"Dikkatli ol," diye uyardı Carter. "Babamı daha fazla kızdırmadan önce çenenin kapatmanı öneririm."

"Yap beni," diye karşı çıktı Bianca.

Bryant yeni haydutuna başını sallayarak, "Tiernan'ın şimdiye kadar iradesi olmadıysa," diye düşündü. "Kızı biz alacağız."

Carter bir adım öne çıktı ve ben aklımı kaybettim.

O benim kardeşimdi. Çocukken çok büyük haksızlık yaptığım kişi. Bryant'ın kemerinin ağırlığını hâlâ elimde hissedebiliyordum, tokası yüzüme vurduktan sonra kendi kanımla damlıyordu. Yanağımdaki kör edici acıdan sıcaklık ve yanan gözlerimden tuz akıyor, gözyaşları yırtık etime yerleştikçe acıyordu.

Yap, dedi Bryant, eliyle enseme öyle bir sıktı ki omurgamı kırabileceğini düşündüm. Cezalandır onu.

Ama Carter'a kemerle vurmak onun için bir ceza değildi. Benim içindi.

Sen bir hiçsin. Benim çatım altında yaşamana izin verdiğim için şanslısın, Bryant bana bunu hatırlatmayı severdi. Eğer bir Morelli olmak istiyorsan, bunu hak etmelisin.

Bunu kazanmak, Carter'ı babamıza karşı konuştuğu için dövmek anlamına geliyordu.

Reddettiğimde, Bryant kemeri bana kendisi götürdü ve emrettiği şeyi yapana kadar başımda durdu.

Geçmiş gözümün önünden geçti, Carter yalvarıyor, bir köşeye kıvrılmış ağlıyordu. Avucumdaki derinin kalınlığı, Carter'ın açıkta kalan sırtında kırıdığım kırıma şekli. Olabildiğince sert vurmamıştım. On iki yaşında bile yaşıma göre iriydim. Ama yapmıştım. Ona bir, iki, üç kez vurmuştum, hıçkırarak ağlıyor ve her darbeye içim parçalanıyordu.

Bryant durmama izin verdi, yüzünde zalim bir gülümseme vardı, çılgınca bir memnuniyet.

Yapmıştı.

Ailemi bana düşman etti ve canavar olma yolunda ilerlemeye başladım.

Sonrasında geri dönüş yoktu, bana izin vermedi. Ne zaman kardeşlerimle bağlantı kurmaya çalışsam, araya girdi.

Sonra Grace'le tanıştım ve onu da benden aldı.

Ve şimdi de Bianca'yı alıyordu.

Bana öğrettiği ve benden aldığı her şeyin damarlarımda dolaşmasına izin verdim, tüm o ekili öfke ve şiddet içimde zikzaklar çizdi.

Carter bir adım daha attı, silahının siyah gözü Bianca'nın üzerindeydi.

Düşünmeden hareket ettim.

Bir adımla Carter ve Bianca'nın arasına girdim, silah yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Kardeşimin gözlerinde bir an şaşkınlık, ardından da hafif bir korku belirdi ama ben çoktan harekete geçmiştim. Sol elim namluyu kavrarken sağ elim silahın üzerindeki ellerinin altına geldi. Tetiği çekme ihtimaline karşı gövdeyi doğrudan ateş hattının dışına doğru eğerek silahı sağa doğru çektim ve tutuşundan kurtardım.

O kendini toparlayamadan, çaldığım silahı Carter'ın şakağına hızlı ve sert bir vuruşla indirdim.

Yere yığıldı, bir ışık gibi söndü.

"Bianca," diye seslendim, takım elbise ceketinin altındaki kılıftan hızla kendi silahını çıkaran Bryant'a doğru yürürken. "Defol git buradan."

Kısa bir tereddüt ve ardından topukların yere hızlıca vurulması duyuldu.

Onu bir daha asla göremeyebileceğim, yaklaşan bir fırtınanın gölgesi gibi aklımdan geçti. Sırrım, açıklayacak zamanım olmadan acımasızca ifşa edilmişti. Aldatmacam açıkça görülüyordu. Yaşadığımız her an, beslediği her umut

iyi bir adam olabileceğime dair inancım bir anda buharlaştı. Acı kalbimi kanlı, zonklayan parçalara ayırdı.

Odaklandım.

Silahım bir anda Bryant'ın göğsüne dayanmıştı.

Ama onunki de gövdemin sol tarafına, kalbimin hemen üzerine bastırılmıştı.

Bir çıkmaz.

Birbirimize baktık, Morelli'nin yapışkan siyah gözleri beni karanlığın içine çekmekle tehdit ediyordu.

"Şimdi ne olacak, evlat?" diye alay etti.

"Bianca Belcante'yi rahat bırakacağına söz ver," diye mırıldandım, kalbim yavaş ve sabit atıyordu.

Sayılamayacak kadar çok kez fıçının ucuna gelmiştim.

Bu bir şey değildi.

Bryant başını yana eğdi. "Hiç sanmıyorum. Onda istediğim bir şey var. Constantine imparatorluğunu yıkmanın anahtarı onda. Lane'in saygınlığı çamura bulanacak ve onunla birlikte Caroline ve yavrusu da."

"Ne pahasına?" Soğuk metali sertçe göğsüne saplayarak talep ettim. "Carter'ı bu işe sen sürükledin. Bunu kabul etmesi için ne yapman gerekiyordu? İntikam gerçekten de kendi ailenden daha mı önemli?"

Yüzüne yavaş, sıvı bir gülümseme yayıldı. "Evet."

Kendi sorum kafatasımda yankılandı.

İntikam ailemden daha mı önemliydi?

İlk başta, bunu onlar için yaptığımı inanmıştım. Morelliler için.

Ama beni dışlamaktan ve kullanmaktan başka bir şey yapmadıkları halde neden onları ailem olarak görüyordum?

Teknik olarak, damarlarımda Morelli kanı bile akıyordu.

Ezra, Walcott ya da Henrik de

yapmadı. Belcante'ler de yapmadı.

Ama onlar... beni önemsiyorlardı.

Bunu düşünmeme izin verdiğimde çok açıktı.

Beni olduğum gibi kabul edecek kadar önemsiyorlardı. İnsan ya da canavar.

Ve işte her şeyi tehlikeye atıyordum çünkü bu lanet olası pislik beni, onun övgüsünü kazanmadığım takdirde hiçbir değeri olmadığına inanmaya programlamıştı.

"Ne yapacaksın evlat? Constantine'in bir fahişesinin senin beynini yıkayarak ona ait olduğuna inanmanı sağlamasına izin mi vereceksin? Hepsi yalan. Sen bir Morelli'sin. Bana aitsin," diye alay etti Bryant yumuşak bir sesle. "Kendi babanı vuracak kadar ileri mi gittin?"

Brando'nun yüzü aklıma geldi, sarı bukleler ve eksik diş gülümsemesi ne zaman yakınımda olsa genişçe çatladı çünkü onun hayranlığını ve sevgisini kazanmıştım.

Bianca.

Gecenin karanlığında, sahilde ona verdiğim zevkten yüzü harap olmuştu.

Benimle birlikte savaşırken, zorluklarla korkusuzca yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu bana tekrar tekrar gösterirken o gözlerin rengi.

Yaramı nasıl da şefkatle yalamıştı, sanki yaşadığım her yarayı iyileştirmek istiyormuş gibi.

Evet, çılgınca düşündüm, hayatımın gidişatını bir anda değiştirdim.

Bryant'a "Evet," dedim, bu kelime korumaya yemin ettiğim aileme karşı bir savaş ilanıydı.

Ve sonra tetiği çektim.

SonsÖz

Bianca

Met'in koridorlarında cehennemden çıkmış bir yarasa gibi koştum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. Gözlerim etrafımı görmüyor, Bryant'ın gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmasıyla Tiernan'ın yüzünün ikiye ayrıldığı zihinsel görüntüye odaklanmıştı.

A Morelli.

Bir cenaze törenindeki trompet sesi gibi bir hıçkırık koptu. Öyle hissettirdi. Bir ölüm.

Bryant Morelli'nin acımasız elleri tarafından benden koparılan kadar beslediğimi bile bilmediğim bir rüyanın ölümü.

Düşünmüştüm ki.

Tiernan'ın aileden biri olacağını düşünmüştüm.

Ezra, Henrik, Walcott, Brando ve Picasso ile birlikte Lion Court'un o büyük, sinir bozucu evinde birbirimize bağlı bir şey haline geliyorduk. Aida ile sahip olduğumdan daha güçlü bir şey çünkü birimizle ilgilenen tek kişi ben değildim. Henrik bana dövüşmeyi öğretti ve Ezra da Brando'ya ikinci bir gölge gibi göz kulak oldu. Walcott ev ve araziyle ilgileniyordu ama aynı zamanda ruhlarımızla da ilgileniyor, ne zaman birinin bir şeye ihtiyacı olsa sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıkıyordu.

Ve Tiernan, hepimizin efendisi.

Eğer Brando ve beni babamızın anısını çarmıha germek için kullanacaksa, o zaman neden bu kadar

yıkıcı derecede nazik?

Neden Hulk aksiyon figürü, doktor randevuları ve Brando için Picasso?

Fırtınalı bir gökyüzündeki güneş gibi ruhumu delip geçen öpücükler neden?

Neden zahmet ediyorsunuz?

Morelliler hakkında anlatılan hikâyelerdeki kadar zalim, maksimum zararı vermek isteyecek kadar kalpsiz değilse tabii.

Onu sevmeye başlamamızı sağla ve sonra hepsini kopar.

Ciğerlerime hava çektim, sonra tüylü elbisemin kenarına takıldım ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Sanki gözyaşlarımı toplayabilirmişim gibi yüzümü ellerimin arasına alarak orada kaldım. Sanki bir amaçları varmış gibi. Bir değeri varmış gibi.

Ama kimse için bir şey ifade etmiyorlardı. Bir kez daha yalnızdım.

Belli belirsiz, topukların mermere vuruşunu ve partinin ortasındaki gürültülü mırıltıyı fark ettim.

Ancak aniden önümde bir varlık hissettiğimde bulanık, yanan gözlerimi açtım ve ince kadife mavisi bir çift gök yüksekliğinde topuklu ayakkabı gördüm. Pürüzsüz bacakları, ince kıvrımları saran beyaz ipek bir kılıf elbisenin eteklerine, ince omuzların üst kısımlarına ve bir Titan tablosu kadar güzel bir yüze kadar takip ettim.

Caroline Constantine, kalp kırıklığımın ve çöküşümün tanığı.

Kışın el değmemiş buz tabakaları gibi bomboş gözlerle bana baktı.

Nefes alamıyordum, bir hıçkırık boğazıma takılmıştı ve şiştiği için çöken ciğerlerime nefes çekemiyordum.

Gözlerimde bir soru, bir hayır duası olmalıydı.

Bir yardım çağlığı.

Kaçacak hiçbir yerim ve kaçacak her şeyim vardı.

Babamla bilinen son bağlantım olan Caroline Constantine'in bana bir teklifte bulunacağını ancak en çılgın rüyalarımda görürdüm.

teselli ya da koruma.

Yine de...

Bana ulaşmak için hafifçe eğilmesini, iki parmağını çenemin altına sokup gözyaşlarıyla harap olmuş yüzüme bakmasını sessizce izledim.

"Bianca Belcante," dedi, adım dilinin ucunda inci gibi yuvarlanıyordu. "Bu ne sürpriz."

Hıçkırdım.

"Bianca," Caroline'in arkasından gelen erkeksi bir ses, uzun boylu, güzel giyimli sarışın bir adamın Caroline'in yanına gelmesinden bir an önce konuştu.

Beynim biraz tanıdık gelen yüzü bulmakta zorlanırken gözlerimdeki ıslaklığı kııptım. Hatırlamam sadece bir anımı aldı, belki de annemin öldüğü günden beri bu kadar güçlü bir keder yaşamadığım içindir.

Aida'nın cenazesinde, Tiernan bizi götürmek için gelene kadar bana yaklaşmak ister gibi görünen kırmızı atkılı adamdı.

"Onu tanıyor musun?" Caroline kaşlarını kaldırarak sordu.

Bana bakarken tereddüt etti, gözlerinde sempati, ama ağzında hoşnutsuzluk vardı. "Amcası benim eski bir arkadaşım."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım, çünkü burada ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şeyler oluyordu. Amcamı küçüklüğümden beri, Teksas'a taşınmamızdan çok önce görmemiştim ve bu adamla hayatımda daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Oh," dedi Caroline kedi gibi sırtarak. "Elias'la arkadaş olduğu için olduğunu düşünmüştüm."

"O da var," diye kolayca kabul etti. "Ama Bianca, The Met'in ortasında seni gözyaşlarına boğan şey nedir?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Onlara güvenmiyordum, onları tanıımıyordum, babam karısından her zaman iyi söz etmiş olsa da. İstesem de kalbimin kırık döküklüğünü anlatacak doğru kelimeleri bulamazdım.

"Erkek sorunu mu?" Caroline soğukkanlılıkla sordu. "Ne de olsa o bir genç kız."

Zayıfça güldüm ve başımı salladım, çünkü bu bir bakıma doğrudu.

Tiernan bir çocuk değildi, ama bir erkekti.

Tıpkı beni uyardığı gibi korkunç biriydi.

"Özür dilerim," dedi adam göz hizamızda olacak şekilde çömelerek. Babama geçici bir benzerliği vardı, bu da neden uzanıp ellerimden birini sıcak bir şekilde tutmasına izin verdiğimi açıklayabilirdi. "Elias burada benimle birlikte, neden sen de benimle gelmiyorsun, onu buluruz. Bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Kalacak bir yer işime yarayabilir," diye ağzımdan kaçırdım, burnumdan sümükler akıyordu.

"Hmm. Sanırım senin için Yerleşke'de yer bulabiliriz." Omzunun üzerinden, aralarındaki sessiz iletişimden dolayı yorgun bir şekilde iç çeken Caroline'a baktı.

Beni keskin gözlerle inceledi, bir neşter gibi içimi kesti, bin dolarlık bir elbiseyle Met'in zemininde otururken beni parçalara ayırdı. Ne aradığını, bu kadar güzellik ve zarafet dolu bir kadına ne kadar acınası görünebileceğimi bilmiyordum. İçimden utanç ve titreyen bir keder akıyordu ama bunu görmesine izin verdim. Hepsini ve tüm benliğimi. Konstantin mihrabında secdeye kapandım ve mihrabın başrahibinin bana acıyacağını umdum. Sırf babam iyi bir kadın olduğunu söyledi diye, ailemin kim olduğunu bilse benden nefret edecek bir kadına yönelmek kötü bir seçimdi. Ama iyi seçeneklerim tükenmişti.

Tanıdığım ya da tanımadığım şeytandı.

Bu noktada, tanıdığım şeytan Tiernan Morelli cehenneme geri dönebilir.

"Pekâlâ," dedi Caroline sonunda. "Kalkıp benimle gelsen iyi olur. Eğer seni kibar bir topluluğa sunacaksak, kırık bir güvercin gibi görünmene izin veremem."

Bu gönderme karşısında irkildim, ama o bana sadece bir kaşını kaldırdı, anlayışsız ama yardımseverdi.

"I..." Derin bir nefes aldım, sesimin mideme düştüğü yerde kök salmaya çalıştım. "Gidecek hiçbir yerim yok."

"Saçmalama," dedi Caroline, çömelmiş adamın yanına gelirken gözleri parlıyordu ve ayağa kalkmama yardım etmek için manikürlü elini uzatmaya tenezzül etti. "Sen bu ailenin bir dostusun Bianca. Benimle geleceksin."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

Gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeylerin genellikle gerçek olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Başını iki yana eğdi ve gülümsedi, bu kez bembeyaz dişleri görülebilecek kadar büyüktü. "Çünkü hayatım, Constantine ailesinin hiçbir dostu asla soğukta bırakılmayacak. Ben bu ailenin başındayken asla."

Sözleri içimde yankılandı, yeni bir umutla dolana kadar akor üstüne akor vurdu.

Tereddüt ettim ve elimi onun elinin içine koydum. Gülümsemesi genişledi.

Hayatımda üçüncü kez rotamı değiştiriyordum. Caroline'ın yardımını kabul edersem Tiernan'ı bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Brando'yu yakalamama yardım edecek ve Lion Court'u temelli terk edecektik. Perili ev bir canavarın yankılanan evi olmaya geri dönecek ve Brando ile ben ait olduğumuz yerde olacaktık.

Babamın ailesiyle.

Her zaman umut ettiğim her şey parmaklarımın ucundaydı.

Öyleyse neden elimi Caroline'ın elinin içine kaydırduğımda ve o da elimi sıkıca kavradığında kalp kırıklığı gibi hissetmişim?

* * *

Güzel NigHtmare

OceanofPDF.com

Skye'a.

Beni Midnight Dynasty ailesine dahil ettiğın için.

OceanofPDF.com

"Bütün insanlar rüya görür: ama eşit olarak değil.
Geceleri zihinlerinin tozlu dehlizlerinde rüya görenler,
gündüz uyandıklarında bunun boş olduğunu görürler;
ama gündüz rüya görenler tehlikeli adamlardır, çünkü
rüyalarını açık gözlerle gerçekleştirebilirler, bunu
mümkün kılabilirler."

-T.E. Lawrence

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

"Blood//Water"-grandson
"Scars"-My Brothers And I
"Once Upon A Dream"-Lana Del Ray
"Wildest Dreams"-Taylor Swift
"Mad at You"-Noah Cyrus, Gallant
"Make Me (Cry)"-Noah Cyrus, Labrinth
"Sucker For Pain"-Lil Wayne, Wiz Kahlifa, Imagine Dragons,
X Ambassadors
"Make Up Sex"-SoMo
"Watch Me Burn"-Michele Morrone
"Game of Survival"-Ruelle
"DNA"-Lisa Marie Johnson
"İçerideki Aslanlar"-Kurtlar
Vadisi "Kirli Zengin"-Evalyn
"Güven Sorunları"-Olivia
O'Brien "Senden Nefret
Ediyorum Seni Seviyorum"-
Olivia O'Brien
"Sorularım Var"-Camila Cabello "Seks
Para Duygular Ölür"-Lykke Li "Açılın"-
Gallant
"Aslan"-Saint Mesa
"Pretty When You Cry"-Lana Del Ray
"Acquainted"-The Weeknd
"Young And Beautiful"-Lana Del Ray
"Lover"-G Flip
"Üzgünüm"-Halsey
"Knees"-Bebe Rexha

"Out of Love"-Alessia Cara

"Mean It"-Lauv, LANY "Baby"-

Bishop Briggs

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Tiernan Morelli

RÜYALAR KOMİK ŞEYLERDİ.

Yıllarca babamı yok etmeyi hayal ettim.

Saatlerce planlar yaptım, uyanık olduğum ve uyuduğum pek çok saatte onun ölümünü planladım.

O kadar yoğun özlem duyduğum bir şeydi ki, arzu beni bilinçaltımın karanlıklarına kadar takip etti. Onunla yattım ve onunla uyandım, dilimin arkasında bir tat, göz kapaklarımın içine yakılmış bir mesaj.

Bu rüya beni tüketti ve hayatım haline geldi. Ama rüyalarla ilgili komik olan şey de buydu.

Gerçekte her zaman iyi tercüme edilmediler.

Silah elimde sekip babamın göğsüne bir mermi fırlattığında, tüm hayallerim Bryant'ın korozyona uğramış siyah kalbine bir mermi kadar yakın, kıl payı uzakta olmalıydı.

Bunun yerine, hayatımın sadece birkaç güçlü dakika içinde dönüştüğü kâbusu görmezden gelemiyordum.

Bianca gitmişti. Uzun zamandır başarıyla sakladığım gerçek, acımasız eller tarafından benden koparılmıştı.

Bir daha geri gelmeyeceğini bildiğim bir şekilde gitmişti. İsteyerek değil.

Göğsümde bir şeyler öyle sıkışmıştı ki nefes alamıyordum.

Gerçi babamın tetiği benden bir saniye sonra çekmiş olmasının da bununla bir ilgisi olabilirdi.

Acı omzumun üst kısmını yırtarken sendeledim, mermi trapezius kasımda bir yol açtı. Acı içinde, babalık sorumluluğunun verdiği bir duyguyla hedefini bilerek mi ıskaladığını, yoksa önce ben mi onu vurarak hedefinden şaşırttığımı merak ettim.

"Beni vurdun amına koyayım," diye homurdandı Bryant, bir elini sızan yaraya bastırırken, nefesi ıslak bir törpü gibiydi.

Burnumdan yavaşça nefes alırken ona göz kırptım ve kendimi yaramın acısını kontrol etmeye zorladım.

"Hayatta kalacaksın," dedim umurumda değilmiş gibi kayıtsızca.

Yine de içimde bir fırtına koptu. Onun yerde ölmesini istiyordum. Bir daha asla Belcantes'lerin, Beyefendilerin, kardeşlerimin peşine düşmeyeceğini bilmenin güvenliğini istiyordum. Altı metre toprak ve kilitli bir tabut, Bryant Morelli'yi kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü kişilerden intikam almaktan alıkoyabilirdi.

Ve bu artık reddedilemezdi.

Artık sadece kara koyun değildim, hayal kırıklığı yaratan evlat sadece onun en karanlık işleri için bir araç olarak kullanılacak kadar iyiydi.

Hayır. Artık düşman bendim.

Hepsi melek gözlü bir kız yüzünden.

Acının içinden bana bakarak alay etti, yüz ifadesi mutlak bir nefretle kıvrılmıştı.

"Hayal edebileceğimden daha büyük bir hayal kırıklığısın, Tiernan. Ve inan bana, çitanın daha da düşürülebileceğini bilmiyordum." Öne doğru bir adım atarken tısladı, parmaklarının arasından sızan kan, gömleğinin beyazını dökülmüş şarap gibi lekeliyordu. "Morelli ismine layık olabileceğinizi düşünmekle aptallık etmişim."

Göğsümde bir şey gıcırdadı ve inledi, çökmek üzere olan bir yapının sesleri.

Tek istediğim kabul görmek ve birlik olmaktı.

Tek istediğim yalnızlık ve kaosun bir aracı olmaktı.

Kendime bunun farklı olduğunu söyledim. Bu benim seçimimdi.

Ama omzuma sapladığı kurşunun yerinden kan sızarken, onun kabulünden daha fazlasını kaybettiğimi hissettim. İstedğim her şeyi ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi kaybediyordum.

"Sana ihtiyacım yok," dedim ona, sesim bir şekilde tereddütsüz ve içimde hissettiğim kadar soğuktu. "Hiç ihtiyacım olmadı. Senin fikrinin benim için önemli olduğunu düşünmek benim hatamdı."

"Benim görüşümün bu ülkedeki en önemli adamlar için önemli olmasının bir nedeni var," diye hırladı Bryant silahını kılıfına sokup telefonunu çıkarırken, tuşlarken parmakları hafifçe titriyordu. "Senin fikrin kimse için önemli değil. Ne annen, ne kardeşlerin, ne de şimdi Lane Constantine'in zavallı piç çocuğu için bile."

"Gerçekten neyin önemli olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim öfke, dehşete düşmüş hissizliğimin altında bir şerit gibi kendini işlerken.

O kadar ani adımlarla ilerledim ki, telefonunu kulağına götürmeden elinden düşürdü. Yüzümü ele geçiren sırtış manikti, o kadar genişti ki neredeyse acı veriyordu. Bryant'ı omzundan sıkıca kavradım, kendi omzumdaki acıyı görmezden geldim ve iki parmağımı derisinden açtığım yaraya soktum. Boğazının arkasından korkunç, acı dolu bir ses çıkardı ve beni itmek için kaldıraç bulmaya çalıştı. Yaklaştım, daha sert bastırdım. Çürümüş kalbinin her atışında kanı parmaklarımın üzerine akıyordu.

"Umarım canın yanıyordur," diye fısıldadım yüzüne bakarken, cildinde terin fışkırmasını, alnının kullanılmış bir peçete gibi buruşuk ve nemli olmasını izledim. "Umarım lanet olası kalbini delmişimdir çünkü bana karşı bir şeyler hissetmeni sağlamaya ancak bu kadar yaklaşabilirim. Beni bir araç gibi kullandın. Beni kaba kuvvet ve olumsuz pekiştirmenin berbat bir sevgi olduğuna inandırdın."

"İşe yaradığın tek şey bu," diye homurdandı, kaçmak için

döndü ama sadece acısını artırdı. "Adam öldürmek ve

gerçek mavi kanlılar için kirli işler."

"Beni sevseydin bunu ve daha fazlasını yapardım," dedim, ağzımdan dökülürken kelimelerin gerçekliğini fark ettim.

Acıdan ve kan kaybından başım dönüyordu, babamı ve Bianca'yı tek bir hamlede kaybetmenin acısını yaşıyordum. Kendi kalp acımın düzenleyicisi olduğumu fark etmek beni neredeyse öldürüyordu.

Neden her şey şimdi bu kadar net görünüyordu - Bianca, Brandon, gerçek arzularım ve ihtiyaçlarım - oysa onları kavramak için çok geçti?

Acı bir kahkaha öksürük gibi kaçtı içimden. "Artık benden bu kadar. Artık kullanabileceğin, tanıyabileceğin ya da bakabileceğin biri değilim. Değişiklik olsun diye kendi şişman, zayıf ellerini kirletmen gerekecek."

"Hâlâ öğrenemedin. Yetkili olan benim, sen değilsin."

"Asla öğrenemeyeceksin," diye tısladım parmaklarım göğüs kafesinin kemiklerine çarpıp daha derine kayarken. "Böylece yalnız öleceksin ve kendi etin ve kanın tarafından nefret edileceksin. Ama ben öğrenebilirim ve öğreneceğim."

"Seni yok edeceğim," dedi Bryant. Göğsünden vurulmuş, zayıf dizlerinin üzerinde sallanırken bile mağrur ve tehditkâr olmayı başarıyordu. "Onları yok edeceğim. O kaltak Bianca ve küçük kardeşini. Seninle ilişki kurmaları için para bile ödeyebileceğin tek insanlar olan o iğrenç grup. Hepsinin işini bitireceğim."

"Ellerinde çok fazla kan var," diye kibarca takıldım ama ben bir yırtıcıydım ve yavrularım hedef alınmıştı. Adrenalin içime doldu ve elim kendiliğinden Bryant'ın boğazını buldu, o kadar sıkı sıktım ki yüzü hoş bir şekilde morardı.

"Bir adamın sonunu getirmenin ölümünden daha fazla yolu vardır," diye homurdandı.

Vardı.

Hepsini biliyordum çünkü Bryant bana çok iyi öğretmişti.

Korku tüylerimi diken diken etti ama kendimi toparladım ve odaklandım.

Bryant'ın ıslak, tıktırtılı nefesini yaralı yanağımnda hissedebileceğim kadar yakınıma eğilerek, görebildiği tek şeyin gözlerim olduğundan emin oldum. Oradaki vahşeti, yarattığı katilin saf, soğuk niyetini okumasını istedim.

"Belcantes'in kılına dokunursan, işini bitirir ve seni kafandan vururum, beni anlıyor musun?" Yavaşça ve net bir şekilde söyledim. "Unutuyorsun sevgili baba, bütün iskeletlerinin nerede gömülü olduğunu biliyorum. Onları oraya ben koydum."

"Karşılıklı garantili imha," diye fısıldadı, kanlı eli benimkini kalın boynundan çıkarmak için çabalıyordu.

"Öyle olsun o zaman," diye hırladım. "Benim için gelersen, bu benim sonum anlamına gelse bile seni bitiririm. Benden her şeyimi aldın Bryant. Kaybedecek bir şeyim kalmadı ve bu çok tehlikeli bir şey."

Bryant bütün gece boyunca ilk kez bir an için kararsız göründü, sözlerimin doğruluğunu hesaplamaya çalışırken gözleri omzumun üzerinden sola kaydı. Kabul etmese bile, hayatındaki tüm insanlar arasında onu yok edebilecek en yetenekli kişinin ben olduğumu biliyordu.

Canavar yaratan insanların sorunu buydu. Yaratıcılarına sırt çevirmeleri an meselesiydi.

Onu bir ayna görüntüsü gibi karşımda görmek, beni onun umursamazlığından daha derinden ürperten ve aramızdaki şiddetten daha fazla dehşete düşüren bir şeydi. Birdenbire, aynadan geleceğime baktığımdan, kara kalpli ve sadece bencil niyetleri olan, açgözlülük, güç ve intikam duygusuyla yozlaşmış kötü bir adam gördüğümden emin oldum.

O zamanlar Bryant'a bakmak ne kadar boş görünüyordu, sevgi yerine korkudan ona saygı duyan büyük bir aileye sahip yaşlı bir adam. Bırakın sevgilerini ve güvenlerini, ona isteyerek beş kuruş bile vermeyen bir aile.

Bu bana Bianca'nın şiddet yerine zarafeti seçmekle ilgili sözünü hatırlattı.

Bununla, Bryant'la ve onunla ilgili her şeyle işim bittiğinde onu fırlatıp attım. Ellerimi temizlemek için cebimden Eamon McTiernan'ın eski ipek mendilini çıkardım ve onun tökezleyerek ayağa kalkışını, sonra da yere sertçe düşüşünü, nefesinin ciğerlerinden ıslak bir şekilde çıkışını izledim.

Sağımda, hâlâ yerde yüzüstü yatan Carter kıpırdanmaya başladı.

Bir an için ona, az önce benden intikam almaya çalışan, haksızlık ettiğim kardeşime baktım ve çok ama çok uzun zamandır verdiğim ilk lütufkar kararı verdim.

Neyse ki göğsümün üst kısmındaki kurşun yarası yüzeyseldi, çünkü Carter'ı itfaiyeci omzumda taşımak için eğildiğimde çok ağırdı.

"Sakin buna cüret etme," diye buyurdu Bryant, sanki kendi kanından oluşan bir havuzun üzerinde yere değil de bir tahtın üzerine uzanmış gibi.

"İyi bir cesarete asla karşı koyamam," dedim ona acıyla gerilmiş bir sırtışıla.

İçimdeki her şeyi kullanarak doğruldum ve arkamdan hırlarken tanıdığım tek babadan dikkatlice uzaklaştım. Bir zamanlar Carter'ı kaçırdığım için beni vurmaktan ya da sonsuza dek kaybetmekten daha çok üzüldüğünü bilmek canımı yakmış olabilirdi ama şimdi bunun getirdiği tek üzüntü gerçektir.

O kadar uzun süre şiddetle karşılık vermiştim ki sevgi dilini unutmuştum. Bianca'yı ve potansiyel olarak Brandon'ı kaybedince belki de yeniden öğrenmek için çok yaşlı olmadığımı anladım. Belki de içimde denemek istemeyecek kadar ölü değildim.

İkinci Bölüm

Tiernan

Lion Court'un büyük, ağır kapılarını açmak çok **zor** oldu. Carter yolculuk sırasında uyanmıştı. Kendinden geçtiği sırada olanlarla ilgili üstünkörü bir açıklamayı kabul etmişti. Pek şaşırmış görünmüyordu, bu da Morelli'nin ahlakı için çok şey ifade ediyordu. Sonra Londra'daki gizemli işverenlerinden bir telefon almaya gitti. Bilimsel bir araştırmacının telefonunda neden üst düzey şifrelemeye ihtiyaç duyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu... ve bilmek de istemiyordum. Morelli ailesinin Carter'ın aşırı zeki sorunları olmadan da uğraşacak yeterince sorunu vardı.

Meşguldü, ki bu benim için sorun değildi. Sorulara cevap verecek ya da onu cevap vermeye zorlayacak şekilde soracak havada değildim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı ama içmeyecektim. Grace'i zehirli bir içki ve uyuşturucu kokteyli yüzünden kaybettiğimden beri her ikisinden de uzak duruyordum. Ama lanet olsun, omzumdaki ısrarlı, zonklayan ağrı için onları kullanabilirdim.

Bunun yerine, kardeşimi yağmur altında ıslak merdivenlerden çıkarıp, anneannem ve dedemden beri görmediği mabedime götürdüm. Tüm kardeşlerim arasında, mal varlıklarını bana bırakmışlardı. Bu bazı insanları şaşırtmıştı ama Zelda ve Eamon McTiernan her zaman kırık dökük eserlerin ve yasaklı sanat eserlerinin koleksiyoncusu olmuşlardı. Kullanılmayan ve istenmeyen şeylerde diğer insanların genellikle gözden kaçırdığı şeyleri görürlerdi.

Bende bir şey görmüşlerdi. Ne olduğunu bilmiyordum ama küçük bir parçam Bianca'nın da görüp görmediğini merak ediyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldığı anda Walcott mutfağa giden koridorun ağzında belirdi. Bana şöyle bir baktı, topuklarının üzerinde döndü ve koridorda kayboldu, giderken de Henrik'e seslendi.

Carter bir bayılma koltuğuna gitti ve üzerine düştü.

Ezra merdivenlerin başında belirdiğinde onu görmezden geldim. Beyaz gömleğime bulaşan kanı fark etti ve hemen bir silah çıkardı.

"Tanrım," diye mırıldandı Carter.

Ezra'nın karanlık bakışları benimkilere yöneldiğinde, kanlı ellerimi yorgun bir şekilde kaldırdım ve imzaladım.

İşler planlandığı gibi gitmedi.

Kaşları alnında çizgiler oluşturdu. Silahını dikkatlice kılıfına soktu ve "Yok artık" diye imzaladı.

"Bianca nerede?" Henrik, elinde bir ilk yardım çantasıyla Walcott'un arkasından fuayeye girerken sordu.

Önce onu sorması beni rahatsız etmeliydi. O benim çalışanımdı. Arkadaşımdı. Benim... ailem. Ve belki de dört saat önce kızdırabilirdi. Şimdi ise sadece perili bir evdeki bir bağırış gibi boş göğsümde donuk bir yankı yaratıyor.

Ben daha cevap veremedi Walcott bir sandalyeyi sürükleyerek yanıma getirdi ve beni hiç de nazik olmayan bir şekilde üzerine itti. "Bana aptal planını gerçekleştirmediğini söyle."

Henrik yarama bakmak için eğilirken, "İyi bir plandı," diye karşı çıktım. Carter kadife koltuğa yaslanmış, sıkılmış görünüyordu. "Bryant her şeyi mahvedene kadar."

Walcott, "Sana bunu yapmanın bir yolunu buluyor," diye onayladı ama benekli yüzü endişeyle buruşmuştu. "Ne oldu, T?"

O kadar derin bir iç çektim ki yaram fena halde acıdı. "Sıçıp batırdım."

Henrik sıırıslık olmuş ceketimi ve düğmeli bluzumu kesmeye başlarken Walcott, "Kabullenmek savaşın yarısıdır," diye takıldı.

Vücudum.

"Bu sefer değil." Başımı lanet olası rahatsız Queen Anne koltuğunun antika koltuk başlığına yasladım ve gözlerimi kapattım. "Bianca gitti."

"Nereye?" Henrik sordu.

"I..." Göz kapaklarımı ne kadar sıkarsam sıkayım, Bianca'nın şok olmuş, kırılmış yüz ifadesi zihnime kazındı. "Bilmiyorum." Adını imzaladım. "Ezra?"

Gözlerimi açmadan, ağır yürüyüşünden Ezra'nın Bianca'nın tam olarak nereye kaçtığını bulmak için odadan çıktığını anlayabiliyordum. Henrik teknoloji sihirbazıydı ama Ezra onu bulacaktı.

Yapmak zorundaydı.

"Ne yaptın sen?" Walcott daha önce bana karşı hiç kullanmadığı bir ses tonuyla sordu.

Beni hayal kırıklığına uğrattı.

Canım yanıyordu ama o da bu lanet kulübe katılabilirdi. Kimse bu gecenin kâbusu yüzünden benim kadar iç organlarını çıkaramazdı.

"O lanetli resme gittim ve onu kestim," diye açıkladım, anahtarı pantolonumun cebinden çıkarırken yüzümü buruşturarak.

Henrik, "Kımıldama," diye mırıldandı ve yaranın ne kadar kötü olduğunu ölçmek için çıplak gövdemden aşağı su döktü.

"Bu anahtarın açtığı şeyi ve Lane'in gizli iradesini bulacağız." Bu sözler zafer dolu olmalıydı. Uzun zamandır tam olarak bunun için çalışıyordum... Bianca'nın Morelli olduğumu öğrenmesi bile, sırf Lane Constantine'in çocuğu olduğu için ondan nefret ettiğim o ilk günlerde kulağa acınacak kadar hoş gelmişti. Yüzündeki o kalp kırıklığı ifadesi beni çok mutlu ederdi. Onu sığ, duygusuz insanların plastik heykelcikleriyle dolu o kalabalık balo salonuna Lane'in piçi olarak tanıtır, onun ve Caroline'ın aşağılanması hasta bir piç gibi izlerdim.

Ve buna bayılırdım.

Belki de senin için çok geçtir, diye fısıldadı kafamın arkasında Bryant'ın sesine benzeyen bir ses. Sen bir

Canavar. Ve canavarların kalbi olmaz.

Ama ben bir erkek, bir çocuk olarak doğmuştum. Bryant'ın dikkatini çekemeyecek kadar küçük olduğum ve Leo'nun diğer kardeşlerimize yaptığı gibi beni de koruduğu on ikinci yaş gününden önceki çocukluğuma ait mutlu günleri hâlâ belli belirsiz hatırlıyordum. Erkek ve kız kardeşlerimin beni sevdiği ve annemin henüz içkiye başlamadığı zamanlar. Bianca ve Brando onları ortaya çıkarmak için gelene kadar ruhumun nadasa bırakılmış toprağında yarı unutulmuş emanetler gibi yatıyorlardı.

Ve şimdi bir zamanlar sevgi ve bağlılığa sahip olduğumu bildiğim için, bu şeylere tekrar sahip olabileceğime dair inatçı bir umut beslemekten kendimi alamıyordum.

Henrik bir çift tıbbi penseyle kurşunu kasımdan çıkarırken omzuma keskin bir acı saplandı. Ona sitemle baktığımda, sanki acıyı hak etmişim gibi sadece bir kaşını kaldırdı.

Buna itiraz edemem.

"Bianca benim bir Morelli olduğumu öğrendi," dedim neredeyse kendi kendime, lekeli elimdeki zararsız anahtara bakarak.

"Bryant'ın ortaya çıktığını söylediğinde anlamıştım. Ona gerçeği söylemekten zevk aldığından hiç şüphem yok," diye acı acı mırıldandı Walcott.

"Aptal küçük şey ilk başta beni ondan korumaya çalıştı." Acı kahkahamın tadı dilimde buruklaştı. "Düşünebiliyor musunuz? Bryant Morelli'ye karşı kuş tüyü elbiseli bir kız."

"Evet, bunu yaptığını görebiliyorum," diye mırıldandı Henrik usulca, mermiyi etimden çekip metal bir tabağın içine bırakırken. Bu bizden birinden mermi aldığı ne ilk ne de son seferdi. "Bu kızda bir aslanın kalbi var."

"Doğru," diye mırıldandı Carter.

Henrik beni fuayede dikmeye başlarken irkilmemeye çalışarak ona soğuk bir bakış attım. "Geri bildiriminiz için teşekkürler."

Bana bakarak içini çekti, şakağı ve çenesi morarmaya başlamıştı bile. "Lanet olası babamla kavga etmek için gelmedim. I

sana yardım etmek için geldi. Bilirsin, kardeşin olarak. Yoksa hâlâ kardeşin yokmuş gibi mi davranıyorsun?"

Sikeyim.

Tamam, bu hedefi vurdu.

Ama bu iğneleme karşısında gözümü bile kırpmadım. "Üvey kardeş," diye izin verdim çünkü bunu ilk itiraf eden kişi olmak beni koruyordu. "Ve kemerle olanlar için beni hiç affetmiş değilsin."

"Kime göre?" diye tersledi. "Benimle yıllardır konuşmuyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yüzüme silah dayadığın bu geceye göre."

"Sen her zaman çok dramatiktin," diye karşı çıktı, sanki yine annemin bahçesinde birbirini aşağılayan iki çocukmuşuz gibi. "Bu gece neden orada olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Oldukça açık görünüyordu," dedim kuru bir sesle, sonra Henrik son dikişi gererken tısladım.

Carter yarama baktı. "Nasıl hissediyorsun?" "Bir tahmin."

Yüzünü buruşturdu, garip bir tepkiydi. "Silah sesleri şeytanın ta kendisidir."

Omuz silkmeye çalıştım ama bu hareket çok acı vericiydi, bu yüzden sadece bir elimi kaldırdım ve kucağıma düşmesine izin verdim. "Peki sen bunu nereden biliyorsun? Hayır, cevap verme zahmetine girme. Zaten boğazına kadar sırlara battığını biliyorum."

Carter gözlerini kırptırdı, sonra derin bir nefes verdi ve Tanrı'dan sabır diliyormuş gibi tavana baktı. "Ve insanlar neden hepinizi İngiltere için terk ettiğimi merak ediyor."

"Hiç merak etmedim," dedim çünkü Oxford'a kabul edilip göletin öbür tarafına taşındığında hissettiğim o derin rahatlama duygusunu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Carter Morelli'lerin en zeki ve en nazik olanıydı. Ona yaptıklarına rağmen, namuslu bir vatandaşa dönüşmüştü, tüm Morellilerin gurur duyabileceği bir adamdı çünkü o hepimizden çok daha iyiydi.

"Bu senin sorunun Tiernan." Ellerini arkasına kilitleyerek olabildiğince öne eğildi, yüzü benimkine çok benziyordu, açık ve dürüst. "Yıllardır babamın silahı oldun -büyük, kötü, korkutucu Morelli- ama her zaman kolayca hizaya geliyorsun."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Alay ettim, kızgınlık karnımda çalkalanıyordu.

Hayatı boyunca tüm aile tarafından şımartılmıştı. Yıllar önce ona atmak zorunda kaldığım dayak dışında, bu yumuşak elli adam yirmi sekiz yıl boyunca ne gibi sıkıntılar yaşamıştı? O altın çocuktı, büyük işler başaracak biriydi. En azından ben Carter hakkında hep böyle düşünmüştüm. Her zaman Bishop's Landing'den kurtulduğu için şanslı olduğuna inanmıştım ama artık o kadar emin değildim. Ağzının etrafına kazınmış gerginlik çizgileriyle geri dönmüştü, koyu renk gözlerinin yanında yorgun çizgiler yayılmıştı. Gizemli telefonları kabul ediyordu ve Bryant Morelli gibi tehlikeli bir adamla takılmaktan çekinmiyordu. Küçük kardeşimin son on yılda neyin peşinde olduğunu gerçekten kim bilebilirdi ki? Yaşadığım travmaların çoğu cildimdeki çirkin yara izleriyle temsil ediliyordu, ama kaç tanesinin asla yüzeye çıkmayacağını biliyordum ve Carter'ın tanıdığım çocukluğundan beri bunlardan payına düşeni aldığından şüphem yoktu.

"Hayır ama babamın altından kalkmak için çok mücadele ettiğini sanmıyorum," dedi, çenesinin açısı çocukluğundan çok tanıdıktı, istediğini elde edene kadar topuklarını kazardı.

İçimde bir şey bu anıyı hatırlayınca acıdı ve güneş ışığını arayan bir çiçek gibi ona doğru uzandı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Carter işlerini bitirip yanımda duran Walcott ve Henrik'e baktı, o gece olanlarla ilgili soruları ve şüpheleri olsa da sessiz desteklerini sunuyorlardı.

Bu adamlar benim ailemdi. Her lanet gün mücadelelerinin üstesinden gelen bu adamlar bana ilham verebilirdi.

Aynı.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." Carter uzun bacaklarını bayılma koltuğunda yeniden düzenledi. Pek rahat görünmüyordu. "Bianca ve Brandon Belcante'yi Constantine'leri utandırmak ve babamı etkilemek için kullandın."

Bunu çoğunlukla onu etkilemek için yaptığımı söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Carter ve diğer kardeşlerimi Bryant'ın manipölasyonları yüzünden kaybetmiştim. Uzun zamandır hiçbir şey onların sevgisi ve kabulü kadar önemli olmamıştı.

Şimdi, önemsiz insanların fikirlerine bu kadar önem verdiğim için kendimi gülünç hissediyordum. Aynı kanı paylaşmak bize aynı saç rengini vermiş olabilirdi ama aynı kalbi vermiyordu.

"Şimdi de babam yüzünden onları kaybettin," diye devam etti Carter, kara gözlerinde sinsi bir bakış vardı. "Onun yüzünden yeterince kaybetmedin mi?"

"Beni göğsümden vuran adam için çalışmaya geri döneceğimi mi sanıyorsun?" Kuru bir şekilde sordum.

Omuz silkti. "Yüzünü kemerle yaran adam için çalışmaya gittin."

"O zamanlar lanet olası bir çocuktum," diye tersledim, sözlerinin ne kadar keskin olduğunu gösterdiğim için kendime hemen kızdım.

"Kesinlikle," dedi muzaffer bir edayla. "Sen lanet olası bir çocuktun, Tiernan. Ben de öyleydim. Evet, senden nefret ederdim. Sen benim en iyi arkadaşımydın ve sonra beni kemerle dövdün. Bunu sana Bryant'ın yaptırmış olması ya da aynı anda hem seni yaralayıp hem de ömür boyu damgalamış olması benim için önemli değildi. Ben daha çocuktum." Tekrar omuz silkti ama yüz ifadesi bir cenazeye gidenler kadar kasvetliydi. "Senin de acı çektiğini görecektim kadar kafamı kışkırmadan çıkaramadım. Bu daha sonra oldu."

Ona baktım ve kan kaybından dolayı biraz sersemleyip sersemlemediğimi ya da onu gerçekten doğru duyup duymadığımı merak ettim.

"Aramızın açılmasına babam sebep oldu, Tiernan. Bunu bilerek yaptı. Yakın olmamıza dayanamadı ve bizi nasıl

ayıracağını biliyordu. İkimiz için de planları vardı ve kardeşliğin bunun önüne geçmesini istemiyordu." Carter

dedi, her kelimesi güçlüydü, yurtdışından almış olması gereken bir İngiliz keskinliğiyle mükemmel bir şekilde telaffuz ediliyordu. "Bunun devam etmesine izin vermeye niyetim yok. Harekete geçirdiğin şeyi duydum. Onun ne yapmayı planladığını duydum. Ve bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Eğer buraya bana yardım etmek için geldiyse, bir saat önce neden onun yanında olup yüzüme lanet bir silah salladığını bana açıklayabilir misin?"

Carter Henrik ve Walcott'a baktı, dudakları sımsıkı kenetlenmişti. "Bu Morelli'nin işi."

Ne Henrik ne de Walcott bir santim bile kıpırdamadı.

"Ben bir Morelli değilim," dedim hayatım boyunca ilk kez. Kelimeleri dile getirmenin onlara fazladan bir gerçeklik, geri döndürülemez bir güç katacağından çok endişelenmişim. Bunun yerine, yıllardır içimde sakladığım zehri boşaltmak için açılmış bir kapak gibiydiler.

Ben bir Morelli değildim.

Ben bir McTiernan'dım. Beyefendilerin başı. Bianca ve Brandon Belcante'nin vasisi.

"Ben bir Morelli değilim," dedim yine karanlık bir zevkle. "Ve bu adamlar benim için senin ve benim birbirimize olduğumuzdan daha iyi kardeşler. Bu yüzden kalacaklar."

Uzun bir süre beni düşündü. "Düşündüğümünden daha farklısın."

"Beni tanıımıyorsun, o yüzden bu şaşırtıcı değil. Ve eğer bu ayrıcalığı istiyorsan Carter, bana gerçeği söyle. Bryant'la gerçekten ne yapıyordun?"

Yüz hatlarında bir çatlak oluştu, yanağını kesen ve onu aniden genç ve kalbi kırık gösteren yüz buruşturmaya benzer bir şey. Yere baktı, saçları yüzüne dökülürken sonunda mırıldandı: "Çok uzun süre uzak kaldım. Uzun yıllar boyunca aramızdaki şeylerin iltihaplanmasına izin verdim. Ailemi geri istiyorum. Kardeşimi geri istiyorum. Buraya seninle aramı düzeltmeye çalışmak için geldim. Onun kıldıklarını onarmak için."

İç çekti, sonra benimkine çok benzeyen yüzündeki Morelli gözleriyle bana baktı ve "Bryant'a eve dönmek istediğimi söylediğimde bana ailedeki yerimi yeniden kazanmam gerektiğini söyledi" dedi. Acı bir gülümseme. "Bana sevgili oğlu Tiernan'ın arkasından iş çevirdiğini ve yeni bir sağ kola ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de sırf yüzleşmede orada olabilmek için ona yardım edeceğimi düşünerek onu kandırdım."

Kendime bunun önemli olmadığını söyledim ama Bryant'ın beni umursamadan bir kenara atma becerisi, etimdeki kurşun deliğinden daha acı verici bir şekilde içimi yaktı.

"Sana ya da kıza zarar vermek gibi bir niyetim yoktu," diye devam etti Carter, bir kez daha iyi doğmuş bir adamın mağrur oğlu gibi başını kaldırarak. "Ama bir köprü kurmanın en iyi yolunun yumruğunu değil, elini uzatmak olduğunu tecrübeyle öğrendim. Bryant seni yıllardır kullanıyor. Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Bianca'yı düşünürken, "Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut," diye mırıldandım.

Tanrım, ondan nefret etmiştim. Daha onu görmeden, o ve Brando nefret ettiğim her şeyin sembolü haline gelmişti. Ve sonra, Bumfuck, Teksas'taki o köhne küçük evin kapısını açtığı andan itibaren, ondan Caroline ve Bryant da dahil olmak üzere tek bir kişiye duyduğumdan daha büyük bir tutkuyla nefret etmiştim. Sağlıklı güzelliği, doğuştan gelen zarafeti ve kendinden eminliği yarama tuz biber ekmişti. Uysal ve nefret etmesi kolay, genç, atılgan ve en azından aptal birini bekliyordum.

Ama hayır.

Kader Bianca'yı yoluma çıkarmıştı - beni cezalandırmak için değil, beni uyandırmak için.

Düşmanımı yakınımda tutarak...

Düşmedim.

Aşk değil.

Ama onun gibi bir şey. İçimde çok büyük ve çok ağır duran yumuşak ve yabancı bir şey. İçimi yeniden düzenleyen bir şey.

"Kesinlikle," diye onayladı Carter. "Ne düşünürsen düşün, Tiernan, Bishop's Landing'e seni incitmek için gelmedim. İkimiz için de buradayım. Birisi bana bir keresinde iyileşmenin kendi hatalarını kabul etmekle başladığını söylemişti. Seninle bir hata yaptım. Seninle konuşmak için bu kadar beklememeliydim. Senin için burada olmalıydim, şimdi bunu yapmaya çalışıyorum."

"Birdenbire bana yardım etmeye ve kendi babana karşı gelmeye istekli olduğuna inanmam mı gerekiyor?" Rakip kardeşten yalvaran bir müttefike dönüşen bu değişime hâlâ inanmadığım için kayıtsızca sordum.

Carter bir süre bana baktı, bakışları yanağımı ikiye bölen yara izindeydi. "Dadı Haus'a şaka yapmayı ne kadar çok sevdiğimizi hatırlıyor musun? Yanlış hatırlamıyorsam, annemin oyuncak fino köpeğinin ödül mamalarını ona yedirmek senin fikrindi."

Yanımdaki Walcott bir kahkaha sesini öksürükle bastırdı.

Ona sadece kaşlarımı kaldırdım.

"Sen ve Lucian güreşmeyi çok severdiniz," diye üsteledi Carter. "Leo hakemlik yapardı çünkü çok ileri gittiğinizde aranızda girmeye cesaret eden tek kişi oydu. Daphne bizi çizmek istediğinde onun yerine oturacak kadar sabırlı olan tek kişi sendin. Sen ve ben..." İki katlı fuayenin karanlık iç kısmına bakarak dalıp gitti, anılarını araştırırken tamamen sessiz ve hareketsizdi. "Eskiden evi kahkahalarımızla doldururduk. Hepimiz doldururduk. Ve sonra Bryant hepsini bizden aldı."

"Bazı şeyler tamir edilemeyecek kadar bozuktur."

"Ve bazı şeyler iyileşir," diye karşı çıktı, çenesini yaramı gösterecek şekilde bana doğru salladı. "Eskisi gibi olmayabilir ama belki de bunun için daha güçlüdür."

"Denedim," dedim ona soğuk bir şekilde çünkü Bryant'ın beni ayrı tutma ısrarına rağmen ondan af dilediğim, ona ve diğerlerine ulaşmaya çalıştığım her zamanı sayabiliyordum. "Gerçek şu ki, artık sana ihtiyacım yok."

Carter şüpheyle baktı ve Henrik de yalan söylediğimi düşündüğü için yanımda hafifçe kaydı.

Ama gerçek şu ki, Carter'a ihtiyacım yoktu. Düşündüğüm gibi değil.

Eğer yeniden bir tür bağ kurmak isterse, benimle orta yolda buluşmaya istekliyse bunu yapabilirdim. Ama beni önemsemeyen ya da doğru şekilde sevmeyen insanlar için çok çalışmaktan bıkmıştım.

Bryant'la işim bitti.

Konstantinlerin düşüşüyle birlikte onun onayını almak ya da kardeşlerimin sevgisini geri kazanmak için.

Beni içkisi ve hapları gibi seven annemle bile, bir çocuk olarak değil bir koltuk değneği olarak.

"O halde neye ihtiyacınız var?" Carter ses tonunda gerçek bir merakla sordu.

"Tiernanny," diye bağırdı küçük bir ses kıvrımlı mermer merdivenin tepesinden.

Brando merdivenlerden inerken bana sırtıttı, bir elinde Hulk heykelciği vardı ve Picasso da peşinden koşuyordu. Sarı bukleleri melek gibi yüzünden geriye doğru uçuşuyordu ve gülümsemesi o kadar parlaktı ki sanki güneşe bakıyormuşum gibi hızla gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Anlık bir körlükle, fuayenin karşısına geçip iyi tarafıma çarpmasına ve belime olabildiğince sıkı sarılmasına izin verdim.

O saç halesine baktım ve Bryant tarafından benden çalınan çocuğu düşündüm. On yedi yaşındaki normal kızlar modaya uygun kıyafetlere ve okul dedikodularına odaklanırken Bianca'nın bu küçük adama hayattaki diğer her şeyden önce nasıl öncelik verdiğini düşündüm.

Ve yaşının gerektirdiklerine rağmen bunu nasıl bu kadar kolay yapabildiğini anladım.

Çünkü bu çocuk ruhumun karanlık dehlizlerine ışık saçan saf bir güneş ışığıydı.

Boğazım kapandı ve nefesim ciğerlerimi terk etmeyi reddetti.

"Seni kim yaraladı?" Brando sordu, Henrik'in omzumdaki yaranın üzerine yerleştirdiği bandajı fark edince yüz ifadesi düştü. Küçük eli oradaki bandın kenarına dokundu. "Bunu neden yaptılar?"

Bana soruş biçiminde canımı yakan bir şey vardı. "Kendine nasıl zarar verdin?" değil, "Sana kim zarar verdi?" Bu, insanların birbirini incitmesi kavramına alışkın bir çocuktı. Onda ve Bianca'da ilk hissettiğim masumiyet, dünyanın en kötüsünü görmedikleri için değil, gördükleri halde umutsuzluk yerine umudu seçtikleri içindi.

Dürtülerimi dizginleyemedenden uzandım ve elini avucumun içine aldım. İrkilmiş görünüyordu ama bu temastan biraz da memnun olmuştu.

"Babam yaptı," dedim ona dürüstçe, bakışlarını yakalayıp benimkilere kilitleyerek. "Adı Bryant ve çok kötü bir adam. Eğer onu görürsen, diğer tarafa koşmanı ve yardım çağırmanı istiyorum, tamam mı?"

Brando kaşlarını şiddetle çattı. Picasso onun yanında kendini dışlanmış hissetti ve tuttuğumuz elleri yalamak için arka ayakları üzerine kalktı.

"Sen de ondan kaçmalısın," diye öğüt verdi bana hüznle. "Anca'yla benim uzun süre babamız olmadı ama biz iyi olduk. şimdi sen, Ez, Henrik ve Wally varsınız."

"Evet," dedim boğazımı tıkayan duyguların arasından. "Evet, dostum. Ben de uzak duracağım. Bu iyi bir tavsiye."

"Anca bana sevmeye değer tek insanların bizi sevenler olduğunu söyledi," diye gururla tekrarladı, sonra fuayeye baktı. "Nerede o?"

Sorusu sessizlikte yankılandı. Ben bir katıldım.

Bir yalancı.

Baştan aşağı kötü bir adam.

Ama ve düşündüm . Yalan için Brando keçe gibi sondan bir önceki günah.

Kalın bir şekilde yutkundum ve çocuğu kollarının arasına almak için hemen öne çıkan Walcott'a baktım.

"Bianca partide arkadaşlarıyla o kadar eğlenceli vakit geçiriyordu ki, ona burada kalmasını ve eğlenmesini söyledim. Hatta içlerinden biri Noel tatili için gitmesini istedi. Onu özleyeceğimizi ama gidip keyfine bakması gerektiğini söyledim. Sen ne dersin?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ben de gidebilir miyim?"

"Hayır dostum, o sadece kız kıza bir gezide. Ama sen, ben ve Beyefendiler kendi Noel tatilimizi yapacağız. Kulağa nasıl geliyor?" Yedi yaşındaki bir çocukla sanki yıllardır onun vasisiymişim gibi pazarlık ettiğim için küçük bir parçam şok olmuş bir halde sordum.

Eski Tiernan, ben Bianca'yı eve sürükleyene kadar onu odasına kilitlerdi, böylece onunla uğraşmak zorunda kalmazdım.

Ama Brando, Grace kendi canına kıymaya sürüklendiğinde kaybettiğim doğmamış çocuğum için bir zamanlar özlem ve yas duyan o küçük parçamı uyandırmıştı. O berrak mavi gözlere baktığımda nefret etmeye değer bir şey göremiyordum.

"Bir ağaç alabilir miyiz?" Brando, Walcott'un kollarında hafifçe zıplayarak sordu. "Annem gerçek bir tane almamıza hiç izin vermedi ve ben bir tane almayı çok istiyorum!"

"Elbette," diye kabul ettim ağzımı çekiştiren isteksiz bir sırıtışla.

Brandon antrede spekülatif bir bakış atarak, "En az üç metre boyunda olmalı," dedi. "Buraya, merdivenlerin arasına ya da oturma odasında şöminenin hemen köşesine koyabiliriz."

"Bu durumda, iki tane alsak iyi olur."

Bana bakakaldı, küçük ağzı mükemmel bir daire şeklinde açıldı.

Göğsümdeki o ağır ve hantal kütle kayarak genişledi ve ciğerlerime baskı yaparak nefes almamı zorlaştırdı. Çünkü çocuk bana bir şey vermişim gibi bakıyordu.

Ona bir hazine sandığı, paha biçilmez ve uzun zamandır hayalini kurduğu bir şey.

"Sadece bir ağaç, evlat," diye uyardım nedense. "Önemli bir şey değil."

"Süslememe yardım eder misin?" diye heyecanla devam etti. "Süsler için paramız yoksa, onları yapmakta gerçekten iyiyim! Sadece biraz buzlu şeker almamız gerekiyor. Merak etmeyin, hepsini yiyeceğim ve sonra çubukları kullanabiliriz!"

Carter bile bunun üzerine kıkırdarak öksürdü.

"Bence bundan daha iyisini yapabiliriz," dedim. "Hazır başlamışken dışarıyı için de süsler ve ışıklar alırız. Kulağa nasıl geliyor?"

Brando bana gülümseyerek, "Çok eğlenceli," diye nefes aldı. "Sen en iyisisin."

Odağını Walcott'a çevirdi, adam Picasso'nun peşinden merdivenlerden çıkarken Noel planları hakkında gevezelik ediyordu. Göğsüm sıkışmış, dilim damağımda onların gidişini izledim.

Ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Morelli Konağı'nın boş ihtişamı ya da her zaman hayalini kurduğum kardeşlerimle olan ilişkilerim karşılıksız kalmadı.

Brandon'ın Lion Court'taki odasında olmasını, kavernöz odaları heyecanlı konuşmalar ve gençlik coşkusuyla doldurmasını istiyordum. Noel'i adamlarımla, Ezra, Walcott ve Henrik'le, hatta belki Şef Patsy ve evde ve arazide çalışan diğer her kim varsa onlarla geçirmek istiyordum.

Bianca'yı bu evde bizimle birlikte istiyordum. Onun boğuk kahkahalarını, nükteli konuşmalarını, konağın kuytu köşelerinde kayıp bir hazine gibi saklanmış yeni bir sanat eseri keşfettiğinde gözlerinde beliren o hülyalı bakışı.

Aşık olabilecek kapasitede değildim. Bu o değildi. Saplantıya daha yakındı.

Bir sanat koleksiyoncusunun en değerli şaheserine duyduğu saygı gibi sahip olmak ve değer vermek için çılgınca bir arzu.

O benimdi ve ona bakmak benim hakkımdı.

Başka kimsenin değil.

Göğsümdeki o his, bir kilidin yerine oturması gibi bir klik sesiyle yerleşti ve birdenbire içim inançla doldu.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki neredeyse ayağımı kaybediyordum, kan kaybından başım hâlâ dönüyordu.

"Tiernan?" Henrik parmaklarını dirseğime dokundurdu, beni sabitlemeye hazırdı.

"Bentley Bentayga'yı getirin. Aston benim kanımla dolu. Ezra Bianca'yı bulur bulmaz onu almaya gitmeye hazır olmak istiyorum."

Ezra sanki ismiyle çağrılmış gibi sol koridorun eşiğinde belirdi ve kaşlarını çatarak ilerledi.

Parmakları daha hareket etmeye başlamadan omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Bu bir sorun olacak, diye imzaladı, çünkü Bianca'yı buldum ve o Constantine Yerleşkesi'nde.

Akkor halindeki öfke sistemime doldu ve bir an için kör oldum.

"Bu nasıl oldu lan?" Çaresiz öfkemi bastırmaya çalışarak alçak sesle homurdandım.

Tilda partideydi. Görünüşe göre Lane'in en iyi arkadaşı Beckett onu yerleşkeye götürmüş. Caroline şimdi eve döndü.

Kendimden nefret ve acı bir pişmanlık dilime dolandı. Oturduğum narin ahşap sandalyeyi kaptığım gibi fırladım. Tatmin edici bir gürültüyle mermer zemine çarptı ve parçalara ayrıldı. Parçalardan biri bir diken gibi avucuma saplandı. Bu bana Bianca'yla tanıştığım ve onun elini kan kırmızısı bir gülün sapına bastırdığım ilk günü hatırlattı.

İçimde taze bir öfke kıvılcımı çaktı.

Yüzümde bir hırıltıyla Carter'a doğru yürüdüm ve gözlerinin genişlemesinden memnun oldum. O tehlikeli bir adamdı ama ben de öyleydim. Bunu unutması onun için iyi olmazdı.

"Tiernan, benim bununla hiçbir ilgim yok," diyordu kulaklarımdaki kan uğultusunun altında.

Tek düşünebildiğim Bianca'ydı, Caroline Constantine'in zalim ellerinde kafese kapatılmış bir güvercin kadar güzel ve saf.

O anda Carter, öfkemden kaçamayacak kadar Bryant'a benziyordu. Öne atılıp boğazını sıktım ve yüzünün kıpkırmızı kesilmesini izledim. Aşına olduğum bir dövüş sanatları hareketiyle elinin yan tarafını boynuma doğru itti. Canım çok yanmıştı ama acıya alışkındım. Tökezleyerek geri çekildim ama onun üzerinde durmaya devam ettim.

"Benimle aranı düzeltmek mi istiyorsun, Carter?" Dudaklarımda iyi hissettiren zalim bir gülümsemeye ona yüklendim. "On sekiz yıl önce sana zorla yaptırdığım bir şey için af dilemekten bıktım. Kendini bana kanıtlama sırası sende. Bianca'yı Constantine'lerden geri almama yardım et. Ve eğer ona zarar verecek bir şey yaparlarsa, onları sonsuza dek yok etmeme yardım edeceksin. Şartlarım bunlar."

"Sen delirmişsin kardeşim," dedi, elini ovuşturarak. yüzünü buruşturarak. "Başından beri teklif ettiğim şey yardımdı." "Anlaştık mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, kanayan elimi ona uzattım.

Kendi eliyle sıkıca kavramadan önce bir süre ona baktı. Onu kabaca öne doğru ittim, böylece sertçe göğsüme çarptı. Acı içimi yaktı ama "Kardeş olmanın kandan daha fazlası olduğunu bana kanıtla" dediğimde görebileceği tek şeyin - Morelli'ye hiç yakışmayan- solgun bakışlarım olmasını istedim.

Üçüncü Bölüm

Bianca

ÇOĞU İNSAN tüm hayatını hayallerinin gerçekleşmesini dileyerek geçirdi, ama hiç kimse gerçekleştiğinde ne olacağını merak etmedi. Hedefimize ulaştığımızda ya da sonsuza dek mutlu olduğumuzda. Oraya ulaşmak için yaşadığınız her şeye değdi mi? Uzun sürdü mü?

Düşündüğünüz gibi miydi?

Hayatım boyunca Constantine klanının kalbinde yer almanın hayalini kurmuştum ama gerçek inanılmaz derecede sarsıcıydı.

Kalbim kırılmış, kaybolmuş ve Bishop's Landing'deki mükemmel bakımlı, dönümlerce araziye kaplayan köhne malikânede yalnızdım. Tiernan Morelli'nin güvenimi kırmasından sonra kalbimden geriye kalanlar, küçük kardeşim Brandon'la birlikte Lion Court'ta kalmıştı.

Şimdiye kadar hayatımda bir kez bile ondan ayrı kalmamıştım.

Onsuz sekizinci gündü.

Caroline, avukatlarının Brando'nun ve benim velayetimi kendisine devretmek için çalıştıklarını söyledi, ancak onun acımasız, saatte yüzlerce dolar kazanan avukatları bile Tiernan'la bir uzlaşma sağlayamadı.

Caroline olanlardan neredeyse rahatsız edici bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu ama ben her geçen saat daha da üzülüyordum.

Tiernan'a hayatımdaki en değerli varlığa bakması için nasıl güvenebilirdim? Aylardır orada yaşıyor olmamıza, tüm ev halkının Brandon'ın epilepsisiyle nasıl başa çıkılacağını bilecek kadar uzun süre yaşamış olmasına rağmen, durmadan endişeleniyordum. Caroline'ın bana iğrenç bir alışkanlık olduğunu söylediği tırnaklarımı kanayana kadar koparmaya başlamıştım ama bir türlü duramıyordum.

Beni paniğe kapılmaktan alıkoyan tek şey Walcott'un beni Brando'dan haberdar etmesi ve her gece yatmadan önce küçük kardeşimle telefonda görüşmemdi. Görünüşe göre yalan söyleyip ona son dakika tatilinde olduğumu söylemişler, bu yüzden Tanrı'ya şükür benim için endişelenmiyordu bile. Tekrar birlikte olabilmemiz için her şeyi yoluna koyana kadar onun mutlu ve habersiz kalmasını istiyordum.

Noel hızla yaklaşmasına ve Caroline bana çocukların çoğunun tatil için evde olacağını söylemesine rağmen yerleşke rahatsız edici derecede boştu. Onlarla karşılaşma düşüncesi beni hem heyecanlandırdı hem de midemi bulandırdı.

Fantezilerimde Brandon benimle birlikteydi ve onlar için kim olduğumuzu tam olarak biliyorlardı.

Artık yalnızdım ve Caroline beni tanıştırdığı herkese "aile dostu" olduğumu söyledi. Ülkenin en güzel ve zorlu ailelerinden birinin reisi tarafından kabul edilmekten onur duymalıydım ama onda bir şeyler vardı. Hiçbir şeyin nüfuz edemediği bir soğukluk. Elini sıkıp damarlarındaki kan sıcaklığını hissetmeseydim, onun güzel bir robot olduğuna inanabilirdim.

Benden de aynı davranışı beklediği açıktı.

Devasa yemek masasındaki yüksek arkalı ahşap sandalyeye rahatsız bir şekilde yerleştim. Caroline bana kızı Tinsley'nin eski kıyafetlerinden vermişti ama göğüs ve kalça kısımları çok dardı, tenimi kesiyor ve kendimi mahcup hissetmeme neden oluyordu. Belli ki abartılı kıvrımlarımı Lane'den değil, Aida'nın kanından almıştım.

Çünkü duvarlardaki ve magazin dergilerindeki profesyonel aile fotoğraflarında gördüğüm her Constantine salkım söğüt gibi ve zarifti.

Caroline beyaz şarabından bir yudum alıp kadehin üzerinden bana bakarken, "Kıpırdanmayı kes, Bianca," diye hafifçe uyardı. "Senin gibi genç ve güzel bir kadına hiç yakışmıyor." "Özür dilerim," diye mırıldandım. Odun omurgama saplandı. "Kırılması zor bir alışkanlık."

"Ömür boyu süren kötü alışkanlıkları düzeltmek için yoğun bir çaba gerekecek," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "İşimiz bizim için biçilmiş kaftan."

Genelde nankör bir kadın değildim. Tanrı biliyor ya, on yedi yaşımda şükredecek pek bir şeyim yoktu ama sahip olduklarımın da her nefeste değerini bilirdim. Bu yüzden, düşüncelerimi sinsice takip eden şüpheyi ses vermemem gerektiğini biliyordum ama hiçbir zaman dürtülerimi kontrol edememiştim.

"İşimiz hangi amaca yönelik?" Kaşığımı bin dolarlık porselenin içindeki parlak kırmızı çorbanın içinde döndürerek sordum. "Yardımanın için çok minnettarım Caroline, ama burada kalırsam benden ne bekliyorsun?"

Beni o şekilde inceledi. Soğukkanlı, neredeyse sürüngenvari bir bakış. Boş boş, poker oynayıp oynamadığını merak ettim çünkü o okunmaz ifadeyle başarılı olması işten bile değildi.

"Sanırım tüm çocuklarımdan beklediğim şeyler bunlar," diye düşündü hafifçe. Elmaslarla dolu uzun, zarif bir parmağının kadehinin kenarında daireler çizmesini izledim. "Edep, iş ahlakı ve başarı belki. Eğer burada kalırsan, Bianca, başarılı olmanı istiyorum. En iyi üniversiteye gitmeni ve kendine bir isim yapmanı istiyorum. Eğer bu aileye bağlıysan, bizim için doğru olanı yapmalısın."

"Tabii ki."

"Ve tabii ki," diye devam etti, "itaat. Her şeyin ötesinde Bianca, senden kurallarımı dinlemeni ve otoriteme kulak vermeni bekliyorum."

İtaat.

Neden bu insanlar için işler hep bu noktaya geliyordu?

Bu kadar paralı ve güçlü insanlar için, biraz alçalmaya dayanabileceklerini düşünürsünüz.

İsteksizliğimin bir kısmı yüz ifademden anlaşılmış olmalıydı ama Caroline güldü. "Çok fazla endişelenme Bianca. Kızım Tinsley korkunç bir asiydi. Beni ondan daha çok etkileyeceğinden hiç şüphem yok."

Kimseyi aşağılamadan buna ne diyeceğimi bilemedim ve soğumakta olan çorbamdan bir yudum aldım.

Hizmetçiler kâselerimizi temizleyip yerine dumanı tüten somon ve sebze tabakları koyana kadar birkaç dakika boyunca yankılanan bir sessizlik içinde yemek yedik.

"Brandon'ın burada benimle yaşamaya geleceğine dair bir şey duydun mu?" Yüzüncü kez sormak için cesaretimi topladım.

Güzel yüzünde bir şeylerin parıltısı - kızgınlık mı? "Evet, bunun üzerinde çalışıyoruz. Ne yazık ki, o korkunç yaralı adam vasilikten vazgeçme fikrini reddediyor, bu yüzden durumu düzeltmek için... başka yollar aramamız gerekiyor."

"Ne gibi?"

Ağzı kapalı bir gülümsemeyle beni şerefliendirdi. "Neden tüm bu yetişkin işlerini bana bırakmıyorsun? Sen okulun ve arkadaşların için endişelen. Elias'la yakın olduğunuzu biliyorum ama size daha az itibarsız akranlarla arkadaşlık kurmanızı tavsiye ederim."

"Elias çok sevimli," diye karşı çıktım, çünkü aynı zamanda onun yeğeniydi.

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Evet, tabii ki. Ama tüm çabalarımın rağmen, hayatında bazı yanlış seçimler yaptı."

"Ne gibi?" Bana cevap verecek gibi görünmeyince kaşlarımı kaldırarak sordum.

"İtaat, Bianca," diye hatırlattı bana. "Skandaldan nefret ederim ve hiç kimsenin, akrabalarımın biri bile olsa, adımızı çamura bulamasına tahammül edemem. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi," diye kabul ettim, ama etli somonu elime aldım, karnımda doğru hissetmediğim bir şeyler çalkalanıyordu.

"Vesayet meselesi dışında bilmem gereken başka bir şey var mı? Belki aileniz size bir miras bırakmıştır?" diye sordu güzel bir gülümsemeyle. "Eğer öyleyse, size miras kalmış olabilecek herhangi bir para için en iyi yatırımları bulmanıza yardımcı olabilirim."

"Hayır, hiçbir şey yoktu," dedim ona, Aida'nın pikabını, neredeyse boş olan 5 numaralı Chanel şişesini ve Lane'in Lion Court'ta ona verdiği eski, çizik Cartier saati düşünerek. "Gerçekten değerli hiçbir şey yok."

Tabii ki, bu gerçekten doğru değildi.

Eğer Tiernan haklıysa, babam aslında Brando ve bana bir yerlerde saklı bir miras bırakmıştı. Anahtarın Tiernan'da olması içimi yakıyordu ama önceliğim Brandon'ı geri almaktı, bilinmeyen, imkânsız bir hazinenin anahtarı değil.

"Baban varlıklı bir adam değil miydi?"

"Ne? Oh." Başımı salladım ve biraz güldüm. "Hayır, değildi."

"Ne iş yapıyormuş?" diye sordu kibarca. Omuz silktim. "İşten işe koştururdu."

Gerçekte Lane'in şirketinin o kadar çok holdingi ve ilgi alanı vardı ki, sadece birini listelemek imkansızdı. Hayatının son dönemlerinde yeşil enerji konusunda tutkuluydu. Beni Teksas kırsalında petrol kulelerinden rüzgar çiftliklerine kadar gezdiren, birinin nasıl yok ettiğini, diğerinin nasıl kullanıldığını gösteren oydu. İçime ektiği bir tutkuydu bu.

"İtalyan mıydı?" Caroline çatal bıçağını düzgünce tabağına yerleştirip elini kaldırırken sordu. Bir saniye sonra bir hizmetçi kirli tabağı fırçalamak için öne atıldı ve bir diğeri de kadehini yeniden doldurmak için öne çıktı.

"Ne olduğundan emin değilim."

"Hmm, şey, bu utanç verici. Birinin nereden geldiğini bilmek güzel."

"Nereden geliyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum. "Bir Constantine ile evlendin, değil mi? Ondan önce kimdin?"

Sorularım aramızdaki havada uyumsuz bir nota gibi çınladı. Caroline sorduğum sorudan garip bir şekilde rahatsız olmuş gibiydi.

Sonunda dudaklarını büzdü ve tekrar kadehinin kenarına halkalar çizmeye başladı. Bu unutulmaz ses, büyük resmi yemek odasındaki tek sestti.

"Hiç kimse, gerçekten," diye mırıldandı o kadar yumuşak bir sesle ki, hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Sonra inançla, "Ben bir Roosevelt'tim. Prestijli bir aileden gelen bir kadın. Seni bulduğum için minnettar olmalısın Bianca. Sana hayal bile edemeyeceğin fırsatlar sunabilirim."

Ona hayal ettiğim tek şeyin Brandon için güvenli, mutlu bir yuva ve epilepsi nöbetlerini sonsuza dek durdurabilecek bir ameliyat olduğunu söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunun basitliğini anlayacağını düşünmedim.

"Aileyi çok merak ediyorum," diye kalbim boğazımda cüret ettim. Bu konuda baskı yaparak tehlikeli bir bölgeye giriyordum ama kediye öldürecek kadar merak ediyordum. "Lane'le nasıl tanıştınız?"

Dudaklarından irkilmiş bir kahkaha fırladı, sonra dudaklarını kapatıp eliyle mükemmel boyalı ağzını kapattı. "Aptalca bir hikaye, gerçekten."

"Duymak isterim."

Omzumun üzerinden geçmişe baktı, yumuşak bir gülümseme dudaklarının kenarını kıvırıyordu. "Üniversitedeydim. İyi bir evlilik yapmam gerektiğini biliyordum. O günlerde bir sosyete kadınının rolü buydu. Diplomaya gerek yoktu ama ben ısrar ettim. Ailem buna izin verdi çünkü muhtemelen bir Ivy League okulunda zengin ve iyi bağlantıları olan biriyle tanışacağımı biliyorlardı." Uzun bakımlı tırnaklarını kadehe vurdu, sanki geçmişten sahnelerle aydınlatılmış kristal bir küreymiş gibi kadehin içine baktı. "Tamamen yeni bir dünyaydı. Yeni fikirler. Yeni insanlar."

"Lane gibi insanlar." Annem Lane'i her şeyi sevdiği kadar sevmişken onların aşk hikayesini desteklediğim için bir an utanç duyarak her kelimeye takıldım. Kendimi sadakatsiz hissediyordum ama babamın "gerçek" ailesine ömür boyu duyduğum aşkı ve daha fazlasını öğrenmek için duyduğum çaresizliği de üzerimden atamıyordum.

Gülümsemesi kansızdı, hüzünlü bir eğriydi. "Kampüsün altın çocuğuydu. Yakışıklı. İyi bir aile. Çaba göstermeden iyi notlar alırdı. Her partinin neşesiydi. Bana olan ilgisinden çok etkilenmiştim. Gururum okşandı."

Hatırladığımdan daha genç ama aynı derecede canlı, aynı derecede güçlü olan babamı düşünerek dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamadım. İnsanları akın akın kendisine çeken, elle tutulur bir çekim gücüne sahipti. "Onunla nasıl tanıştınız? İlk görüşte aşk mıydı?"

"Tam olarak değil." Yavaşça konuştu, kelimeler pekmez gibi masaya dökülüyordu. Genelde hayatıyla ilgili içgörülerini paylaşmadığını hissediyordum ve nedenini merak ediyordum. "Bir arkadaşımın arkadaşıydı. Aslında çok iyi arkadaşlardı. Şimdi kimse hayal bile edemez ama ben oradaydım. O ve Bryant ayrılmazlardı."

"Aman Tanrım," dedim babamla Bryant arasındaki rekabet gözümde canlanırken. Böylesine şiddetli bir nefretin bir zamanlar dostluk olarak başlamış olması tuhaf bir anlam ifade ediyordu.

"Aşk," dedim şaşkınlıkla. Güç ya da para için kavga ettiklerini sanıyordum. Orta yaşlı erkekler olarak savaştıkları şeylerin aynısı. Aşkın bununla ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Caroline aralarına girmediyse tabii. İki arkadaşın arasına ilk kez bir kadın girmiyordu.

Hafifçe omuz silktili, omuzlarını dikleştirmeden ve bana soğuk bir bakış fırlatmadan önce bir saniyeliğine genç ve savunmasız görünüyordu. "Hepimiz seçimlerimizi yaparız, Bianca. Ben kendiminkini yaptım. Lane de kendi seçimini yaptı."

İçten içe irkildim. Annemin onların sayfaları arasına girdiğini bilmek çok garip bir duyguydu.

hikaye. Lane'in yalanlarının ve Caroline'ın bilinmeyen aşılanmasının bir ürünüydüm. Bu durum ona karşı şefkatli hissetmeme neden oldu, sanki babam onun sevgisini elinden aldığı için ben de ona borçluymuşum gibi.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedim ona, sözlerinden gerçekten etkilenmişim.

"Bunu bana hiç söylemedin anne."

İkimiz de irkilerek yemek odasına sessizce giren ve eski bir dede saatinin gölgesinde yarı gizlenmiş olan adamı görmek için döndük. Yine de ışığa doğru adım attığında kim olduğunu anlamıştım.

Winston Constantine'i tanımamak mümkün değildi.

Dergilerde ve gazetelerde yer aldı, ailenin en ünlüsüydü çünkü şirketleri Halcyon'un başındaydı.

Kalın sarı saçlar kare bir alından geriye doğru itilmiş, annesiyle aynı soğuk mavi gözler, Lane'inkinden birkaç ton daha açık. Benimkinden daha açık. Hiç kuşkusuz ısmarlama bir takım elbisenin içinde, bileğindeki pırlanta parlaklığındaki saatiyle Winston, Bishop's Landing'in mavi kanından biriydi. Lane'den çok Caroline'a benziyordu ama gözlerinin ve ağzının şeklinden ortak babamızı görebiliyordum.

Bunca yıl sonra benimle aynı odadaydı.

Nefesim bedenimi terk etti ve ciğerlerim dükkânı kapattı.

Caroline sakince, "Winston," dedi.

Yanaklarındaki hafif kızarıklık utandığını gösteriyordu. Genelde çok duygusal bir kadın olmadığını hissediyordum. "Davet edilmeden akşam yemeği saatinde seni buraya getiren nedir?"

Oğlunun akşam yemeği için davetiye istemesi biraz resmi bir davranıştı, ama Winston bu sorudan etkilenmemişti. Yalnızca bu uzamın değil, zamanın da sahibiymiş gibi ilerledi. Sanki fiziğin ve sınırların onun büyüklüğü üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi.

"Seninle önemli bir şey konuşmaya geldim." Onunla konuşuyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Belli ki aynı amansız ifadeyi annesinden miras almıştı. "Kızdan kurtul ve benimle ofiste buluş."

"Winston," dedi Winston topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce. "Seni sevgili bir aile dostumuzla tanıştırmak istiyorum, Bianca." Winston tekrar ona döndü, ama annesi, "Bianca Belcante," diyene kadar bakışları daralmadı.

"Burada zamanım kısıtlı," dedi kayıtsızca, ama odadan çıkmadan önce kurnaz gözlerle beni inceledi.

Peka

la.

Evet

Üvey kardeşlerimden biriyle ilk tanışmam tam olarak bir Hallmark reklamı değildi.

Şefkatli bir an beklemek benim için aptalca ve safçaydı, yine de omurgamdan aşağı kayan ve beni ürperten hayal kırıklığı damlasını atamadım.

Caroline, muhtemelen benim paltolarımdan daha pahalı olan bir peçeteyle ağzını sildikten sonra beni kayıtsızca başından savdı ve koltuğundan kayarak koridordaki ofisine doğru ilerledi.

Büyük odadaki masada otururken sessizliğin üzerime çöktüğünü hissettim. Brandon'la hayat nadiren huzurluydu ve onun sürekli gevezeliğini, yedi yaşındaki bir çocuğun üretebileceği enerji uğultusunu özlemiştim. Walcott ya da Henrik'in telefonu açıp bana merhamet ederek onunla konuşmama izin vereceğini umarak Lion Court'u tekrar aramaya karar verdim.

Koridora girip odama çıkan büyük merdivene doğru ilerlerken çıplak ayaklarım pelüş halının üzerinde sessizdi. Yol beni Caroline'ın ofisine götürmedi ama merakım beni kapalı kapıya doğru itti.

Artık kimseye güvenmiyordum.

Babam bizi hiçbir şaysız

bıraktıktan sonra.

Tiernan bizi kendi kötü planları için kullanmaya çalıştıktan sonra olmaz.

Bu yüzden, uzun zaman önce babam bir kez güvenmiş olsa bile Caroline'e körü körüne güvenmeme imkân yoktu. Belli ki o da Aida'ya aşık olup yoldan çıktıysa Caroline'e olan güvenini kaybetmişti.

Kapıdan bir adım ötede durdum ve daha yakına eğildim, böylece bakmayı akıl ederlerse kapı çerçevesinin altındaki gölgemi göremeyeceklerdi.

"İşte bu yüzden kıza iyi davranman çok önemli, Winston." Caroline'ın sesi kapıdan boğuk geliyordu, bu yüzden sözcükleri seçebilmek için kendimi zorlamam gerekti. "Mesajımı dinleseydin nasıl davranman gerektiğini bilirdin."

"Yetişemedim."

"İşle, umarım."

Winston, "İlle de bilmek istiyorsan, Ash'le," diye sertçe karşılık verdi. "Ve ben senin hayırseverlik davan için hiçbir şey olmak zorunda değilim. Bana kalırsa, bu senin pisliğin ve bunu temizlemekten seni sorumlu tutuyorum."

Sert ayak sesleri kapıda yankılandı ve kalbim boğazımda atarak, neredeyse beni boğarak kaçtı.

Caroline'ın pisliğinden bahsederken beni mi kastediyordu?

Neden beni yanına almak zorunda hissetti ki? Lane'in gayrimeşru çocuğu olduğumu bildiği için olamazdı. Bir azizin bile ölen kocasının piçini büyütmek isteyeceğini sanmıyordum ve Caroline bana bağışlayıcı bir tip gibi gelmedi.

Peki neden?

Merdivenleri aceleyle çıkarken içimde bir huzursuzluk dalgası dolaştı.

Tencereden ateşe atlamış gibiydim ve alevlerden nasıl kaçacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dördüncü Bölüm

Bianca

Yerleşkedeki yatak odam Lion Court'takinden farklı değildi. Soluk altın renginde duvar kâğıtları ve kıvrımlı süslemeleri, mavi kapitone yatak başlığı ve dört direğin her birinden bağlanan ipek perdeleriyle süslü bir yataktı. Bir prensesin yatak odasıydı, hayatımın çoğunda olduğum gibi bir fakirin değil.

Hoşuma gitmedi.

Aslında Constantine Yerleşkesi'ni hiç sevmemiştim. Çok bakımlı, çok temiz ve mükemmel bir şekilde dekore edilmişti. Tiernan'ın gotik malikanesinin yaratıcı, atmosferik kaosunu Caroline'ın düğün pastası süslemeli evinin sade mükemmelliğine tercih ettim.

Yemekten sonra odanın kapısını açıp karanlık içeriye adım attığımda hava soğuktu. Juliette balkonuna açılan Fransız kapılarını açık bıraktığımı hatırlamıyordum ama onlara doğru yürüdüm, kızarmış tenimin üzerindeki soğuk, canlandırıcı hava için minnettardım. Kendimi bu kadar rahatsız hissetmeye, yanlış bir adım atmaktan bu kadar endişe duymaya alışık değildim. Caroline'la ilgili bir şey onun kurallarına uyulmasını gerektiriyordu ama ben sanki bana bir kural kitabı verilmemiş gibi hissediyordum.

Yatağımın kenarına çöktüğümde şakaklarımın arasında bir baş ağrısı zonklamaya başladı. Komodinin üzerindeki Tiffany lambayı yaktım, böylece kalın yorgana yaslanmadan önce oda hafif bir altın ışıltısıyla doldu.

"Ne bekliyordun ki?" Sanki cevaplar ondaymış gibi yatağın üzerindeki gölgelikten sordum. "Gerçek hayat bir peri masalı değil. Bu insanlar bana hiçbir şey borçlu değil ve eğer gerçeği bilselerdi..." "Gerçeği bilselerdi Bianca," diye mırıldandı tanıdık, alçak ve kültürlü bir ses odanın içinden bir yerlerden, "sen ölmüş olacak."

Yataktan fırladım ve odanın karanlık köşelerinde onun varlığını aradım. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki, bana gizlice yaklaştığını duyamayacağımdan korktum. Sanki yardımı olacakmış gibi nefesimi tutmaya çalıştım.

Yine de onu göremedim.

Bir an için dehşete kapıldım ve deliriyor muyum diye düşündüm. Bir daha asla düşünülmemeyi hak etmesine rağmen kendimi Tiernan Morelli'nin varlığından arındıramıyorsam.

Ama sonra uzun yatağın altından güçlü ve serin bir şey bileğime dolandı ve ayağımı altımdan çekti. Çoğunlukla boş olan devasa evde kimsenin duyamayacağı bir çığlıkla yere düştüm. Sırtım pelüş İran halısına öyle bir çarptı ki nefesim vücudumdan fırladı.

Yönümü bulamadan üzerime atladı.

Geceleyin kabus gibi bir canavar gibi yatağın altından sürünerek çıkan Tiernan, vücudunun tüm uzunluğunu benimkine bastırdı, ellerim bileklerimi kelepçeledi ve başımın üzerine bastırdı. Fazla direnemeyecek kadar şok olmuştum ve mücadele etmek aklıma geldiğinde, bedeninin kafesine geri dönülmez bir şekilde yakalanmıştım.

Ve sonra, küçük bir an için, onun ağır formunun benimkini yere çarpması ve bunun içimde bir şeyleri ateşlemesi dışında her şeyi unuttum. Burnuma gelen erkeksi ve baş döndürücü kokusu ve yaralı ama bir o kadar da yakışıklı yüzünün görüntüsü, yaşadığım şoktan çok daha farklı bir şekilde nefesimi kesti.

Başımı biraz yukarı kaldırırsam, tıpkı birkaç gün önce yaptığım gibi o ipe benzeyen yara izini yalayabilirdim.

Bir hafta içinde ne kadar çok şeyin değişebileceği ve nostaljinin ne kadar hızlı büyüyebileceği şok ediciydi.

"Merhaba küçük şey," diye fısıldadı yüzüme bakarken karanlık bir memnuniyetle. "Konuşmamızın zamanı geldi diye düşündüm."

"Brando'yla konuşmak için evi binlerce kez aradım. O zaman benimle konuşabilirdin! Bu konuşmak gibi gelmiyor," diye tersledim, ağırlığını üzerimden atmak için ona karşı kıvrandım, ama Tiernan iki yüz küsur kiloluk ince bilenmiş bir cüsseye sahipti. İstemediği sürece hiçbir yere gitmiyordu.

Kasıklarını kasıklarına daha sert bastırırken kalın kaşları alnını kesiyor, beni sabit tutarken aynı zamanda yarı sert çıkıntısını hissetmemi sağlıyordu. "Eğer konuşmayı atlamak istiyorsan, ikna olabilirim."

"Bırak beni ve defol," dedim çenemi havaya kaldırıp neredeyse onunkiyile çarpışacak şekilde. "Seninle şimdi ya da bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"Peki ya Brando? Kardeşini tekrar görmek istiyorsan benimle konuşman gerekecek."

Üzerimdeki gücünün gerçekliği içime yerleştikçe ağzımdan hava delik deşik bir yara gibi sızdı. "Gerçekten kardeşimi bana karşı böyle kullanır mıydın? Bu senin için bile çok alçakça."

"Benim için bile," diye mırıldandı, sanki nefretimin tadını dilinde deniyormuş gibi. "Kim olduğumu sanıyorsun, Bianca?"

"Lanet olası bir canavar," diye homurdandım ve onu terslemek için ayağa kalktım. "Yalancı, çıkarıcı bir piç."

Sözlerim karşısında kaskatı kesildi, yüz hatlarında karanlık bir şey belirdi ama sonra onları kontrol edip tekrar vurdumduymaz hale getirdi.

"Sana kim olduğumu söylemediğim için mi?"

"Çünkü senin çatın altında yaşadığım her gün bana yalan söyledin. Çünkü sadece benim değil, Brandon'ın hayatıyla da tehlikeli oyunlar oynadın! Bunun affedilebilir olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

Sakince bana baktı, her ayrıntıyı resmetmeye çalışan bir ressam gibi yüz hatlarımı özümsemi. "Sen de oyun oynamadın mı? Babanın halkının evi olan Bishop's Landing'e gelmeye karar verdiğinde ve seni korumak için atanan muhafız olan bana Lane Constantine'in kızı olduğunu söylemediğinde?"

"Bu konuda sana güvenemezdin ve sen de beni haklı çıkardın," diye tükürdüm, tekrar altından kalkmaya çalışarak. "Şimdi üzerimden kalk, yoksa çığlık atacağım."

"Çığlık at," dedi yavaş bir sesle. "Caroline ve Winston Constantine'i buraya çek. Ne kadar... yakın olduğumuzu görsünler. Onlara, hayal bile edemeyecekleri kadar yakın olduğunuzu açıklayın."

"Kes şunu," diye tısladım ama öfkem umutsuzluğa dönüşüyordu. Neden benim hiç gücüm olmamıştı? Küçük yaşlı ben bu devlere nasıl karşı koyabilirdim? O kadar uzun zamandır "hayır" cevabını kabul etmeyen bu adamlar ve kadınlar için bu kelime artık yabancı bir dildi. "En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum."

"Ben de öyleydin," diye karşılık verdi, kelimeleri ağzımın kenarına doğru eğilerek söyledi. "O zaman hatalıydım ama doğru olanı yaptığımı sanıyordum."

Dondum kaldım, itirafı karşısında kafam karıştı ve dehşete kapıldım. Pişmanlığı karşısında ne yapacağımı bilemedim.

Bununla başa çıkamazdım.

"Yapma." Başımı tenimdeki o sıcak ağızdan sertçe çevirip gözlerimi kapattım. "Sakin buna cüret etme."

"Şimdi yanıyorsun," diye devam etti, sanki düşmanın evinde değil de bir kafede yan yana oturmuş keyifli bir sohbet yapıyormuşuz gibi. "Tıpkı senin yaptığın gibi bunu kanıtlamam için bana bir şans ver. Benimle eve, Brando ve Beyefendiler'e gel, tatlı küçük şey. Ait olduğun yer orası."

"Ben Brandon'a aidim," diye itiraf ettim. "Ama sana değil. Belki... belki bir an için bunu istedim ama artık daha iyi biliyorum. Sen hep zalim oldun."

"Çok uzun zamandır bildiğim tek şey bu," diye homurdandı burnunu çene çizgim boyunca gezdirip kulağımın altındaki hassas deriye şefkatli bir öpücük kondururken. "Eve gel ve bana nasıl nazik olunacağını öğret."

"Bunun için artık çok geç," dedim ama sözcüklerin etkisi yoktu. Yumuşuyordum, kabullenme ya da affetmeyle değil, acıyla. Bir çürük gibi. Onun ani tatlılığı karşısında tüm vücudum ağrıyordu, ona onun yaptığı gibi zarafeti öğretme arzusuyla

bana şiddeti öğretti.

Ama aptal degildim.

Gençtim ve bu çarpık, karanlık zenginlik dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama iki kez yanmamak için yeterince şey biliyordum.

"Eğer nazik olmak istiyorsan Brandon'ın benimle buraya gelmesine izin vereceksin," dedim.

Bana gösterdiği nezaket, sözlerimle birlikte buharlaştı. Bana karşı sertleşti, beni neredeyse acıyla yere bastırdı. Yüz hatlarının gerginleşmesini, dudaklarının güçlü, beyaz dişlerinin üzerinden kurtvari bir küçümsemeye dönüşmesini izledim.

Beni tahrik etmemeliydi.

Acının ve korkunun o sınırı, o acımasızlık parlıyor.

Ama titredim ve o da bunu hissetti, göz kapakları ağır bir uyarılmayla aşağı indi.

Her iki bileğimi de cezalandırıcı bir şekilde kavradı ve boştaki eliyle saçlarımı sertçe geriye doğru çekti. Dudakları nabzımın attığı noktayı buldu ve ağzına aldı.

"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin Bianca, ama bu beden seni sahile götürdüğüm gün benim bedenim oldu ve bana yalan söyleyemez. Benden nefret etsen bile beni istiyorsun."

"Bir hayvan gibi dürtülerimi kontrol edemiyorum," diye itiraz ettim, çünkü sert şaftını karnımda hissedebiliyordum ve gereksiz sürtünmeyle onu daha fazla kıskırtmak istemiyordum. "Hayatında bir kez olsun doğru olanı yap ve Brando ile benim vesayetimi bırak."

"Asla," diye hırladı çenemi ısırarak. "İkiniz de bana aitsiniz."

"Sahiplenici bir kafir olmayı bırak," diye bağırdım. "İnsanlar kimseye ait değildir."

"Öyle," diye karşılık verdi, elini saçlarımdan boğazıma götürdü, hafifçe yakaladı, böylece hareketsiz kaldım ve onun kasvetli, yıkıcı derecede güzel yüzüne odaklanmak zorunda kaldım. "Ezra, Henrik, Walcott ve ben birbirimize aitiz. Çocuklar ebeveynlerine ait olmalıdır ama bazen, bizimki gibi durumlarda, ait olmazlar. Karılar kocalarına, kocalar karılarına. Brando ve sen. Brando ve ben." Dudaklarını ağzımın etrafında dolaştırdı, böylece sonraki kelimelerini tatmak zorunda kaldım. "Sen ve ben, Bianca. Biz birbirimize aitiz. Bunu anlamam sadece bir dakikamı aldı. Artık anladığıma göre, hiçbir şey için gitmene izin vermeyeceğim."

"Ele geçirilmek istemiyorum," diye karşı çıktım ama ah, kalbim yanıyordu.

Çünkü hayatım boyunca istediğim şey buydu.

Özlemimi çektiğim şey.

Para ya da şöhret değil.

Dünya barışı ya da kıtlığın sona ermesi değil.

Bencilce ve temelde bu şekilde sevilme istedim.

İade politikası olmadan satın alındı ve sahip olundu.

Bir daha asla geride kalmayacağımı ya da kaybolmayacağımı hissetmek için.

"Bunun için artık çok geç," dedi basitçe, ağzı benimkine doğru inerken. "İkimiz için de çok geç."

Ve sonra beni öptü.

Beni öyle bir öptü ki bir anda gözlerimden yaşlar boşaldı.

O gür dudaklar benimkileri ayırdı ve dili içeri kayarak, boğazından yukarı ve dilimin üzerinden gürleyen alçak bir erkek memnuniyeti hırıltısıyla ağzımı sahiplendi. Kendi elimi tutmayan eli yüzümün her tarafını çevreliyordu. Sanki tek bir büyük avucuyla tüm kalbimi koruyabilirmiş gibi, bu bana kendimi küçük hissettirdi. Başparmağı

kaynaşmış ağızlarımızın köşesinden içeri daldırıp pedi ıslattı. Bitirdiğinde, ıslak parmağını boğazımdan aşağıya, vardiyalı elbisemin yakasına doğru izledi ve hatasız bir şekilde sert meme ucumu buldu, fiskeledi, sonra sıkıştırdı.

Ateş içimde yükseldi, göğsüm onun göğsüne bastırdı.

Nefes almak için ara verdiğimizde "Bu," diye homurdandı. "Birbirimize uyma şeklimiz, birlikte hissetmemiz, bu normal değil. Sana karşı duyduğum bu delilik." Sanki beni temizleyebilecekmiş gibi başını salladı. "Bu benim kanımda var."

Nefes nefese kalmıştım, kıvranıyordum. Ama kaçmaya mı yoksa yaklaşımaya mı çalıştığımı bilmiyordum.

"Bunun normal olmadığını biliyorum. Bu yanlış," dedim, durması için onu incitmeyi umarak.

Onun yerine kıkırdaması kapalı dudaklarıma boşuk bir şekilde çarptı. "Belki de. Senin yanıdayken yanıyormuşum gibi hissetmem dışında hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sanki öpücüğünün ıslaklığı ve kalçalarının arasındaki ıslaklıktan başka hiçbir şey söndüremezmiş gibi. Benim için o kadar güzel ağladığında gözyaşlarının ıslaklığı gibi."

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını yaladı ve sonra dudaklarımı aralayarak bana zorla tattırdı.

"Sen de benim için yanıp tutuşmadığını söyle bana," diye küstahça sordu.

Ve siktir et onu.

Benimle bir maestro gibi oynadığı, vücudumdan beynimi karıştıran hisler kopardığı için onu sikeyim. Hiçbir şey tehlikede değilmiş gibi benim ve kardeşimin hayatıyla oynadığı için onu sikeyim.

Haklı olduğu için siktir et onu.

"Beni üşütüyorsun," dedim ona sertçe, kalbimi pır pır ettiren o peridot yeşili bakışlara bakarak. "Sana karşı nefretten başka bir şey hissetmiyorum ve sen bunu satın aldın Tiernan."

Uzun bir süre bana dik dik baktı, soğuk odada sadece sert nefeslerimizin ve kulaklarımdaki kendi nabzımın sesi duyuluyordu.

Sonra aynı havayı soluyacak kadar yakınımaya eğildi ve bu yakınlık beni neredeyse öldürüyordu. Bu da yetmezmiş gibi alt dudağımı usulca ısırды, sonra dişlerinin arasında hafifçe çekiştirdi.

"O zaman hayranlığını geri alacağım," dedi, kelimeler ciddi, gözü kara bir niyetle o kadar ağırdı ki her birini fiziksel bir darbe gibi hissettim.

"İmkânsız," diye nefes aldım.

"Beni hafife alıyorsun küçük şey," diye mırıldandı yanağıma karşı. "Ben zengin bir adamım."

"Beni gerçekten geri satın alamazsın," diye karşı çıktım, Aida gibi güzellik ve zenginlik takıntılı biri olduğumu düşünmesinden nefret ediyordum. "Ben o tür bir kız değilim."

"Hayır," diye kabul etti, güzel, kırık yüzünün tüm etkisini görebilmem için benden geriye doğru eğildi. "Seni geri alacağım Bianca, sabırla. Seni nezaketle geri alacağım. Bunu gözlerini yaşartacağını bildiğim tablolarla yapacağım ve bunu Lion Court'a o lanet güneş panellerini koyarak yapacağım. Seni saçlarından tutup oraya sürüklemek istesem de eve dönme kararını vermen için sana alan tanıyarak yapacağım. Bunu seni parçalara ayıran orgazmlarla yapacağım ve sonrasında, kemiksiz ve yüzer haldeyken, sana sarılacağım. Gitmene izin vermeyeceğimi bildiğin bir şekilde seni demirleyeceğim."

"Dur," diye bağırdım, panik içimde vahşi dalgalar halinde kükrüyordu.

Ona karşı çırpınmaya başladım, o kadar sertti ki çenemle ağzına vurdum. Kanamaya başladı ama tutuşunu gevşetmedi.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye tekrarladı neredeyse acımasızca, Peleus'un Thetis'in sürekli değişen formuyla güreşmesi gibi beni tutarken, beni kazanmaya ve sonsuza dek elinde tutmaya kararlıydı. "Bırakmayacağım. Artık sana sahip olduğuma göre, senden asla vazgeçmeyeceğim."

"Seni istemiyorum," diye haykırdım ama yüzümde daha fazla gözyaşı vardı ve ses tonumda inancımı sarsan keskin bir çaresizlik vardı. "Ben sadece sahip olabileceğin bir şey değilim."

"Ne yalancısın. Sen benim küçük şeyimsin," diye azarladı, kasıklarını kalçalarımın daha sert bastırırken yüzünü karanlık kapladı, ereksiyonunu külotla kaplı seksime dayayabilmek için bacaklarımı daha uzağa itti. "Sana ne kadar kötü yalan söylediğini göstereyim mi?"

"Hayır." Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü ondan çevirdim.

Bir parçam bunu istiyordu, büyük bir parçam. Tiernan'ın benden almasını. Beni bastırıp açmasını ve kalın aletinin sert darbeleriyle ve o güçlü parmaklarının etimin her tarafındaki cezalandırıcı tutuşuyla beni ayırmasını.

Ama bir yanımda dehşete kapılmıştı. Brandon dışında kimseye verecek bir şeyim kalmamıştı. Bir ömür boyu elimden alındıktan sonra birine nasıl güvenebilirdim?

O zaman beni öpmesini bekledim. Beni sahilde aldığı gibi acımasız bir vahşilikle almasını.

Bunun yerine, kapalı gözümün köşesine yumuşak bir öpücük kondurmadan önce çenemin kenarından yanağıma doğru bir gözyaşı yolunu yaladı. Saçlarımı büyük bir avuç içiyle geriye doğru düzeltti ve bakışlarının yüzümde sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yüz ifadesini görmek için gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Her ne ise, buna katlanamayacağımı biliyordum.

Tiernan'ın içimi boşaltan tarafı buydu. Sıcak bir kalbe ve nazik bir ruha dair o küçük bakışlar kararlılığımı yerle bir etti.

Tiernan beni tekrar öperken hareketsiz ve görüşsüz bir şekilde yatıyordum. Sıcak, ağzı açık öpücükler yanağımdan boynuma ve göğsüme doğru iniyordu. Dudaklarının bedenime her dokunuşu kararlılığımı eritti. Atom atom yere, onun içine battım, daha önce hiç olmadığım kadar uysal ve açtım.

Bu anlık bir yangın değildi. Öyle yoğun bir şehvet patlamasıydı ki, hızlı ve temiz bir şekilde yanıyordu.

Bu yavaş bir
yanmaydı. Bir baştan
çıkarma.

Ve sığağa karşı çaresizdim.

"Sana çok az dokundum," diye mırıldandı boğazımın boşluğuna, bir eli yanımdan aşağı inip elbisemin eteklerini karıştırırken. "Ama parmaklarımı amına soktuğumda, bahse girerim onları ıslatacaksın."

Kalçalarımı birbirine kenetlemeye çalıştım ama kalçalarının büyüklüğü beni engelledi. Parmakları uyluğumun iç kısmından geçip iç çamaşırlarımın yakasına sürtündüğünde dudak büktü.

"Evet," diye homurdandı. "Dantelden sızıntı yapıyorsun."

Yüzüm utançla ve daha karanlık, daha baş döndürücü bir şeyle alevlendi.

İhtiyacım var.

Beni kumaşın üzerinden okşadı, pürüzlü dantel, boğazımdan alçak, ağlamaklı bir inilti çıkana kadar muhtaç klitorisimi aşındırdı. Bana güldü.

"Çok muhtaçsın," diye alay etti. "Kelimeleri söyleyemesen bile benim için çok çaresizsin."

Dilimin ucuna kadar gelenleri yuttum. Onaylanmayı hak etmiyordu. Beni hak etmiyordu ama bunu istediğimi inkâr edemezdim. Parmakları, dili ve dişlerinin üzerimde olması her şeyden çok daha anlamlıydı.

Bu bir veda olabilir diye düşündüm. Bu bir son olabilir.

Bu yüzden kendime son bir kez tadını çıkarma -onun tadını çıkarma- izni verdim.

"Beni istediğini söyle Bianca," dedi soğukkanlılıkla, başparmağını ağrıyan klitorisimin üzerinde çıldırtıcı bir şekilde döndürürken. "Seni doldurmamı ve sana kimin sahip olduğunu hatırlatmamı istediğini söyle."

"Bana sahip değilsin," diye itiraz ettim ama nefes nefese kalmıştım ve eline doğru eğiliyordum.

"Var," diye karşı çıktı, gözleri parlıyordu. "Senin her bir santimin benim."

Ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, hâlâ kanıyordu. Onun zengin, demir tadı tat alma tomurcuklarıma çarptı ve karnımda ilkel bir açlığı ateşledi. Kalçalarımın arasında hızla biriken ıslak, devrilmiş bir kavanoz gibi parmaklarının üzerine sızıyordu.

Tatlım. Ağzımın içine doğru hırladı, külotu kavradı ve vahşice seksimden kopardı. Avuç içi klitorisimden kışıma kadar beni kaplamadan önce bir anlığına ısınmış tenimin üzerinde serin hava dolaştı. Beni sahiplenerek kavradı, sonra amıma bir, iki, üç kısa, sert tokat attı.

İniltilerim açık ağızlarımız arasında patladı.

"Evet," diye homurdandı, yapışkan seksimi tekrar tekrar tokatladı. "Bu amcığın sahibinin kim olduğunu hatırlatmam gerek. Söyle bana küçük şey, söyle bana bu güzel, sızan amcığın sahibi kim?" "Siktir," diye tısladım, zevk içimde sekerek

Her küçük tokatta. Kıvrımlarıma bu şekilde vurmasının nasıl bir his olduğunu asla tahmin edemezdin. Daha önce hiç tatmadığım acı dolu bir zevkti bu. "Siktir, Tiernan."

"Evet, seni becereceğim," diye söz verdi. "Ama bunun için bana yalvarmanı istiyorum."

"Hayır," diye inledim, kaygan parmakları klitorisimi bulup sertçe kıstırırken kıpırdamadan durma çabasıyla bacaklarım titriyordu.

"Yap şunu," diye tısladı ve üç parmağını içime soktu. Gerginlik ve yanma içimi yaktı. "Beni, benim seni istediğimin yarısı kadar bile istediğine ikna et."

Onun acı dolu zevki ve sert-tatlı taleplerinin birleşimi başımı döndürüyordu. Neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyordum ama Tiernan'ın beni ona bağladığını, yere bağladığını hissedebiliyordum ve bu bana son çekingenliklerimi ve şüphelerimi de atmam için gereken güveni veriyordu.

En azından şimdilik.

"Yap hadi," diye alay ettim, gözlerim parlayan yeşil bakışlarına kilitlendi. "Beni halının içinde becer. Beni ikiye ayır ve içimi doldur. Bana her şeyi unuttur."

"Ben hariç her şey," diye hırladı muzaffer bir edayla. "Sikimi çıkar."

İtaat ederken parmaklarım titredi. Kemerin açılma sesi ve fermuarın metalik törpüsü, ardından parmaklarım onu bulduğunda benim yumuşak soluğum onun karanlık gürültüsüyle birleşti

pantolonunun altında çıplaktı. O kadar sıcaktı ki neredeyse avuçlarımın narin derisini yakacaktı ve parmaklarım onun genişliğini tutmak için zorlandı.

"Bunun beni açtığını düşünmek..." Fısıldadım, başımı kaldırıp bedenlerimizin arasından avucumdaki aletine baktım. "İçime girdiğin ilk anda boşalacaktım gibi hissediyorum."

"Meydan okuma kabul edildi."

Konuşmayı ve oyunu bırakan Tiernan elimi itti ve başını ortama yerleştirmeden önce kendini sıkıca kavradı.

"Çok ıslak," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine.

"Yani benim."

Belki protesto etmek ya da kabul etmek için ağzımı açtım ama sikini tek bir yumuşak, yavaş itişte içime soktuğunda omurgamı titreten bir inilti arasında kayboldu. Aynı anda başını eğerek ağzını boynumun kenarına kapattı ve sertçe emdi, ısırığının ve itişinin ikiz acısı, inşa ettiğim doruk noktasının gergin çizgisini temiz bir şekilde ikiye böldü.

Parçalandım.

Nefes

nefese.

Titriyor.

Neredeyse panikliyordum çünkü kendimi bu hissin içinde kaybedecektim gibi geliyordu.

Ama tüm bunlar olurken Tiernan, "Aferin kızıma. Sikimi böyle alan iyi kız. Benim için çok güzel geliyorsun."

Tüm bunlar olurken üzerimdeydi, beni sıkıca, neredeyse cezalandırırcasına sert bedenine doğru tutuyordu.

Aynı adam tarafından aynı anda hem yok edildim hem de yeniden bir araya getirildim.

Duygular orgazmımın topuklarını kovalıyor, içimdeki zevkten harap olmuş boş boşluklarda dalgalanıyordu. Göğsüm çok sıkıydı, anlamadığım duygularla şişmişti. Bu adamdan, beni kendi çıkarları için kullanmaya çalışan, iki yetim çocuğun kanayan kalpler yerine birer araç olduğunu düşünen bu canavardan nefret ediyordum.

Zalimliğinden, bencilliğinden ve kendini iyileştirememesinden nefret ediyordum.

Henüz.

Vücudunun üzerimde olmasını neredeyse hararetle arzuluyordum. Bu kadar güçlü bir şekilde orgazm olduktan sonra bile, daha fazlası için çaresizdim. Beni bükmesini, kırmasını istiyordum. Becerilmek, şişmek ve her zaman onun dölünü sızdırmak istiyordum. Beni işaretlemesini, bana emirler vermesini, benimle alay etmesini ve sonra beni günah işlemeye zorlayabileceği her yol için beni övmesini istiyordum.

Sadece fiziksel de değildi.

Her zamanki acı vahşiliğinin aksine çok daha saf olan tatlılık anlarını özlemle bekledim. Ruhunda uzun süredir onarılmadan durduğu belli olan yaraları iyileştirmek ve ona yeniden sevmeyi öğretmek istedim.

Yarı nefret ettiğim bu zalimliği bile sevdim, hatta saygı duydum. Bu kadar iradeli, bu kadar acımasız bir inançla dolu olmak takdire şayan ve son derece seksiydi. Onun ilgisi ve övgüsü daha da anlamlıydı çünkü bu kadar düşünceli, gösterişsiz bir adamdan geliyordu.

"Benimle kal, Bianca," diye emretti, itişlerinin açısını değiştirdi, böylece ıslak klitorisim kasık kemiğindeki keskin kıllara sürtündü, titrediğim kadar yoğun bir zevk uyandırdı. "Beni izle."

İstemiyordum ve o da bunu biliyordu. Onun muhteşem yüzüne bakmak ve onun için ne ifade ettiğimi merak etmek acı veriyordu.

Umurunda değildi.

"Seni becermemi izle," diye hırıldadı, nemli ağzı soluk soluğa nefesi için açıktı. "Benim olanı almamı izle."

Onunla tartışamazdım. Gözyaşlarım yanaklarımdan kulaklarıma süzülürken ve dili onları tatlı tatlı yalayıp yutarken olmazdı. Aleti içimde kalıcı bir iz bırakırken ve asla dinmeyeceğini bildiğim bir acı yaratırken değil. Kalmasını istediğimden emin olmasam da küçük bir parçam beni tekrar terk etmesinden korkarken değil.

"Bu tatlı, dar amcığın içine boşalacağım," diye homurdandı, kelimeleri emerken boynumda titreşiyordu.

hassas tenine öpücükler konduruyor. "Böylece ben gittikten çok sonra bile kalçalarından aşağı sızdığımı hissedeceksin."

Bu düşünceyle amım onun etrafında kasıldı ve o karanlık, muzaffer bir şekilde güldü. Çenemi avucunun içine alarak dudaklarıma vahşi bir öpücük kondurdu ve sonra bana bakarak alay etti.

"Hayır," diye karar verdi, içimden o kadar hızlı çıktı ki dudaklarımdan çıkan iniltiyi kontrol edemedim.

Ağzım açık, nefes nefese vücudumda daha da ilerleyip göğüslerimin hemen altından gövdem üzerine oturmasını izledim. Her bir ince askıyı omuzlarımdan indirdi, sonra elbiseyi çekiştirerek göğsümü ve karnımın üst kısmını sıcak bakışlarına maruz bıraktı.

"Göğüslerini benim için bir arada tut, küçük şey," diye mırıldandı bir eliyle o koyu kırmızı siki yumruklarken. "Bir kolunu kullan. Diğeriyle açgözlü amına dokun. Göğsüne ve gözyaşlarıyla dolu güzel yüzüne boşalacağım."

Dile getirdiği iğrençlik karşısında içimden kısık bir inilti yükseldi. Bilinçli olarak itaat etmeye karar veremedenden önce kollarım hareket ediyordu, biri göğüslerimin altında onu desteklemek için bantlanmıştı ve diğeri ıslak, şişmiş kıvrımlarımı bulmak için uyluğu ve belim arasındaki boşluktan oklanıyordu. Klitorisime dokunuşum çok hassastı çünkü sadece onun sözleriyle bile tekrar doruğa ulaşmaya çok yaklaşmıştım.

Sonra boştaki elini boğazıma dolamak için öne doğru eğildi, büyük sikini göğsümün üzerinde hırçın bir tempoyla sallayabilmek için kendini bana yaslarken hafif bir baskı uyguladı.

O kadar tahrik olmuştu ki sızıntı yapıyordu, ıslak inciler gibi tenime sıçırıyordu. Yüzü neredeyse acı verici bir arzunun yoğun ifadesiyle kaplanmıştı ve onun tüm dünyadaki en güzel şey -insan, sanat eseri, atomlar topluluğu- olduğunu düşündüm.

Ve kendimi tutamadım.

Orgazm üzerime, içime çöktü ve beni tamamen çalkantılı bir hissin içine gömdü. Görüşüm karardı.

Nefesim kesildi ve Tiernan'ın bana verdiği zevk tsunamisinde asılı kaldım.

"İzle beni," diye homurdandı, eli boğazımda sıkılaştı, böylece kristal berraklığında bir an için nefes alamadım. "Sana kime ait olduğunu hatırlatmamı izle."

Ben izledim. Görüşüm bulanıklaştı, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacağımı sandım, Tiernan Morelli'nin hâlâ kasılmakta olan seksimde hissettiğim erkeksi bir hırıltıyla patlayana kadar kendini becermesini izledim. Beni dölle boyadı, göğüslerim alçak lamba ışığında parlıyordu. Birkaç damla dilime takıldı ve farkına varmadan ağzımı onun için açtığımı fark ettim.

Tadı güzeldi.

Tuzlu ve erkeksi, taze okyanus tuzlu suyu gibi.

Şaftını tutuşunu gevşetip tohumunu tenime sürmeye başladığında gözleri kararmıştı. Uzun, bronzlaşmış parmakları ve her iki elindeki gül ve melek dövmeleriyle büyülenmiş bir halde onu izliyordum. Bana dokunma şekli... saygılıydı. Hâlâ sahiplenici, hâlâ neredeyse dinsiz ama aynı zamanda huşu içinde.

Tekrar yüzüne baktığımda, çatık kaşlarının altında güneşten ağarmış yeşim taşına benzeyen gözleriyle bana bakıyordu. İkimizin de içinden bir yük geçti ve titredik ama bunun açık kapılardan içeri giren soğuk havayla hiçbir ilgisi yoktu.

Biçimlenmemiş duygular dilimin ucuna kadar geliyordu ama onları dile getirmenin bir yolunu bulamıyordum ve Tiernan daha da yaklaşırken onda da aynı hayal kırıklığını hissettim, sanki bakışlarımda kelimeleri arıyordu.

Keskin bir dizi vuruş, yoğun sessizliği kesti. Donup kaldım.

"Bianca?" Caroline'ın sesi kapıdan net bir şekilde duyuluyordu. "İçeri girebilir miyim?"

Tanrı'ya şükür ki edepli biri.

"Bir saniye, üstümü değiştiriyorum!" Tiernan'ı üstümden iterken paniği sesimden uzak tutmaya çalışarak bağırdım

iki elinle.

Hafifçe kıkırdadı ve bir kolunun üzerinde halıya uzanmak için üzerimden yuvarlandı. Elbisemi düzeltirken bir daire çizdiğimde gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım, beynim kısa devre yapıyordu.

"Bianca," diye fısıldadı, gözleri dans ediyordu. "Ayağa kalk!" Tısladım. "Çık dışarı!"

Yumuşak, neredeyse sessiz bir kahkaha daha. Onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyordu. Gülümsemesi çarpıktı, yara izi yüzünden bir tarafı sıkıştı ve bu onu neredeyse atılgan gösteriyordu. Bu mizah dolu, şefkatli bakışlarıyla birleştğinde, paniğin ortasında bile, onun tarafından tutuklandım.

Verdiğim tepki karşısında sırtışı genişledi. Gözleri bana kilitlenmişti, yavaşça ayağa kalktı ve aramızdaki boşluğu kapatmadan önce pantolonunun içine geri soktu. Ne yapacağını bilmiyordum ama bana sarılmasını beklemiyordum.

Bizi düşmanından, mutlak yıkımdan sadece çürük bir kapı ayırıyordu ve o bana sarılıyordu.

Bu nazik bir sarılma da değildi. Beni uzun, güçlü kollarının arasına aldı, kalçaları benimkilerle aynı hizadaydı, kısa bedenimin etrafında eğilirken sırtı bir kalkan gibi kıvrılmıştı. Ancak ben ona iyice sokulduğumda derin bir nefes aldı ve nefesini keyifle verdi, hava saçlarımı karıştırdı.

"Tiernan?" Fısıldadım, bu anı sevdiğim için ikilemde kalmıştım ama on beş metre ötedeki Caroline'ı kesinlikle görmezden gelemezdim. "Neden bu kadar sakınsın? Hemen dışarı çıkmalısın! Ya da en azından saklanmalısın."

"Bana böyle hissettiren tek şey sensin," diye mırıldandı, kendi sözlerine biraz şaşırmıştı. Kucaklaması daha da sıkılaştı. "Huzur içinde."

"Orgazm konuşuyor. Hemen dışarı çıkmalısın. Lütfen Tiernan," diye yalvardım ve onu Fransız kapılarına doğru itmek için kendimden uzaklaştırdım. "Nasıl girdiysen öyle çık."

"Bu hafta sonu benimle çıkacağına söz ver," dedi ve yavaşça kapıya doğru yürüdükten sonra şu sözleri söyledi

omzunun üzerinden. "Noel arifesinde bir randevu istiyorum." "Kesinlikle olmaz."

Kaşlarını çattı ve sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi kapı pervazına yaslandı.

"Bu bir vedaydı," diye fısıldadım. "Yaptığın şey için seni affetmiyorum, özellikle de Brando'yu benden sakladığın için."

Yüzünü sahte bir esneme kapladı. Bir eliyle yüzünü kapattı, sonra da boş boş saatine baktı.

Kapı bir kez daha çalındı.

"Bianca, bütün gece koridorda oyalanacak vaktim yok," diye seslendi Caroline, ses tonundaki kızgınlık açıktı.

Sikeyim.

"Tamam, peki, pislik. Yarın seninle çıkacağım. Şimdi defol."

"Bianca? İçeri geliyorum," diye seslendi Caroline.

"Hayır, bekle, geliyorum," diye bağırdım ama mandalın açılma sesini çoktan duymuştum.

Olayların büyümesini beklerken kalbim karnıma düştü.

Beşinci Bölüm

Bianca

TIERNAN'IN DÖLÜ HÂLÂ göğsümde nemliyken yatağımın ucundaki bornozu kaptım ve ipek kumaşı neme yapışacak şekilde çekiştirerek üzerime geçirdim. Saçlarım parmaklarımı geçirmeme rağmen dağınıktı ve ağzım şişmiş, gözle görülür şekilde kızarmıştı.

Az önce yerin dibine sokulduğum herkes için aşikârdı.

Caroline'ın, evinde misafirken odama gizlice bir oğlan soktuğumdan asla şüphelenmeyeceğini ummak zorundaydım. Gerçek, yani Tiernan'ın yatağımın altına saklanmak ve bana sarkıntılık etmek için Constantine Yerleşkesi'ne girmiş olması, kimsenin inanamayacağı kadar tuhaftı.

Ben bile, ben de oradaydım.

Kapıya doğru uçtum, açmaya çalıştığında kapıya bastırarak kapattım. Sonra Tiernan'ı kontrol etmek için döndüm ama görünürde yoktu. İyi saklanmış ya da girdiği yerden bir şekilde çıkmış olması için dua ettim.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım.

Şaşırtıcı bir şekilde Elias da Caroline'ın yanındaydı, kaşları alnını yararak görünüşümü inceliyordu.

Caroline sadece kaşlarını çattı. "Bianca, içeri gir ve Elias'ın odana girmesine izin vermeden önce kendine çeki düzen ver."

Elias güldü ve benim asla cesaret edemeyeceğim bir şekilde teyzesini itti. Yanımdan geçerken omzuma hafifçe vurdu ve sonra yatağıma atlayıp ellerini başının arkasında kavuşturdu ve bacaklarını bileklerinden birleştirdi.

"Rahat," diye ilan etti.

"Yataktan kalk Elias ve bir kez olsun uslu durmaya çalış."

"Hay hay, hanımefendi," diye espri yaptı.

Gülümsememi gizlemeye çalıştım ama Caroline ona aşağılayıcı bir bakış atmakla o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi bile.

"Burası buz gibi," dedi aniden, odaya girmeden önce bir süre avluya açılan açık kapılara baktı.

Kalbim boğazıma sıçradı.

"Hayır, Caroline, gerçekten, endişelenme, ateşliyim!" Kelimeler ağızımdan döküldü ama o çoktan odanın öbür ucuna geçmiş, hafifçe sallanan perdeleri kenara itmişti.

Balkona baktı ve kalbim durdu.

Tiernan zamanında inmiş miydi, yoksa dışarıda duvara mı dayanmıştı? Onu, namusumu çalan bir hırsız gibi koşarak bahçeden geçerken görebilir miydi?

Ama hayır, o çoktan kapıları kapatmış ve perdeleri ayarlamıştı.

Ağızımın kenarından bir iç çekiş sızdı ve vücudumdaki her kas bir anda gevşedi.

"Bütün evi cereyana boğacaksın Bianca," diye azarladı beni, kapıya doğru yürürken Elias'ın ayakkabılarını yatağımın üzerinden bir tokatla yere düşürdü. "Bunun her zaman açık kalmasını bekliyorum ve yeğenim uygunsuz bir şey yapmaya kalkarsa lütfen yardım çağırın."

Çıkarken durakladı, sonra Elias'a soğuk bir bakış fırlattı. "Yine de onun tipi olduğundan şüpheliyim. Sokağa çıkma yasağı saat onda, o saatten önce gitmiş ol."

Pürüzsüz sarı saçlarını savurarak gitmiş, topuklu ayakkabılarının sesi koridorda kaybolmuştu.

Arkasından göz kırptım, son bir saatin çılgınlığı yüzünden hâlâ kafam karıştı.

Elias'ın boğuk kıkırdaması sonunda beni sersemliğimden çıkaran tek şey oldu. Yüzümü ona döndüğümde bir ayakkabısının kenarında yırtık iç çamaşırımı tuttuğunu gördüm. Kaşlarını kaldırmış, gözlerini kocaman açarak gülüyordu.

"Seni asla kendi iç çamaşırını yırtacak türden bir kız olarak düşünmezdim," diye alay etti.

İçime bir sıcaklık doldu, tenimi ateşe verdi. "Ben yapmadım."

Yanına yaklaştım ve suçlayıcı dantel parçasını cebime sokmadan önce ondan kaptım. Hâlâ gülüyordu, gözünde oluşan bir damla yaşı sildi.

"Kapa çenenin Elias," diye emrettim, ama esprisi anlaşılıyordu ve kendimi kıkırdarken başımı sallarken buldum. "Tamam, tamam, bu komik."

"Çok komik," diye açıkladı. "Keşke Caroline da onları görseydi."

"Um, hayır."

Yatağıma uzanıp yanındaki noktaya vurmadan önce bana tekrar güldü. "Sakin ol Bianca, öyle bir şey yapmadı. Sadece kadınların sadece savaşçı değil sevgili de olabileceğini anlamasının ona iyi geleceğini söylüyorum, anlıyor musun?"

"Hayır, Caroline'ın seks hayatı hakkında konuşmak istediğimi de sanmıyorum." Titredim. "Ya da benimki, bu konuda."

"Demek odanızda bir adam vardı?" diye sordu ve ses tonunda bir şeylerin ucunu yakaladım. Sert ve parlak bir şey.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve istiridye ipeğinden yastıklara yaslanmasam da onunla birlikte yatağa girdim.

"Belki," dedim tereddütle. "Olsaydı ne derdin?"

Elias uzun bir süre yüzümü inceledikten sonra iç çekerek başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum. Şanslı piç sanırım." Bana baktı. "Bir oğlan, değil mi?"

Başımı salladım, gerçi "çocuk" kelimesi Tiernan Morelli denen otuz yaşındaki karanlık milyardere pek uymuyordu.

"Varsaymamalısın," diye açıklama yaptı.

"Erkeklerden hoşlanıyor musun?" Sordum çünkü bazen onun eşcinsel olup olmadığını, Caroline'ın onunla bu kadar sorun yaşamasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum.

"Elbette," diye kabul etti kayıtsız bir omuz silkmeye.

"Ben de kızlardan hoşlanıyorum." "Oh." Bu çok mantıklıydı. Sadece Elias'ın kızlardan çok

Bir an için beni şok eden bir rahatlık. Oldukça geleneksel bir ailede yaşayan on yedi yaşında bir çocuktuk. "Bu harika."

Gözlerinin içine düşen bir tutam sarı saçın altından bana baktı. Soğukkanlılığının bir kısmının rol olduğu belliydi çünkü soğukkanlılığım onu rahatlatmış görünüyordu. "Bu daha önce aldığından daha iyi bir tepki."

Omuz silktim. "İnsanlardan sevdikleri için nefret etmiyorum." Ayrıca, ben kimdim ki yargılayayım?

Ailemin baş düşmanı ile onların çatısı altında sert bir seks yapmıştım.

Özellikle de kışımındaki halı yanıkları günahlarımın hoş bir hatırlatıcısı olarak hala acıyorken, üzerinde durabileceğim ahlaki bir yüksekliğim yoktu.

"Bu güzel bir duygu," dedi, ses tonuna burukluk karışmıştı.

İçimi çektim ve bacağını sıkmak için uzandım. "Gerçekten, Elias. Benim için arkadaşın başka bir şey olmadın. Şimdi bu neden değişsin ki?"

Gözleri nemle parlıyordu, mermerler gibi yuvarlak ve canlı maviydi. "Sen iyi bir insansın, bunu biliyor musun? Bu lanet ailedeki herkes iyiymiş gibi davranıyor ama değiller. Önemli olduğunda değiller. Bekçi köpeği Ronan bir gün beni bir kadınla bir erkeği becerirken bulduğunda Caroline ne dedi biliyor musun? Onlarla ilişkiyi kesmezsem, çizgiden çıkmazsam ve bir gün saygın bir kadınla evlenmezsem, mirastan mahrum bırakılacağımı ve aileden silineceğimi söyledi."

"Bu çok kötü," diye mırıldandım, sanki sadece bir dokunuşla onun duygusal yaralarını iyileştirebilecekmişim gibi elini iki elimin arasına aldım. "Çok üzgünüm Eli, kimse bunu hak etmiyor, özellikle de sen. Sen iyi bir adam ve iyi bir arkadaşsın. Sacred Heart'taki ilk günümde seninle tanışmamış olsaydım ne yapardım bilmiyorum."

Sözlerimi çiğnerken bakışları işkence görmüş, titreşen bir enerjiyle doluydu. Sonra aniden öne doğru eğildi, yumuşakça boşluğuma daldı ve yanağımı kavradı. Bu hareketten o kadar ürkmüştüm ki dudaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük kondurduğunda hiç tereddüt etmedim.

Aman Tanrım.

Elias benim kuzenimdi.

Ondan uzaklaştım ve titreyen parmaklarımı dudaklarıma götürerek yataktan atladım. "Bunu yapamazsın!"

Yanaklarını iki kırmızı şerit süslüyordu, utancını sesinden gizlemeye çalışsa da saklayamadığı mahcup bir kızarıklıkta bu. "Eğer benden hoşlanmıyorsan, bunu söylemen yeterli."

"Sorun o değil," diye geveledim, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken titrek bir iç geçirdim. "Yani, öyle sayılır ama bunun bir önemi yok çünkü öpüşemeyiz."

Hınzır bir sırıtış ağzının kenarına yerleşti. "Neden olmasın?" "Bu bir oyun değil Eli," diye tersledim.

"Bu lakabını sevdim," diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çöküp yüzüme bakarken gözleri yumuşacıktı. "Senden hoşlanıyorum Bianca. Bu biseksüel olmamla mı ilgili? Kahretsin, herkes bunu söyleyen erkeklerin aslında sadece gey olduğunu düşünür, ama bu doğru değil ve dürüst olmak gerekirse, buna inanman aşağılayıcı."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedim ona dürüstçe, kendimle savaşıyor.

Onu neden istemediğimi bilmeyi hak ediyordu ama ona güvenebilir miydim?

Tiernan'a güvenmiştim ve bak ne oldu. Ama Elias bir Konstantin'di.

O sadece benim halkım değil, aynı zamanda arkadaşımdı.

Derin ve sakın bir nefes aldım ve fısıldadım: "Öpüşemeyiz çünkü biz kuzeniz."

Bana bir an baykuş gibi göz kırptı, sonra bir kahkaha patlattı, bir eliyle dizine vururken diğer eliyle karnını tuttu.

"Ciddiyim," diye tısladım.

"Evet, evet," diye kahkaha nöbetleri arasında böbürlendi. "Ben de peri tozu sıçan sihirli bir tek boynuzlu atım."

"Elias," diye ısrar ettim, elini tutmak için öne doğru yürüdüm ve onu öne doğru ittim, böylece diğer eline dayanmak zorunda kaldı. Ancak gözlerimin içine baktığında kendimi kasvetli bir şekilde tekrar ettim. "Biz kuzeniz. Babam Lane Constantine'di."

Sessizlik bir bomba gibi düştü. Aramızda nükleer bir enerji dalgası dalgalandı, onu dizlerinin üzerine geri salladı ve elini tuttuğum yerden kaydırdı. Hava basınçlı gibiydi, üzerimde öyle bir ağırlık vardı ki dizlerim titriyordu.

"Doğru," dedim uyuşmuş dudaklarımın arasından. "Lane'in annem Aida'yla onlarca yıl süren bir ilişkisi oldu ve Brando ile beni doğurdu. Eskiden şehir dışında yaşıyorduk ve onu sürekli görürdük, sonra bizi Teksas'a taşıdı çünkü kimsenin bizi öğrenmesini ve ona karşı kullanmasını istemiyordu."

"Kapa çeneni," dedi Elias, aniden öne doğru atılarak büyük avucunu ağızımın etrafına sardı.

Ondan ayrılmak için mücadele ederek tenine doğru mırıldandım. Korku omurgamdan yukarı sıçradı. Elias'tan hiç korkmamıştım ama birden Caroline ve Winston'ın yaydığı soğuk, otoriter enerjiyi yaymaya başladı.

"Kapa çeneni," diye tekrarladı alçak sesle, öfkeli bir hırıltıyla. "Seni aptal, aptal kız."

Kıpırdamadan durdum, elinin üzerinden ona göz kırptım.

Elini yavaşça çekmeden önce, "Bir kelime daha etme," diye tehdit etti.

Uzun bir süre bana ters ters baktı, sonra koridoru kontrol etmek için yataktan kalkarken sessizce küfretti.

Orada kimsenin kalmadığından emin olunca kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayayarak bakışlarıyla odayı taradı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım çünkü gergin atmosfer başka bir şeye izin vermiyordu.

"Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için," diye mırıldandı. "Ama Caroline ve diğerleri varken asla emin olamazsın. Hadi ama."

Fransız kapılarına doğru ilerledi ve Aralık ayının dondurucu havasında dışarı çıktı.

Yavaşça takip ettim, kalbim boğazımda sert ve boş bir şekilde atıyordu.

Kar yağıyor, Bishop's Landing'deki her şeyin sesini boğuyordu. Konstantin Yerleşkesi'nin daha ucuz modelleri gibi malikânenin ayaklarının dibine serilmiş evlerin ve geniş arazilerin ışıkları parıltıyordu. Koyu renkli okyanus tabakası cilasız metal gibi parıltıyor, kıyıya kavuştuğu yerde oluklu bir hal alıyordu.

Çok güzeldi ama Elias neredeyse yanımda titrerken tadını çıkaramazdım. Çürük ipek sabahlığımı üzerime daha sıkı geçirdim ve kendime sarıldım.

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Lütfen bana başka kimsenin bilmediğini söyle."

"Hayır, yani aileden kimse yok."

"Ama başka biri Lane'in kızı olduğunu biliyor?"

Tereddüt ettim, Tiernan'ın yaralı yüzü gözümün önünden geçti, ardından Aslanlı Saray'ın Beyefendileri geldi. "Evet, birkaç kişi."

"Tanrım, Bianca, ne kadar aptalsın sen?"

"Hey," diye itiraz ettim. "Şunu söylemeyi kes!"

"Özür dilerim," dedi hemen, parmak eklemlerini kırarak. "Bunu sadece şok olduğum ve işlediğim için söylüyorum. Ve çok endişeliyim. Tanrım, Bianca, burada kalamazsın."

"Neden olmasın? Kimsenin benden haberi yok ve Caroline beni buraya kendisi davet etti."

Constantine ailesinin kalbine dahil olmanın hayalim olduğunu ona söylemedim. Bir çocuk gibi davrandığımı

Tüm ailemin misafirim olduğu hayali çay partilerinde ocuk.

"Beni endişelendiren de bu," dedi, ses tonu hâlâ aptallık ettiğimi ima ediyordu. "O... o iyi bir insan değil. Eğer seni buraya davet ettiyse, bunun bir nedeni vardır. Daha önce sadece beni kontrol etmek için mi diye düşünmüştüm ama o kadar da önemli değilim. Beckett Amca da bundan hoşlanmadı."

"Beckett Amca?" Ben sordum.

"Huh? Oh, evet, partide Caroline teyzenin yanındaki adam? Yetişkinen Lane'in en iyi arkadaşıydı. Kız kardeşi Emelie benim annem."

Aile ağacını ve geçmişini haritalandırmaya çalışırken kaşlarımı çattım. Tamam, Beckett Aida'nın cenazesinde gördüğüm kırmızı atkılı adamdı ve babamın en iyi arkadaşıydı.

Kim olduğumu ve aileyle nasıl bir bağım olduğunu çok iyi bildiği belliydi.

Kalbim dehşetle çarptı.

"Oradaydı," dedim Elias'a, elini tutmak için bilinçsizce öne doğru uzanarak. "Aylar önce annemin cenazesindeydi. Onunla hiç konuşmadım ama eğer oradaysa..."

"Biliyor," diye kesin bir ifadeyle sözlerini tamamladı Elias ama eli benimkini sıkıca kavradı. "Kahretsin, Bianca."

"Belki Caroline'a söylememiştir?" Midemdeki kurşun ağırlığı aksini düşündürse de iyimser bir şekilde sordum.

"Belki," diye izin verdi Elias. "Gerçi oldukça yakınlar, özellikle de Lane gittiğinden beri. Hatta bazı söylentiler bile vardı..."

"Söylentiler mi?"

"Birlikte olduklarını."

"Lanet olsun." Elimi karışmış saçlarımin arasında gezdirirken küfür keskin bir nefesle ağızımdan kaçtı.

Aklımda sürekli sorular dönüp duruyordu. Beckett neden cenazedeydi?

Caroline ölen kocasının kızı olduğumu biliyor olabilir mi?
Eğer öyleyse, neden beni yanına almıştı?

"Bunu bilmesi mümkün görünmüyor," diye karar verdi Elias benimle aynı anda. "Bundan ne çıkarı olabilir ki? Eğer biri gerçeği öğrenirse, farkında olmadan Lane'in aşk çocuğunu kabul ettiği için alay konusu olur. Caroline aile itibarının tehlikeye girmesine izin vermez. Eğer bilseydi... şey, diyelim ki kadından bir sebepten dolayı korkuyorum. Hayır. Bence sen onun kendini iyi göstermek için yaptığı 'hayır işlerinden' birisin."

"Yaşasın," dedim gönülsüzce, bu da ondan bir kahkaha aldı.

"Alternatiften daha iyi." "Doğru."

"Yine de bu çok tehlikeli Bianca. Bunu anladığını sanmıyorum. Caroline kesinlikle bulaşılacak biri değil. İnsanları öldürmekten daha kötü şekillerde hayatlarına son verdi, anlıyor musun? Gerçeği öğrenirse senin içini boşaltır."

İçimde bir savaş verirken dudağımı ısırdım. Hayatım boyunca kurduğum düzgün bir Constantine olma hayalinden kendimi tamamen soyutlamam imkânsızdı, özellikle de Caroline şimdiye kadar bana nazik davranmaktan başka bir şey yapmamışken. Ama Bishop's Landing'e ilk taşınan saf kız ölmüş, Tiernan Morelli tarafından sırtından bıçaklanmıştı. Babam bir zamanlar onu sevmiş ve saygı duymuş olsa bile, kimseye körü körüne güvenilmemesi gerektiğini biliyordum.

İnsanların soyumla ilgili gerçeği öğrenmeleri halinde Caroline'in iyi bir tepki vereceğini düşünemiyordum, ama böyle bir şey olursa, bunun çok sonraları, doğum koşullarım yerine beni ben olduğum için sevdikten sonra olacağını ummaktan da kendimi alamıyordum.

"Gözlerinde hayaller var," diye uyardı Elias beni. "Onları şimdi öldür. Annemle babama yılın geri kalanında bizimle kalıp kalamayacağını soracağım. Burada güvende değilsin."

Beni bu kadar zahmetsizce kalbine alan bu güzel çocuk için kalbimde sıcaklık ve şefkat çiçekleri açtı. Bu her zaman istediğim türden bir aşktı. Karmaşık olmayan ve koşulsuz.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bunun bir yalan olduğunu fısıldadı.

İstediğim aşk çarpık ve sapkındı, beni becermek ve bana sahip olmak isteyen uzun, esmer ve yaralı bir adamın şekline bürünmüştü, beni şımartmak ve bana bakmak değil.

Bu düşünce tarzını susturduğumda bile, yeni bir gerçeğin ortaya çıkmasına neden oldu.

Artık saf değildim.

Bu dünyanın zenginliğine ve ihtişamına kapılmamıştım.

Ben daha iyi biliyordum.

Tiernan'dan, Caroline'dan kaçmak yerine boğayı altın boynuzlarından tutup kendime mal edecektim.

Tiernan benden bir şey istiyordu, bunu biliyordum. Beni Caroline'ı aşağılamak için bir araç olarak kullanmak istiyordu ama ona karşı neden böyle bir düşmanlık beslediğinden emin değildim.

Caroline da bir şey istiyordu.

Belki de sadece zavallı, küçük yetim kız için hayırsever bir hayırsever olan imajını iyileştirmek içindi.

Belki de daha haince bir şeydi.

Ama o anda, soğuk ve karanlık gecede Konstantin Yerleşkesi'nin balkonunda dururken, dünya ayaklarımın altındaymış gibi görünürken, cevapları bulacağıma karar verdim. Tüm hayatım gizemle ve dolaplarda tıkırdayan iskeletlerle doluydu. Sonuçları ne olursa olsun, onları ilk ve son kez gün ışığına çıkarmaya kararlıyım.

"Kalıyorum," dedim Elias'a, iki soğuk elini de avuçlarımın içinde kavradım ve yaklaşıırken aramızda kaldırdım. "Beni davet ettiler, Elias. Nedenini bilmek istiyorum."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye acımasızca karşılık verdi.

"Bu kadar dramatik olma. Ayrıca burada kalmak Brando'yu Tiernan'dan geri almak için elimdeki en iyi şans."

"Neden aranızda her ne olduysa çözüp eve gitmiyorsunuz?" diye itiraz etti. "Onun bir Morelli olduğunu biliyorum ama sen onunla mutlu görünüyordun."

Ev ve mutluluk.

Evet, bir an için, gökyüzünden düşen bir yıldız gibi, Lion Court'ta Tiernan ve onun rengarenk ekibiyle birlikte her ikisini de hissetmiştim.

Ama kayan bir yıldıza tutulan çoğu dilek gibi, bu da uzun sürmedi.

"Başkalarının hayatımı dikte etmesinden bıktım," dedim ona, öfke ve kararlılıkla kelimeleri mermiye dönüştürerek. "Neredeyse on sekiz yaşındayım ve çok şey yaşadım. Bunu üstlenecek kadar büyük ve güçlüyüm."

"Neyi alayım?! Morelliler ve lanet Konstantinlerle mi? Senden daha güçlü insanlar denedi ve başarısız oldu Bianca. Sana istisna olacağını düşündüren ne?" diye sordu.

Yüzümde sinsi ve muzaffer bir gülümseme vardı çünkü hayatımda ilk kez kendimi üstün hissediyordum. "Çünkü herkes beni hafife alacak. Onlar her zaman var," diye düşündüm. "Ama bu sefer, sadece saf bir saf kızı oynayacağım. Bir kuzu bekliyorlar, belki daha önce öyleydim, ama şimdi onlara bir aslan vereceğim. Onlar sahte bir güvenlik duygusuna kapılmışken, ben gerçeği keşfedeceğim."

Elias uzun bir süre bana baktı, gözleri sert ve neredeyse cansızdı. Sonunda elini kaldırıp sağ omzumdaki saçların bir kısmını ittiğinde irkildim. Başparmağını boynumun derisine bastırdı, Tiernan'ın dişleri ve dudaklarıyla kırmızı bir harf gibi bıraktığını unuttuğum çürüğe bastırdı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Bazen gerçekler yalanlardan daha çok acıtır."

"Neden bir piyon gibi kullanıldığımı bile bilmezken, bilgisiz bırakılmaktan ve kendimden faydalanılmasından bıktım." Kendimi ağzına kadar inançla, doğru bir amaçla dolu hissettim.

Joan of Arc savaş arifesinde. Bu benim savaşımdı, öyleyse neden savaşmıyordum? Bazı şeyleri kendi başıma çözmenin zamanı gelmişti ve kimse, Elias bile beni durduramayacaktı. "Bunu yapacağım Elias ve yardımını istiyorum, eğer verirsen."

İç çekmeden önce gözlerini kısarak bana baktı, uzun bir hava şeridi yanağıma değdi çünkü hâlâ çok yakın duruyorduk.

"Peki," dedi sonunda, tek kelimesi teslimiyetle doluydu. "Ama bilmelisin ki bunu kuzen olduğumuz için yapmıyorum. Arkadaş olduğumuz için yapıyorum. Senin incinmeni istemiyorum ve bunun olmasını engellemek için bir şey yapabilirsem yapacağım."

Sözleri soğuk kış gecesinde bile ılık bir bahar yağmuru gibi üzerime yağdı. Onu kendime çektim ve öyle sıkı sarıldım ki omurgasındaki kemiklerin gıcırdadığını hissedebiliyordum.

"Biliyor musun, hayatım boyunca tek istediğim buydu," diye fısıldadım burnumu boynuna bastırırken. "Benim için savaşacak birini. Benimle birlikte."

"Pekala, dileğini aldın. Bakalım diğerlerinden bazılarını gerçekleştirmek için ne yapabiliriz?"

Altıncı Bölüm

Tiernan

Saat sabahın beşiydi ve ben uyumamıştım.

Nasıl yapabilirim?

Dünyamdaki her şey yanılttı, sanki birileri evime girmiş ve her şeyi tersine çevirmişti.

Bianca, Caroline ile birlikteydi.

Bryant çok sessizdi, şüphesiz intikamını planlarken yaralarını yalıyordu.

Constantine'lerin harabesinin ve Belcante'lerin servetinin anahtarı elimdeydi ama kilitli hazinenin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Hayatınızın parçalanışını izlemek ve bu yıkımdan sorumlu olduğunuzu bilmek tuhaf bir yalnızlık egzersiziydi.

Böyle bir kaosa alışık değildim ve bu durum içimi kasıp kavurdu, yıllardır pratik yapmadığım duyguları ve içsel düşünmeyi ortaya çıkardı. Grace'in kendi ve çocuğumuzun canını aldığı günden beri.

Yumruğum siyah torbaya, kolumdan omuzlarıma doğru titreşen sert bir dizi vuruşla çarptı. Omzumdaki yara nedeniyle sol elimi fazla zorlamadım, sadece parmak eklemlerimle torbaya vurdum ama sağ elimle aşırı telafi ettim. Acı verici bir egzersizdi ama beni toprakladı. Hayatım boyunca fiziksel ve duygusal olarak dayak yedikten sonra, bu acı ve sızıda teselli buldum.

Ezra çantayı benim için tuttu, böylece ben gevşerken vücuduma geri dönmedi, kollarım parmak eklemlerimi ağrıtan bir yumruk telaşıyla sallandı. Yüzümden ve çıplak gövdemden oluk oluk ter akıyor, bandajımı, ellerimdeki sargıları ve siyah atletik şortumun bel bandını ıslatıyordu ama gözlerimdeki ıslaklığı silmek için bile duraklamadım.

Nefes almak için duraklamaya cesaret etmeden önce içimde temizlemem gereken bir şeytan vardı.

Çünkü Bianca'yı birkaç saat önce almıştım, tatlı vücudu altımdaydı, o yumuşak, kadife mavisî gözler bana yarı şeytan yarı ilahmışım gibi bakıyordu, ağızımdaki tadı aklıma bir çapak gibi yapışmıştı ve ondan uzaklaşmak içimdeki her şeyi almıştı. Onu saçlarından sürükleyerek Lion Court'a geri götürmek istediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum.

Tam da bunu yapmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Ona sahip olmak ve kontrol etmek istiyordum. Bu arzu içimde doğmuştu ve asla ölmeyecekti. Ama bu bizim cinsel dinamiğimizdi ve ilişkimizde aynı güç uyuşmazlığını istemediğimi fark ettim.

Zaten daha yaşlı, daha zengin, daha tecrübeliydim. Yasal ve cinsel olarak onun hareketlerini kontrol ediyordum. Eğer onun karar verme yeteneğini elinden alırsam, Bryant'tan farkım kalmazdı. Bir zorbadan farkım kalmazdı.

Ben de onu engerek ininde bıraktım.

Bu doğru bir karardı belki ama dişlerimi sıkmana neden oldu.

Bu yüzden sabahın erken saatlerinde spor salonuna gittim, yumruklarımla şeytanlarımla savaştım çünkü zihnim çok yorgun ve kalbim bunu kendi başına anlamlandıramayacak kadar deneyimsizdi.

"Peki plan nedir patron?" Walcott birkaç metre ötedeki minderde her zamanki sabah esneme hareketlerini yaparken sordu. Yoğun yara izleri içinde hareketliliğini sürdürüyordu.

Doku onun için yoga, sık masajlar ve nemlendirici ile mücadele ettiği günlük bir savaşı.

Henrik cüssesini barfiks barının üzerine taşırken, "Onda yok," diye söylendi.

"Siktir git," diye bağırdım, çantayı tavana bağlayan zincirleri sallayan hızlı bir dizi yumruk atarken.

Walcott iç çekti. "Demek ki bir planı yok."

Ezra'nın dengesini kaybetmemek için ağırlığını değiştirmesine neden olan son bir aparkat indirdiğimde sıkı göğsümden bir hırıltı yükseldi. Geri çekildim, göğsüm kabarmıştı, gözlerim terden yanıyordu ve adamlarıma dik dik baktım.

"Bir plan var," diye homurdandım. "Sadece... son birkaç gün içinde şekil değiştirdi."

"Yani Konstantinleri alaşağı etmeye gitmiyor muyuz?" Henrik ağır bir gümbürtüyle yere düşerek sordu. "Nedense bundan şüpheliyim."

Ona ters ters baktım. "Caroline, Bianca'nın saçının teline dokunur ya da ona herhangi bir şekilde kötü davranırsa, o kaltağı alaşağı edeceğimize inansan iyi edersin. Ama önceliğimiz bu değil. Bryant'ın ona karşı geldiğim için bana haddimi bildirmeye çalışacağına hiç şüphem yok. Ona haddini bildirmek için tamamen iyileşmeden saldırmalıyız. Bir tabutun içi ya da bir hapisane hücresi gibi karanlık, sıkışık bir yer."

Walcott hareketlerini durdurup kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu konuda ciddi misin? Öz baban mı?"

"Bana onun bu unvanı hak etmediğini söyleyen siz değil miydiniz?" Bianca'ya kim olduğumu açıkladığında yüzünde beliren çarpık sevinci hatırlayarak karşı çıktım. Bu bana karşı yapılan o kadar çok kötülüğün sonuncusuydu ki, kırılma noktasına ulaşmamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünde, ne kadar sapkınca olursa olsun, tek onay ve sevgi kaynağım olmuştu. Ailemi benden aldığında çok gençtim.

Grace'i aldığında, elimde kalan tek şeyin o olduğuna inanmaya programlanmıştım.

Tek iyi olduğum
şey. Artık
değilim.

Yukarıda Örümcek Adam çarşafaları içinde bir rol model olarak bir kötü adamdan daha fazlasını hak eden bir çocuk ve Bishop's Landing'in karşısında asla bir yuva olamayacak başka bir evde bundan daha fazlasını hak eden bir kız vardı.

Bu yüzden her ikisine de daha fazlasını vermeyi kendimde buluyorum.

Bu da bize karşı duran düşmanları ortadan kaldırmakla başladı.

"Kendi ailenin reisini nasıl alaşağı edeceksin?" Henrik, dün Brando'yu Noel gereçleri için alışverişe götürdükten sonra aldığı Noel Baba havlusuyla kel kafasını silerek itti. Cicili bicili, çobanpüskülü, kurabiye kalıpları, süsler ve Noel Baba'nın bildiği başka şeylerle dolu düzinelerce poşetle dönmüşlerdi. "Tüm ailenin adını incitmeden ona nasıl zarar verebilirsin?"

"O artık Morelli Holding'in başında değil," diye hatırlattım onlara. "Lucian öyle. Bryant benim üzerimdeki kontrolünü çok uzun süre sürdürdü. Artık emekli olma zamanı geldi. Onun için güçten daha önemli olan tek şey para."

Özel mülklerinin peşine düşeceksin, Ezra imzaladı.

Başımı salladım, dudak okuma konusunda çok iyi olmasına rağmen sözlerimi onun için imzaladım. "Günün sonunda, Bryant açgözlü bir orospu çocuğu. Eğer ona yeterince cazip bir şey sunarsak, yemi yutacaktır."

Kapı zilinin alçak sesi konuşmamızı böldü. Birbirimize baktık, belli ki sabahın on beşinde Lion Court'u kimin ziyaret edeceğini merak ediyorduk.

Walcott tek kelime etmeden kalktı ve durumu kontrol etmek için merdivenleri çıktı. Kapının hafifçe açılma sesini ve merdivenlerden aşağı süzülen ayırt edilemeyen sesleri dinledik.

Nihai hedef nedir? Ezra imzaladı.

"Evet," dedi Henrik. "Ölüm mü, hapisane mi?"

"İkisi de değil," dedi erkeksi bir ses merdivenlerin tepesinden, görüş alanından gizlenerek.

Ama kimin konuştuğunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

Lucian Morelli, Carter'a yaptıklarımın sonra bana karşı en kötü zorbalık türünü yapmıştı. Leo'nun tepkisi ile aynı değildi, incinmiş ve ihanete uğramış bir tepkiydi. En büyük ağabeyimde farklı bir şeyler vardı, daha soğuk ve empatiye daha az yatkın. Yıllar boyunca onun psikopati spektrumunda olup olmadığını merak etmiştim ve sonunda merdivenlerde belirip siyah bakışlarıyla beni kıstırdığında bu soru yeniden canlandı. O gözler ikiz kara delikler kadar soğuk ve ruhsuzdu, onunla yaşadığım yıllardan beri biriktirdiğim güvenin her zerresini emiyordu.

Kısa ve acı dolu bir an için, yine iri yarı, hantal bir genç kız olmuş, her akşam yemekten sonra kardeşlerimin maskaralıklarına katılamayayım diye medya odasının kapısını gülerek kilitlemelerini izlemiştim. Bryant bana her akşam fazladan ev ödevi ve çeşitli savunma ve silah eğitimleri verirken bunun pek bir önemi yoktu, ama yine de yıllar boyunca kışkırttığı sayısız acıdan biriydi.

Lucian'ın arkasından Leo geldi.

Neredeyse fark edilemeyecek bir sertlikle yürüyor, omuzları çoğu insanın muhtemelen fark edemeyeceği bir şekilde dikkatlice dikleşiyordu. Aksi takdirde, hâlâ "Bishop's Landing'in Canavarı" lakabını hak etmiş olan o heybetli, sert yüzlü adamdı.

Ona bakmak canımı yakıyordu ve on iki yaşımdan beri de yakıyordu. Bryant beni ona kemer takmaya zorladığında Carter'a ve kardeşlik bağımıza ihanet etmiş olabilirdim ama bana ihanet eden Leo'ydu. O bizim koruyucumuzdu, her zaman geri kalanımızı Bryant'ın gazabından uzaklaştırmanın yollarını bulan kardeşimizdi, ama o gün ya da sonraki günlerde ortalıkta görünmemişti. Bir okul gezisine kaçtığı için mutluydu.

Aslında, onu tekrar gördüğümde, kardeşlerim ve benim aramdaki soğuk cephe çoktan yerleşmişti. Yara izimle aileyi utandırmamak için zaten evde eğitim görüyordum, Bryant'ın kötü eylemlerini gerçekleştirmek için diğerlerinin asla yapamayacağı şekilde eğitiliyordum. Hatta Pazar günleri hariç her akşam onlardan ayrı yemek yiyordum.

Bianca'yı yerleşkede bıraktığım anda başlayan içimdeki o huzursuz, kemirici enerji yeni bir hayatla kükredi.

Carter ikisini de takip etti ama ben yumruklarımı sıkarak ilerlemeye başlayınca onların önüne geçti.

"Şimdi Tiernan, bekle bir saniye-" diye yatıştırdı ellerini çift beyaz bayrak gibi kaldırarak.

Onları görmezden geldim.

Morelliler merhametleriyle tanınmazlardı.

Leo en yakınımdaydı, bu yüzden ilk ona gittim. Şaşırtıcı bir şekilde, ben ona doğru hamle yaparken sadece beni izledi, sonra geri çekilip çenesine yumruğu indirdiğimde savunmak için parmağını bile kıpırdatmadı.

Başını kaldırıp yana çevirdi, dudaklarından nefesler fişkırdı.

Elimi salladım çünkü o pisliğin demir gibi bir çenesi vardı.

Öfkeli bakışlarını üzerime dikmek için başını geri çevirdiğinde çenesinin menteşesi gıcırdayarak ağzını oynattı.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Ona ters ters baktım. "Yakınından bile geçmiyor."

Leo hafifçe başını salladı ve kollarını açarak davet etti. "Bunu düzgün bir şekilde yapmak ister misin, kardeşim benim? Sadece şunu bil, ilk yumruk bedavaydı. Eğer bana tekrar saldırırsan, ben de sana karşılık veririm."

"Leo," dedi Lucian kibarca ama bu ikimizi de sakinleştirmeye yetti. "Tiernan'ın çocukça maskaralıklarına kendini alçaltmana gerek yok."

"Siktir git." Beni sevmesi ve koruması gerekirken en büyük işkencecim haline gelen ağabeyime dişlerimi gösterdim. "Bu eve adım atmaya nasıl cüret edersin? Lanet olası boğazını koparmadan önce defol git."

Küçük bir parçam bu kadar düşmanca hissettiğim için şok oldu. Yıllardır sadece övgülerini ve kabullerini istemiştim. Aslanlı Saray'ı ziyaret etmelerini hiç hayal etmemiştim çünkü bu fikir bana çok tuhaf gelmişti. Şimdi burada olduklarına göre, bu benim sığınağımın ihlali gibi geliyordu. Elbette burası eksantrik, sanatsal enkazlar ve yaralı kurtulanlardan oluşan bir ekiple dolu perili bir malikâneydi ama benim malikânemdi.

Hiç kimsenin bu duvarlardan içeri girmeye ve bana ya da benimkine saygısızlık etmeye hakkı yoktu.

Lucian bana sadece göz kırptı, can sıkıntısı yüzünün her santimini dolduruyordu.

"Get. Al. Siktir. Dışarı," diye homurdandım ve onu sağlam elimle ittim. "Neden buradasın ki?"

"Carter bize mesaj attı," dedi kayıtsızca, sanki ben hiç önemsizmişim gibi telefonunu kontrol ederek. "Barışmak istediğini söyledi. Bu doğru değil mi?"

"Bana yaptığın pisliği öylece unutacağımı mı sanıyorsun?" Kelimeler bir kurşun yarasından çıkan kan gibi fişkırdı.

Esrarengiz bakışlarını bana doğru kaldırırken bir kez daha göz kırptı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Acı, havlayan bir kahkaha. "Tamam, bu mantığı takip etmek istiyorsan, pislik, bunu yapabiliriz. Sen hiçbir şey yapmadın. Beni görmezden geldin. Beni dışladın. Diğer herkesin de aynısını yapması için örnek oldun. Sence Leo ve Carter sen olmasan bunu yapar mıydı? Sence kızlar-" Sesim çatallaştı ama devam ettim. "Sence Eva ve Sophia bunu yapar mıydı? Daphne? Lizzy?"

"Yani sen dışarıda bırakıldın." Lucian omuz silkti. "Daha iyi insanların başına daha kötü şeyler gelmiştir."

Kulaklarımdaki kan uğultusu arasında Carter'ın rahatsız bir şekilde ayarlandığını gördüm ve Leo'nun Lucian'a geri çekilmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Dışlanmak mı?" Alay ettim. "Evet, hepinizin paylaştığı bağı dışında bırakıldım, zorla bırakıldım çünkü Carter'ı dövmeyi kabul edene kadar Bryant beni dövdü. Bir keresinde baskıya boyun eğdim ve ailemizden birini incittim. Sadece bir kez. Ama ondan sonra her gün canımı yaktın. Daha önce anlamamıştım. Geçen hafta babamız ona itaatsizlik ettiğim için bana kurşun sıkana kadar da anlamamıştım ama duygusal ihmal ve istismar yine de istismardır. Bunun bir parçası değilmişsin gibi davranmak istiyorsan, hayal görüyorsun demektir. Şimdi evimden defol git Lucian. Seni bir daha gördüğümde kaçsan iyi edersin çünkü ben yetişkin bir adamım ve bir daha asla zorbalığa maruz kalmayacağım."

Sözlerimi bitirdiğimde göğsüm kabarmıştı. Bu kadar çok, bu kadar tutkulu konuşmaya alışık değildim ve bu beni az önce yaptığım bir saatlik boks seansından daha fazla yordu.

Ardından gelen sessizlikte Walcott yavaşça alkışlamaya başladı.

Henrik ve Ezra, ellerin keskin sesi havayı doldurana kadar onları takip etti.

Baş döndürücü, rahatlamış kahkahalar çok sıkı boğazımda fokurdadı. Bu adamlar benim adamlarımdı.

Bu pisliklere ihtiyacım yoktu çünkü aynı kanın yarısını paylaşıyorduk.

"Güzel bir konuşmaydı," dedi Carter ve bir adım öne çıkarak içten bir gülümsemeye omzuma vurdu. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Elini silktim. "Beni tanı mıyorsun. Birlikte çalışmak için bir anlaşma yapmıştık ama bunu yeniden düşünüyorum. Bu ikisini neden buraya getirdin?"

Carter'ın şakacılığı hızla ve kolayca yatıştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Çünkü onlar da en az benim kadar seninle barışmak istiyorlar."

Sadece soğuk bir kaş kaldıran Lucian'a, sonra da hafifçe irkilen Leo'ya ters ters baktım.

"Yaralanan tek kişi sen değildin, küçük kardeşim," dedi Leo, gözleri eski acıyla bayatlamıştı. "Bryant hepimize bir ömür boyu acı çektirdi. Artık zorbalığa uğramak istemiyor musun? şükürler olsun, çünkü biz de istemiyoruz. Hayatımıza onsuz devam edeceğiz. Birlikte."

"Buna güvenmemi nasıl beklersin? Yıllar süren mesafeden sonra aniden el ele tutuşup kumbaya mı söylemek istiyorsun?" diye sordum. "Ne değişti lan?"

"Biz büyüdük." Leo ellerini ceplerine soktu. "Farklı bir bakış açısı kazandık."

"şimdi mutlular." Carter homurdandı. "Kahretsin, ikisi de şu anda mutlu bir şekilde aşık. Aşkın insanları değiştirdiğini bilmiyor musun, Tiernan?" Ses tonu nazikçe alaycıydı ama gözleri bana bakarken çok kurnazdı, sanki kalbime doğrudan bir hattı varmış ve üzerinde hak iddia ediyormuş gibiydi.

Onun sözlerini hafife almak istedim ama nasıl yapabilirdim ki? Bianca ve Brandon'ı sevmek hayatımda zincirleme bir reaksiyona yol açmış ve her gün hl etkisinden kurtulamadığım duygular yaşamama neden olmuştu.

Leo Carter'a gözlerini devirdi, sonra bana yaklaştı. "Hadi ama Tiernan. Aramızda bir husumet olduğunu biliyorum ama buraya gerçekten hatalarımızı telafi etmek için geldik."

Yaramı sızlatsa da kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne bir özür duyuyorum ne de lanet olası bir iek görüyorum."

Walcott kıs kıs güldü.

"zr m istiyorsun?" Lucian gözleri aniden parlayarak sordu. "Ya senden bir özür istiyorsam? Yıllardır Bryant için ve bize karşı alışyorsun. Ona yardım ettiğin yolları sıralamalı mıyım? Tüm iskeletleri saklayan dolabın kilidini amalı mıyım?"

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım," dedim ona. "Bunun için özür dilemeyeceğim. Morelli Holding'in ilk çocuğu, varisi ya da yedeği olma lüksüne sahip değildim. Ben sadece ekitim."

Birbirimize dik dik baktık, enerji o kadar hissedilir bir şekilde çatırdıyordu ki ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Tiernan bu işi eskiden olduğu gibi halletmek istiyor," dedi Leo, sesi son derece başarılı bir CEO'nun sesi gibi güçlü ve mutlak. "Dövüşün. Kazanan önce özür diler."

"Hayatta olmaz," dedi Henrik, çemberimizin içine doğru bir adım atarak. Kardeşlerimin sanki bu evde davetsiz misafir onlar değil de kendisiymiş gibi ona dik dik bakmalarını görmezden geldi. "Bryant daha dokuz gün önce kardeşini omzundan vurdu. O kavga etmiyor."

"Ben varım," dedi Lucian, yüzünde sinsi ve acımasız bir sırıtış belirterek. "Üçümüz için de savaşacağım."

Ceketini çıkarmaya ve gömleğinin manşetlerini kıvırmaya başladı.

Carter ellerini havaya kaldırarak, "Benim için kavga etmenize gerek yok," dedi. "Tiernan ve ben aramızdaki sorunları çoktan çözdük."

Leo bana o kadar sert baktı ki bakışlarının ağırlığının yanaklarımın derisini oyduğunu hissettim. Sonunda sert duruşu gevşedi. "Özre ihtiyacım yok."

"Evet, öyle." Lucian beni durdurmak için elini omzuma koysa da ona doğru bir adım attım. Omuz silktim ve ikinci büyük ağabeyime bakmadan önce ona dişlerimi gösterdim. "Sen benim dışımda herkesin şampiyonuydun. Okul için lanet bir geziye çıktın ve hepimiz savunmasızdık. Özür dilemeden ya da açıklama yapmadan bu işin peşini bırakacağımı mı sanıyorsun, sandığın kadar zeki değilsin."

Yıllar boyunca duygularımın üzerine kilitlediğim ve sıkıca kapattığım kapak, Bryant'ın omzuma sapladığı kurşun ve Bianca'yı evimden kaybetmemle onarılamaz bir şekilde delinmiş gibiydi. Derim dikiş yerlerinden yırtılacakmış gibi hissedene kadar içim kaynıyordu.

Savaşmak istiyordum. Bu benim için anlamlı bir dildi. Üzüntümü bir aparkata, öfkemi tek bir yumruğa sığdırabilirdim. Ve Lucian'ın lanet olası kibirli zilini çalma fırsatı, derin ve karanlık bir şeyi çözecekti

On iki yaşımda yaralandığımdan ve her zaman olduğu gibi Lucian'ın önderliğinde hepsi tarafından ölüme terk edildiğimden beri içimde intikama susamış bir duygu vardı.

"Ringe çık," diye homurdandım Lucian'a. Sonra topuklarımın üzerinde dönüp iplere doğru yürüdüm.

Ezra, aralarına girmem için onları kaldırdı ve sonra o, Henrik ve Walcott beni platforma kadar takip etti.

Henrik bandajımın arasından sızan taze kanı dürterken, "Kötü kararlarda her zaman iyiydin," diye söylendi. "Ama bu en iyisi olmalı."

"O bir kağıt iticisi. Yaralı bile olsa onu yenebilirim," dedim kardeşlerime göz kulak olurken.

Lucian kollarını sıvamış, bin dolarlık mokasenlerini çıkarmış ve hazırlık için omuzlarını sıvazlarken sessizce konuşmak için bir araya toplandılar. Leo yedek bir çift şal bulmuş ve metodik bir şekilde kardeşimizin ellerine sarmıştı. Sonunda ayrıldılar, Leo gergin ama teslim olmuş görünüyordu, Carter'ın yüzünde ise garip bir gülümseme vardı, hangi takımı tutacağından emin olmayan bir amigo kız gibiydi.

Lucian iplerin arasından eğilip ringe girerek kendi köşesine yerleşirken Henrik, "O iri bir adam," dedi. "Ve vurulmadı ya da son birkaç saatini bir çantaya vurarak geçirmedim. Taze ve çok acımasız."

"Kaybetmeyeceğim," dedim kolayca ve kaybetmiyordum da. Bu dövüşü kaybetmemin imkânı yoktu.

Bir özür borçluydum, yorgun ve yaralı olabilirdim ama yılların zehirli geçmişiyle dolu bir depom vardı.

Walcott yüksek sesle, "Hakemlik yapacağım," dedikten sonra bana doğru usulca, "Bu iş sende, T. O orospu çocuğunun kanını akıtmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Ringin ortasına geldi ve cebinden bir düdük çıkardı çünkü Walcott bir izci gibiydi, her zaman hazırlıklıydı.

Lucian ve ben ringin ortasında karşılaştık, mükemmel kardeşim ısmarlama takım elbisesinin içinde, taslağımın cilalanmış hali gibi bana bakıyordu.

Bana sırttı, gözlerinde kendi kalbimde taklit ettiğimi hissettiğim manik, heyecanlı bir bakış vardı.

Bunun tadını çıkaracaktık.

Walcott ellerimizi bıraktığı an, maç başlamıştı.

Lucian önce saldırdı, ki bunu yapacağını biliyordum, kötü sol omzuma sert bir yumruk indirdi. Yumruğun yanından sıyrılıp eğilerek kendi yumruğumu onun açıkta kalan böbreklerine indirdim.

Bunu hissetmemiş gibi görünüyordu, zaten başka bir dizi vuruşla ilerliyordu.

Lucian'ın hem çok güçlü hem de çok zeki olduğu hemen anlaşıldı.

Ama hayatının son on sekiz yılını Bryant Morelli ve onun dövüş sanatları uzmanları birliği tarafından eğitilerek geçirmemişti. Hayatını hiçe sayan birine karşı fiziksel olarak savaşmak zorunda kalmamıştı. Ya da belki de öyleydi ve ben bilmiyordum.

Kazanacaktım ama bu temiz olmayacaktı çünkü Lucian acımasız bir pislikti.

Çünkü o bir Morelli'ydi.

Ve ailemizdeki her şeyde olduğu gibi, bu da intikamla ilgiliydi.

Benimki tabii ki, ama onunki de.

Kazanamayacağını biliyordu. Bunu her yumruğu alışında ve neredeyse körü körüne devam edişinde görebiliyordum. Bunu biliyordu. Ama sonunda yere düşmeden önce şahsıma en büyük zararı verecekti.

Aparkatlarından biri çeneme isabet etti ve derim parmaklarının gücüyle yarıldı. Bir diğeri kurşun yaramın hemen altına vurdu, içime öyle bir acı gönderdi ki hayati bir an için görüşümü siyah noktalara kaybettim. Sonra bir tane diğer omzuma, bir tane de karnıma.

Çenemden kan akarken ona sırttıgımda hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Tabii ki acının yorgunluğumu giderdiğini ve içime akü asidi gibi dolduğunu anlamadı. Bildiğim şey buydu. Ona bana yaptığı şeyin bu olduğunu söylemek istedim.

Ama kelimeleri söylemedim.

Şiddet dilinin zamanı gelmişti ve bu dil içimden şarap gibi tatlı bir şekilde aktı.

Yüksek vitesa geçtim ve sonunda dünya şampiyonu boksör Hardy Hayes'ten öğrendiğim bir seriyle saldırıya geçtim. Lucian kendini savunmaya çalıştı ama ben durdurulamaz bir güçtüim. Nefret ve sefalet, acı ve intikamın zaferi kalbimde çıra gibi yanıyordu. Kardeşim iplere vurdu ve ellerini boş yere kaldırdı.

Son darbe inene kadar güldüğümün farkında değildim, kesik elmacık kemiğine çarptı, böylece kafası sağa doğru savruldu, tükürük ve kan geniş bir kavis çizdi.

Lucian ayakta durmaya çabalayıp sonra da iplere yığılıırken geri çekildim, ağzımdan soluk soluğa kahkahalar dökölüyordu.

Sessizlik devasa bodrumda yankılandı. Sessizliğin bu kadar büyük, inanılmaz derecede gürültülü olabileceğini hiç bilmezdim. Kulak zarıma acı verici bir şekilde baskı yapıyordu, tıpkı suyun altındaki basınç gibi.

Lucian ağır bir şekilde iplere yaslanırken bana bakıyordu, gözleri kapkara, yanakları kesik ve kan damlıyordu, vücudu ter ve dökülen kan izleriyle kaplıydı.

Çenem yarılmış, kurşun yaram yeniden açılmış ve bandajın altından sızarak ağırırken berbat göründüğümü biliyordum.

Ama kendimi inanılmaz hissettim.

Bir adamın bir hafta içinde iki şeytanı alt etme fırsatı bulması pek sık rastlanan bir durum değildi.

Siyah, yapışkan intikam ve haklı öfke içimde kükredi.

Sonra bir şey değışti.

Lucian.

Arkasında, iplerin dışında duran Leo ve Carter'ı el sallayarak uzaklaştırdı ve gözlerinin yanındaki gerginlik acısını belli etse de irkilmeden ayağa kalktı. Ağır adımlarla ilerlemeye başladığında Walcott neredeyse önünü kesiyordu ama başımı hafifçe salladım ve kardeşimin bana doğru gelişini izledim.

Eğer bir yumruk atarsa, ben hazırdım.

Bu kavganın ölümcül bir hal alabileceği fikri gerçek bir olasılıktı.

Her kasım bir yay gibi gergindi, yumruklarım çentikli oklar gibi titriyordu.

Ama Lucian bana yumruk atmadı.

Bir adım ötede durdu, kokusunu alabileceğim kadar yakındı, ter kokusu ve hiç şüphesiz pahalı bir kolonyanın misk kokusu. Göz bebeklerinin koyuluğu ile gözbebeklerinin koyuluğu arasındaki belli belirsiz farkı, her bir gözeneğinden boncuk boncuk akan teri görebilecek kadar yakındım.

Çocukluğumdan beri ona bu kadar yakın olmamıştım ve bu yakınlık birden midemi bulandırdı.

Uzun, titrek bir an boyunca beni inceledi ve sonra hala adrenalinden titreyen elini kaldırdı.

İlk başta ne yaptığını bilmiyordum, sadece aramızda geziniyordu. Şiddet beklerken bu hiç mantıklı gelmedi. Her zamanki gibi, en kötüsünü bekliyordum.

Sonra el sıkışmayı teklif ettiğini fark ettim.

Bir ateşkes jesti.

Öfkemi ve kızgınlığımı bir kalkan gibi etrafımda toplarken kanlı çenem havaya doğru eğildi. Bunu gözlerimden okudu, boyun eğmeyi reddedişimi.

Sözlü bir özürden daha azını kabul etmezdim.

Lucian'ın çenesi kasılırken eli hâlâ aramızda serbestçe dolaşıyordu. Ağzını açtığında, eski, kullanılmayan bir kutuyu açar gibi duyulabilir bir gıcırtyla açtı.

"Özür dilerim," dedi ve kelimeler şaşırtıcı derecede sessiz ve yumuşaktı. "Bryant'ın sana yaptıkları için özür dilerim."

A

Titreşen bir tereddüt. "Buna seyirci kaldığım ve olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Ve Leo-'ya izin verdiğim için." Başını iki yana sallar. "Sonrasında soğuk bir orospu çocuğu gibi davrandığım için özür dilerim. Senin için ayağa kalkmalıydım. Hepiniz için ayağa kalkmalıydım."

Sözler kalbime lanet bir gong gibi çarptı, her santimim titredi. Uzun zaman önce sakladığım son sırları ve duyguları da yerinden oynattı ve hepsi dişlerimi kenetleyen bir takırtıyla göğsüme döküldü.

Nefes almamı zorlaştırıyordu, bu yüzden "Samimi misin, yoksa sadece kaybettiğin için mi böyle davranıyorsun?" diye sorduğumda sesim gergin çıkıyordu.

Bana dişlerini gösterdi ve aklıma bunun benim de yapacağım bir şey olduğu geldi. Sadece üvey kardeş olabilirdik ama aramızdaki benzerlikler hatırladığımdan daha güçlüydü.

"Ciddi olmasaydım burada olmazdım," diye homurdandı. "Neden geldiğimi sanıyorsun?"

"Elini tutmam en iyi arkadaş olduğumuz anlamına gelmez," diye uyardım onu. "Bu hiçbir şekilde kardeş olduğumuz anlamına gelmez."

"Hayır," diye kabul etti, başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme izlenimi vardı. "Ama oraya varmak istiyorsan, varacağız."

Beni beklemeden öne atıldı ve ellerimden birini tutarak kendi ellerinin arasına aldı. İçgüdüsel bir hareketle elimi çekmememe fırsat vermeden beni acımasızca kucakladı. Gövdesine çarpmıştım, omuzlarım ağrıyordu ve boştaki eli boynumu neredeyse çok sıkı kavramıştı. Bu sahiplenici bir sarılmaydı, neredeyse Bianca'ya yerleşkedeki odasının zemininde sarıldığım gibi. Sanki onu içime çekebilirmişim gibi, sanki nasıl söyleyeceğimi bilmediğim tüm kelimeleri tenimden onunkine aktarabilirmişim gibi.

Otomatik olarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Kafese kapatılmaktan hoşlanmıyordum ve kendimi kapana kısılmış hissetmemek mümkün değildi.

Lucian bunu beklemiyordu, bu yüzden onu itebildim ve yüzüne, tam ağzına vurdum. Geri çekildi, boynu büküldü ama kendini toparladığında bunu sakince yaptı.

Tekrar bana döndü, başparmağını kana götürdü ve sonra güldü.

Parlak, uzun ve gürültülü.

O kadar çok güldü ki gözleri yaşarmaya başladı. Ve bu içimde bir şeyleri kırdı.

Kırılması gereken bir şey.

İntikamın her zaman affetmekten üstün olduğu fikri.

Şiddetin eninde sonunda merhamete galip geleceği.

Bryant'ın bana öğrettiği, hayır, programladığı her şey içimde-yanlıştı.

Hepsi lanet bir yalandı.

Peki ya bu?

Kahkahalar, kardeşler arasındaki küskünlüğün affedilmesi, uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra bir araya gelme, Bryant'ın tam olarak istemediği şeydi.

Çünkü iyi hissettirdi.

Lucian'ın kahkahasının yankısını göğsümde hissetmek iyi geldi. Carter ve Leo'da önce garip bir şekilde, sonra daha yüksek sesle taklit edildiğini duymak. Beyefendiler gülmedi, bu onların kavgası değildi, onların anı değildi ama bize deliymişiz gibi gülümsediler. Sanki deli olmamız hoşlarına gitmiş gibi.

Carter kahkahaları arasında, "Ne kadar berbat bir aileyiz," dedi, başını sallayarak ve bir kolunu Leo'ya dolayarak.

Leo sertleşti ama omuzları gevşedi ve tekrar sıırttı. "Eğer o pislikler birbirlerini dövmeyi bitirdiyse, tekrar kardeş olmayı deneyelim. Sen varsan ben de varım."

"Ben varım," dedim omuz silkerek, sanki on iki yaşımdan beri yüzümde yeni bir yara iziyle hayalini kurduğum şekilde kardeşlerime kavuştuğum için derinden ve gizliden gizliye rahatlamamışım gibi.

Leo, Carter'ın kolundan kurtulup bana doğru geldi ve elini sıkmam için uzattı. Elini kavradığımda kalın bir şekilde yutkundum.

Sertçe çekiştirdi ve sırtıma vururken beni kenetlenmiş ellerimizin etrafında kucaklaşmaya getirdi. Bir süre sonra çekilmeye çalıştığımda, alnını kafatasıma bastırıp kulağıma fısıldayarak beni şaşırttı, "Seni asla terk etmezdim, T. Seni o şekilde incitmesine asla izin vermezdim. Okul için lanet olası bir geziye asla gitmezdim." Konuşurken sesi paramparçaydı, kendi göğsümde yankılandığını hissettiğim pişmanlıkla ağırıyordu.

"O zaman neredeydin?"

"Hastanedeydim."

"Ne için?"

"Sana başka zaman anlatırım. Kaçınabilseydim gitmezdim. Başka seçeneğim yoktu."

"Bryant mıydı?"

"Hayır."

Ona ne oldu böyle? Onu başka kim yakaladı? Sanırım artık yeniden kardeş olduğumuza göre, bunu öğrenmek için zamanımız vardı. Sırtını sıvazladım, biraz garipti ama bizi öylece bırakıp gitmediği için biraz rahatlamıştım çünkü umurunda değildi. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bilmiyordum." Tereddüt ettim, sonra "Şimdi mutlu musun?" diye sordum.

Leo geri çekildi, yüzünde küçük, özel bir gülümseme vardı. Başka biri için yapılmış bir gülümseme. "Evet."

Leo ve Lucian ayrıldıktan sonra Carter oyalanarak bir çift eldiven aldı ve sanki her gün yapıyormuş gibi Henrik'le tartışmaya başladı.

Onun adamlarımla atışmasını ve şakalaşmasını izlerken ruhumdaki önceki nadasa bırakılmış topraktan bir şey koptu ve yapraklar açtı. Hep istediğim şey buydu. Kardeşlerim geri döndü ve umarım yakında bir gün kız kardeşlerim de. Aile ve barış istiyordum, Bryant'ın tüm hayatım boyunca bana dayattığı trajedi ve şiddete bir son vermek istiyordum.

Lucian ve Leo'dan Bryant'ın üzerimde kalan gücünü söküp atmama yardım etmelerini istemeyecektim. Bu tek başıma yapmaya hazır olduğum bir şeydi. Ama yine de arkamı kollamaları dünyalara bedeldi. Artık babama sadece kendim için haddini bildirmiyordum. Bunu Leo'ya ve şüphesiz tüm kardeşlerime yaptıkları için yapıyordum. İşkencecimizle yüzleşecek ve onu kendim alaşağı edecektim.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Bianca

O GECE, Tiernan'la ilgili uyanmak istemediğim kâbuslar gördüm çünkü gözlerimi açtığımda onu göremeyeceğimi biliyordum. Ne kadar berbat bir şeydi?

O sadece kalbimin çözebildiği bir çelişkiydi. Sevimli bir canavar.

Güzel bir kabus.

Zalimliği ve vahşiliği kadar, zor kazanılmış sadakati ve seyrek ama parlak şefkat ve alçakgönüllülük işaret fişekleri de beni büyülüyordu. Uykunun derinliklerinde, zihnim canlı rüyaların uzun şeritlerinde kendini çözdüğünde bile, bilincim adama karşı olan hislerimi anlamlandıramıyordu.

Ve sonra, sanki bir cevapmış gibi, o sabah uyandığımda makyaj masasının üzerinde bir hediye vardı.

Balkona açılan Fransız kapıları kapalıydı, perdeler zorlukla aralanmıştı ama Tiernan'ın bana kıpkırmızı bir fiyonkla bağlanmış, kusursuz bir şekilde paketlenmiş hediye bırakmak için yine Constantine Yerleşkesi'ne girdiğinden hiç kuşum yoktu. Saten kumaşın altına kırmızı bir gül yerleştirilmişti ve Teksas'ta kapıma geldiği günkü gibi bu da keskin dikenlerle süslenmişti.

Çiçeği dikkatlice burnuma götürüp zengin çiçek parfümünü içime çekerken kendime rağmen gülümsedim. Küçük

Beyaz zarfın üzerinde adres yoktu ama boş kartın içine el yazısıyla yazılmış sıkışık kelimeler şüphesiz benim içindi.

Seninle tanıştığım andan beri kanını akıttım, ama şimdi sensiz kanımı akıtıyorum.

Bir isimle imzalanmamıştı. Bunun yerine, düzgünce bastırılmış kanlı bir başparmak izi kart kağıdının altını kirletmişti.

Belki başka bir kıza ya da daha önceki bir zamanın Bianca'sına bu sözler çok karanlık ya da çok klişe gelebilirdi ama o anda, bu bildiriden daha romantik bir şey okumadığımdan, görmediğimden ya da düşünmediğimden emindim. Kanla damgalanmış parmak izinin o güzel kıvrımı.

Vahşi bir adam sevgisini böyle ilan ederdi. Kanla.

Aşkını ifade etmek için uygun kelime dağarcığına sahip olmayan bir adam niyetini bu şekilde açıkça ortaya koyuyordu.

Ödünç aldığım odanın zemininde beni geri almaktan söz ettiğinde samimiyetinden şüphe etmiştim. Yaptığı onca şeyden sonra ona nasıl inanılabilirdi? Sırf Lane'den intikam almak için Aida'yı arayıp bulduğunu ve Brando ile beni kaçırdığını bildiğim halde.

Hâlâ neden intikam alma ihtiyacı hissettiğini ya da ilk planını ne zaman uygulamamaya karar verdiğini bilmiyordum. Ya da neden yapmadığını.

Ama o parmak izine bakarken, ruhumdaki temel bir şeyin tektonik plakaların kayması gibi kaydığını hissederken, mutlak ve dehşet verici bir kesinlikle bir şey biliyordum.

Cep telefonumu çıkarıp rehberimde Tiernan'ın numarasına doğru ilerlerken parmaklarım uyuşmuştu.

Sadece bir kez çaldı.

"Küçük şey," diye mırıldandı neredeyse. "Yatağının altındaki canavarla ilgili tatlı rüyalar gördün mü?"

Normalde gülüp gözlerimi devirebilirdim ama tüm odağım titreyen ellerime sıkıştırdığım karttaydı.

"Senden nefret ediyorum," dedim şaşırtıcı bir inançla, kalbim göğsümde ağır bir kapının kilidindeki anahtar gibi dönüp dursa da, basınçla aniden açılıp beni yere düşürdü.

Ona aşık olmak.

İfşanın muazzamlığı beni tüketmekle tehdit ediyordu ve beni sabit tutan tek şey o kart, o baskı ve Tiernan'ın telefon hattından gelen nefesinin sessiz mırıltısıydı.

"Sanırım benden nefret etmek için beni çok iyi anlıyorsun," diye sakince karşılık verdi.

Arka planda, Beyefendilerden birinin ya da birkaçının alçak mırıltısını ve Brando'nun tiz kahkahasının yüksek oktavını duyabiliyordum.

"Brando mu o?" Göğüs boşluğumda sallanan tufanın içinden fısıldadım.

"İki ağaç almam için beni zorladı," diye itiraf etti Tiernan pişmanlıkla. "Ezra birini giriş holüne, diğerini de oturma odasına kurdu. Yapıyoruz..." Durakladı ve yüzündeki kendisiyle alay eden ifadeyi hayal edebiliyordum. "Dallara dizmek için patlamış mısır."

Makineli tüfek ateşi gibi irkilmiş bir kahkaha patladı içimden. "Değilsin."

"Bu övünebileceğim bir şey değil," diye söylendi.

Kahkahalarımın ardından kendimi boş ve yalnız hissettim, çorak bir arazide savrulan bir yuvarlanan ot gibi. "Keşke orada olsaydım."

"Eve gel," dedi ve rahat davranmak, bana emir vermeden kelimeleri oluşturmak için harcadığı çabayı duyabiliyordum. "Kanamayı durdur Bianca ve eve gel."

"Hayır."

"Neden olmasın ki?"

"Tek bir gül ve bir parmak izi söylediğin tüm yalanları silmeyecek," diye karşı çıktım, öfke dalgası hissettiğim için rahatlamıştım. Sevmeme izin verilmeyen bir adam için duyduğum bu derin acıdan daha iyi anlayabileceğim bir öfke. "Bunu neden yaptığını bile bilmiyorum. Beş yıldır ölü olan bir adamdan intikam almak için neden bizi içeri aldın?"

Brando'nun arka planda zevkle çığlık atmasıyla noktalanın uzun bir duraklama oldu.

Kardeşimi özlemek acımı ve özlemimi o kadar derinleştirdi ki gözyaşlarım alt kapaklarımda çiçek açtı.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamı affetmem," diye uyardım onu, ama asıl kastettiğim "Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamı sevmem," idi.

İç çekişi telefonda çıtırdadı. "O kadar uzun yıllar sır sakladım ki bir kasa haline geldim. Bir şeyleri paylaşmak değil, saklamak benim doğamda var."

Bunu garip bir şekilde anlayabiliyorum.

Bianca Belcante'ydım çünkü babamın kim olduğunu saklamak zorundaydım. Son on yılımı Teksas'ta geçirdim, sonra da aynı nedenle Tiernan'a geçmişim hakkında yalan söyledim. Aida'yla bile sahte bir benlik duygusu içindeydim. Olmak istediğim kadından daha sert, daha kasvetli ve acı biri.

İronik bir şekilde, ancak Tiernan'a duyduğum nefretin aleviyle ısındıktan sonra gerçekten ben olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmeye başlamıştım. Kim ve ne istediğim ve hak ettiğim için savaşmak.

"Anlamadığımı söyleyemem, ama benimle bir şeyler yapmak istiyorsan yine de cevaplara ihtiyacım var."

"Seninle ilgili her şeyi istiyorum," diye cevap verdi anında, kolayca ve böylesine acımasız ve pis bir ağızdan böylesine tatlı sözler duymak o kadar şaşırtıcıydı ki, çekiç darbeleri gibi çarptılar yüzüme. "Sorularını cevaplayacağım Bianca, ama bunu telefonda yapmayacağım. Cuma günü seni gördüğümde, bilmen gerekenleri sana anlatacağım."

"Peki ya benim bilmek istediklerim?"

Yumuşak nefesi neredeyse sevgi dolu bir kahkahaydı. "Eminim beni tüm sırlarımı açıklamaya zorlamanın bir yolunu bulabilirsin."

Yanaklarımdaki ısı alevlendi ve ortaya çıkan fantezilerle kasıklarım da birikti.

"Eminim yapabilirim," diye kabul ettim çünkü bunun onu güldüreceğini biliyordum ve kargaşama rağmen Tiernan'ın yaralı gülümsemesini görmek ya da paslı kahkahasını duymak için her şeyi yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Beni boşuk bir kıkırdamayla ödüllendirdi, sonra ayıldı. "Beni yanlış anlama, küçük şey. Seninle oyun oynamıyorum. Bahisler bundan çok daha yüksek. Artık vücudundan daha fazlasını avlıyorum. Ben açgözlü bir adamım ve ruhuna sahip olana kadar durmayacağım."

Dengemi korumaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Bu kolay kazanılan ya da satın alınan bir şey değil."

"Öyle olsaydı hiçbir değeri olmazdı."

Bir sessizlik daha, ama bu seferki bir şekilde şefkatliydi. Tiernan'ın da en az benim orada olmayı dilediğim kadar çaresizce beni orada istediğini hissediyordum.

Yine de, beni istese, hatta belki sevse bile, güvenilmez olduğunu kanıtladığı gerçeğine tutunmuştum.

Peki güven olmadan aşk neydi?

Umutsuz bir dilek gibi bir şey olduğuna karar verdim.

Tiernan, "Brando seni çağırıyor, bu yüzden gitmene izin vereceğim," dedi. "Ama bunu yapmadan önce bir şeyi düşünmeni istiyorum. Lane ve Caroline Constantine'den, ben gençken elimden aldıkları biri yüzünden nefret ettim. Ama bu yanlış düzelterek olan onlardan intikam almak değil, çünkü gerçek şu ki benim babam herkesten çok önce benden bir şey aldı. En çok sevmem gereken şeyi benden kopardı."

"Kim?" Sanki savunmasızlığının büyüünü bozacakmışım gibi fısıldadım.

Kimi söyleyeceğini düşünmüştüm bilmiyorum, kayıp bir sevgiliyi mi, yoksa açıkça yabancılaşmış ailesini mi, ama ruhunu yerle bir eden bir sesle söylediği şey kesinlikle bu değildi.

"Kendim. Lanet olası otuz yılın ardından hala kendimi tanımadığımı ve sevmediğimi fark ettim. İki yetim Belcante'nin meraklı, masum elleri tarafından kısmen ortaya çıkarılmış, tamamen keşfedilmemiş bir parçam vardı." Sözlerinin muazzamlığını sindirebilmem için durakladı. "Artık gerçekten ne istediğimi keşfettiğime göre, bunun elinden alınmasına izin verecek türden bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? En azından büyük bir mücadele vermeden?"

"Tam olarak kimin için savaşıyorsun?" Sesimin titremesini gizlemeye çalışarak sordum.

Benim için savaş, yalvarmak istedim. Lütfen Tanrım, hayatımda ilk kez birinin benim için savaşmasına izin ver.

"Brandon. Sen. Kendim. Yeterince bağışlayıcı ve eve dönecek kadar cesur olursan birlikte sahip olabileceğimiz aile."

Gözlerimi kırptırarak aynaya, içindeki ıslak, titrek yansımama baktım.

Sesi sanki yaşadığım şoku ve daha fazla bir şey yapamayacağımı hissetmiş gibi yumuşadı. "Caroline Constantine gibi deli bir kadınla aynı evde olduğunu bilmekten nefret ediyorum ama bu senin seçimin ve ne kadar çaresiz olsam da bunu senden almayacağım. Sadece dikkatli ol. Benim için ve Brando için. Bu akşamki günlük araman için onu hazırlayacağım. Ve Bianca? Telefonu kapattığında hediyenin geri kalanını aç."

Cevap vermeden aramayı sonlandırdı ama uzun bir süre telefonu kapatmadım. Tüm göğsüm, bazıları yılan bazıları kurdele olan kaygan bir duygu yığınıyla kıvranıyordu. İkisi arasında ayrım yapamayacak kadar korkuyordum, bu yüzden orada öylece oturdum, her şeyi aynı anda hissediyordum.

Beş ya da on dakika sonra tekrar düzgün nefes alabildiğimde, küçük tırnağımı hediyenin bandının altına soktum ve kağıdı temiz bir çizgi halinde açtım.

Gümüş bir çerçeve ambalajından kayarak çıktı ve bir takırtıyla mermer makyaj masasının üzerine düştü, neredeyse masanın üzerine düşüyordu.

kenarı kucağıma düştü. İçgüdüsel olarak soğuk metali yakaladım ve camla kaplı ortasına baktım.

Birisi, muhtemelen Walcott, bir sabah Lion Court'un mutfağında bu fotoğrafı çekmişti. Fotoğrafta Tiernan kısmen sökülmüş ismarlama siyah takım elbiselerinden birini giymiş, ceketini atmış ve siyah düğmeli bluzunun kollarını kıvrarak kordonlu, dövmele kollarını ortaya çıkarmıştı. Yaşlı adama bir şeyler anlatırken Brando'nun geniş gözlerine bakmak için neredeyse iki büklüm olmuş, ellerini tutkuyla açmış ve kaldırmıştı. Yüzü profilden görünüyordu, bir yanağına un serpilmiş ve bir eli una bulanmış haldeydi. Tiernan'ın yaralı yanağında, bronz teninde Brando'nun belli ki onu sıvazladığı yerde, beyaz tozdan küçük bir avuç izi belirmişti. Kardeşimin arkasında durdum, ellerimi omuzlarına koydum, konuşurlarken Tiernan'ın yüz ifadesini görebilmek için kısmen başının üzerine eğildim. Bu samimi bir fotoğraftı. Kimse kameraya bakmıyordu. Bu da bir şekilde o anın samimiyetini arttırıyordu.

Tiernan ve ben Brando'nun üzerinde iki parantez gibi kıvrılmıştık.

Aramızdaki boşluğa rağmen birbirimize doğru kıvrılmıştık, birbirimizin farkında oluşumuz bir şekilde milyonlarca küçük fiziksel ifadeyle kendini belli ediyordu. Hem ona hem de kardeşime usulca gülümseyişim, mutfak tezgâhında kalçamın hemen yanında tuttuğu eli, okul eteğimi okşayacak kadar yakın parmakları, saçlarımın ikimizin eğik başları için perdeli bir fon oluşturması.

Her anlamda bir aileye benziyorduk.

Mutlu bir aile.

Acı ve özlem binlerce bıçak gibi içimi kesti, sinirlerimi kopardı ve kemiklerimi oydu, ta ki ağırlığımı taşıyamayıp makyaj masasının üzerine yığılana kadar. Bir elimde fotoğrafı, diğesinde kanlı parmak izinin olduğu kartı tuttum ve tüm makyaj masası gözyaşlarımla kaplanana kadar ağladım.

İşim bittiğinde, gözlerim ağrıyarak ve göğsüm acıyarak kendimi mermerden sıyırdım ve hediyeleri yüzüstü yanıma koymaya zorladım. Küçük, çocuksu yanım hararetle annemi ya da babamı arayıp onlardan tavsiye isteyebilmeyi diledi ama onlar ölmeden çok önce bu güçlü bir seçenek değildi. Her zamanki gibi, iş bana düşüyordu.

Morelli ve Constantine evleri arasında kurulmuş bir labirentte kaybolmuştum ve çıkış yolunu kendim bulmak zorundaydım. Asıl soru, sırlarını ve yalanlarını ipeklerin ve tatlı gülümsemelerin ardına saklayan ve her zaman ait olduğumu varsaydığım Constantine'lerle mi yoksa açıkça zalim Morelli'ler ve onların yüz karası üçüncü doğan oğullarıyla mı birlikte olacağımdı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Bianca

O SABAH Caroline beni Noel alışverişine götürmek için ısrar etti. Bishop's Landing'e ilk taşındığımda Tiernan'ın kuzeni Tilda ile Beşinci Cadde'ye gitmiş ve Manhattan'ın lüks mağazalarını gezmiştim ama hiçbir şey beni New York'un en seçkin simalarından biriyle alışveriş yapma deneyimine hazırlayamazdı.

Saks'ın girişinde bizi yaldızlı bir tepsi üzerinde iki kadeh şampanya ile kişisel bir alışveriş uzmanı bekliyordu. Caroline'a gerçek bir kraliyet ailesindenmiş gibi davrandı, her konuda ona saygı gösterdi ve aile reisinin bizim için önceden çekilmiş kıyafetler hakkındaki bazen sert yorumlarını kolayca kabul etti. Acıkmaya başladığımı söylediğimde, kadın bizim için yiyecek çağırmayı bile teklif etti. Gittiğimiz her yerde -görmeyi hayal bile etmediğim mücevher mağazaları, tek bir giysinin bir evin peşinatı kadar olduğu giyim mağazaları- Caroline saygı dolu bir huşu ile karşılandı.

Hayatının çoğunu anonimliği tercih ederek geçirmiş küçük bir kasaba kızı için bu... gerçeküstüydü.

Ama aynı zamanda oldukça eğlenceliydi.

Caroline'ın nasıl giyinmem gerektiğine dair belirli beklentileri vardı ama aynı zamanda tarzıma ve rengime uygun kıyafetleri seçmeme de izin veriyordu. Bir keresinde, lacivert kadife bir elbise denedikten sonra

Gözlerimden daha koyu bir tonda, bana bakacak kadar uzun süre telefonunda e-posta yazmayı bile bırakmıştı.

"Görünüyorsun..." Nazikçe durakladı. "Mavinin bu tonuyla çok güzel görünüyorsun. Gözlerinizi tamamlıyor."

Ona gülümsedim. Annemin ölümünden beri hayatımda pek kadın etkisi olmamıştı ve başka bir kadınla kız gibi olmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini neredeyse unutmuştum.

Döndüm, güldüğüm sırada eteğim etrafımda genişledi. "Çok güzel. Ama gerçekten Caroline, Lion Court'ta Tiernan'ın bir ara geri vermesi gereken kıyafetlerim var. Onlar için bekleyebilirim."

"Kesinlikle olmaz." Sanki bu fikir hakaretmiş gibi burnunu çekti. "En iyisinden daha azını giymiş bir kadınla görülmek istemem." Bize yardım eden zavallı kadına dönerek, soyunma odasında biriktirdiğim atılmış kıyafet yığınınca el salladı. "Her şeyi toplayın ve Bishop's Landing'e gönderin. Şu anda bunu Chanel ceketıyla birlikte giyecek."

İşte bu yüzden şehrin en seçkin restoranlarından birinde, Teksas'taki tüm gardırobumdan daha pahalı bir kıyafetle yemek yedim. Süslü iç mekânı dolduran hafif sesler bile bir şekilde pahalıydı: gerçek gümüş çatal bıçakların şingirtisi, kültürlü seslerin alçak mırıltısıyla kesilen kristal bardakların çınlaması ve zar zor ayırt edilebilen klasik müzik. Neredeyse her müşteri tarafından sadece restoranın değil, oturdukları sandalyelerin ve geldikleri arabaların da sahibiymiş gibi karşılanan Caroline ile birlikte otururken kendimi bir sahtekâr gibi hissettim.

"Güzel bir gündü Caroline," dedim ağzımı sulandıran taze deniz ürünleriyle dolu salatalar servis edilirken. "Bunun için çok teşekkür ederim. Gerçekten her şey için."

O gün herkese gösterdiği kibar gülümsemenin aksine, Caroline bana soluk pembe boyalı dudaklarını kıvıran küçük, gerçek bir sırıtış verdi. Konuşmamızın büyük bölümünde sessiz kalmıştı.

Öğle yemeği, düşünceli, bakışları omzumun üzerinden geçen anılara sabitlenmiş.

"Eğlenmenize sevindim. Eğleneceğinizi umuyordum çünkü geçen hafta boyunca sizden oldukça hoşlandım. Avukatım dün gece bunları bıraktı ve bunun gerçekten doğru seçim olduğuna inanıyorum. Sadece senin için değil, kendim için de. Kocam öldüğünden beri yalnızım ve çocuklarım artık büyüdü, anneleriyle vakit geçiremeyecek kadar meşguller." Yüz ifadesi hüznünlüydü ama gözleri hâlâ keskin, soluk bir maviydi ve bir buz sarkıtının kenarı gibi keskindi. "Gerçek bir yoldaş olarak sana sahip olmak güzel olacak."

Hermes çantasına uzanıp tabağımın yanına koyduğu bir dizi kâğıdı çıkarmasını sessizce izledim.

Bir vesayet anlaşması.

Kocaman gözlerle ona baktım, umut ve endişe boğazıma düğümlenmişti.

"Kendi kararını verebilecek yaştasın, yani artık Tiernan Morelli'nin vesayeti altında olmak istemiyorsan tek yapman gereken belgeleri imzalamak, böylece benim olacaksın," diye beni temin etti, manikürlü parmakları bir Mont Blanc kalemin etrafında kıvrılmıştı. "Al Bianca. Hayatını geri al."

Kalemi kavradığımda elim soğuk ve saçma bir şekilde ağırdı. Bana sunulan yasal jargonu anlamlandırmaya çalışırken görüşüm dalgalandı. Her zaman tam olarak istediğim şeyin bu olduğuna inanmışken, hayatım boyunca kurduğum bir hayali temsil eden sayfalara bakarken hissettiğim dehşeti bağdaştırmak zordu. Ama kalbim bir kaburgamı kıracak kadar sert çarpıyordu ve soğuk terler alnımı kabartıyordu.

"Çok standart," diye garanti verdi o çok alışık olduğu plastik gülümsemesiyle.

Yine de belgenin devamını okumaya çalıştım. Babamın, ipekler ve kürkler içinde Teksas'ın uzun otlaklarından daha fazla yılan saklı olduğunu söyleyen sesini duymaktan kendimi alamıyordum.

"İşte," diye bastırdı, kâğıtları almak için öne doğru eğildi ve imzaman olduğu ikinci sayfayı çevirdi

gerekli. "Şurayı, şurayı ve şurayı imzalayın ki bu meseleyi temelli olarak kapatabilelim."

Tekrar okumak için eğildiğimde soğuk parmakları çenemi nazikçe kavradı ve gözlerim onunkilerle aynı hizaya gelene kadar kaldırdı. İfadesi samimiyetini ifade etmek için yumuşaktı ama beni tutan parmaklarında bir gerginlik, bir şeye sıkıca sarıldığını belli eden titreşimli bir enerji vardı.

Benden saklamaya çalıştığı bir sır.

"Bir gün," diye mırıldandı, sesi ipek kadar soğuk ve pürüzsüzdü. "Bizimle yeterince uzun süre kalırsan, sana Constantine adını vermek için ne yapabileceğimize bile bakabiliriz."

Her kelime göğsüme bir kurşun gibi saplandı. Umut, özlem ve şüpheden oluşan çarpık bir kokteyl ciğerlerimi boğmakla tehdit ediyor, nefes alamayana kadar sistemime aşırı yükleniyordu.

Bir ismin bu kadar çok şey ifade etmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Sessiz ve sesli harflerin kısa bir toplamıydı. Konuşmak için yeterince hoş, ama başkalarının ona yüklediği anlamdan yoksun.

Konstantin neredeyse zenginlik, prestij ve ihtişamla eşanlamlı bir markaydı.

Bugün restoranda herhangi birine Konstantin olmak isteyip istemediğini sorsam, çoğu evet demek için iki kez düşünmezdi.

Tabii ki bu isim benim için daha da anlamlıydı.

Babam bir Constantine'di. Bu ismi ve ünü alıp çeliğe, fethedilemez ve ebedi bir şeye dönüştüren oydu.

Tüm kusurlarına rağmen onu sevmiş ve ona hayranlık duymuştum. Brando'nun süper kahraman takıntısı vardı ama benim hayatım boyunca sadece bir tane vardı. Lane.

Yıllarca saklamak zorunda kaldıktan, babamın soyadına ya da daimi ikametgahına sahip olmadığım için utandıktan sonra nihayet onun soyadını paylaşma fikri beni çok sevindirdi.

"Evet" kelimesi dilimde önceden şekillenmiş, dudaklarımdan dökülmeye hazır bir şekilde duruyordu.

Ama yuttum, kalınca, acıyla, boğazımdan karnıma doğru sürükleyerek.

Tiernan bana yalan söyleyerek kalbimi kırmış olabilirdi ama aynı zamanda bana değerli bir ders de vermişti.

İyiliğe körü körüne güvenmek, düpedüz yalanlara güvenmek kadar tehlikeliydi.

Caroline'ın mükemmel simetrik yüzüne, kulaklarındaki elmaslara ve incilere, Dior rujuna ve botokslu pürüzsüz cildine baktım ve yüz hatlarında bulduğum hiçbir şeye güvenemeyeceğimi biliyordum. Yüz hatları, yıllarını harcayarak bugünkü şaheserine dönüştürdüğü bir maskeydi.

Resimlerde yaptığım gibi bundan daha derine bakmam gerekiyordu. Yüzeyin ötesine, detaylı derinliklere.

Ağzını tutuşunda hissedilir bir gerginlik, gözlerinin yanında ihtiyaçtan söz eden bir sıkılık vardı.

Bu kağıtları imzalamamı istedi.

Sadece nedenini bilmiyordum.

Başımı dikkatlice onun elinden kurtardım ve kâğıtlara bir kez daha bakarken bir tutam saçın yüzümü kısmen örtmesine izin verdim.

Caroline zehirli bir sessizliğin mantar bulutu içinde bekledi. Sorunu fark etmem sadece iki dakikamı aldı.

"Burada Brandon'la ilgili hiçbir şey yok," dedim, midemde hastalık çiçekleri açıyor, oradaki pahalı yiyecekleri bozuyordu. "Neden kardeşim hakkında hiçbir şey yok?"

İçini çekti, kelimelerden daha anlamlı olan uzun, dramatik bir ifade. "Tiernan Morelli ondan vazgeçmeye niyetli değil. Onunla bu konuda mücadele edebiliriz ama bu zaman alacaktır Bianca. En azından senin velayetini o canavardan alabiliriz."

"Canavar mı?" Yüzündeki gerçek tiksintinin parıltısını yakalayarak yankıladım.

Üzerine bir durgunluk çöktü ve bir sonraki konuşmasında kelimeleri sanki yavaş ve mükemmel bir şekilde ifade edilmişti

önce onları ölçtü. "Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Bianca, ama Morelliler ilkesiz dinsizlerdir. Alçakların en alçağı. Onlarla herhangi bir ilişki kesinlikle yasaktır, anlaşıldı mı?"

"Ama neden?" Bastırdım. "Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun?" "Nefret çok güçlü bir kelime. Onlar benim için değerli değiller.

Nefret. Basitçe söylemek gerekirse, onlar benim altımda ve sizin de altınızda olmalılar."

Yatak odamın zemininde Tiernan'ın altında olduğumu düşündüm ve tahrik omurgamdan aşağıya sızarken kıpırdandım.

"Ne yaptılar?" Caroline'ın yüzü buz parçalarına ayrılacak kadar soğumasına rağmen tekrar sordum.

Kâğıtlara baktı, sonra tekrar bana baktı, hesaplıyordu. "Her zaman benim olanı istediler. Lane'in olanı." Sol göz kapağı seğirdi. "Benden bir şey alınamayacağını anlamıyorlar gibi görünüyor. Sahip olduklarımın her zerresini hak ettim ve onları elimde tutmak için her zaman savaşacağım."

Gözlerimi yavaşça kırptırdım, sanki çok daha büyük ve karmaşık bir hikâyenin özetini okuyormuşum gibi hissettim.

"Bu yüzden mi bizi içeri almak istiyorsun?" Omuzlarımı onun somut kızgınlığına karşı çelikleştirerek sordum. "Morellis'ten bir şey almak için mi?"

"Belki de o kaba ellerini en başta sana hiç sürmemeleri gerekirdi," diye önerdi, neredeyse hiç yenmemiş salatasıyla ilgilenmek için sandalyesine dikkatlice yerleşirken. "Seni nasıl incittiklerine bir bak."

"Tiernan bana hiç el kaldırmadı," diye savunmaya geçtim, bunun aptalca olduğunu bildiğim ve neden buna mecbur bırakıldığımı tam olarak anlamadığım halde.

İnce sarı bir kaşını kaldırdı. "Bir kedinin derisini yüzmenin pek çok yolu vardır."

Bu benzetme, ben belgeleri imzalayana kadar konuşmayı bitirdiğinin sinyalini verircesine düz bir şekilde söylenmişti.

"Brandon olmadan imzalamam," dedim ona, bu yemekten sonra evsiz kalacağımndan biraz endişelensem de sesim şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Gerçek şu ki, Brando yanımda değilken kendimi zaten evsiz hissediyordum.

"Dediğimi yapacaksın." Caroline salatasını yerken başını bile kaldırmadı. "İtaat, Bianca."

"İtaatin canı cehenneme," dedim, yan masadakilerin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. "Hayatım boyunca itaatkâr oldum ve bu bana sadece herkes istediğini aldıktan sonra boktan ikinci porsiyonlar kazandırdı. Bu dünyada benim için her şeyden daha önemli olan tek bir şey var, o da kardeşim. Her ne olursam olayım, yetim Belcante, evlatlık Morelli ya da evlat edinilmiş Constantine, Brando benimle."

"Bianca," dedi Caroline dişlerine buz gibi çarpan alçak bir sesle. "Bu kâğıtları imzalayacaksın ve Brandon'ı bir araya getirme işini ondan sonra halledeceğiz."

"Kesinlikle olmaz." Korkutulmayı reddederek ona ters ters baktım. "Kaba olmak istemem Caroline ama ailenin her şeyden önce geldiğini anlayabileceğini düşünüyorum. Brandon benim sahip olduğum tek şey."

Bir saniye sonra, ağzı gülümsemeye benzer bir şeye dönüştü ama aslında yüzünü buruşturuyordu. "Evet, aileye öncelik vermenin ne demek olduğunu anlıyorum. Yine de aptalca ve nankörce davranıyorsun, bunu anlamıyorum. Bana teşekkür etmelisin."

"Az önce söyledim," diye ona öğle yemeğimizin başlangıcını hatırlattım. "Brandon'ı geri almama yardım ettiğinde yine edeceğim."

Bin dolarlık porselenlerin üzerinden birbirimize bakarken bir göz seğirmesi daha. Hiçbir şeydim ve hiç kimseydim, Bum Nowhere, Texas'tan bir yetimdim, ama başkalarının değerimi belirlemesine izin vermeyi bırakmıştım. Zeki ve yetenekliydim ve herkes yolumuza çıksa bile Brando ve benim için bir hayat kurabilirdim.

Caroline Constantine yasaklamış olsa bile.

"Yemeğinin geri kalanını ye, biraz beslendikten sonra yetişkinler gibi bunu tekrar tartışırız. Belli ki kan şekerin düşük," dedi umursamaz bir tavırla ve salatasına geri döndü.

Ve hepsi bu kadar.

Caroline'ın umduğum gibi nazik bir hayırsever olmadığını anladığım ve Elias'ın uyarı sözlerinin nihayet aklıma yattığı an.

Çünkü beni Tiernan'ın istediği kadar kötü bir şekilde kullanmak istediği belliydi ve ben bunun nedenini öğrenecektim.

Hemen şimdi.

Ayağa kalktım, peçetemi masaya fırlattım ve Caroline'a soğuk bakışlarımı yönelttim. "Ben yürüyüşe çıkıyorum. Bishop's Landing'e kendim döneceğim. Eğer bana kapıyı açarsan minnettar olurum. Seninle kalmak istiyorum Caroline ve nezaketin için minnettarım ama belli ki beni anlamıyorsun." Parmaklarımı masanın üzerine koydum ve hafifçe ona doğru eğildim. "Genç olabilirim ama aptal değilim. Morellilerle aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama beni onlara karşı savaşınızda kullandığınız çok açık ve ben bir piyon olmayacağım. Beni kullanmak istiyorsun, tamam mı? Ama önce bana kardeşimi geri getir."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve başımı arkaya atarak restorandan çıktım, diğer müşterilerin spekülatif bakışları üzerimden bir ördeğin sırtındaki su gibi akıyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Bianca

Metroya giderken Tiernan'ın avukatı ELENA Lombardi'yi aradım.

Benden haber aldığına şaşırılmış gibi görünmüyordu, ama onun çingiraklı bir kadın olduğu izlenimini edinmiştim.

Bozuk para bulmak için Tinsley Constantine'in eski Prada çantasını karıştırırken ona dürüstçe "Yardıma ihtiyacım var," dedim. Onun yerine bir prezervatif, bir tüp dudak parlaticısı ve buruşmuş bir yüz dolarlık banknot buldum. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"O zaman beni aradığına sevindim Bianca. Bu yüzden sana kartımı verdim." Sesinde hoş bir gülümsemenin yanı sıra İtalyan aksanının izleri vardı. Bunu duymak kalbimi sızlattı çünkü Aida bizimle zaman zaman kırık dökük İtalyanca konuşurdu ve vefat ettiğinden beri bu aksanı duymamıştım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Metro istasyonunun ağzındaki trafik direğine yaslanarak durumumu anlattım. Bir santim bile kıpırdamamış olmama rağmen nefes nefese anlattıklarımı bitirene kadar sözümü kesmeden dinledi.

"Brandon'ın velayetini nasıl alacağını bilmek istiyorsun," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde. "Korkarım on sekiz yaşına gelene kadar bu imkânsız, hatta o zaman bile tam zamanlı bir işin ve kendine ait daimi bir ikametgâhın olmadığı sürece mümkün değil."

Hayal kırıklığı, kalan kibarlığımı da yakıp kül etti. "Siktir et. Bu nasıl adil olabilir Elena? Brando'ya doğduğundan beri ben bakıyorum ve şimdi Tiernan izin vermediği için onu göremiyorum bile."

Sessizlik.

"Tiernan'ın seni kardeşinden uzak tutacağına gerçekten inanmıyorum," dedi yavaşça, sanki hâlâ düşüncelerini değerlendiriyormuş gibi. "Anlamalısın, Tiernan istediğini hiçbir zaman elde edememiş bir adam. Her fırsatta, istediği şey elinden alındı. Şimdi de Brandon'la senin hayatında olmanızı büyük bir tutkuyla istiyor gibi görünüyor. Bazen insanlar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde saldırganlaşır ve başkalarını tehdit ederler. Aynı şey olduğunu söylemiyorum ama biri Brandon'ı sizden almaya çalıştığı için hissettiğiniz o duygu var ya? Tiernan'ın da biraz böyle hissediyor olması mümkün mü?"

Bunu hiç düşünmemiştim, bu da beni biraz utandırdı. Tiernan'ın Teksas'taki evimizi ziyaret ettiği o haftalardan önce bile Lion Court'taki zamanımıza dönüp bakmak ve Brandon'la kurdukları bağı görmek kolaydı. Büyük, kötü yaralı adamın, doğum gününü kaçırdığını düşündüğü için küçük bir çocuğa yüzüne un sürerek krep yaptığı anı. Nöbet geçirdikten sonra Brando'nun başucunda beliren Hulk heykelciği. Picasso ve kardeşimin nöbetlerini kalıcı olarak durdurabilecek ameliyat için Ocak ayında belirlenen tarih.

Tiernan onu seviyor gibi görünüyordu.

Sanki zaman sadece benim için durmuş gibi, New Yorkluların koşuşturması arasında öylece durdum. Tiernan'ın tamamen kalpsiz olduğunu düşündüğümü söylemek acımasızlık olurdu ama onun gerçek, şefkatli bir sevgiye sahip olduğunu kesinlikle düşünmemiştim. Bunca zamandır gözümün içine bakarken ne kadar da saçmalamışım.

Tiernan'ın beni sevebilecek kapasitede olmaması, bunu hiç yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

Brando'ya başından beri iyi davranmıştı.

Çünkü onu seviyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, benim güzel küçük kardeşim Tiernan'ın yalnızlık kalesinden geçip onun kalbine girmenin yolunu bulmuştu.

Benimki göğsümde eski bir arpın akorları gibi tıngırdıyordu, kırılğan ve gerginlik altında kırılmaya yakındı.

"Sanırım beni anlıyorsun," dedi Elena sessizliğin içinde usulca.

Cevabım, onu gülmeye sevk eden uzun soluklu bir iç çekiş oldu.

"Sana yardım etmek istiyorum Bianca ve edeceğim de. Ancak Tiernan'ın benim müvekkilim olduğunu anlamamı istiyorum, bu nedenle ihtiyacın olan ya da istediğin şey onunla doğrudan çatışıyorsa, buna dahil olamam."

"Evet, anladım," dedim suratımı asarak. "Ama anlıyorum."

Elena yüksek sesle, "Tiernan'ın babanın sana bir miras bıraktığını ve onu bulmaya çalıştığını söylediğini söylemiştin," diye düşündü. Arka planda uzun tırnakların masanın üzerinde çıkardığı gıcırtıyı duyabiliyordum. "Lane'in mirasıyla hangi avukatın ilgilendiğini öğrenmek için etrafa sessizce bir sorayım. Belki o ya da o bize bazı cevaplar verebilir."

"Teşekkür ederim Elena," dedim göğsümde kabaran umutla. "Senden sadece bir şey daha istiyorum."

"Her şeyi yaparım," dedi hemen ve eğer çok az tanıdığın birini sevmek mümkünse, o zaman sevdim.

"Tiernan şehirde tam olarak nerede çalışıyor?"

* * *

Tam olarak nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece EŞİTSİZLİĞİ BULMAK İMKANSIZDI.

Soho'daki diğer pek çok işyeri gibi kısa bir merdivenden iniyordu ama mavi kapısı tanımsızdı, içeriğini gösteren bir işaret bile yoktu. Sadece ön tarafında altın bir aslan sembolü bulunan siyah bir kutunun içine yerleştirilmiş bir tuş takımı vardı.

Elena bana kodu vermekte tereddüt etmişti ama nereye gideceğimi söylemişti.

Ne mutlu ki, Henrik'e yapılan basit bir telefon görüşmesi kombinasyonu ortaya çıkardı.

Görünüşe göre, üyeleri ve istenmeyen davetsiz misafirleri tetikte tutmak için her hafta değişiyordu, ancak o hafta altı basamaklı kod benim adımdı.

Bianca.

242622.

Bunu boğazıma inen bir yumruk gibi hissetmemeye çalıştım ama kapı açılıp küçük, neredeyse sıkışık bir resepsiyon ve vestiyer ortaya çıkınca ne yapacağımı şaşırdım. Vestiyer görevlisi gibi bir bölmenin arkasındaki taburede oturan yaşlı Siyah adam da dahil olmak üzere her şey neredeyse harap, eski ve yorgun görünüyordu.

"Adın?" dedi, uzun, güzel gözleri kısık bir şekilde bana bakarken.

"Bianca Belcante," dedim listede olmadığımı bilmeme rağmen.

Adam beni şaşırtarak sakız kareleri kadar beyaz, geniş ve dişlek bir sırıtışa büründü. "Ben de seni bekliyordum."

"Oh?"

Derin derin kıkırdadı. "Evet Bayan B, Henrik on dakika önce beni arayıp yolda olduğunuzu söyledi. Charity sizi bekliyor. İçeri girin."

Ona bir an göz kırptım ve buranın tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir tiyatronun girişine benziyordu ama Tiernan Shakespeare trajedilerinden fırlamış gibi görünse de onun tiyatroyla herhangi bir ilişkisi olduğunu düşünemiyordum.

Adam şaşkınlığıma güldü. "Ben Chuck Bentley. Tiernan on yıl önce açıldığından beri bu kapıyı ben işletiyorum. Bu kapının ardında bir sürü saçmalık bulacaksın ama hiçbirini seni öldürmemeli."

Yüreklendirici.

Omuzlarımı destekledim ve bir sonraki mavi kapıya gittim.

"Bunun şifresi 200204," diye seslendi. Benim doğum günüm.

²⁰ Şubat 2004.

Göğsümde bir şey çöktü ve harç ve tuğla dolu toza dönüştü. Kalbimin etrafında inşa etmeye ve korumaya çalıştığım duvarların bir bölümü gibi korkunç bir his uyandırdı.

Şifreyi girdim ve şaşırtıcı derecede ağır olan kapıyı açtım.

Ağırdı çünkü çelik takviyeleri ve ağır kilit mekanizmaları olan bir kasanın kapısı gibi bir şeydi.

Ne oluyor be?

Ben daha kapıyı tam olarak açamadan gürültü küçük odaya yayıldı. Kahkaha ve gevezelik sesleri, içi boş, tıngırdayan bir ping ve kulağa teknik gibi gelen çingirak sesleri. Hava daha sıcaktı, yeni ağır kışlık montum aniden boğucu gelmeye başladı.

Ve sonra onu

gördüm. Lobi.

Tavanlar üzerimde yükseliyordu, altın vurgular ve çeşitli mitolojilerden alınan güzel işlenmiş tasarımlar. Kuğu Leda ile Zeus vardı, tek gözlü Odin ve iki kuzgunu vardı. Avizeler devasa alan boyunca kubbeli ceplerde parılıyordu, parıltıları o kadar parlaktı ki onlara bakarken gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Her şeyin altında kaos vardı. Görkemli, günahkar kaos.

Belli ki bir yeraltı kumarhanesiydi, ama daha önce hiç bu kadar güzel slot makineleri, poker, blackjack ve kumar oynayan insanların oynadığı maun masaların üzerinde bu kadar gür kadife görmemiştim. Yine de nefesimi kesen şey mobilyaların ve estetiğin bariz pahalılığı değildi.

İnsanlardı.

Bazı ünlüleri tanıdım, çocukluğumdan beri dinlediğim yaşlı bir kadın popstar, emekli bir futbolcu

nl bir aktrisle evlenmişti, hatta Caroline geçen hafta sonu bir yardım brunch'ına ev sahipliği yaptığında tanıştığım bir ya da iki politikacı bile vardı. Hepsi de benim dokuz yüz dolarlık yeni kadife elbisemi utandıracak kadar kusursuz ve pahalı giyinmişlerdi.

Ve saat daha akşamın beşiydi.

Gece ilerledikçe grubun sayıca artacağından da hiç şüphem yoktu.

Zenginlik ve enerji, sanki çok fazla şampanya imişim gibi doğrudan kafama gitti.

Byleyiciydi.

Girişte durup Tiernan'ın adaletsizlik yuvasını sonsuz bir ziyafetle karşı karşıya kalmış bir obur gibi incelerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Muhteşem, manken gibi ince bir kadın yanımda belirdiğinde o da gülümsüyordu.

"Görüyorum ki burayı şimdiden sevmişsin." Kalın bir Rus aksanı vardı ve sanki yanaklarına sıkıştırılmış misketlerin etrafında konuşuyormuş gibi görünüyordu.

"Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," diye itiraf ettim, altın rengi ince elbiseli bir personelin rulet masasındaki kumarbazlara bir tepsi şampanya ikram etmesini izlerken. "Kendimi biraz Aynanın İçindeki Alice gibi hissediyorum."

Kaşlarını çatarak bana baktı, göndermeyi anlamamıştı. "şey, Bay Wagner yerleştiğinizi görmemi istedi."

"Bay Morelli'yi arıyorum."

"Henüz gelmedi. Masalardan birinde beklemenizi önerebilir miyim? Bay Wagner bunu kendisi önerdi."

Bay Wagner'in Henrik olduğunu tahmin ettim ve pembe tırnaklı, cilalı, şakayı seven Henrik'i Tiernan'ın altındaki Haksızlık'tan sorumlu sert Bay Wagner olarak hayal etmek zordu. Aynı zamanda, bu ikilemi de sevdim. Henrik ve Tiernan'ın ve Lion Court'taki herkesin.

Ben bile kendi içimde bunu anlamaya başlamıştım.

Başım dönüyordu ve boğazımda kıkırdamaya benzer bir şey patladı. "Yolu göster," diye nerdim.

Rus kadının gerçek adının Inga olduğunu beni Texas Hold'em oynadıkları düşük bahisli poker masalarından birine götürdüğünde öğrendim. Krupiye de güzeldi -bir tema seziyordum- ve Inga bir süreliğine ortadan kaybolurken bana kuralları dikkatlice açıkladı. Geri döndüğünde, önüme büyük bir fiş yığını koymuştu.

Ben ona bakakalınca güldü.

"Erken bir Noel hediyesi," dedi. "Mr. Wagner."

Bin dolarlık bir fiş alırken sııttım. "Daha önce ellerimde hiç bu kadar çok para tutmadığımı biliyor musun?"

Bana sııttı ve kardeşçe bir dayanışmayla omzuma vurdu. "Sürdüğü sürece tadını çıkar. Biliyorsun, genelde ev kazanır."

Bir kumarbaz olmasam da bunu biliyordum (hiçbir zaman riske atacak kadar param olmamıştı). Ama Inga ne yaptığımı bilmiyordu.

Eğer bu ev Tiernan'ınsa, teknik olarak benim de evimdi.

Bu yüzden, oynamak için yerleştiğimde, yaralı koruyucumun soğukkanlı kibrini kanalize ettim. Zor olmadığını fark ettim. Her zaman potansiyel bir sanat kariyeri ya da çevre işinde bir kariyer arasında bocalamıştım, bu yüzden matematik benim için bir yeterlilikti. Ne olduğunu anlamadan önce Tiernan'ı aramaktaki asıl niyetimi unutmuştum ve masamızda oyunumuzu izleyen bir grup vardı.

Daha yeni yedi yüz dolar kazanmıştım ki masada yanımdaki kadın yerine siyah saçlı bir adam geçti. Önce ona bakmadım ama hava parazitle dolunca ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Yeni başlayan biri için iyi çalışıyorsun," diye mırıldandı alçak, dumanlı bir ses. "Bu şans olmalı."

Kartlarıma bakarken sııttım, bir çift cep kıızıydı. "Her neyse, alacağım."

"Ya da belki de güzelliğınle masadaki diğler herkesin dikkatini dağıtıyorsundur," diye önerdi ama bu sözler baştan çıkarma çabası değildi.

Bıçak gibi keskin kenarlılardı. Bir iltifattan çok bir tehdit.

Görmek için fişlerimi attım, sonra yeni gelenle yüzleşebilmek için kartlarımı dikkatlice yere koydum.

Bunu yaptığım anda kalbim durdu.

Daha yaşlıydı, belki otuzlu yaşlarının başında ya da ortasındaaydı ama yaşı simetrik mükemmelliğinin düzlemlerini daha da belirginleştiriyor, güzelliğini tamamen erkeksi bir şekilde pürüzlendiriyordu. Esmerdi, İtalyan kökenimden dolayı benim de paylaştığım zeytin rengi teni ve çene hattına dökülmüş mürekkep kadar koyu gölgeleriyle hem çarpıcı hem de belli belirsiz tehditkârdı, eski usul bir mafya filminden fırlamış gibiydi.

Ama nefesimi kesen ve ardında buz gibi bir panik bırakan şey onun güzelliğı değildi.

Onu tanıdığım gerçeğiydi. Onu hatırlıyordum.

Beni küçük bir kızken kimin kaçırdığını nasıl unutabilirim?

Bana sakince, neredeyse kayıtsızca baktı, ama tüm vücudu bana dönüktü, bana uyumluydu ve yüzümdeki paniğı görünce dudakları zaferle seğıirdi.

"Merhaba Bianca," dedi.

Ve bir saniye sonra çığlık attım.

Onuncu Bölüm

Tiernan

"TIERNAN? Bir dakikan var mı?"

Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Beckett Fairchild'ın ofisimin kapısında gizlendiğini gördüm. Yakışıklı, yaşlı bir adamdı ve Amerikan mirası olan para ve güç içinde doğmuş herhangi bir adamın kendini taşıdığı gibi taşıyordu. Sanki bir odaya girdiğinde insanların selam vermesini bekler gibiydi.

Eğilmedim.

Aslında, Bryant için tuzağa yem atar gibi atabileceğimiz iş fırsatlarını araştırmaya geri dönmeden önce ona üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmadım.

"Hayır," dedim.

Yine de
oyalandı.

Monitörleri izlediğimde ya da Inequity'nin kumarhane katında yürüdüğümde Beckett bana sessiz, kendini beğenmiş bir zarafete sahip, kendi kendini ele geçirmiş bir adam gibi geliyordu, ancak ne zaman beni arasa, ellerinde tam olarak saklayamadığı gergin bir enerji vardı.

Şöhretimin onu korkutup korkutmadığını ya da Constantine ailesiyle uzun bir ilişkisi olduğunu ve benim bir Morelli olduğumu karanlık bir zevkle merak ettim. Yasadışı işlerime sık sık uğramaya devam ettiği sürece kiminle ilişki kurduğu umurumda değildi.

"Sadece, seninle oldukça önemli bir şey hakkında konuşmak istiyordum," diye devam etti, sanki ben etkili bir şekilde reddetmemişim gibi

Onu.

"Bana söyleyebileceğin ve duymak için can attığım bir şey olduğundan şüpheliyim," dedim dürüstçe, ona bakmadan. "Ben çok meşgul bir adamım Beckett."

"Bazen babana çok benziyorsun," dediğinde ses tonunda dişlerimi diken diken eden bir mizah vardı.

"Bryant hakkında bir şey biliyor olsaydın, bunu yüzüme karşı söylememen gerektiğini daha iyi bilirdin," dedim usulca, tehdit alçak ses tonuma gömülmüştü.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Hiçbir şey kastetmedim. Özür dilerim. Çok acil bir konu hakkında konuşmaya geldim, Tiernan. Bana biraz zaman ayırman için ısrar etmek zorundayım. Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyorum."

Bunu biliyordum elbette. Ama Beckett'la ilgili bir şey beni geriyordu. Constantine ailesiyle olan yakın ilişkisinden kaynaklanıyor olabilirdi ama bundan daha derin bir şeydi. Solgun bakışlarında beni tedirgin eden bir şeyler vardı ve bu his yıllar içinde Inequity'nin en büyük patronlarından biri haline gelmesine rağmen hiç kaybolmamıştı. Ondan mümkün olduğunca uzak durdum ve Henrik'in üzerine attım.

Sadece Henrik bu gece yoktu çünkü o, Ezra ve Walcott Brando'yu sinemada yeni Marvel filmini izlemeye götürüyorlardı. Çocuk benim de gitmem için yalvarmıştı ama Bryant Morelli'nin beni bir an önce alaşağı etmek için yarıştığına şüphe yokken kışımın üstüne oturmamın imkânı yoktu.

Bunun yerine Brandon'a sinemada tıka basa tatlı yemesi için yüz dolar vermiş ve yarın sabah da krep yiyeceğine söz vermiştim. Brando tatil ruhuna kapılma konusundaki isteksizliğini eğlenceli bulmuşa benziyordu ve Ezra'nın ona daha önce aldığı üç ayak uzunluğundaki baston şekerle bana kederli bir şekilde "Grinch" adını takmıştı.

Bunu düşünürken dudaklarım kıpırdadı ama sonra Beckett'ın o keskin bakışlarıyla bana baktığını hatırladım ve yüz hatlarımı kaşlarımı çatarak düzelttim.

"Peki, ne oldu?"

Önce şaşırmış, sonra da tereddüt etmiş görünüyordu; bir elini koyu kahverengi kirli sakalına sürterek gergin olduğu her halinden belli olan bir hareket yaptı.

"Çıkar ağzındaki baklayı dostum!"

Beckett nihayet konuşmak için ağzını açmıştı ki bir çığlık kumarhaneyi yırttı ve Beckett'in arkasından tam olarak kapatmadığı kapıdan içeri süzüldü. Buz gibi bir korku boğazıma yapıştı.

Benim kumarhanemde kimse
çığlık atmadı. Hiçbir zaman.

Ayağa kalkmıştım, silahım bir anda yaralı kolumun altındaki kılıftan çıkmıştı.

"Burada bekle," diye bağırdım Beckett'a. Ben masanın etrafından dolanıp kapıyı çekerek açarken donup kalmıştı. "Bunu arkamdan kilitle. Sadece altı kesik kesik vuruş için aç."

O cevap veremedi, ben kaostun içindeydim. Müşteriler sakın çalışanlarımın rehberliğinde çıkışlara doğru koşuşturuyordu. Kumarhane penceresiz ya da çıkışsız uzun ve kesintisiz bir alan gibi görünse de, bazı gizli geçitler ve kapılar tam da bu nedenle duvarların içinde sorunsuzca kayboluyordu.

Felaketi kumarhane alanının en sağına kadar takip ettim ve ilerlerken kilitleme prosedürlerine göz kulak oldum.

"Efendim, ofisinize dönün," diye bağırdı Gerard, korkmuş kumarbazlardan gelen bağırış ve çığlıkların sürekli mırıltısı arasında.

Onu görmezden geldim ve ileri atıldım.

Üniformalarına kurşun geçirmez yelek giydirilmiş korumalardan oluşan bir çalışan grubu, bir blackjack masasının etrafını sarmıştı. Silahlarını sıkı güvenliğin arasından zorlukla görülebilen karanlık bir kafaya doğrultmuşlardı.

İki adamın arasına girdiğimde anında ayrıldılar.

Hiçbir şey beklemiyordum. Zihnim soğuk, boş bir odaydı ve kumarhanemi soymayı düşünen geri zekâlı her neyse onun zalim muhafızlığıma girmesini bekliyordu. Ona acımasızca neden başka hiç kimsenin

Inequity ile uğraşmaya cüret ederse, bunu yaparak o adamın etine kazınmış net bir mesaj gönderirim, neden kimse bir daha onunla uğraşmaya cesaret edemez.

Ama bunu beklemiyordum.

Bianca Belcante'nin şakağına silah dayanmış bir adama karşı kapana kısılmış görüntüsü.

Gözleri beni anında buldu, dehşete düşmüş yüzünün kansız genişliğinde fazla maviydi.

Boynundaki kolu pençeledi, saldırganında açtığı derin yaralardan kan damlıyordu. Cesaretinin ve mücadelesinin bu küçük işaretini görmek korkumu yatıştırdı. Benden önce bunu nasıl yapacağını hiç bilmezken, belki de ona kendini savunması için cesaret verdiğimi bilmek.

Ancak bu küçük zevk, görüşümü bir anlığına bulanıklaştıran ve öfkemi zincirlemeyi düşündüğüm her türlü mantığı ortadan kaldıran soğuk öfke çığının içinde kayboldu.

Tamamen

öfkeliydim.

Tüm şiddet.

Tüm vücudum bu hisle titriyordu, benim olana dokunmaya cüret eden adamın yüzüne nişan almak için silahı kaldırdığımda parmaklarım tetiğe çok sıkı kenetlenmişti.

Başka bir adamın benim olana dokunmasına izin vermeden önce Inequity'yi kendim yerle bir ederdim.

Ve ona sadece dokunmuyordu.

Onu tehdit ediyordu.

Ruger GP100'ün namlusu şakağına sürtünüyor.

Boynundaki acımasız, neredeyse boğucu tutuş.

Bu orospu çocuğunu sadece

öldürmeyecektim. Onu parçalara ayıracaktım.

Parça parça. Atom atom.

Bu yüzden ölüme doğru adım adım ilerleyişinin her bir santimini hissetti.

Bu yüzden bana yalvardı, onu bitirmem için ağladı.

Ve oh, bu çok tatlı olurdu.

On yedi yaşımdayken Bryant'ın Grace Constantine'le olan aşkımı öğrendiği günden beri hissetmediğim bu acımasız öfkeyi, bu ezici korkuyu ortadan kaldıracak kadar tatlı değildi.

Ama beni daha akli başında yapmak için uzun bir yol kat edecekti. Bianca'yı daha güvenli hale getirmek için.

"Sen ölü bir adamsın." Kelimeler göğsümü yırttı, boğazımı parçaladı ve havayı bıçak gibi kesti.

Kadınımı tutan adam yüzünü gölgelerden, altın saçlarının bulutundan dışarı kaydırды ve onun Santo olduğunu şok edici bir netlikle gördüm.

Elimdeki silah neredeyse dürtüsel olarak yere düştü, çünkü bu adamı tanıyordum.

Ona neredeyse hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum.

Ve benim olana zarar vereceğini tahmin edebileceğim biri değildi.

"Tiernan," diye hırladı. "Bekçi köpeklerine silahlarını indirmelerini söyle."

"Hiç şansın yok," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim ve silahımı bir kez daha alnının ortasına doğrultarak öne çıktım. "Bianca'yı şimdi serbest bırakırsan, belki seni çabucak öldürürüm."

"Tiernan," dedi sanki ben mantıksız davranıyormuşum gibi. "Onu hemen şu lanet dakikada serbest bırak!" Kükredim.

kelimeler neredeyse boş olan kumarhanede yankılanıyordu.

Üstümüzdeki devasa avize hafifçe şingirdadı.

Santo'nun kara kaşları alnına doğru kalktı, patlamam karşısında şok olduğu belliydi. "Ben olsam ona zarar vermezdim," dedi yavaşça, neredeyse küçümseyerek.

Bianca, "Aradığım kişi o," diye karşı çıktı ve sesi sakindi, çok sakindi.

Gurur, göğsümdeki öfkenin arasında kabardı ve azaldı.

"O, ben küçük bir kızken beni kaçıran kişi."

Adamlarım yaklaştığında ve Santo silahı şakağına derisini beyazlatacak kadar sert bir şekilde bastırduğında hafifçe irkilerek bana söyledi.

Öfke o kadar parlaktı ki, görüşümü engelledi.

Bu sırada, "Bırak şu lanet silahı, yoksa seni hemen bırakırım Santo," diye homurdandığının hayal meyal farkındaydım.

Bianca'nın yüzünde bir şeyler değişmişti, önemli bir şeyler, ama aramızda kırmızı bir perde gibi asılı duran kendi duygularımın örtüsünün ötesini göremiyordum.

"Ona asla zarar vermem, seni lanet olası stronzo," diye homurdandı Santo. "Hayatımın çoğunu onu korumaya çalışarak geçirdim." "Kanıtla o zaman," diye çıktım, çenemi Hank'e doğru sallayarak.

Santo'nun tam arkasında durarak, hemen itaat etmezse adamı indirmesi için işaret verdi.

Bianca'nın hayatıyla uğraşmaktan bıkmıştım.

Potansiyel ölüme yakın geçirdiği her saniye, kendimi tehlikeli bir şekilde ölüme yakın hissetmeme neden oldu.

"Bırak onu," dedim son kez.

Santo hiçbir zaman aptal olmamıştı, hiç de öyle değildi ve hiçbir zaman ölmek istememişti.

Bu yüzden İtalyanca bir küfür savurduktan sonra Bianca'yı tutuşunu gevşetti, şok edici bir şekilde şakağına kısa bir öpücük kondurdu ve oradan uzaklaştı.

Adamlarım bir anda üzerine çullandılar, onu yere ittiler ve ellerini arkadan kelepçelediler.

Ama bunun sadece uzaktan farkındaydım çünkü odağım Bianca'daydı.

Ona ulaşmam iki adımımı aldı ve ulaştığımda, onu bana karşı hissetme ihtiyacımın vahşetini yumuşatamayarak kabaca kollarıma çektim. Bir elimle başının arkasını kavradım, onun küçüklüğünü hissediyordum ve bunun sonucunda ruhumda bir panik yankısı oluştu. O kadar gençti ki, bu korkunç dünyanın yollarında çok küçük ve denenmemişi.

Zalim ironi benim için çok açıktı. Bir zamanlar onu kasten tehlikeye atmıştım, oysa şimdi tek istediğim onu her şeyden korumaktı, lanet bir kâğıt kesiği kadar küçük bir şeyden bile.

Onu kucaklamaktan duyduğum rahatlama, onun beni kucaklamasının yoğunluğuyla daha da arttı. Daha da yakınlaşmak istercesine sırtımı tırmalıyor, burnunu boğazımın kenarına sıkıştırıyor, dudaklarını nabzıma bastırıyordu.

"Benim tatlı küçük şeyim," dediğimi fark ettim, kaba bildiri bir mantra gibiydi. "Benim tatlı küçük şeyim."

Bianca beni daha da sıktı, bacaklarını belime dolayarak tüm vücuduyla sarıldı.

"Efendim?"

Hank'i görmezden gelerek elimi Bianca'nın ipeksi saçlarında gezdirdim ve alına bir öpücük kondurdum. Onu en yakın yüzeye yatırmak ve derisinin her santiminde yara olup olmadığını kontrol etmek istedim.

"Efendim?" Hank tekrar denedi.

Bianca'yı başının üzerinden bakabilecek şekilde ayarladım ve yanağını sağlam omzuma bastırdım. "Ne oldu?"

Hank ses tonum karşısında bembeyaz kesildi. "Saldırgana ne yapılmasını istiyorsun?"

Bianca beni şaşırtarak, "O bir saldırgan değil," dedi ve geri çekilip kıvranmaya başlayınca onu yere yatırmak zorunda kaldım. "Tanrı aşkına, böyle bir şeye inanacak kadar saf olamazsın.

Kafana silah dayadığı için o orospu çocuğunu affedeceğim."

Bana ters ters baktı, tüm yumuşaklığı ve minnettarlığı unutmıştı. Evimde bulunmadığı günlerden sonra tanıdık kaşlarını çatmasının neredeyse gülümsemesi kadar hoş olduğunu ona asla söylemeyecektim.

"Bana bir kez daha saf dersin Tiernan, bu son olur," diye uyardı ve parmağıyla göğsümü işaret ettikten sonra ayağa kaldırılmaya çalışılan Santo'ya dikkatli bir bakış fırlattı. "Kafama silah dayamaktan daha fazlası için onu affetmeye hazırım." Derin bir nefes çekti ve saçlarını karıştıracak kadar sert bir şekilde dışarı verdi. "Ama o sadece rastgele bir saldırgan ya da ben çocukken beni kaçıran adam değil. Eğer düşündüğüm kişiye, o adam benim amcam."

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Bianca

Tiernan bir kolunu belime dolayıp beni sertçe yanına çekerken, "ONU AŞAĞI KATA İNDİRİN," diye homurdandı çalışanlarına. "Birazdan aşağıda olacağım. Ve biri Beckett Fairchild'ı lanet ofisimden çıkarsın."

"Emredersiniz efendim." Yaka kartında "Hank" yazan bir adam mürettebata bir dizi keskin emir verdi ve mürettebat ortaya çıktıkları gibi hemen dağıldı.

Birkaç dakika içinde Tiernan ve ben devasa kumarhane katında yalnızdık.

İki hafta içinde ikinci kez üzerime doğrultulmuş bir silahla hissettiğimden farklı bir korku içimi kapladı.

Tiernan'ın iri bedeninden dalga dalga yayılan hissedilir öfke bana çarptı ve içimdeki bir şeyi simyaladı. Korkudan zevk alan ve onu saf erimiş arzuya dönüştüren temel, neredeyse hayvani bir şey.

"O sana dokunacak son adam." Sözler Tiernan'ın içinden geçerek içime doğru gürledi.

Beni kollarına alıp daha yeni kumar oynadığım masaya doğru iki hızlı adım attığında nefesim kesildi. Beni kabaca kecenin üzerine bıraktı, vücudu yayılmış kalçalarımın arasında o kadar çok boşluk açtı ki kaslarım gerilmekten yandı. İri elleri masanın üzerinde

Kıçımı tuttu ve beni daha da yaklaştırdı, böylece vücutlarımız kıyafetlerimizin arasından kaynaştı.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye uyardı, sesi öfke ve ıstırap gibi bir şey tarafından tahrip edilmişti. Parmakları zorlayıcı bir şekilde büküldü, neredeyse çok sıkı. "Bundan sonra olmaz. Kanımın peşinde bu kadar çok insan varken seni gözümün önünden ayırmamı bekleyemezsin. Kim olduğunun sırrını öğrenmek için."

"Tiernan," dedim, sadece adını söyledim, sanki Lion Court'ta onunla birlikte olmak istememin ama ona güvenmememin, onu ruhumu dağlayacak kadar tutkuyla istememin ama ona sahip olamamamın sayısız nedenini açıklamaya yeterliymiş gibi.

"Beni affetmen için yalvarırken görmek ister misin Bianca? Bunu dizlerimin üzerinde, kalçalarının arasında yapacağım ve seninle işim bittiğinde zevkten başka bir şey hatırlamayacaksın." Gözleri simsiyahtı, gözbebekleri niyetinin vahşiliğine göre ince çerçevelerdi. Hayal kırıklığı içinde beni hafifçe salladı. "Sana deli olduğumu kanıtlamak için lanet adını göğsüme kazımamı mı istiyorsun? Seni kaybettiğimi mi? Bir daha senden başka hiçbir şey yapamayacağımı mı?"

"Evet," dedim, kelimenin dürüstlüğünden boğazım düğümlenmişti. "Evet, hepsini istiyorum. Sadece bir kez, birinin benim için savaşmasını istiyorum!"

Tiernan'ın eli çenemi kavradı, sabit tuttu, böylece öne doğru eğilip alnını alnıma bastırabildi. O kadar yakındı ki tek görebildiğim ağacların arasından süzülen ışık kadar solgun ve sıcak yeşil gözleriydi.

"Hayatım boyunca savaştım, Bianca." O sert avuç içi çenemin kenarından geçip yüzümün sol tarafının tamamını çevreledi. "Bu yüzden bunun kaybetmeyeceğim bir dövüş olduğunu biliyorum. Benim nasıl bir adam olduğumu artık biliyorsun, sana zarar vermeye çalışan, bizi birbirimizden ayırmayı aklından bile geçiren herkesi öldürürüm. Anlıyor musun?"

Sonra onu öptüm. Sert ağzını kendi ağzımla kapmak için yükseliyor, saten dudaklarını geçip ağzının sıcak mağarasına giriyordum. Her santimini sahiplendim.

Çünkü Tiernan Morelli McTiernan'ın nasıl bir adam olduğunu tam olarak anlamıştım.

O bir canavardı. Beni bütünüyle yutmak isteyen bir canavar. Belki daha akıllı bir kız kaçmaya çalışırdı ama ne zaman ayağımı kaldırsam ona doğru koşuyormuşum gibi görünüyordu.

Tiernan saçlarımı güçlü bir yumrukta toplayıp başımı geriye çekerek beni derinden öperken, dudaklarımız arasında bir inilti yakalandığında, bir canavar ile kurtarıcı arasındaki farkın bir bakış açısı meselesi olup olmadığını merak ettim. Çünkü gerçek şuydu ki, Tiernan beni kullanmaya çalıştığında bile aynı şekilde beni korumuştı. Bizi koruyucu ailelerin yanında çürümeye bırakabilir ya da Lion Court'un tavan arasına kapatabilir ve ¹⁸. yüzyıldan kalma bir gotik peri masalının ters gitmesi gibi emirlerini yerine getirmeye zorlayabilirdi. Bunun yerine Brando'ya Örümcek Adam çarşafı aldı ve ona krep yaptı. Bana bir alışveriş çılgınlığı için tam yetki verdi ve beni üç eyalet bölgesindeki en iyi hazırlık okuluna gönderdi.

Tiernan'ın kalbinin kutup tundrasında akan derin bir iyilik nehri vardı ve Brandon'la benim bu nehre başlangıçta düşündüğümünden çok daha önce rastladığımızdan oldukça emindim.

Tiernan beni o gülün dikenli sapının etrafında kanattığı an, acaba kendisi de benim için biraz kanamaya başlamamış mıydı diye merak ettim.

"Bu kadar yüksek sesle düşünmeyi bırak," diye mırıldandı nemli dudaklarıma karşı. "Seni anlamsızca öpmeye çalışırken bu çok aşağılayıcı."

"Ben anlamsızım," diye söz verdim ona, ellerimi tatlı siyah saçlarında gezdirirken, bunu yapmama izin verilmesine bayılıyordum. "Akıllı olan her kız diğer tarafa kaçırdı."

Ağzında bir gülümseme belirdi, sol yanağındaki yara izi gerginlikten beyazlaşmıştı. Parmaklarımı yara izine hafifçe dokundurup, ağzının kenarından kulağının dibine kadar hafifçe gezdirdiğimde yüzündeki ifade kayboldu. Elini kaldırıp benimkini sıkıca kavradı. Bir akım

Ama o sadece avucuma bir öpücük kondurdu ve sonra tekrar yüzüne, tam yara izinin üzerine bastırdı.

"Ben iyi bir adam değilim ve olmak gibi bir arzum da yok," diye itiraf etti karnımı karıncalandıran o sert, seks ağırlıklı ses tonuyla. "Ama bu güzel kalçaların arasında iyi bir adam istediğini sanmıyorum. Böylesine tatlı küçük bir şey için, sahiplenilmeyi ve kullanılmayı seviyorsun."

"Belki de sandığın kadar tatlı değilimdir," diye karşılık verdim.

Elini eteğimin altına daldırıp iç çamaşırılı seksimi avucunun içine aldı. Nemli parmaklarını ağzına götürüp uçlarını emmesini izledim. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

İçimden paslı bir fermuar gibi bir ürperti geçti ve Tiernan iki elini eteğimin altından geçirip külotumun kenarını çekiştirerek kalçalarımın aşağı kaydırırken, mücadele etmeden kıcımlı kaldırdım.

"Bu kadar konuşma yeter," dedi. "Sanırım yalvarmanın tam ortasıydım."

Ben daha ne yaptığını anlayamadan dizlerinin üzerine çökmüştü. O kadar uzundu ki diz çöktüğünde bile kasıklarımın göz hizasında idi. İzin beklemeden beni poker masasının kenarına doğru çekti, elbisemin kloş kadife eteğini yukarı kaldırdı ve ağzını amımın üzerine koydu.

Dirseklerimin üzerine sertçe inerek keçe masaya geri düştüm, düzensiz bir inilti çıkarırken başım omuzlarımın arasına düştü.

Ağzı zonklayan klitorisime lezzetli, kötü şeyler yaparken "Tiernan," diye nefes aldım. "Her an biri içeri girebilir."

"Kimse buna cesaret edemez," diye homurdandı iç baldırıma doğru, oradaki hassas eti ısırmadan önce. "Ve eğer yaparlarsa, onları bayıltmadan önce tutkunun sancıları içindeki muhteşem küçük şeyimin son görüntüsünden çok mutlu olurlar."

"Tam bir dinsiz," diye uyardım, ama ben bıçağımı kaldırdığımda etkisi kayboldu, ellerim Tiernan'ın saçlarına gömüldü, o da diliyle benim sıkışık girişimi sikmeye başladı.

Onu bu haliyle seviyordum, çiğ ve acımasız. Takım elbiseli omuzlarının genişliğiyle kalçalarımı ayırmaya zorlayan iri adamın görüntüsü, karanlık kafası neredeyse vahşice bana ziyafet çekmek için eğilmiş, çenesi sularıyla kaplanmış, dili kıvrımlarımda ıslak ve gürültülü neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

İki parmağının beni açıp sikmeye başlamasını izlemek için çekilirken, "İşte bu," diye homurdandı. "Benim için çok güzel. Beni henüz affetmedin mi, tatlı şey?"

"Hayır, ama belki beni boşaltırsan boşalırım."

Gülüşü saf dumandı. "Oh, ne dilediğine dikkat et."

Bir saniye sonra, üçüncü bir parmak içime girmiş, aynı anda hem acıtan hem de hoş bir şekilde zonklatan bir şekilde beni açmaya çalışıyordu. Sıcak, saten ağzı klitorisimin üzerine kapandı ve diliyle acımasızca çırpırmaya başladı.

Orgazmım o kadar ani bir şekilde üzerime geldi ki nefes alamadım. Orgazm inerken göremiyordum bile, görüşümde sadece siyahlık vardı ve sonra doruk noktası üzerimde kırılırken, renk ve kör edici ışıktan oluşan çemberler dönüyordu. Ağızımdan dökülen kırık inilti ve solukların, amımın kalın parmaklarının etrafında nasıl kasıldığının, onu dirseğine kadar ıslattığının belli belirsiz farkındaydım ama ahlaksızlığımdan utanmayı hayal bile edemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

Görüşüm netleştğinde, hâlâ bacaklarımın arasındaydı, karanlık, muzaffer bir sırtış ağzının yaralı tarafını kıvrıyordu.

"Yine," dedi ve sonra şişmiş amcığımın cezasını ödemek için bir kez daha eğildi.

Bu kez acımasızdı, parmaklarını içimdeki bir noktaya doğru kıvrarak o kadar çok yıldız görmemi sağladı ki, etrafımdaki tüm galaksinin açıldığına tanık olduğumu sandım. Beni bir hayvan gibi inletti ve daha fazlası için yalvarttı.

ve aynı zamanda merhamet için. Dişleri aşırı hassas klitorisimin üzerinde nazikçe törpülediğinde, dikişlerden patladım, düşünceler ve engellemeler hiçliğe kaçtı.

"Tiernan," diye tekrar tekrar bağırdım, adı devasa boş gazinoda yankılanıyordu. "Tiernan."

"İşte bu, küçük şey," diye mırıldandı, sonunda başımı kaldırıp ona bakacak enerjiyi bulduğumda gözleri parlıyordu. "Elime boşalacak kadar iyi bir kızsın. Tadın çok tatlı."

Bir inilti göğsümde gevşedi ve açık, nefes nefese ağzımdan döküldü. Ona durması için yalvarmak istedim ama her orgazm içimde daha fazlasına giden bir yol açıyor gibiydi. Ağgözlülük beni ezip geçiyor, endişelerimi, yorgunluğumu ve utancımı yok ediyordu.

"Becer beni," diye yalvardım, "lütfen Tiernan, içimde sana ihtiyacım var."

"Acıyabilir," diye uyardı alçak sesle, sanki bu fikir hoşuna gitmiş gibi. "Çok şişmişsin ve hâlâ bakir sayılırsın. Henüz seni sikime tam olarak oturtacak zamanım olmadı."

"Aman Tanrım."

Tembelce şişmiş amımla oynarken kıkırdadı, parmaklarını havuzda tur atar gibi ıslaklığımda gezdirdi.

"Sanırım bir tane daha ve gerçekten affedilmeliyim," diye düşündü, bir uyluğunun içini emerken.

"Seni affediyorum," diye söz verdim. "Lütfen, seni affediyorum. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Hadi öğrenelim, olur mu?" Sıcak bakışları bacaklarımın arasında sabitlenirken sesi karanlıktı.

Ağzını tekrar üzerimde nazikçe gezdirmeye başladığında şiddetle ürperdim. Daha yumuşaktı, ne kadar hassas ve şişmiş olduğumun farkındaydı ama yine de durmak bilmiyordu. İçimdeki ısyı oluşturmaları daha uzun sürdü, parça parça tutuşturdu. O sırada terliyordum, Tiernan'ın ellerinin cezalandırıcı kavrayışı altında masanın üzerinde kıvranıyordum ve beni sabit tutmak için mücadele ediyordu.

Diliyle birlikte tüm vücudum yanıyormuş gibi hissetmeye başladım. Onu söndürmek istediğim kadar çaresizce sığağa teslim olmak ve tatlı keskin ısırığının tadını çıkarmak da istiyordum.

"Tiernan, lütfen," diye fısıldadım, neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

"Çok güzel soruyorsun," diye övdü aniden ayağa kalkıp benden uzaklaşırken.

Serin hava aşırı ısınmış seksimin üzerinde dolaştı ve inledim, sonra pantolonunu yırtıp açmasını izlerken tekrar inledim. Kalın sikini avucunun içine alıp sert bir vuruş yaptığında şehvetten neredeyse mosmor olmuştu.

"Buna ihtiyacın var mı, küçük şey?" diye alay etti. "Üzerime boşalmak ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, ileri doğru adım attığında, ereksiyonunun sıcak ucu ıslak kıvrımlarımda bir dağlama demiri gibiydi. "Tanrım, evet."

"O zaman yap. Benim için gel," diye cömertçe emretti, kalçalarımı kavradı ve acımasız bir hamleyle beni tamamen içine aldı.

Amım onun etrafında kenetlenirken, onu daha da derine çekerken, kendimi ezici bir zevkle paramparça hissederken bile daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için çaresizce sessizce çığlık attım. Yanaklarımda gözyaşları vardı ve orgazmım boyunca beni sabit tutarken Tiernan'ın sikinin dar kıvrımlarıma girip çıkan pis, ıslak tokatları vardı. Dirseklerim keçe masadan dolayı aşınmıştı ve kalçalarım bu kadar çok orgazmdan sonra spazm geçirmenin verdiği gerginlikten dolayı zayıf düşmüştü.

Ve yine de, bir şekilde, acı dolu doruk noktamın derinliklerinden çıktığımda, daha fazlasını istedim. Dürüst olmak gerekirse, doyumsuzluğumun derinliği beni neredeyse korkutuyordu.

Tiernan gözlerimdeki korkuyu okudu ve bir şeytan gibi sırıttı. "Sus, tatlı şey, endişelenme. Seni daha fazlası için mahvedene kadar sikmeye devam edeceğim. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Yanıt olarak inlediğimde, bir elini göğüs kafesime koydu ve beni düz bir şekilde keçeğe itti. Üzerime eğilerek beni

usulca öptü ve dudaklarının tatlı dokunuşuyla vücudumda
zonklayan acıyı yatıştırdı. Yüksek

Ellerinin güçlü vuruşlarıyla gövdeyi kıvırırken, her santimimde karıncalanan frekans enerjisi yumuşadı, yumuşadı.

"Daha fazlasını kaldırabilirsin," diye söz verdi bana, bir kolunu total bacaklarımdan birine dolayarak omzunun üzerine kaldırdı. "Söyle bana Bianca."

"Daha fazlasını istiyorum," diye cevap verdim hemen, sesim ılık atmaktan ve inlemekten yıpranmıştı. "Seninleyken hep daha fazlasını istiyorum."

Saf erkeksi zafer yüzünü aydınlattı ve yakışıklılığı nefesimi kesti.

Beni kollarının arasına aldı ve içime girerken bana sıkıca sarıldı. Pürüzlü kasık kılları klitorisime öyle bir sürtündü ki, tırnaklarım takım elbisesinin içinden sırtını tırmaladı, uçup gitme tehdidiyle karşı karşıyayken dişlerim beni ona bağlamak için boynuna battı.

Ama beni bu şekilde ne kadar sert sikerse siksın, tekrar orgazm olamıyordum. Hayal kırıklığı, tekrar doruğa ulaşmak için bu yoğun, kaşıntılı ihtiyaçla birlikte içimde inşa edildi.

"Lütfen," diye tutarsızca yalvardım, Tiernan'ın kafasını sanki içimdeki bu yakıcı enerjinin etrafında beni son bir kez daha parçalamaya zorlayabilecekmişim gibi peneledim. "Lütfen."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye söz verdi ve beni kavrayan ellerimden çekildi.

Pantolonu ıslak, kırmızı aletin etrafında açık dururken yakındaki barbut masasına doğru ilerleyişini gözlerim kamaşarak izledim. Krupiyelerin masadaki çipleri itmek için kullandıklarını gördüğüm, keçeden yapılmış, düz altın uçlu, parlak bir tahta sopa aldı. Aletin ağırlılığını avucunda test etti ve sonra gözlerinde zengin bir karanlık niyetle bana baktı.

"Tiernan," dedim uyararak.

"Sus," diye cesaretlendirdi bana doğru yürürken.

Hızlı ve kolay bir şekilde, sanki bir bez bebekmişim gibi, beni masanın üzerinde ters çevirdi, böylece gövdem keeye bastırıldı ve bacaklarım kenardan sarktı, altım havaya kalktı.

Bir saniye sonra içimdeydi, havayla soğutulmuş aleti hassas amımın içinde rahatlatıyordu.

"Masaya yaslan, küçük şey. Bu seferki ikimizin de sonunu getirecek," diye söz verirken bir elini kaldıraç olarak omzuma doladı.

İkinci hamlesinde, sopayı ne için tuttuğunu keşfettim. Kıçımın çıplak tenine çarparak, yorgun sinir uçlarımı öyle bir aydınlattı ki, soluk soluğa kaldım ve keçe masaya boş yere tutundum.

"Tiernan," diye haykırdım sıkılmış dişlerimin arasından, o beni sikerken ve satıcının sopasıyla popoma vururken. "Aman Tanrım, bu çok yoğun."

"Durmamı ister misin?" diye sordu, medeni görünümü vahşi arzusunun topuğunun altında ezilmişti. "Yoksa acıyı seviyor musun? Şişmiş amcığını benim için acıtıyor mu?"

"Daha fazla," diye hıçkırdım, hisler içime çöküp kalan her şeyi yok ederken ağladım. Kıçımdaki doğaçlama kırbacın acısı bir koçbaşı gibi içimde sekti. "Daha fazla, lütfen, daha fazla."

"Siktir," diye inledi uzun uzun ve alçak sesle. "Beni sağdığını hissedebiliyorum. İçine boşalmamı istiyor musun, küçük şey? Uyluklarından aşağı sızana kadar seni dolduracağım ve sonra onu sana yedireceğim."

Beşinci orgazmım geceleyin yırtıcı bir hayvan gibi beni ele geçirdi, vahşi dişleri ve pençeleriyle beni alt etti. Katledilmiş bir av gibi masanın üzerinde titreyen, soluk soluğa bir dağınıklığa dönüşene kadar beni parça parça etti. Tiernan'ın muzaffer haykırışının sesi ve beni döllerıyla doldurduğunu hissettirmesi, sikişin sıkışık amcığıma doğru sarsılması, zevkten neredeyse bayılmama neden oldu ve bir an için her şey kutsanmış bir şekilde karardı.

Birkaç dakika sonra kendime geldiğimde Tiernan beni ipek bir mendille nazikçe temizliyordu, perişan kıvrımlarımın arasına hafifçe dokunuyordu. Beni susturdu ve yumuşamakta olan sikini uzaklaştırırken küçük övgü sözcükleri mırıldandı

ve beni yavaşça masadan kaldırıp kollarına aldı. Onun kucağına kolayca yerleştim, tamamen kemiksiz ve bitkin bir haldeydim.

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra her iki yanağıma da birer öpücük kondurduğunda, bu ani sevimliliğinden dolayı ona takılamayacak kadar yorgundum.

"Affedildim mi?" diye fısıldadı dudaklarıma karşı ve bu bir alay değıl, acı veren bir savunmasızlıktı.

Gözlerimi zorla açtım, böylece onun aynı derecede paramparça olmuş yüz ifadesine bakabildim. "Adımı göğsüne kazıyacaksın ve göreceğiz, ama oraya varacaksın."

Kıkırdadı, başımın üstünü öptü ve bizi kumarhaneye doğru yürütmeye başladı. "Dinlen, benim tatlı şeyim. Sen uyurken seni güvende tutacağım."

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor," diye uyardım ama yorgunluktan kelimeler ağızımda gevelendi.

"Yapacağız," diye söz verdi. "Şimdilik tatlı rüyalar görmeyi hak ettiniz."

Hâlâ cevaplanması gereken sayısız soru, çözülmesi gereken geçmişler ve planlanması gereken gelecekler olsa da ona inandım ve haftalardır ilk derin, rüyasız uykuma daldım.

On İkinci Bölüm

Tiernan

Sokak seviyesinin DÖRT KAT ALTINDA, bu gibi durumlar için kullanmayı sevdiğim bir oda vardı. Beton zemin ve duvarlar, yıllarca düşman kanı dökülmesinden dolayı ortadaki giderin etrafında soluk pas benzeri lekelerle lekeliydi.

Santo'yu bileklerine kelepçelenmiş zincirlerle orta kanalın üzerine asmıştım. Kolları neredeyse yuvalarından çıkmıştı, sağ elmacık kemiğinde mafsallarımın eti kestiği yarıktan gövdesine kan akıyordu.

Tavandan bir et parçası gibi sarkan sahte arkadaşımı inceledim. Santo'yu yıllardır tanırdım. Bryant'ın en sevmediği oğluna bile yaptıramayacağı kadar kirli ve tehlikeli işleri yapması için sık sık çağrılırdı. Son yıllarda, kaptan Monte Belcante'nin emrindeki Belcante suç ailesine katılmıştı, ama ondan önce Morelli ailesinin iyi bir şekilde kullandığı kiralık bir hayduttu.

Geçmişte de Santo'nun şu anda yaptığı gibi adamları asmıştık ve bu ironi gözümünden kaçmamıştı.

Ben odaya girmeden önce Hank onun ağzını kapatmıştı ve ben de ona vurmakta acele etmedim. Yarın tüm gövdesi kocaman bir çürük olacaktı ama Bianca'yı tehdit ettiği ve korkuttuğu için bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Onun amcası ya da Tanrı'nın ta kendisi olması umurumda değildi. Benim küçük şeyime el kaldıran herkes acı ve sefaletten başka bir şeyi hak etmiyordu.

Santo bunu bir mafya babası gibi karşıladı, her bir acımasız darbemde zar zor inledi ama şimdi komadaymış gibi hafifçe sallanıyordu. Benim vücudum da yediğim dayaktan, bir gün önce Lucian'a karşı verdiğim mücadeleden ve omzumun üst kısmında hâlâ iyileşmekte olan kurşun yarasından dolayı ağrıyordu, bu yüzden artık yettiğine karar verdim ve Santo'nun kanayan ağzındaki tıkaçı söktüm.

Omuzlarımı geriye attım, Bianca'yla birlikteyken hissettiğim son şefkatten de kurtuldum, böylece Santo'nun karşısına her zamanki gibi soğuk bir orospu çocuğu olarak çıkabildim. Bianca'yla geçirdiğim son otuz dakikadan sonra, onu kanepeye yatırdıktan sonra ofisimin banyosunda bir fahişe gibi ellerimi ve sikimi yıkamış olmama rağmen hâlâ onun tadı dilimdeyken bu çok zordu.

Eski dostum başını hafifçe kaldırdı ve yüzüne düşen terden sırılsıklam olmuş saçlarının altından bana baktı.

"Buna hiç gerek yoktu," dedi bana kayıtsızca. "Eğer dövüşmek isteseydin, ringe çıkmaktan mutluluk duyardım."

"Koğuşumun tapınağına silah dayadın. Benim ihtiyacım bir kavgadan daha fazlası." Hank'e doğru yaklaşıp elindeki sopayı alırken sesim yumuşaktı. "Şimdi kendi payıma düşeni mi almam gerekiyor, yoksa önce bana ne halt ettiğini söyleyecek misin?"

Santo'nun kıkırdaması boş ve acıydı. "Koğuşun mu? Siktir." Gözlerini sıkıca kapattı. "Birkaç yıl uzaklara bakıyorum ve bu oluyor."

"Neyden uzak duracaksın?" Kafamın içinde Bianca'nın sesi "amcam" demesine rağmen talep ettim.

"Kız kardeşimden." Bana sert bir bakış fırlatabilmek için canı acısa da bağların içinde kıkırdandı. "Çocuklarından."

"Bianca seni uzun süredir kayıp olan amcası sandığından bahsetti. Komik, seni tanıdığım onca yıl boyunca hiç

Bir keresinde aileden bahsetmişti. Belcante ailesi tarafından evlat edinilen yetim, dünya sizi böyle tanıyor."

"Soyadını hiç merak etmedin mi?" diye karşı çıktı.

"Belcante yeterince yaygın bir İtalyan soyadı. Bumfuck, Teksas'ta yaşayan dul bir metres ve iki çocuğunun New York suç ailesiyle herhangi bir ilişkisi olduğunu varsaymak acınası bir zorlama olurdu."

"Belki öyle, ama doğru." Santo bir tomar kanlı tükürük tükürdü. "Ben Monte'nin iyi niyetinden dolayı yanına aldığı yetim bir ihtiyar değilim. Aida ve ben onun piç çocuklarıydık. Evlilik dışı doğmak hakkında biraz bilgin olduğunu düşünüyorum."

Cevap olarak ona hırladım, ama o sadece ince bir şekilde gülümsedi. "O sabah kalktığında annemiz şehirden defolup gitti.

ve bizi yıllarca bulamadı. Bulduğunda..." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Aida'yı bağlantıları için evlendirmeyi ve beni varisi yapmayı planlıyordu çünkü meşru bir varisi yoktu. Bunun yerine Lane Constantine bir gün Monte ile pazarlık yaparken kız kardeşimle tanıştı ve bir ay içinde onu elinden aldı."

Yeni orgazm olduğum için beynim daha yavaş çalışıyordu ama kendimi hikâyenin parçalarını hızlıca birleştirirken buldum.

"Monte bundan hoşlanmadı," diye tahmin yürüttüm çünkü yakın zamanda ölen İtalyan asıllı mafya babası kıskançlığı ve sahipleniciliğiyle ün salmıştı.

Lane Constantine'in bir şüphe bulutu altında ölmesinden bu yana geçen beş yıl boyunca çoğu insan Bryant'ın (ve dolayısıyla benim) onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu varsaymıştı. Ama bu ikinci ve daha da ilgi çekici bir seçenek sunuyordu. Lane, Monte'nin kızını burnunun dibinden alıp götürdüyse, sırtına kocaman bir hedef tahtası çizmiş olacaktı.

İtalyanlar genellikle affetmez ve unutmazlardı.

Morelli ailesinin sloganı da buradan gelmektedir: et vindictam retribuet in alis nigro.

Siyah kanatlı intikam.

"Peşlerinden birkaç kez birini gönderdi," diye doğruladı Santo. "İlk birkaç seferde önlerini kesebildim ama sonunda biri onları şehir dışında buldu. Bianca'yı okuldan kaçırdılar."

"Sen olduğunu söyledi."

"O bir çocuktu ve bu çok travmatik bir deneyimdi. Detayları hatırlamaması şaşırtıcı değil." Bana gözlerini devirecek kadar cüretkârdı. "Bruno Puglisi adında bir adam onu Monte'ye geri getirmesi emredilmesine rağmen iki gün boyunca terk edilmiş bir evde tutmuş." Öfke yüzünü değiştirirken Santo'nun çenesi gerginlikten bembeyaz kesildi. "Onu kendisi için götürmeyi düşünüyordu."

Öfkesi boş bir odadaki silah sesi gibi içimde yankılandı. "Bana onu öldürdüğünü söyle."

"Onu kendi bıçağıyla Noel jambonu gibi doğradım," diye söz verdi Santo, çenesindeki kana rağmen bembeyaz parlayan bir gülümsemeyle. "Onu bulduğumda, tuvalet olarak lanet bir tava kullanan bir odaya kilitlenmişti. Lane ortaya çıktığında Bruno'ya kendi saldırısını yaptı."

Mükemmel Lane Constantine'in herhangi bir Morelli kadar intikamcı, yozlaşmış ve hilekâr olduğunu bilmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Adam mafyayla iş yapmış, onların kadınlarından birini metresi olarak çalmış, evlilik dışı iki çocuk sahibi olmuş ve karısından onların adına bir servet saklamıştı. Bir bakıma, kirli oyunlarını kamusal kişiliğinden olabildiğince uzak tutma becerisine hayranlık duydum.

Biz Morelliler o kadar başarılı olamadık.

"Onlara pozisyonumu tehlikeye atmadan bir daha yardım edemeyeceğimi söyledim." Santo'nun sesi geçmişe bakarken uzak bir nitelik kazandı. "Aida ve çocuklara kendim bakabilmek için bir şeyler yapmak istedim."

"Sen de çocuktun," dedim çünkü Santo benden bile gençti, sadece yirmi yedi yaşındaydı.

"Bazen çocuk olmanın sorumluluk düzeyinizle hiçbir ilgisi yoktur."

Üst katta yatan Bianca'yı düşündüm, uykusunda ne kadar masum ve genç görünüyordu. Ruhunda savaş yaraları gibi taşıdığı bilgelik ve çok genç yaşta çok fazla ağırlık taşıyan omuzlarının eğimi ile büyük bir tezat oluşturunuyordu.

Hayatı boyunca ne kadar yalnız olduğunu düşündüğümde kalbim durdu ve göğsümde yeniden başladı.

Neredeyse benim kadar yalnızdı.

"Teması nasıl kaybettin?" Bianca'nın üzerimdeki baskısından bir anlığına sıyrılarak sordum. "Belli ki sen buralarda değildin, yoksa vasilik için sıradaki kişi ben olmazdım."

"Taşındıklarında Lane bana nerede olduğunu söylememeye karar verdi. yerleştirildi onlar sadece içinde dava benim sadakat için Monte, kendi kız kardeşime olan sadakatimden daha ağır bastı," diye kelimeleri tükürdü. "Bu yüzden, Teksas'ta nerede olduklarını ben bulana kadar kimse bilmiyordu. Onlar," diye bitirdim.

"Pek sayılmaz. Lane en iyi arkadaşına söylemiş-"

O sırada kapı çalındı ve Hank açıklıktan kafasını uzattığında ona ters ters baktım.

"Böldüğüm için özür dilerim efendim ama Bay Fairchild hâlâ burada ve sizinle acilen konuşmak istiyor."

Santo'ya dönmeden önce, "Ona siktirip gitmesini söyle," diye bağırdım. "Bianca ve Brando'ya bu kadar sadıksan, Aida öldüğünde hangi cehennemdeydin?"

"Birkaç hafta öncesine kadar vefat ettiğini fark etmemiştim," diye itiraf etti. "Onları birkaç yıl önce buldum ve her birkaç ayda bir bir adama kontrol ettirdim. Bu sefer gittiğinde, koruyucu aileye alındıklarını bildirdi. Gabriella bana yeni arkadaşı Bianca'nın Tiernan Morelli'nin vesayeti altında olduğunu söyleyene kadar onları hâlâ Teksas'ta arıyordum." Bana ters ters baktı. "Sanırım koruyucu yaşlı rolü oynayan ben olmalıyım.

adam burada, Morelli. Yeğenlerimle ne halt ediyordun?"

Ani bir yorgunluk kemiklerime yerleşti. Duvara dayalı metal bir masaya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Her şeyi berbat etmek tabii ki."

Üst dudağında mizah kıpırdamadan önce bir süre bana ters ters bakmaya devam etti. "Bu konuda her zaman iyiydin."

Omuz silktim. "Alçakgönüllüyüm ama haklısın."

Bu, eski dostumun ayılmadan önce bir kahkaha atmasına neden oldu. "Bu çocuklar kız kardeşimden bana kalan tek şey. Benimle birlikte olmalılar, Tiernan. Sen bile anlamalısın, bizim oyunlarımızda çocuklara yer yoktur."

"Öyle olmalılar ama değiller," dedim karanlık bir sesle. "Sen de ben de bunun örnekleriyiz. Bunun bir önemi yok. Artık bu işin içindeler ve benimle birlikteler. Onları kimseye bırakmayacağım, amcalarına bile."

Sanki bir tahtta oturuyormuş ve sorgu odamda asılı değilmiş gibi, "Bu konuda seninle kavga etmek zorunda mıyım?" diye karşılık verdi.

Omuz silktim. "Yapabilirsin ama ben kazanacağım. Hayatımda ilk kez Bryant ya da ailem için değil, kendim için savaştığım bir şey var. Bundan daha azı için bir kavgayı kaybettiğimi gördün mü hiç?" Santo'nun dudakları inceldiğinde yırtıcı bir sırıtişla parladım. "Aynen öyle. Onlar benim. Ve sen onların kanı olduğunla ilgili saçma sapan bir şey söylemeden önce, onları yıllarca terk ettiğini hatırlatmama gerek var mı? Morelliler gibi medeni bir ailenin itibarını koruyacak bir cilasını bile olmayan bilinen bir suçlu olduğunu? Belcante Outfit'in bir üyesiyken onları zarardan da koruyamayacağınızı?"

Sağ tarafımda kapının gıcırdayarak açıldığının farkındaydım ama Santo'nun bir sonraki sözleri dikkatimi çekti.

"Kendi ailemi güvende tutamayacağımı mı ima ediyorsun?" "Bunu bir gerçek olarak söylüyorum," dedim hafifçe. "Onlara ulaştım, değil mi?"

İ?"

inatçı bir İtalyan gibi, "Aileleriyle birlikte olmalılar," dedi.

"Onları mutlu edecek biriyle birlikte olmalılar," diye patladım ve Santo'yu boğazından şiddetle yakalamak için ilerledim. "Onlar kanadıklarında kanayacak, hayatlarında ilk kez onları ilk sıraya koyacak biriyle birlikte olmalılar. Hiç kimse, ama hiç kimse bunu benden daha iyi yapamaz. Bu yüzden, eğer ailelerinin yanında olmaları gerekiyorsa, Santo, o ailenin benim yanımda olduğuna inansen iyi edersin."

"İki yetişkin adamın hayvanlar gibi sidik yarıştırdığını görmek ne kadar eğlenceli olsa da, kiminle birlikte olacağım konusunda söz sahibi olmam gerektiğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Bianca'nın sesini duyunca sustum, güçlü ses tonunda sadece bir uyku hali vardı. Kapıya baktığımda, kollarını güzel kadife elbisesinin üzerinde kavuşturmuş, saçları yüzünün etrafında beyaz altın renginde bir bulut gibi dolaşmış ve dudakları benimkiler tarafından kızartılmış bir halde duruyordu. Onu tek başına görmek mideme bir yumruk gibi indi.

Ona bakmaya alışabilecek miydim? Sanatı hakkında böyle mi hissediyordu? Kaç kez incelerse incelesin ya da bakarsa baksın, gözleri kapalı ya da ondan uzakta olsa bile konu onu büyülemeye devam edecekti.

Ona karşı bu her şeyi tüketen tutkudan daha azını hissetseydim, gitmesine izin verebilirdim. Ama ona duyduğum özlemin yoğunluğu beni deliliğe sürükledi. Ne de olsa sadece bir deli, sıradan bir genç kız için New York'un en güçlü iki ailesini karşısına almayı düşünebilirdi. Sadece bir deli, kötü şöhretli Belcante suç ailesinin bir alt patronunu, ona benim deme hakkı için tehdit edebilirdi.

Ve işte oradaydım, kızgın ve mutluydum.

Santo'dan uzaklaştım ve onun duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturdum, kaşlarımı kaldırdım. "Bana ait olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Uzaktan bile olsa, içindeki hassas ürpertiği görebiliyordum.

"Hayır," dedi kibarca, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Sadece seninle birlikte Aslanlı Saray'a dönmeyeceğimi hatırlatmak istedim. Ve sana şunu söylemek istiyorum," dedi ve yanıma gelip Santo'nun önünde durmadan önce bir an için kaşlarını çatı. "Seni küçüklüğümde beri görmedim. Sen bir yabancı bile değilsin, Brando ve benim özgürce seçebilmemiz gereken hayat için bir tehlikesin. Eğer bizi biraz olsun önemsiyorsan, umarım ringden çekilirsin çünkü sen bu dövüşün bir parçası bile değilsin."

"Velayet için savaşmak mı?"

"Özgürlüğümüz için savaşın," diye karşı çıktı. "Kendi ailemizi ve koşullarımızı seçmek için. Bir oraya bir buraya götürüldük, saklandık ve isteğimiz dışında götürüldük ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. İçki içip oy kullanacak yaşta olmayabilirim ama küçük kardeşim ve benim için neyin en iyisi olduğuna karar verecek yaştaayım. Ve Santo, o sen değilsin."

İçimden muzaffer bir ses, öyleyim, diye bağırdı, ama bu konuda böbürlenmemeyi akıl ettim. Bunun yerine Bianca'nın omzunun üzerinden Santo'ya acımasızca sııttım.

Yüzüme doğru döndüğünde, yüz hatlarımı vurdumduymaz bir hale getirdim, ama yine de bana şüpheyile baktı.

"Ve sen," dedi parmağını karnıma sokarak. "Daha sonra konuşacağımızı söylemiştin. Sonrası şimdi. Ama önce amcamı oradan indir."

"Otoriter," diye takıldım, gözleri daha da kısılnca kahkahalarımı yutmaya çalıştım ama dediğini yaptım ve Hank'e Santo'nun bağı olduğu halatı indirmesini işaret ettim.

Bianca öne çıkıp onun prangalardan kurtulmasına yardım etti, ellerini kollarına sürterek yeniden canlanmalarını sağladı. Onu onunla birlikte görmek, kendisini terk etmiş olmasına rağmen onu affettiğini ve ona sevgisini verdiğini bilmek göğsümde bir şeyleri tersine çevirdi. Bu kız tanıdığım en saf, en nazik ruhtu ve beni her seferinde

şaşırtıyordu.

lanet bir gün. Santo Belcante ve benim gibi adamlar onu hak etmiyordu ama bu umurumda bile değildi.

İçindeki bir şey, bir pervanenin aleve çekilmesi gibi onu karanlığa çekiyordu. Hayatı boyunca karanlık yeraltı dünyasına tekrar tekrar gireceğini biliyordum ve ben onu karanlıkta yönlendirmek ve aynı zamanda güvende tutmak için mükemmel bir partnerdim.

O çok iyiydi, ben de çok kötüydüm ama hayat siyah ve beyaz değildi ve bir şekilde birlikte, ayrı ayrı olduğumuzdan daha anlamlıydık. Gece ve gündüz. Buz ve ateş. Uyumlu bir set.

Böylece hayatımda ilk kez tüm sırlarımı dökmeye ve kendimden başka birine tamamen güvenmeye hazırdım.

Onları bir arada görmekle ilgili bir şey beynimin arkasındaki bir fikri yerinden oynattı. Birdenbire çok net görünen Bryant'ı alaşağı etmenin bir yolu.

"Santo," dedim ve devam etmek için gömleğini düzeltmek için başını kaldırmasını bekledim. "Bianca ve benimle aranı düzeltebileceğine inandığım bir yol var."

Homurdandı. "Dur tahmin edeyim, tehlikeli."

"Hayati tehlike," diye söz verdim vahşi bir sırıtışla. "Buna bayılacaksın."

On Üçüncü Bölüm

Bianca

Beni mezarlığa götürdü.

Pek romantik bir yer sayılmazdı ama Aston Martin'ini otoparka park ettikten sonra inerken beklememi söyledi ve kapımı açmak için yanıma doğru yürüdü. Kötü adamdan gelen bir centilmenlikti bu ve mezarlığın gece karanlığındaki ürkütücülüğüyle birleşen kontrast, ruhumdaki ikilik ihtiyacını tatmin etti.

Son yirmi dört saatin kargaşasından bitkin düşmüştüm, ama eğer bu onun sıkı sıkıya koruduğu sırların sonuncusunu bilmek anlamına gelseydi, onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdim. Aslında, onun acısını paylaşabilme fikri içimde korkunç bir baş dönmesi yaratmıştı.

Bana yazdığı notta söylediği gibi, onun benim için kanadığı gibi ben de onun için kanıyordum. Eğer o travmanın yükünü taşımak zorundaysa, ben de birazını omuzlayabilmek istiyordum. Böylesine güçlü ve gururlu bir adama biraz rahatlama sağlama ayrıcalığına sahip olmak baş döndürücü bir şeydi.

Tiernan'ın sessizliği aramızdaki havada titreşen bir yoğunluğa sahipti, elimi tuttu ve beni karla kaplı tepeye, uzun arsayı süsleyen mezar taşı sıralarına doğru götürdü. Kıvrımlı çiçek sarmaşıklarıyla işlenmiş büyük bir mezar taşının ve sağındaki daha küçük bir eşinin önünde, işaretlerin en dış çizgisi boyunca derin bir şekilde durduk.

Büyük olanın üzerinde Grace Priscilla Anne Constantine, küçük olanın üzerinde ise Bebeğimiz yazıyordu.

Kalbim göğsümün içinde dondu, şiddetli kış rüzgârı etimi ve kemiğimi keserek organımı buza dönüştürdü. Islanmış gözlerle Tiernan'a baktığımda, onun gözleri odaklanmamış ve mezarlara sabitlenmişti.

"Onunla tanıştığımda ilk aklıma gelen tabii ki adının Grace olduğuydu," dedi o kadar alçak sesle ki onu duyabilmek için biraz daha yaklaşmam gerekti. "Constantine'lerin geri kalanı gibi harika bir güzelliği yoktu. Bunu ona her fırsatta hatırlatmaya özen gösterirlerdi. Ama onda bir enerji vardı, herkesin üzerine güneş ışığı gibi vuran bir mutluluk ve nezaket fışkırıyordu. Onunla tanıştığım anda ona aşık oldum."

"Neredeydi o?" Günah çıkarmasını engellemekten korkarak fısıldadım.

"Bundan sonra okula gitmeme izin verilmedi." Eldivenli başparmağını yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ve Bryant'ın ısrar ettiği dövüş sanatları eğitimi dışında ders dışı aktiviteler için hiç zamanım olmadı. Aslında evden nadiren çıkıyordum. Ama sırf malikanedeki çılgınlıklardan uzaklaşmak için Bishop's Landing'de koşuya çıkmaya başladım. Bir gün onunla sahilde tanıştım."

Sahilde yaptığımız görüşmeyi düşündüm ve kıskançlık hissetmemeye çalıştım.

Sanki bunu hissetmiş gibi, ağzından bir gülümseme hayaleti fısıldadı ve elimi sıktı. "On yedi yaşındaydım Bianca. Ve o, ailem dışında anlamlı bir etkileşim kurduğum ilk kızdı. Ona aşık olmam şaşırtıcı değil."

Hayır, değildi.

Tiernan'ı on yedi yaşında, bazı açılardan korunaklı, bazı açılardan ise hayatın acımasızlığı karşısında tamamen yıkılmış bir halde hayal etmek yürek parçalayıcı derecede kolaydı. Ailesi tarafından yara aldıktan ve dışlandıktan sonra, onun kabalığının ötesini görebilen nazik bir kadınla karşılaştığı düşüncesinin kendi kalbimdeki huşu ve sevinç yankısını neredeyse hissedebiliyordum

ve gömülü bir hazine gibi altında yatan iyiliğe sığ bir şekil bozukluğu.

Yanına eğildim, ona sessiz desteğimi ve sıcaklığımı sundum.

"Dikkatliydik ama çocuktuk. Bryant kontrolcü, saplantılı bir ebeveyndi. Bizi yakalaması hiç de şaşırtıcı değil." Omuz silkti ama ben öfkenin titreyişini kenetlenmiş ellerimizden hissedebiliyordum. "Altı ay. Grace kaybolmadan önce onunla sadece altı ay geçirebildim. Caroline'ın onu gönderdiğine dair söylentileri duymadan önce üç hafta boyunca her gece sahildeki yerimizde onunla buluştum."

Pahalı mokasenleri mezarının üzerindeki kar yığınının batıncaya kadar ilerledi ve mezar taşındaki karı silmek için çömeldi.

"Onu bulmaya çalıştım ama şu anda sahip olduğum kaynaklara sahip değildim." Kafasını temizlemek istercesine salladı. "Yıkılmış, yalnız ve korkmuş olmalı. Kaçışı içkide ve pis sokak uyuşturucularında buldu."

"Kendini mi öldürdü?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından fısıldadım, kendime sarılırken soğuktan daha fazla titriyordum.

Ayağa kalkıp tekrar benimle aynı hizaya gelirken başını salladı. Elimi tuttuğunda ben de aynı güçle tuttum.

"Hamile olduğunu yeni öğrenmiştik," diye itiraf etti çakıl taşı gibi bir sesle. "Bir plan yapmak için buluşuyorduk."

Acı içime işledi, beni tam ortadan ikiye böldü. Bir baş ağrısı kafatasımın ortasını işaret ediyordu ve kalbim boğazımdan dışarı fırlamakla tehdit ediyordu.

"Çok üzgünüm Tiernan," dedim, koluna sarıldım çünkü daha fazlasını kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum ve üzüntüsünü bölmek istemedim. "Bu... bu çok trajik."

"Evet," diye kabul etti, ağlamamasına rağmen boştaki eliyle yüzünü ovalıyordu.

Gözleri kırmızı çerçevesi ama kuruydu, ağzı sıkıştı ve yara izi bembeyazdı. Her santiminde o kadar çok acı vardı ki, ona yapışıp bir sülük gibi acısını emmek istedim.

"İşte bu yüzden Bryant ve Constantine'lerden nefret ediyorsun," diye tahmin ettim.

"Bryant, Lane ve Caroline'a ilişkimizden bahsetmiş olmalı. Onu benden kopardılar ve bu onu öldürdü."

Ve onunla birlikte, Tiernan'ın acımasız babasından sakladığı, bir gün aşka ve aileye sahip olabileceğine dair hayalleri de yok olur.

Kahretsin, hayat acımasızdı.

Zengin ya da fakir, güzel ya da yaralı doğmuş olmanız fark etmezdi. Trajedi büyük bir eşitleyiciydi.

Hem Caroline'in hem de babamın böyle bir şey yapabileceğine inanmak bana acı veriyordu. Caroline'ın itaat ve mükemmellik ihtiyacı, babamın ise kendini ve sevdiklerini her şeyin üstünde tutma yeteneği. Bu onda her zaman hayranlık duyduğum bir şey olmuştu ama şimdi karanlık tarafını görmek beni dehşete düşürüyordu.

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm," dedim ve temkinli davranmaya karar vererek onu tamamen kucakladım. Geniş ve uzun boyluydu, özellikle de siyah paltosunun içinde, ama başımı eğip perili gözlerine bakmadan önce onu kollarımla sarmak için elimden geleni yaptım. "Bunu hak ettiğine inanan bir parçan var mı emin değilim, belki Bryant'ın seni inanmaya zorladığı bir parçan, ama varsa bile, bu kesinlikle doğru değil. Hiçbir çocuk senin incindiğin gibi incinmeyi hak etmez."

Tiernan bana baktı, Michelangelo'nun heykellerinden biri gibi durgun ve yakışıklıydı.

Bir elimle soğuk yanağını okşamak için uzandım, parmaklarım kulağının etrafında kıvrıldı, böylece onu kendime daha fazla çekebildim. Yeterince yaklaştığında parmak uçlarıma uzandım ve alnımızı tıpkı Eşitsizlik'te yaptığı gibi birbirine bastırdım.

"Bryant'tan, hatta bu olaydaki rolleri nedeniyle Constantine ailesinden intikam almak istemeni anlıyorum. Bu ihtiyacı anlıyorum Tiernan ve Aida, Brando ve benimle birlikte bunu aradığın için seni yüzlerce kez affediyorum. Bu bizi şu anda bulunduğumuz yere getirdi ve her şeyin bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım." Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı onun soğuk yeşil gözlerine kilitledim. "Ama bence babandan intikam almanın en iyi yolu, onun olmadığı her şey olmak, senden iyi olan her şeyi almaya çalıştığında bile, yine de sevgi ve barışa giden yolu bulduğunu ona göstermek."

Birden kolları beni bir mengene gibi sardı. "Grace'i hak etmediğimi biliyorum. Seni de hak etmediğimi biliyorum. Aradaki fark şu ki, ben artık yetişkin bir adamım ve hayatımdaki her şey beni bir silaha dönüştürdü. Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim Bianca. Bu uğruna öleceğim bir gerçek."

"Sana inanıyorum," diye söz verdim çünkü bana kalbinin parçalanmış halini gösterdiğinde nasıl inanmayabilirdim ki, sanki bunlar onu daha az değerli kılıyormuş gibi. Bunun yerine, bakımsızlık ve hoyrat ellerle aşınmış ve lekelenmiş bir tablo gibi, enkazda yalnızca kusursuz güzelliği gördüm. Bir zamanlar kötü biri olduğunu düşündüğüme inanmadığım adama bakarken gözyaşlarım donmuş yanaklarımdan aşağı sıcak yollar izledi. "Ve lütfen, beni hak etmediğini söyleme. Bu doğru olmaktan çok uzak. Sen bir kurtulansın Tiernan ve bir kurtulanın en çok neyi hak ettiğini biliyor musun?"

Boğazındaki yumruyu bastırmaya çalışıyormuş gibi bir, iki kez kalın kalın yutkundtu. Sonunda pes etti ve alnı benimkine değecek şekilde başını salladı.

"Mutlu bir son," diye fısıldadım, sözcükler ağızlarımızın arasında sıcak bir beyaz buluta dönüştü.

Öpüşmemiz yumuşaktı, ağzımız kapalıydı ama gözyaşlarımın tuzlu suyunun tadını alabiliyordum. Sanki daha yavaş öpüştüğünü fark etmiş gibi

Açlık. Sonunda ayrıldığımızda, ikiz nefeslerimiz havada beyaz bulutlar oluştırdı.

"Beni affediyorsun," dedi yavaşça. "Ama benden Bryant'a olan nefretimden vazgeçmemi mi istiyorsun? Çünkü Bianca, senin için yapmayacağım şey olmadığını fark etmeye başlıyorum. Brando için. Ama o... O kadar uzun zamandır onunla yaşıyorum ki, onu içimden nasıl söküp atacağımı bilmiyorum."

"Hayır," dedim hemen, karnımdaki öfkenin aleve dönüşmesine izin vererek. Yüzünü iki elimle kavradım ve içimdeki o şiddetli yerden, biri Brando'ya bulaşmaya çalıştığında tutuşan yerden dökülen kelimelerle hırladım. "Bryant senden tüm hayatını aldı. Yaptıkları için ölmeyi hak ediyor."

Tiernan kristal berraklığındaki bir an boyunca muhtemelen manik olan yüzüme bakarken gözünü kırpmadı ya da nefes almadı ve sonra şok edici bir şekilde başını geriye atıp kahkahalarla uludu. Neşesini bulutlarla kaplı gökyüzüne haykırırken ikimizin de içinden gürledi ve uzun süre durmadı, kar yağmaya başladığında bile.

Sonunda başını eğip bana gülümsedi ve eldivenli avucuyla saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Sen aykırı bir kızsın Bianca Belcante."

"Sana düşündüğün kadar tatlı olmadığımı söylemiştim," diye arsız bir gülümsemeyle karşılık verdim ve gözlerindeki ölü toprağının silindiğini görerek rahatlardım.

Beni sıkıca kavradı ve ayaklarımı yerden keserek arkasına yaslandı. Ellerimi boynuna doladım ve beni tekrar öperken ağzının içine doğru güldüm.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında çenemi kavradı ve yüzümü inceledi. "Ee, vahşi pençeleri olan küçük kız, dövüşmeye hazır mısın? Bryant'a karşı çıkmak tehlike ve kan dökülmesi anlamına gelecektir. Canavar olmayı benden bile daha canavar bir adamdan öğrendim."

"Sizin savaşınız benim savaşım. Yaşım ve sarı saçlarım yüzünden herkes beni küçümsüyor ama ben

zeki ve asla pes etmeyen biriyim. Söz konusu ailem olduğunda asla."

Aile kelimesinin Tiernan'ı fiziksel bir darbe gibi sarsmasını izledim. Darbenin ardından yüzü yumuşadı, ağzının etrafına ve kaşlarının arasına oyulmuş parantezler düzleşti. Onu hiç görmediğim kadar genç görünüyordu.

"Oh, biliyorum," diye alay etti. "Sonunda aynı takımda olduğumuz için mutluyum. Pençelerin acıtıyor, küçük şey."

Ona gözlerimi devirdim ama o sadece güldü ve bana daha sıkı sarıldı.

* * *

Tabii ki Tiernan ve ben vardık, bu yüzden huzur uzun sürmedi.

Aslında, Bishop's Landing'e geri döner dönmez aniden sona erdi.

"Kesinlikle olmaz," diye kükredi ve bir dur işaretinde frene bastı. "Hayatta olmaz Bianca."

"Kendi kararlarımı vermeme izin vermeye ne oldu?"

"İstedığınız kadar akıllı kararlar alın," diye karşı çıktı. "Bu öyle bir şey değil. Öpüştük ve barıştık. Eve dönmen gerek. Sadece benim için değil, Brando için de."

"Sakın Brando'yu bana karşı kullanmaya cüret etme," diye tersledim. "Bunu onun için de yaptığımı düşünmüyorsun değil mi? Caroline'ın bana bir şey için ihtiyacı var, Tiernan."

"Sakın bana o kaltağa yardım etmek istediğini söyleme," diye sordu kuşkuyla.

"Hayır, tabii ki değil." Tiernan ve Elias'ın anlattıkları arasında Caroline'ın aşağılık bir ressam tarafından yapılmış güzel bir tablo olduğundan hiç şüphem yoktu. Yıllardır onun evine kabul edileceğime dair kurduğum hayaller, onun kim olduğu gerçeğiyle yüzleştiğimde yıkılacak kadar boştu. "Ama ben onun ne bildiğini bilmek istiyorum."

"Ya senin ölen kocasının kızı olduğunu öğrenirse? Sence bunu iyi karşılar mı?"

Oldukça zayıf bir argüman olmasına rağmen, "Henüz bana zarar vermedi," diye savundum. "Henüz eve bakma fırsatım olmadı ama babamın ofisini bıraktığı gibi kilitli tuttuğunu biliyorum. İçeri girebilirim, belki o anahtarın neyi açtığına dair bir ipucu bulabilirim."

"Oh, lanet olası harika bir fikir, Constantine Yerleşkesi'nin etrafında dolanıyorsun," diye alay etti, sonra yüzüme bir an baktı ve sesini yumuşatmaya çalıştı. "Lanet olsun Bianca, seninle paylaştığım onca şeyden sonra bunu kabul etmemi bekleyemezsin."

"Hayır, yapamam. Ama bunu yapacak kadar bana güveneceğini umuyorum çünkü bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Teknik olarak benim vasım olduğunu biliyorum Tiernan, ama bundan daha fazlası olmak istiyorsan, kararlarımı saygı duyabileceğini bilmem gerekiyor."

"Siktir git," dedi arabanın tavanına doğru, sanki Tanrı'yla konuşuyormuş gibi. "Bazen sadece on yedi yaşında olduğuna inanamıyorum."

"Teşekkür ederim," diye cıvıldadım mutlu bir şekilde.

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

Bu yorumu görmezden gelmeyi tercih ettim ve vites koluna uzanıp parmaklarımı onunkilere doladım. "İlk sorun işaretinde eve geleceğim, tamam mı? Ben sadece... Bunu görmem gerekiyor. Eğer babam gerçekten Brando ve benim için bir şey bıraktıysa, bunu bilmem gerek. Son beş yılımı bizi terk ettiğini düşünerek geçirdim."

Tiernan'ın sessizliği taş gibiydi, aramızda tuğla tuğla örülmüş bir çimento duvar vardı. Yine de, söyleyeceğimi söylediğimi ve bana ya güveneceğini ya da güvenmeyeceğini bildiğim için onu rahat bıraktım.

Pencerelerin dışında, Bishop's Landing, süslü giriş kapıları ve gösterişli evler arasında parlayan kış beyazı ve parlak Noel ışıklarıyla bulanıklaşarak geçiyordu. Aylar önce ilk kez şehirden geçtiğimi ve ihtişam karşısında dehşete düştüğümü hatırlıyordum. Şimdi, pahalı olduğunu biliyordum

Tuğlalar ve harçlar insanları dünyanın herhangi bir yerindeki kadar korkunç bir şekilde sakladı.

Lion Court ile Constantine Yerleşkesi arasındaki kavşakta başka bir dur işaretinde durduğumuzda, arabayı dolduran statik elektrik akımını fark ettim ve Tiernan'a bakmak için döndüm. Parmak eklemleri direksiyon simidinin etrafında bembeyazdı, dudakları vahşi bir yüz ifadesiyle dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılmıştı. Sert ama yavaş nefes alıyordu, sanki hızını kontrol etmeye çalışıyordu.

Sonunda konuştuğunda, sesi kızgınlık ve öfkeyle parçalara ayrılmıştı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum. Anlaşıldı mı? Beni lanet olası bir köşeye sıkıştırdın ve orası kendimi iyi hissettiğim bir yer değil. Beni anlıyor musun Bianca?" Bakışları benimkilere kaydı. "Hiçbir şeyden korkmaya alışık değilim."

"Korkmana gerek yok. İyi olacağım," diye söz verdim, onun sert elini iki elimin arasına aldım.

Ellerimizi çekiştirerek benimkini göğsünde sertçe çarpan kalbinin üzerine koydu. "Bu hayvani bir tepki. Lanet olası dostum bile bile tehlikeye atılıyor ve ben onu takip edemiyorum."

Dostum.

Buna gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. Tiernan beni sevdiğini tam olarak kelimelerle söylememiş olabilirdi ama buna ihtiyacım yoktu. Ne bana eşim dediğinde, ne de kalbi benim için korkuyla çarptığında.

"Güven bana, lütfen," diye yalvardım usulca.

Öfkeli bakışları uzun bir süre yüzümü taradıktan sonra derin bir iç çekti ve homurdandı. "Bir günün daha var. Noel arifesinde evde olmanı istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Evet, Lord Tiernan," diye küstahça söyledim, yüzünü öpücöklere boğmak için konsolun karşısına geçerken. "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

"Aklımın erdiğinin aksine," diye mırıldandı yaşlı bir huysuz gibi. "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma. Ya da gerçekten benim yapacağım bir şeyi."

Ağızına bastırđım öpücükle güldüm ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden arabamın kapısını açtım.

"Bekle," dedi ve beni tekrar kendine çekmek için elimi tuttu. Gözlerimin içine bakarken ve avucuma küçük ve soğuk bir şey bastırırken yüzü şiddetli bir yoğunluk maskesiydi. "Hayatımda yapmamam gereken sayısız şey yaptım ama seni sevmek yaptığım en iyi hataydı."

Elimi avucuma koyduğu anahtarın etrafına kapattı ve ben de sormadan bunun Met'teki Güvercinli Çocuk'un arkasında bulunduğumuz anahtar olduğunu anladım. Bana kozunu veriyor, onun için ne kadar önemli olduğunu sözleriyle ve hareketleriyle anlatıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ama o güne kadar gördüğüm en güzel yüze bakıp ona bildiğim en kolay gerçeği söylerken gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. "Şimdi senden nefret ettiğimi düşünmek komik geliyor. Gerçek şu ki, sanırım bizi bulunduğın anda kalbimin bir yuva bulunduğunu biliyordum. Sadece henüz ona güvenmiyordum."

"Ya şimdi?" diye sordu, alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırmak için öne eğildi ve dilinin kırbacıyla hızla yatıştırdığı keskin bir çekiş yaptı.

"Artık sadece Brando ve benim için savaşmıyorum." Ona, onun için, bizim için savaştığımı söylemedim.

Bunun yerine, göğsümde nefes kalmayana kadar onu öptüm ve kalbim kapıyı ısrarla çalarak cevap vermesini bekler gibi çarpıyordu. Geri çekildiğimde yüzü sıcaktan kızarmıştı ve gözleri tamamen karanlık, tamamen arzuluydu.

"Yarın akşama kadar bana bütün olarak dönmezsen, Bishop's Landing'i yerle bir eder ve Caroline Constantine'i dişlerimle parçalara ayırırım," diye yemin etti ve derdini anlatmak istercesine saçımı bir avuç çekıştirdi.

"Hiç şüphem yok, seni kafir." Yemyeşil ağızına bir öpücük daha kondurdum, keşke hayat daha basit olsaydı ve o zaman onunla eve gidebilseydim. Bunun yerine kapıyı ittim ve karın içine çıktım. "Bryant'la sen ilgilen. Benim

Caroline," diye söz verdim. "Sana sonsuza dek mutlu bir hayat borçluyum, değil mi?"

* * *

Kapıyı çaldığımda ev sahibi cevap verdi ama ben antreden içeri girip Prada botlarımın üzerindeki karları döker dökmez sessizce ortadan kayboldu. Yemek saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen evin bu kadar sessiz olması beni şaşırtmıştı. Caroline bana en küçük oğlu Keaton'ın bu akşam Avrupa'dan dönmesini beklediğini söylemişti.

Bunun yerine, sessizlik kavernöz giriş holünde yankılanıyor gibiydi. İkiz merdivenlerin altından ilk oturma odasına, oradan da evin reisini aramak için diğer odalara geçerken çoraplı ayaklarım önce mermer antrede, sonra da pelüş halıda ses çıkarmadan ilerliyordu. Bütün ışıklar yanıyordu, bu alışamayacağım bir zenginlik göstergesiydi ama Caroline hiçbir yerde yoktu.

Sonunda, tam pes edip yatmak üzereyken, onu evin arka tarafındaki kütüphanede buldum. Titrek şömine ışığı koridordan bakışlarımı yakaladı ve sıcak odaya doğru ittiğimde ikiz kapılar yumuşak bir şekilde içeri girdi.

İçinde durabileceğim kadar büyük bir şöminenin önündeki berjer koltukta oturuyordu. Beni duymuş olsa da, yaklaştığımda alevlerden başını çevirmedi ve bir an için saf korku ellerini boğazımda kenetledi.

Sırlarımı biliyor muydu?

Gizli bir Constantine olduğumu mu?

Tiernan'ın döllerinin kalçalarımda kurumuş olduğunu mu?

Lane'in bana bıraktığı her şeyi almaya niyetli olduğumu mu?

Brando ve benim için ne pahasına olursa olsun?

Ancak iki sandalyenin arasındaki yan masanın arkasına geçtiğimde Caroline'in bir elinde döndürdüğü şeyi fark ettim.

Kırmızı bir gül.

Bakışlarım tanıdık çiçeklerden onunkilere kaydığında, karanlık gölgeler ve ateş ışığıyla kaynayan bir yer buldum.

"Bianca," dedi, adım bir büyü, bir lanetin ilk satırı gibiydi. "Eve geç geldin. Bishop's Landing'in pislikleriyle mi takılıyorsun?"

"Sana cevaplar istediğimi söylemiştim. Onları bulmaya gittim." Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırmış ve gurur duymuştum.

"Mmm, peki gezintilerinde ne buldun?" diye ipek gibi sordu, gülü ağzının üzerinde bir sarkaç gibi ileri geri hareket ettirirken. Her şeye rağmen, kendimi bu hareketten büyülenmiş buldum. "Yaralı bir Morelli, belki?"

Hiçbir şey söylemedim çünkü ağzımdan çıkacak her kelimenin beni onun kurduğu tuzağa düşüreceğini hissediyordum.

Sonra aniden ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki ondan hızlı, kekeleyerek bir adım uzaklaştım. Daha fazla bir şey yapamadan, yüksek topuklu ayakkabılarıyla benden daha uzun boyuyla, güzel yüzünü geriye doğru sıyırıp gerçek acımasızlığı ortaya çıkararak benim alanımdaydı.

"Bianca, sana çok açık bir şey söyleyeceğim ve bunu son kez yapacağım, anlaşıldı mı? Bundan sonra bana itaatsizlik edersen, bu evde hoş karşılanmayacaksın..." Durakladı, arkasındaki ateşe doğru baktığı için derin gölgeler arasında gözlerini göremiyordum ama gözlerinin içimi eşelediğini, ondan sakladığım her ne varsa ortaya çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordum. "Bishop's Landing'de hoş karşılanmayacaksın. Bu ülkede bir daha asla kibar toplum içinde görülmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallamak istemedim ama gülü tutmayan eli benimkini öyle bir kavradı ki tenim yandı.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı sakın bir şekilde, kemiklerimi birbirine geçirirken.

"Evet, Caroline."

"Mükemmel. Tiernan Morelli'yi bir daha görmeyeceksin. Asla. Aslında, bir daha asla bir üyeyle ya da

Bu çatı altında barınmak istediğin sürece bir daha o iğrenç aileyle ilişki kurmayacaksın. Eğer böyle bir şey yaptığını duyarsam, hiç hoşnut olmam."

"Brando onda," diye karşı çıktım, her ne kadar kendimi korumaya çalışsam da. "Brando'yu benim için geri alamazsan, onu Lion Court'ta ziyaret etmek zorundayım."

"Oh, çocuğu geri alacağım," dedi hafifçe, sanki çocuk savunmasız bir çocuk değil de yanlış yerleştirilmiş bir eşyaymış gibi. "Ben nazik bir kadınıam ama hiçbir şeyi karşılıksız yapmam. Zamanı geldiğinde, Bianca, senden bazı şeyler bekliyorum. Bu aile adına büyük şeyler. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Evet," diye tısladım, elimi onun pençesinden kurtardım. "Beni tehdit etmene gerek yok. Yardımın için minnettarım ve sana borcumu bildiğim her şekilde memnuniyetle ödeyeceğim."

İnce bir gülümseme dilimi yüzünü iki mükemmel parçaya bölmüştü. Caroline Constantine'in yüzüne bakarken güzelliğin o anki kadar çirkin olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Aferin kızıma," diye cömertçe övdü ve geldiği gibi aniden benden uzaklaştı.

Gülü kükreyen ateşe gelişigüzel atmasını ve ardından yerine oturmadan önce şöminenin üzerindeki aile portresinin zaten mükemmel olan hizasını ayarlamasını izledim.

Az önce ne olduğundan ve nasıl yaklaşmam gerektiğinden emin olamadığım için bir süre öylece durdum. Tam gitmek için dönmüştüm ki, Caroline'ın sesi alevlerin çıtırtısını bastırdı.

"Bianca, avukatıma o belgeleri senin için yeniden çizdiriyorum. Hazır olduğunuzda, onları imzalamaktan mutluluk duyacağınızı umuyorum."

İçime öfke dolunca tereddüt ettim. Bryant Morelli ve Caroline Constantine'in birbirlerine bu kadar benzemeleri ilginçti; her ikisi de zenginlikleri ve itibarları tarafından korunduklarını düşünen zorbalardı. Cevap vermeden odadan çıkarken, Caroline'la ilgili olarak ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

GörünüŖe göre Tiernan bana sandığımdan daha çok çekmiş.

Çünkü Caroline'ın zalimliğini telafi etmek için aklıma gelen tek Ŗey Tiernan, Elias ve bana haksızlık ettiğinden Ŗüphe duymadığım diğerk herkesten intikam almaktı.

Ben de nasıl yapılacağını bildiğimi sanıyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Bianca

Olan biten her şeyden sonra o gece yatağa uzanıp uyumaya çalışmak FİZİKSEL OLARAK CANIMI YAKTI. Brando ile FaceTime'da konuştuktan sonra, tek yapmak istediğim Lion Court ile yerleşke arasındaki on iki bloğu koşarak geçmek ve gelecek yıla kadar küçük kardeşime sarılmakken tatilde arkadaşlarımla birlikte olduğum yalanını söyledikten sonra, tek bir günde temelden değişen her şey.

Ama bir şekilde, Elena Lombardi ile plan yapmak ve Tiernan ve Brando'yu düşünerek uyanık yatmak arasında birkaç saat uyuyabildim.

Uyandığımda Constantine Yerleşkesi bir kargaşa içindeydi. Keaton kız arkadaşıyla eve dönmüştü ve sanki Winston ve belki de Perry de antrede konuşuyorlardı, sesleri merdivenlerden odama kadar geliyordu. Pijamalarımıyla kapıda durdum, aşağı inip onlarla buluşmak için can atıyordum ama aynı zamanda bu sabah evde babamın gizli vasiyetiyle ilgili herhangi bir şey aramam gerektiğini de biliyordum.

Merdivenlerden gelen ayakkabı sesleri kulaklarıma ulaştığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve uyuma numarası yapmak için yatağa geri dönmeye çalıştım. Kısa bir vuruşun ardından kapı açılmadan birkaç dakika önce nefesimi kontrol etmeye çalışırken kalbim çarpıyordu.

"Bianca?"

Elias'ın sesini duyduğumda rahat bir nefes aldım.

"Selam." Doğrudum ve ona gülümsedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapımın pervazına yaslanırken yüzü tiksintiyle buruştu. "Noel arifesi sabahı her zaman bu hayır kurumunun Noel Baba kahvaltısına gideriz. Bu büyük bir tanıtım olayı ve Caroline onlara büyük bir çek veriyor. Çok sıkıcı ama sen yanımdayken daha iyi olmalı."

Yatak örtüsünün ipek ipliğine dokunarak yüzümü buruşturdum. "Aslında Eli, burada kalmam gerekiyor."

Kaşları anında çatıldı. "Hayatta olmaz. Seni bu iğrenç etkinliklere sürükleyemeyeceksem Caroline Teyze'de kalmanın ne anlamı var?"

"Burada fazla kalmayacağım," diye itiraf ettim, yataktan fırlayıp onu odaya çektim ve kapıyı arkasından kapattım. Onunla tekrar karşılaştığımda yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. "Tiernan bana sadece dün geceyi ve bugünü Lane'in vasiyetiyle ilgili bir şeyler bulmam için verdi. Bu akşam Lion Court'a dönmem bekleniyor."

Gözlerini bir kez devirdi, sonra ben ona kıkırdayınca daha da sert bir şekilde tekrar devirdi. "Yani aşk kuşları yeniden bir araya mı geldi?" Sırıtmam üzerine başını salladı. "En azından birimiz mutlu sanırım. Benden ne istiyorsun?"

Yanağına kocaman bir öpücük kondurmak için öne atıldım. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?"

"Bana söylendi," dedi kuru bir sesle, ama yanaklarında gizli bir gülümseme vardı.

"Onlara **b i r** hastalığa yakalandığımı söyleyebilir misin? İğrenç olsun ki kimse beni kontrol etmek istemesin."

Güldü. "Tamam, bunu yapabilirim. Dönüş yoluna çıktığımızda da sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim," dedim ve ellerini kavrayarak onu sert bir sarılmanın içine çektim. "Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

"Evet, evet," diye mırıldandı beni tekrar sıkarken, sonra nazikçe itti. "Bu sıkıcı gezide beni ektiğin için seni affedeyim diye bana yağ çekmeye çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Bana tekrar başını salladı ama kapıyı açmak için döndüğünde göz kırptı. "Dikkatli ol ve mümkünse biraz dinlen. Aile döndüğünde Noel çayı ve hediyeleri erkenden açmak var. Tam bir felaket."

"Dört gözle bekleyeceğim." Ve bir parçam da öyle yaptı. Constantine ailesinin Noel geleneğine gerçekten ailenin bir üyesi olmadan katılmak garip olurdu. Bunca zaman sonra nihayet onların ya da en azından Caroline'ın düşmanım olduğunu ve asla dostum olmayacağını biliyordum.

"Keşke kalabilseydin. Seni ailenin bir parçası olarak görmek güzel olurdu," dedi Elias kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Ve bununla ilgili bir şey beni etkiledi. Ailenin bir parçası.

Caroline'ın sopasının ucundaki havuç gibi önümde sallandığı ve beni uzakta göremediğim bir şeye doğru yönlendirdiği şey buydu.

Beni himayesine almak için neredeyse çaresiz görünüyordu, ama neden?

Belli ki bir şeye ihtiyacı vardı. Tiernan neden aynı şeyi yapmıştı? Constantine'lerden intikam almak için.

Ama neden ben? Benim vasim olmak neden önemliydi? Lane'in gizli vasiyeti yüzünden.

Alt kattaki kargaşa dinene ve arabaların dairesel yoldan çıktığını görene kadar beklemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Ancak o zaman sonunda pes ettim ve

Tiernan'ı aradım. "Tatlı şey," o cevap verdi sıcak bir şekilde. "I umut sen

Eve beklediğimden erken geleceğini söylemek için aradım. Beyler ve ben Brando'yu buz patenine götürecektik ama sen ve ben her zaman geride kalabiliriz ve sana krupiyeye sopasını kullanmanın daha da yaratıcı yollarını gösterebilirim."

"Krupiyeye çubuğu mu?" diye sordum, ses tonundaki boğuk niyet bir an için dikkatimi dağıttı.

"Inequity'deki geçici kırbacım. Aynada tatlı kışındaki izleri kontrol et. Eminim hafızanı canlandıracaktır," dedi kuru bir sesle.

Yanaklarım alev alev yandı. "Dikkatimi dağıtmayı bırak. Bir sebep için çağırdım. Koruyucularımız olmanız neden bu kadar önemliydi?"

"Bianca-"

"Hayır, kızgın falan değilim. Sadece bilmek istiyorum. Lane'in sözde gizli vasiyetiyle bir ilgisi var, değil mi?"

"Eğer tablonuzun içine bıraktığı anahtar bir şey ifade ediyorsa, muhtemelen bir vasiyeti olduğunu biliyoruz. Ama evet. Özel dedektifim Halcyon'un geçmişinde bir boşluk buldu." Constantine'lerin Fortune 500'de yer alan satın alma şirketinin adını biliyordum ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. "Lane'in hayatının sonlarına doğru Colombe Energy Investments adında bir şirketi satın almışlardı-"

"Babamın yeşil enerji şirketi," diye ekledim, zihnim dönüyordu. "Ona benim adımları verdi. Colombe Latince-"

"Dove, evet, bunu anladım."

"Sence babam vasiyetinde şirketi Brandon ve bana mı bıraktı?"

"Ben biliyorum. Görünüşe göre Halcyon, vefatından bu yana geçen beş yıl içinde şirket üzerinde kontrol sahibi olmamış ya da şirketten kâr elde etmemiş. Ülkenin önde gelen yeşil enerji holdinglerinden biri haline geldiği düşünülürse, bu durum açıkçası şaşırtıcı."

"Belli ki," diye fısıldadım, ifşaatlar karşısında şaşkına dönmüştüm. "Vasiyeti bulunduğunda şirketin kontrolünü ele geçirebilmek için benim vasiliğime ihtiyacın vardı. Bir Morelli'nin kendilerine ait olması gereken kârlı bir şirketi ele geçirmesi Constantine'ler için tam bir utanç kaynağı olurdu."

Tiernan'ın sessizliği yeterli bir cevaptı.

"İşte bu yüzden beni yanına aldın," diye fısıldadım düşüncelerim kafamın içinde dolaşırken, kulaklarımı çınlatacak kadar gürültü çıkarıyordu.

Kakofoni yüzünden Tiernan'ın daha sonra ne dediğini anlayamadım.

"Gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım," dedim ve aramayı sonlandırıp telefonu yatağıma fırlatmadan önce hızlıca.

Tiernan'a Caroline'ın beni Constantine yapmaya çalıştığını söyleyemezdim. Hem kendisinin hem de Constantine'lerin bir daha toparlanamayacağından emin olduğum bir şekilde çılgına dönerdi. Ayrıca hiç şüphesiz Lion Court'a hemen dönmem için ısrar ederdi ama Lane'in kilitli ofisini kontrol etmeden gitmeyi reddettim.

Sandalyeden bornozumu aldım ve odamdan çıkıp büyük merdivenden ana kata inerken üzerime geçirdim. Lane'in ofisi evin sol kanadında, Caroline'inkinin tam karşısındaydı. Tabii ki kilitliydi ama nasıl açacağıma dair bir fikrim vardı.

Henrik telefonumu ilk çalışında açtı.

"Anca," dedi, zengin baritonu telefon hattına pekmez gibi akıyordu. "Ez'in gelip seni alması için mi arıyorsun? Seni özledik."

Sözlerini iyice özümsemek için acele etmeme rağmen bir an donakaldım. Konuştuğumda sesim fısıltı yumuşaklığındaydı: "Ben de seni özledim Henrik. Ama henüz eve dönmüyorum. Çözmem gereken bazı şeyler var... kilitli bir kapıyı anahtar olmadan nasıl açacağım gibi."

Kahkahası kulağımda yankılandı. "Tabii ki biliyorsun. Tiernan'a sen ve Brando üzerinde iyi bir etki bırakmadığımızı söyledim."

"Sen en iyisisin," diye ısrar ettim, telefonu sanki Henrik'in kendisiymiş gibi kulağıma tutarak.

"Bu bize geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Onun savunmasız samimiyeti karşısında kalbim sızladı. "Evet, öyle. Lane Constantine'in ofisine girmeme yardım eder etmez."

"Bu noktada takma adımızı Beyefendiler ve Hanımefendiler olarak değiştirmemiz gerekebilir," diye dalga geçtikten sonra ayıldı. "Pekâlâ, bana kapının detaylarını ver."

Birkaç dakika sonra, telefon kulağımla omzum arasında sıkışmış, konsantre olurken dilim dişlerimin arasında sıkışmış halde, L şeklinde büktüğüm bir tokayı kilidin dibine bastırdım ve ardından bunun üzerine ikinci bir parçayı sıkıştırarak tamburları devreye sokacak kadar derine ittim.

Lanet olası kapıyı açmak beş dakikamı ve yaklaşık yirmi denememi aldı, ama sonunda kayıtsız bir tıkırtıyla açıldı.

"Ben de varım!" Ciyak ciyak bağırdım.

Henrik güldü ve alkışladı. "Kısa sürede uluslararası bir mücevher hırsızı olacaksın."

"Büyük hayaller kurmalıyım," diye kabul ettim, sersemlik kanımda şampanya gibi köpürüyordu. "Tamam, bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkürler Henrik. Tiernan'a bundan henüz bahsetmesen olur mu? Her şeyi sonra açıklayacağım."

Bir an tereddüt etti. "Güvende misin?"

Göğsüme bir sıcaklık doldu. "Evet, Henrik." En azından şimdilik. "O zaman sırrını saklayacağım. bu gece evde. Brando seni evde karşılamak için bir Noel oyunu düzenledi."

Küçük kardeşimin bir tür Noel tiyatrosunda Tiernan, Walcott, Ezra ve Henrik'i yönettiği düşüncesi beni kahkahalara boğdu. "Şaka yapıyorsun."

"Hiç de değil. Tiernan Grinch'in ta kendisi," diye ekledi ve gülmekten neredeyse bir tarafımı kırmamı bekleyerek, "ve çocuk da küçük bir dahi. Tiernan'a sormak için geçen günkü bölümün sonrasına kadar bekledi ve adam hayır diyemedi."

Constantine'lerle çalışmaya başladığımdan beri Brando'nun iki nöbetini kaçırdığım için hâlâ kendimi kötü hissetsem de başımı salladım. "Görmek için sabırsızlanıyorum. Hepinizi görmek için."

"Bu gece," dedi, bir söz ve bir talep. "Bu gece."

Telefonu kapattım ve süslü altın kapı kolunu çevirip babamın ofisine girmeden önce telefonu bornozumun cebine attım.

Koku beni hemen etkiledi, her zaman kullandığı Dior kolonyasından gelen hafif bir duman, zengin ciltli kitapların derisiyle karışmıştı. Anında, babam ne zaman eve gelse onun kollarına koşan bir kız olduğum günlere geri döndüm. Güçlü kollarının beni sardığını, beni sıkıca kavrayıp burnunu saçlarıma bastırırken mırıldandığı kahkahalarını hissettim.

"Benim küçük güvercinim," diye mırıldanırdı kulağıma, sanki bir sırmış gibi.

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ama sert bir yutkunmayla onu bastırdım ve dikkatimi odanın içindekilere çevirdim.

Odanın ortasındaki görkemli masayla uyumlu, parlak maun renginde, tavandan tabana uzanan kitap raflarının hakim olduğu geniş bir alandı. Hemen arkasında çerçeveli fotoğraflarla kaplı bir şömine ve onun üzerinde de nefesimi kesen bir tablo vardı.

Bu, açık ara Picasso'nun en ikonik güvercin resmiydi. Basitçe Güvercin olarak adlandırılan bu resim, siyah litografik mürekkep üzerine beyaz bir kuştı. Arka planın karanlığı, kırılğan yarattığı son derece güzel ve saf kılıyordu. Bu basit baskı, 1949'da Paris Barış Konferansı'nın sembolü haline gelmiş ve o tarihten itibaren dünya çapında barış için önemli bir motif olmuştur.

Beş orijinal baskıdan biri de babamın ofisindeki şöminenin üzerinde asılıydı.

Babamın her gün orada oturup huzurunun bir sembolüyle, benim bir sembolümle onu izlediğini düşününce göğsümün ortasında bir krater açıldı.

Babamın normal babalar gibi bizimle yaşamadığını fark ettiğim andan beri kalbimde korkunç bir melankoli vardı, her zaman bize ayırabileceğinden daha fazla zamanını talep edecek başka bir ailesi olduğunu fark ettiğim andan beri. Her çocuk gibi ben de merak ettim,

Benim sorunum neydi? Neden onun kalmak istemesini sağlayacak kadar iyi olamadım? Aşkımız neden yeterli değildi?

Neredeyse on sekiz yıl boyunca temelde kusurlu olduğumdan endişe ettim. Babamın beni terk edip gitmesi bir şekilde benim hatamdı ve büyüdükçe ve tarafsız bir gözle analiz etmeye çalıştıkça hiçbir olgunluk, kişiliğimin merkezindeki bu küçük şüphe çekirdeğini ortadan kaldıramazdı. Onun etrafında büyümüş, ondan saklanmayı ve onu başkalarından korumayı öğrenmişim.

Ama o ana kadar, babamın masasının üzerinde, büyük alanının merkezinde duran Picasso'nun Güvercin tablosunun sade güzelliğine donuk gözlerle bakarken, Lane Constantine'in bir yalancı olduğuna inanmışım. Bana ne zaman onun güvercini, küçük huzur cenneti olduğumu söylese, beni ne kadar çok sevdiğini anlatsa, bir sır ya da gerçek dışı bir şey saklıyordu.

Şimdi, ciddi olduğunu biliyordum. Her kelimesinde.

Aida, Brando ve benimle birlikte olmak için zaman ayırarak itibarını ve geçimini tehlikeye attığı her seferinde, bunu istediği için yaptı. Hayır. İstediği için değil. Şimdi Lane'i Aida'ya ve birlikte kurdukları aileye yönelten şeyin o kadar basit, o kadar kolay vazgeçilebilecek temel bir arzu olmadığını anlıyordum.

Kendi gücü olan bir şeydi, tekil bir çekim gücü. Babam bizden ne kadar uzakta olursa olsun, her zaman yörüngemizdedeydi, daireler çiziyor, yıldızların aynı hizaya gelmesini ve tekrar bizimle birlikte olabileceği bir sonraki zamanı bekliyordu.

Bunu o zaman anladım, o resme bakarken, o kadar çok ağladım ki zorlukla nefes alabildim, ama Tiernan sayesinde bunu da anladım.

Hayatımızdaki her şey bize karşı komplo kuruyormuş gibi görünürken onun yanında olmak, onu sevmek için duyduğum o manyetik dürtü. İlk günden beri onun varlığının bende uyandırdığı duyguların dehşet verici büyüklüğü, onunla geçirdiğim her anın beni sanki yanıyormuşum gibi

hissettirmesi. Bildiğim kadarıyla

Üzgün olduğumda, benim için savaşıacak bir şampiyona ihtiyacım olduğunda, her santiminin bana ait olduğunu kanıtlamak için her zaman benim için kanını akıttırdı ve ben de onun için aynısını yapardım.

Bağışlama duygusu boğazımda dikenli bir gül gibi açarken hıçkırıklara boğuldum.

Aida'yı anlamak çok daha kolaydı, Lane yokken yaşadığı depresyonları, Lane bize döndüğünde yaşadığı coşkuyu, hatta Brando ve beni oyalamasını ve ihmal etmesini bile. Lane'le birlikte olmadığı sürece gerçekten var olmuyordu ve babamı burada, Constantine Yerleşkesi'nde diğer ailesiyle birlikte görebilseydim, onun da aynı olacağını merak ediyordum. Öyle olduğunu düşünmek isterdim.

Babam öldüğünde, Aida bir ay boyunca tuvalet molası dışında yataktan çıkmadı. Ve tekrar biriyle çıktığında bile bu, kırık kalbini iyileştirmek için değil, hayatlarımızı daha iyi hale getirmek için paralı bir niyetle oldu. Lane'in ona göre olduğunu biliyordu, diye düşündüm.

Çok romantik ve çok trajik. Lane ve Aida. Tiernan ve Grace.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir inançla, Tiernan'la ilişkimizin böyle yıkıcı bir şekilde sona ermesine izin vermemeye karar verdim.

"Bianca?"

Bir an için babamın bana seslendiğini düşündüm ve kırılğan kalbim, sanki kurtulup ona gidebilecekmiş gibi kaburgalarımın kafesine bir koç gibi vurdu.

Ama Lane değildi.

Tabii ki değildi.

Ve evde kimse olmamalıydı.

Resimden uzaklaşıp kapıdaki adamla yüzleşmek için döndüm.

Beckett Fairchild şık paltosu ve Aida'nın cenazesinde taktığı parlak kırmızı atkısıyla orada duruyordu. Koyu renk saçlarına rağmen soluk gözleri ve yüz hatları biraz babamı andırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sözcükler suçlayıcı olmasa da öyle de olabilirdi. Sadece tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş bir misafir olduğum bir evde kutsal bir alana izinsiz girdiğim oldukça açıktı. Bunun yerine, gerçekten meraklı görünüyordu, ölü bir adamın resminin önünde pijamalarımınla ağladığımı görünce neredeyse üzülüyordu.

"Kapının arkasından bir ses geldiğini sandım ve korktum," diye açıkladım boğazımı temizleyip yanaklarımdaki ıslaklığı sildikten sonra. "Eminim hırsızlar içeri girmeye çalışmak için ailenin gitmesini bekliyorlardır."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi ama kaşlarını da kaldırdı. "Evet, çok iyi bir güvenlik sistemi var. Evdeki pencere ve kapıların çoğunda monitörler var."

İçimde bir alarm zili çaldı. Eğer durum böyleyse Tiernan yatak odama nasıl girip çıkmıştı? Odamda bir monitör olmadığını düşünmek zorundaydım.

Omuz silktim. "Bütün bunlara alışık değilim. Haneye tecavüzün oldukça yaygın olduğu küçük bir kasabadan geliyorum."

Beckett başını salladı, hareketleri kolay ve rahattı ama gözlerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir kurnazlık vardı. Çenesini Güvercin tablosuna doğru salladı. "Sanırım Caroline senin bir sanat hayranı olduğundan bahsetmişti? Enfes bir parça ama bunun için ağlayan birini gördüğümü söyleyemem."

"Ben on yedi yaşında bir kızım." Kendimi küçümseyen bir omuz silkme ve küçük bir sırıtışla geçiştirdim. "Aşırı duygusal olmaya meyilliyiz."

"Mmm," diye mırıldandı Caroline'ın yaptığı gibi, babamın da bazen yaptığı gibi. Sanki senden daha iyi biliyorlarmış gibi, sanki sen ıslak ipek kadar şeffafmıssın gibi. "Biliyor musun, Lane de güvercinlerden etkilenirdi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde onlara karşı tuhaf bir hayranlık duydu. Görünüşe göre sizin de onlara karşı bir tutkunuz var?"

Bakışları bileğime kaydı ve başparmağımı güvercin dövmemin üzerine sürttüğümü fark ederek sinirlendim.

Bornozumu tekrar işaretin üzerine çektim ve kollarımı kavuşturdum. "Özür dilerim, size yardımcı olabilir miyim? Ailem yarım saat önce hayır amaçlı bir kahvaltıya gitti."

"Yapabilirsin aslında. Ben de seni arıyordum."

Dikkatle boş bıraktığı yüz ifadesine göz kırptım. Durgunluğu ve acımasızlığı bana Tiernan'ı hatırlattı, yırtıcı ve aldatıcı derecede tehlikeli. "Benden ne istiyor olabilirsin?"

Kendisiyle dalga geçiyormuş gibi kısa ve keskin bir sesle güldü. "Tüm bunları açıklamak için zamana ihtiyacım var ve dürüst olmak gerekirse, bunu yerleşkenin dışında tartışmayı tercih ederim. Biliyorsun, bu evde duvarların kulakları var."

İçgüdüsel olarak odanın etrafına bakındım, bu da onun tekrar gülmesine neden oldu, bu sefer daha yumuşak.

"Neden giyinip on dakika içinde benimle fuayede buluşmuyorsun? Seni bir yere götürmek isterim."

"Yabancılarla arabaya binmem," diye espri yaptım.

Hayalet gibi bir gülümseme daha. "Seni doğduğundan beri tanıyor olmam iyi bir şey o zaman Bianca Laney Belcante. Giyin hadi. On beş dakika içinde aşağı inmezsen, seni almadan giderim."

Muhteşem bir dramatiklikle topuklarının üzerinde döndü, siyah paltosu arkasında dalgalandı ve koridorda gözden kayboldu.

On Beşinci Bölüm

Bianca

BECKETT FAIRCHILD, Tiernan'ın bizi Lane'in Met'teki Anma Galası'na götürmek için kullandığı modelle aynı olan gümüş rengi Aston Martin'i sürdü. Bishop's Landing sakinlerinin çoğunun yaptığı gibi bir şoför kullanmamasına ve eyaletler arası otoyola çıkarken şehrin kıvrımlı virajlarında çok hızlı sürerken arabayı ustalıkla idare etmesine şaşırdım.

"Nereye gidiyoruz?" Kaşmir eteğimi taytlı kalçalarımın altına doğru çektiğimde sordum.

Bana baktı ve ilk kez onun güzel, derin yeşil gözleri olduğunu fark ettim. "Merak ettim, beni hatırlamıyor gibisin."

Anlamsız sözlerine kaşlarımı çattım ama yakında öğreneceğime karar verdim. "Annemin cenazesindeydin."

"Evet."

"Neden?"

Çenesi sıkıştı, orada bir kas spazm geçirdi. "Lane'i hayatım boyunca tanıdım. Babalarımız yıllar boyunca birlikte çalışmış uzaktan kuzenlerdi ve birkaç ay arayla oğulları olduğunda bizi bir araya getirmek çok açık görünüyordu. Çok farklıydık ama sanırım birlikte büyümek sivri yanlarımızı törpüledi ve birbirimize çok iyi uyum sağladık."

Hiçbir şey söylemedim çünkü arabanın içindeki hava basınçla balonlaşıyor, vücudumu bir çöp gibi itiyordu.

sıkıştırıcı.

"Biz seçimle kardeş olduk," diye devam etti, neredeyse kendi kendine. "Onun için her şeyi yapardım ve yaptım da. Metresi Aida Belcante'nin ve daha sonra sevgili Bianca ve Brando'nun sırrını saklamak da buna dâhildi."

"Caroline biliyor mu?" Sesimdeki dehşeti gizleyemeyerek sordum.

"Ondan korkacak kadar mantıklı olduğunu duymak güzel," dedi. "Lane'in olabileceği kadar cesur ve inatçı mıydın yoksa yerleşkede kalma davetini kabul etmekle aptallık ve saflık mı ettin tam olarak anlayamadım."

"Dürüst olacağım ve muhtemelen ikisinin bir kombinasyonu olduğunu söyleyeceğim," diye itiraf ettim.

Yine o küçük gülümsemelerden biri. "Onun kızı olduğun bana çok açık görünüyor. Caroline'ın nasıl bu kadar kör olabildiğini hep merak etmişimdir ama yine de aşk hepimizi aptal yerine koyar ve Caroline Lane'i çok severdi."

Hafifçe yüzümü buruşturdum ve kendimi rahatlatmak için yaptığım bir hareketle başparmağımı dövmemin üzerine sürttüm. Büyürken peri masallarına, beyaz atlı prenslere, yüksek kulelerdeki genç kızlara ve kötü niyetli kötü adamlara inanmıştım ama Bishop's Landing'e gelmek bana kimsenin sadece bir kahraman ya da kötü adam olmadığını öğretmişti. Benim beyaz atlı prensim çoğu kadının kâbusuydu, kötü adamım ise toplumun en çok övülen anaerkillerinden biriydi. Ben de saf bir genç kız olarak başlamış olabilirdim ama sonum böyle olmayacaktı.

Brando'yu ve beni benden başka kimse kurtaramayacaktı. "Beni neden yanına aldığını biliyor musun?"

"Benim de kendi tahminlerim var ama Caroline karmaşık bir kadın. Onu Lane'e aşık olduğundan beri tanıyorum, Lane henüz onu fark etmeden çok önce, ama muhtemelen senin tahminin de benimki kadar iyi."

Beckett arabayı hız sınırının çok üzerinde bir hızla trafiğe sokup çıkarıyordu. Manhattan'a doğru gittiğimiz belliydi ve nereye varacağımızı merak ediyordum.

"Bu doğru mu?" Ona güvenme riskini göze alarak sordum çünkü bu noktada, sırlarımı benden bile daha uzun süredir saklıyor gibi görünüyordu. "Lane, Brando ve bana vasiyetinde bir şey bıraktı mı?"

Beckett iç çekti. "Durum biraz karışık. Lane öldüğünde oldukça gençti ve sağlığı yerindeydi. Ayrıca bulunduğu konumda sonsuza kadar yaşayacağına inanan türden bir adamdı." Gülüşü kayıp ve acının karışık bir notasıydı. "Nasıl öldüğünü biliyor musunuz?"

"Aida sadece kalp krizi geçirdiğini söyledi." Bir cevap almak için onu haftalarca rahatsız etmesine rağmen.

"Şehrin en iyi doktorlarından birine yıllık kontrolünü yeni yaptırmıştı, ekokardiyogramı da mükemmel çıktı." Bana gizem dolu bir bakış fırlattı. "Öldürüldüğünü düşünen bazı insanlar var."

Kelimeler içime bir yumruk gibi çarptı, nefesim dudaklarımın arasından patladı.

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?" Ciğerlerimdeki son havayla birlikte sordum.

"Pek çok insan. Lane ülkedeki en güçlü adamlardan biriydi Bianca. Milyarlarca dolarlık serveti vardı. Böyle bir adamın düşmanları vardır."

"Morelliler," diye tahmin ettim, bir an için Bryant'ın - Tiernan'ın- babamı öldürdüğü fikri gözümü kör etmişti.

"Evet," dedi temkinli bir şekilde. "Ama başka seçenekler de var. O ölmeden birkaç yıl önce Lane ile birlikte oldukça başarılı bir yeşil enerji teknolojisi inovasyon ve yatırım şirketi kurduk."

"Colombe Enerji."

"Aynen öyle." Uzandı ve büyükbabacan bir tavırla kalçamı okşadı. "Kızından ilham almış."

"Bana yeşil enerjiyi öğreten oydu, tam tersi değil," dedim. "Ama bu ismi benim için koyduğunu bilmek güzel."

Queensboro Köprüsü'nden Manhattan'a geçerken Beckett, "Bunu senin için başlattı," diye düzeltti. "Lane tüm çocuklarını severdi. Onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz ama çocuklarını her şeyden çok seven iyi bir babaydı. Ama seni ve sonra Brando'yu büyütmek onun için farklıydı. Meşru çocuklarına verebileceği para ve bağlantıları size veremezdi. Ama sana daha iyi bir dünya verebilirdi. Sadece daha temiz, küresel ısınmaya ve iklim krizine karşı şansı olan bir dünya değil, senin için daha iyi bir dünya." Durakladı. "Ne olursa olsun, senin, Brando'nun ve Aida'nın güvende olmanızı istiyordu. Bu yüzden Colombe Energy'yi size vermek amacıyla yarattı."

"Ne?" Otuz dakika içinde üçüncü kez nefesim kesilmişti. "Bunu yapabilir misin? Sadece... birine eşlik edebilir misin?"

Beckett güldü. "Basitçe devretmek kadar kolay değil, hayır, ama beklenmedik durumlar için önlemler almıştı. Winston onun Halcyon'daki varisiydi ama Lane, Colombe Enerji'nin holding şirketinden ayrı olmasını sağladı, böylece senin devralma zamanının geldiğinde o ve Caroline müdahale edemeyecekti."

"Koşmak gibi mi?" Bunu anlayamadım. Babam her zaman New York Üniversitesi'ne başvurmam için beni teşvik etmişti, hatta bunun kendisi için ne kadar tehlikeli bir durum olacağını biliyor olmalıydı, ama beni sanat muhafazakârlığı ya da işletme okumak arasında seçim yapmaya teşvik etmemişti. Bütün bir işi bana bırakacağı fikri şok ediciydi. Özellikle de öldüğünde elimize hiçbir şey geçmedikten sonra.

Beckett başını salladı. "Sadece sen istersen." Güldü. "Lane açıktan açığa adam kayırmazdı. Eğer sanatla uğraşmak istiyorsan, şirketteki çoğunluk hisselerini sana satmaya hazırdı."

"Şimdi kim işletiyor?"

"Ben," diye itiraf etti Beckett. "Dediğim gibi, Lane ve ben şirketi birlikte kurduk. Enerji sektöründe çalışmaya başlamadan çok önce

Colombe Enerji CEO'su."

"Bütün bunları sana anlattı mı?" Sol tarafımızdaki Met'i geçip bir yan sokağa saparken sordum. "Nasıl olur da bu kadar ileriye düşündüğü halde vasiyetinde bize hiçbir şey bırakmaz?"

"Dediğim gibi karmaşıktı. Caroline onun mali durumunu çok dikkatle izliyordu. Çok kıskanç bir kadındı. Sen, Brandon ve Aida için ayrı bir vasiyetname hazırlamaktan bahsetmişti ama öldüğünde bundan eser kalmamıştı."

Central Park'tan birkaç blok uzaklaşıp cam cepheli bir gökdelenin altındaki yeraltı otoparkına indiğimizde tereddüt ettim. Beckett Caroline'a varlığımdan bahsetmemiş olsa da, bana karşı açık sözlü olsa da, tavırlarında şüphelerimi artıran bir şeyler vardı.

Bu dünyada kimsenin hiçbir şeyi karşılıksız yapmadığını öğrenmişim.

Peki Beckett Fairchild ne istiyordu?

"Hadi," diye düşüncelerimi böldü arabasını park edip kapısını açarken. "İşte geldik."

Onu arabadan inip yeraltı asansörüne kadar takip ettim ve binanın en üst katına çıkmak için düğmeye basışını izledim.

"Tiernan Morelli benim hakkımda bir şeyler öğrenmiş," diye başladım yavaşça. "Belli ki cenazede ortaya çıktığında bunu biliyor olmalıydın."

Beckett boğazından anlaşılmas bir ses çıkardı. "Evet. Senin ve Brando'nun doğru insanlarla birlikte olduğunuzdan emin olmak için oradaydım. Tiernan ortaya çıktığında... itiraf ediyorum, bir an ne yapacağımı şaşırdım. Çabuk davrandı."

"Brando ve beni Constantine'leri utandırmak için kullanmak istedi."

"Lane'in Anma Galası'nda seni Met'te yerde ağlarken gördüğümüzde bunu anladım. Yine de bunu yapmadı."

"Hayır, yapmadı," diye kabul ettim, kapıların üzerindeki ekranda katların sayımını izlemeye devam ederken onun araştıran bakışını görmezden geldim.

Sonunda son kata ulaştık ve kapılar açıldı.

"Colombe Enerji'ye hoş geldiniz." Beckett şirket ofislerinin fuayesine adım atarken koluyla geniş bir işaret yaptı.

Hemen önümüzde akan sudan bir duvarla desteklenmiş bir resepsiyon masası vardı, camın üzerinde Colombe Energy Investments yazıyordu. Logoları olan yeşil bir ağaçtaki stilize güvercine kadar tüm alan çok güzeldi.

Noel arifesi idi, bu yüzden Beckett beni duvarın ötesindeki boşluğa götürürken ofisler boştu, bullpensler her tarafta kapalı kapılı ofislerle çevrelenmişti. Sol arka köşede, üzerinde "Constantine" yazan bir kapı vardı.

Beckett bir anahtar çıkarıp Lane'in eski ofisinin kapısını açarken alaycı bir sırıtışla, "Ekonomik olmayacak kadar paramız var," dedi.

Lane'in evindeki alanın aksine, burası onun kişiliğinden oldukça yoksundu. Filtrelenmiş havada onun kokusunun kalıntıları yoktu ve hiçbir Picasso tablosu onurlu bir konumda asılmamıştı. Hafif bir hayal kırıklığından daha fazlasıydı.

"Beni neden buraya getirdin?" Ofiste dolaşırken babamın oturduğu büyük cam ve metal masaya geldiğimde usulca sordum.

Masanın üzerinde üç kare vardı: Caroline ve Lane'in yıllar önce evlendikleri gün çekilmiş, her ikisi de ıslık ıslık parlayan bir fotoğrafı, Lane ve oğullarının okyanus kıyısındaki bir sahada tiki golf kıyafetleri içinde çekilmiş bir başka fotoğrafı ve son olarak da kızlarıyla birlikte bir çocuk masasına çömelmiş çay içiyormuş gibi yaptığı bir fotoğraf.

Brando ve ben yokuz.

Tabii ki olamazdı.

Caroline muhtemelen onu burada ziyaret etmiştir. Çocukları. Lane'in diğer hayatını, metresini ve aşk çocuklarını bilmeyen arkadaşları ve iş ortakları.

Yine de içimde sönmemiş bir kibrit gibi yanıyordu.

"Lane bu ofisin bir gün senin olmasını istedi ve eğer üniversiteyi bitirdiğinde ya da dünyayı gezdiğinde ya da bugünlerde çocuklar liseden sonra ne yapıyorsa onu yaptığında istersen, senin olsun." Beni çerçeveli fotoğraflara bakarken izlerken sesi sempati ile yumuşamıştı. "Çekmeceyi aç. Buraya son geldiğinde kilidi açık bırakmıştı."

Masadaki büyük deri koltuğa oturdum ve sağ taraftaki çekmeceyi açmak için eğildim. Mekanizma kullanılmadığı için yapış yapıştı ama sert bir çekişle çekmeceyi çıkarıp kucağıma bıraktım.

Fotoğraflar ve hatıra eşyaları.

Altı ya da yedi yaşındayken Babalar Günü için onun, Aida'nın ve benim resmimi yapmıştım, sekizinci sınıfta aldığım akademik başarı sertifikası, anaokulundaki ilk günümde çekilmiş bir fotoğrafım. Brando'nun babamın kollarında, yüzü şefkat ve huşu ile dolu bir fotoğrafı ve anneme arkadan sarıldığı bir başka fotoğrafı, elleri hamile karnının üzerinde, dudakları gülümseyen yanağında.

Gözlerim yaşararak başımı kaldırdığımda Beckett masanın karşısındaki sandalyede ağır ağır oturuyor, elini yüzüne sürüyordu.

"Seni çok seviyordu," dedi bana. "Bazen erkeklere de kadınların duygularını ifade etmek için kullandıkları sözcüklerin öğretilmesini diliyorum." İçini çekti ve pencereden dışarı, altımızda uzanan metropole baktı. "Lane olmak istediği gibi bir baba değildi. İkimiz de değildik. Bazen işte geçen uzun bir günün ardından burada, ofiste bir şeyler içer ve hayatlarımızda daha farklı yapmamız gereken her şey için hayıflanırdık. Sen ve Brando'ya sahip olmak bunlardan biri değildi, ama senin yanında olamamak... bu onu öldürdü. Böyle bir pişmanlıkla yaşamak, her gün göğsüne saplanan bir bıçak gibi."

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyorsun," diye mırıldandım boğazım düğümlenerek, babamın çekmecesindeki eşyaları karıştırmaya devam ediyordum, bize olan sevgisinin bir başka kanıtı karşısında gözyaşlarımı tutamamıştım. Zımbalanmış makbuzlardan oluşan küçük bir koleksiyon dikkatimi çekti çünkü ilkinde Lane'in Londra'daki bir Sotheby's müzayedesinden Picasso'nun Güvercinli Çocuk tablosunu satın aldığı yazıyordu. Beckett bakmıyorken onları ceketimin cebine attım.

"Öyle," diye kabul etti, sanki Tanrı'ya daha yakın olmak için sözlerine ihtiyaç duyuyormuş gibi başını arkaya eğebilmek için sandalyesine çöktü. "Lane de ben de kötü seçimler yaptık Bianca, ama en azından o aşk için yaptı."

"Ya sen?" Kendime rağmen merakla sordum. Bu adamın kim olduğunu ya da bana neden yardım ettiğini bilmiyordum. Neden sorusu düşüncelerimi kemirmeye devam ediyordu.

"Ben sadece kibirli bir hıyardım," dedi acı bir kahkaha atarak. "Kibir aileden geliyor. Her şeye sahip olabileceğimi ve hiçbir kötülüğün bana dokunamayacağını sanıyordum. Sadece bir gecelik bir ilişkiydi, ama uzun zamandır geliyordu. Yıllarca davetlerde flört ettim. Bir gece çok fazla martini içerken alevlenen bir merak."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Daha dik oturarak sordum çünkü örsün kafama inmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Sana yardım ediyorum çünkü Lane benim en iyi arkadaşımdı, ailemdi ve onun için her şeyi yapardım. Ölümünden sonra bile." Derin bir nefes aldı, sonra burnundan sertçe dışarı verdi. Koyu renk bir tutam saç yüzüne, yeşil gözlerinin üzerine düştü ve bir an için tanıdığım birine benzediğini düşündüm. "Sana yardım ediyorum çünkü senin de bana yardım edeceğini umuyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Sunacak pek bir şeyim olduğundan emin değilim."

"Bence biliyorsun," diye karşılık verdi, şaşırtıcı bir cesaretle öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayayarak

Masanın üzerinden gözlerimin içine baktı. "Sende Tiernan Morelli'nin kalbi var."

İçimde uyarı çanları gibi bir alarm çaldı.

"Pek sayılmaz," dedim, sesim sakın ve rahattı. "Benden nefret ediyor ama küçük kardeşimi seviyor. Sanırım bu yüzden bana katlanıyor."

"Hayır," diye karşı çıktı Beckett. "Ben öyle düşünmüyorum. Gördüğünüz gibi, Bryant hayatı boyunca Tiernan'ı taciz etti ve yakın zamana kadar Tiernan ona dayak yemiş bir köpek kadar sadık kaldı. Ancak şimdi, siz tehdit edildikten sonra, Tiernan Bryant'la ilişkisini oldukça görkemli bir şekilde kopardı."

İçimdeki Constantine'i yönlendirerek, "Bu biraz mantık hatası," diye uyardım.

"Belki." Omuz silkti. "Ama öğrendiğim andan itibaren Tiernan'ı izlemeye, elimden geldiğince yanında olmaya özen gösterdim ve seni önemseyen çok açık."

"Neyi öğrendiğin an? Tiernan'ın kalbinden ne istiyorsun?"

"Umarım," dedi, yakışıklı yüzü dürüstlük ve yıkımla parçalanmıştı. "Bir gün senin yanında bir yer. Kötü bir baba olmanın ne demek olduğunu bilirim Bianca, çünkü Tiernan benim biyolojik oğlum."

On Altıncı Bölüm

Bianca

COLOMBE Energy'den bir tür uyanık rüya içinde ayrıldım. New Yorklular son Noel alışverişlerini yapmak için evlerine koşuşturuyor, çevremde parlak ışıklar yanıyor, açık dükkân kapılarından mevsimlik müzikler yayılıyordu. Hiçbiri kayıtlı değildi.

Çünkü Beckett Fairchild omuzlarıma büyük bir sır yüklemişti ve bunu suçluluk ya da pişmanlık duymadan taşımamı bekliyordu.

"Ona söylemek istiyordum," dedi ofise döndüğünde, yaptığı açıklama benim şaşkın sessizliğimle karşılaşınca. "Kendime binlerce kez söyleyeceğimi söyledim ama Tiernan'ı bilirsin. Pek de cana yakın biri sayılmaz."

Ona göz kırpmıştım, etkilenmemiştim.

Tiernan çok korkutucuydu ama bu ona gerçeği söylememek için bir bahane olamazdı. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bu sırrı ona söylemeden öğrendiğimi öğrenirse, geliştirmekte olduğumuz geçici romantizmin onarılamaz bir şekilde söneceğini anladım.

"Bilmiyordum," dedi, sanki acısına tanık olmama dayanamıyormuş gibi pencereden dışarı bakarak. Uzun boylu, heybetli bir adamdı ama omuzları çökmüş, başı öne eğilmişti. "Yıllardır bilmiyordum. Yıllarca birbirimizin etrafında dans ettikten sonra Sarah ile sadece bir gece geçirdik. Koruma kullandık. Bryant'ı terk etmesini istedim ama..." Yüzü

kasıldı ve öfke onun üzerinden geçti. "Bu konuda kavga ettik. Bana tüm bunların Bryant'ı kışkırtmak için bir oyun olduğunu, Caroline'ı onca yıl sevdiği için onu incittiği gibi onu da incitmek istediğini söyledi."

"Dün öğrenmediyseniz, ona söylemek için hâlâ çok beklediniz demektir."

Dudakları inceldi ama başını salladı. "Neden senden yardım istediğimi sanıyorsun? Ben hiç evlenmedim. Sarah'dan sonra hiç evlenmek istemedim ama hep çocuk istedim. Tiernan'ı tanımak isterim."

"Gitmem gerek," dedim Lane'in masasından uzaklaşarak. "Neden sana yardım edebileceğimi düşündüğünü bilmiyorum ve edebilsem bile etmeyeceğim. Kendi ebeveynin tarafından terk edilmiş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun?" Sesime histeri karıştı, sertleşti ve metalik sesi boş ofiste çınladı. "Bunun bir insanın içine nasıl oturduğunu biliyor musun? Kendi ebeveynleri bile onları ihmal etmişken, iyiliği hak ettiklerine inanamadıkları için başlarına gelen her iyi şeyi kemirmek? Bu lanet bir hastalık ve sen-" Ona doğrulttuğum parmağım titredi. "Ona bunu bulaştırdın. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Eğer onun seni kabul etmesini ya da affetmesini istiyorsan, onunla aranı düzeltmek senin sorumluluğunda."

"Ama yapabilir miyim?" Beckett, Tiernan'ın sinirlendiğinde yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdirerek karşı çıktı. Aralarındaki benzerlikten bu kadar çok söz edildiğini fark etmek rahatsız ediciydi: farklı tonlarda ama çok canlı yeşil gözler, köşeleri kare şeklinde olan güçlü çene hattı ve aynı geniş avuç içlerine ve kalın parmaklara sahip eller. "Otuz yıldır yanlış olan bu şeyi nasıl düzeltebilirim?"

Omuz silktim ve hâlâ Lane, Brando ve benim küçük kardeşimin yeni doğduğu zaman çekilmiş bir fotoğrafını tuttuğumu fark ettim. Babam ve ben, sarışın kafalarımız bir arada, kundaklanmış bir bebeğin üzerine eğilmiş, yüzlerimizde ikiz hürmet ifadeleri vardı.

"Bizi karanlıkta bıraktığı için Lane'i asla affetmeyeceğim," diye gerçeği fısıldadım, kelimeler boğazımı bıçak gibi oyuyordu. "Bunu görsem bile, bizim için erzak bıraktığını bilsem bile. Bir insanı delilik derecesinde sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilsem bile. Beni umursamadığına inandırdığı için onu asla affetmeyeceğim. Aida'yı kırgın ve üzgün bıraktığı için, Brandon'a asla ebeveyn olamadığı için. Asla."

Kendi umutsuzluğumla ve yüzü kullanılmış bir peçete gibi buruşuk ve nemli olan Beckett'inkiyle mücadele ederek derin bir nefes aldım.

"Ama onu seviyorum. Onu seviyorum çünkü o benim babam ve insanlar ebeveynlerini sevmeye programlanmışlardır, ama aynı zamanda artık biliyorum." Fotoğrafı havada sallarken elim titredi. "Bizi sevdiğini biliyorum. Her zaman bizi düşündüğünü ve hepimizi asla en iyisine sahip olamayacağımız bir duruma sokmasına rağmen bizim için en iyisini istediğini biliyorum. Eskiden benim kahramanımdı." Kelimede boğuldum, sonra güldüm. "Ama şimdi onun sadece bir insan olduğunu biliyorum. Eskiden buradaki hayatının, tüm bunların ve sizlerin bir peri masalı olduğunu düşünürdüm ama şimdi hepsinin güzel bir kabus olduğunu biliyorum."

Öfkem ve üzüntümle mücadele ederken sadece sert nefesimle noktalanan titrek bir sessizlik çöktü.

"Tiernan'ın üzgün olduğunu bilmesini istiyorsan, onu sevdiğini bilmesini istiyorsan, kelimeler asla yeterli olmayacaktır. Gerçek sevgi eylemle gösterilir." Gözlerimi onunkilere diktim. "Oğlunun kalbini kazanmak için ne yapmaya hazırsın?"

Ondan sonra Beckett'i arkamda bırakıp, sanki sorumun cevabını biliyormuş gibi pencereden New York'a bakarak dışarı çıktım. Geç oluyordu, güneş şehrin silüetinin metal kapılarının ardına gömülüyordu ama Grand Central Station'a gidip Bishop's Landing'e giden trene binmedim ya da beni eve götürmesi için bir araba çağırmadım.

Beckett'in açıklamaları içimde bir huzursuzluk yaratmış ve bu huzursuzluk bol miktarda laktik asit gibi uzuvlarımı yakmıştı. Bacaklarım beni binadan çıkarıp caddenin sağına doğru götürdü, Central Park'a ve

hayatımda çok şeyi sembolize eden bir yerdi. Metropolitan Sanat Galerisi.

Güvercinli Çocuk'u tekrar görmem gerekiyordu. Sanki bu, Bishop's Landing'e taşındığımdan beri tanık olduğum tüm kaosu telafi edecekmiş gibi.

Mermer fuaye tuhaf bir şekilde boştu, sadece sıkılmış çocuklarıyla birkaç aile etrafta dolaşıyor, Pierre-Auguste Cot'nun Bahar Zamanı ve Jean-Léon Gérôme'un Pygmalion ve Galatea'sı gibi daha romantik tabloların önündeki banklara sokulan bir avuç çift vardı. Köşeyi dönüp Picasso'nun ilk Mavi Dönem tablosunun bulunduğu büyük odaya girdiğimde topuklarım pürüzsüz taş zeminde tıkırdadı.

Çerçeve duvarda boş duruyordu, içindeki boşluğa yapıştırılmış küçük beyaz bir tabelada "bakım altında" yazıyordu.

Tiernan'ın tuvali çerçeveden nasıl ayırdığı düşünüldüğünde buna pek şaşırmamıştım ama yine de tuvali kaybettiğim için kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Lane'in tüm cevaplanmamış gizemlerinin cevaplarını barındırdığından mantıksız bir şekilde emin hissediyordum.

Vücudum ani bir yorgunlukla sarktı ve bir süre dinlenmek için odanın ortasındaki banka doğru sendeleyerek yürüdüm. Oturduğumda bir kâğıt kırıntısı dikkatimi Colombe Energy'de Lane'in masasından aldığım makbuzlara çekti.

Onlara boş boş baktım, Güvercinli Çocuk'un makbuzunu, evindeki ofisinde asılı olan Güvercin'in makbuzunu ve son olarak da orijinal Le Rêve'i karıştırdım.

Picasso'nun son dönem resimlerinden biri olan Rüya, bir günde başlayıp bitirdiği söylenen sevgili metresinin bir portresidir.

Çalkalanan içimden bir hıçkırık yükseldi ve dilimin ucuna takıldı.

Lane, Aida'ya hayalim demişti.

Tabloyu satın aldıysa, bunun bizim için, benim için olduğuna inanmalıydım. Yine de resmi Met'in hiçbir galerisinde, Colombe Energy'de ya da Constantine Yerleşkesi'nde görmemiştim. Eğer

resim bulmacanın eksik parçasıydı, babamın diğer ailesinin üçlüsü için üçlü bir resim, onu bulmalıydım.

"Affedersiniz," diye seslendim yanımdan geçen ve benim için duran bir müze çalışanına. "Picasso'nun Le Rêve tablosu burada mı sergileniyor?"

Kadın cebinden bir telefon çıkardı ve ekranda bir şeye baktı. "Birkaç yıl önceydi ama o zamandan beri görmedim."

Kayıtsızca başımı salladım ama zihnim uğulduyordu. Eğer tabloyu indirmişlerse, müzenin altında bir yerde depoda olduğuna şüphe yoktu. Metropolitan Sanat Galerisi'nin kasasına girebilecek yeteneklere sahip bir hırsız değildim ama belki de buna gerek yoktu.

Benim tarafımda hırsızlıktan daha güçlü bir şey vardı. "Güvercinli Çocuk ne zaman tekrar sergilenecek?" Kocaman gözlerim ve titreyen alt dudağımla sordum. Bu, Aida'nın hayatı boyunca mükemmelleştirdiği bir bakıştı ve umarım Yıllarca onun gücüne tanıklık ettim, ben de başarabilirdim.

Kadın ekranını tekrar kontrol ettikten sonra, "Noel kapanışımızdan sonra yeniden asılması planlanıyor," diye cevap verdi.

"Sanırım şimdi görmenin bir yolu yok?" En Aidavari gülümsememle sordum. "Aslında tabloyu müzeye bağışlayan kişi babamdı."

"Oh." Gözleri ilgiyle parladı. "Constantine'lerin çocuklarından biri misin?"

Gülümsemem daha da genişledi ve yanaklarımı acıyla kesti. Elimi Caroline'ın yaptığı gibi gördüğüm şekilde, soğuk bir nezaket ve biraz da küçümsemeye uzattım. "Öyleyim. Aslında tabloyu babam on ikinci yaş günüm için almıştı."

"Aww," diye fışkırdı. "Bu inanılmaz derecede tatlı. Babamın doğum günümde bana bir çift çoraptan başka bir şey alacağını hayal bile edemiyorum."

Ben de onunla birlikte güldüm, sonra omuz silktim. "Bazılarımız şanslı doğuyor sanırım. Bana yardım etmeniz bir yolu var mı? Beş yıl önce vefat etti ve biz de yıldönümünü yeni kutladık. Sanırım Noel ve diğer şeyler yüzünden

biraz melankolik ve nostaljik hissediyorum. Bu benim ve ailem için çok şey ifade ediyor."

Siyah saçlı kadın diliyle yumuşak bir gıdak sesi çıkarırken bir adım daha yaklaştı. "Bakalım ne yapabiliriz, olur mu? Bay Klemm bugün kat yöneticimiz. Neden onu bulmuyoruz?"

Ona gülümsedim. "Bu mükemmel olur."

* * *

"Bir CONSTANTINE mi dediniz?" Bay Klemm buruşuk yüz hatlarında ciddi bir çatık kaşla bana sordu. "Bir kimlik belgesi görebilir miyim lütfen?"

Kalbim boğazımın dibine sıkışmış, öyle güçlü çarpıyordu ki Bay Klemm'in mantıklı mokasenlerinin üzerine kusabileceğimi hissettim. Bir şekilde ehliyetimi vermeyi başardım.

"Farklı bir soyadı kullanıyorum," diye açıklamaya çalıştım, şehrin en ünlü ailelerinden birini taklit etmeye çalıştığım için oradan kışıma tekmeyi yiyeceğimi bilsem de. "Ama benim babam Lane Constantine."

Bay Klemm'in küçük gözleri gür kaşlarının altından sarkan deri kıvrımlarının arasında neredeyse kayboluyordu ama kimliğime baktıktan sonra beni gözleriyle yakalamayı başardı. Tek kelime etmeden bilgisayarının klavyesine dokunmaya başladı. Labirent gibi koridorlardan geçerek ulaştığımız ana kattaki sıkışık bir ofisteydik ve küçük oda toz ve salamura sebze kokuyordu.

Dizlerim masanın altında ezmeye başlayamadığım sinirle titriyordu. Kendimi bir şeye, Lane'in her zaman bilmemi istediği şeyi bilmeye çok yakın hissediyordum.

"Anlıyorum," dedi Bay Klemm uzun bir süre sonra, eski bir sabit telefonu eline alıp bir numara tuşlarken çenesi titriyordu. Telefonu dudaklarına götürdüğünde, ahizeye doğru alçak sesle mırıldanmasını duyamayayım diye eliyle hoparlörü kapattı.

Şansıma, muhtemelen polisi arıyordu. Tiernan'a ulaşmak için tek telefon hakkımı kullanmam gerekecekti ve onsuz cevaplar aramaya gittiğim için çok kızacaktı.

"Bayan Bianca Belcante," diye tersledi Bay Klemm, dikkatimi çekmek için yaptığı ilk birkaç girişimi kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeme neden olacak bir şekilde. "Güvercinli Çocuk şu anda restorasyon bölümümüzde bölüm başkanıyla birlikte. Tabloyu görmek istediğinizi kendisine ilettim, o da size izin vermeyi teklif etti. Beni takip etmek isterseniz, sizi onun gözetimine teslim edebilirim."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken alnımdan terler boşandı. "Evet, lütfen Bay Klemm. Bu harika olur."

Düz dudaklarıyla tekrar bana baktı ama başını salladı ve beni ofisten çıkarmaya devam etti.

Onu müzenin derinliklerine kadar takip ettim, heyecanım ve endişem başımı döndürüyordu. Dünyanın en ünlü müzelerinden biri beni her zaman büyülemişti ve bir gün Sherman Fairchild Resim Konservasyon Merkezi'nde çalışabileceğimin hayalini kurmuştum, bu yüzden burayı şimdi görmek inanılmaz bir deneyimdi.

Bay Klemm bir kapının önünde durdu, omzunun üzerinden bana baktı ve kapıyı açmadan önce bir tuş takımına bir şeyler girdi.

Takip etmem biraz zaman aldı çünkü cam duvarlardan içeri süzülen ışığı ve odanın ortasındaki şövalelerin üzerinde duran devasa yağlı boya tabloları görebiliyordum.

Odaya girdiğimde kendime rağmen "Vay canına," diye nefes aldım. "Bu bir rüya."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür," diye onayladı sağımdan bir kadın sesi.

Başımı çevirdiğimde, laboratuvar önlüğüyle bana doğru yürüyen, yüzü hafifçe buruşmuş, güzel ve yaşlı bir kadının gülümsediğini gördüm. Üzerinde çalıştığı şeyi korumak için eldiven giymişti ama elimi sıkmak için eldivenlerini çıkardı.

"Seninle tanışmak harika Bianca," diyerek beni şaşırttı. "Babandan senin hakkında çok şey duydum. Benim adım Emelie Fairchild."

Kaşlarım alnımı sertçe kesti. "Babamı tanıyor muydun?"

Güldü, gri gözleri parlıyordu. "Onu çok iyi tanırdım. Tüm hayatları boyunca kardeşimin en iyi arkadaşıydı."

Yeşil gözlerini kırıştırdım ve bu kadının Elias'ın annesi ve Beckett'in kız kardeşi olduğunu fark ettim. Dürtümü dizginleyemeden bir adım uzaklaştım ve elinin elimden düşmesine izin verdim.

Yüz ifadesi titredi. "Bay Klemm, Bayan Belcante'yi getirdiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi ben devralacağım ve güvenli bir şekilde dışarı çıktığından emin olacağım."

"Ama-"

Sıcak, alçakgönüllü kadın birdenbire Constantine'in karısı gibi görünmeye başladı. "Bu kadar yeter Bay Klemm. Size teşekkür ederim."

Yaşlı beyefendi homurdandı ama daha fazla itiraz etmeden kendini dışarı attı.

"Sadece tabloyu görmeye geldim." Emelie evlilik yoluyla bile olsa bir Constantine olsaydı, Caroline'e The Met'te ne yaptığımı söyleme ihtimali çok yüksekti. "Picasso'ya karşı bir tutkum var."

Emelie'nin gözleri kış akşamının alçalan beyaz ışığında parlıyordu. "Evet, duydum. Endişelenmene gerek yok Bianca. Lane ve şimdi de Elias arasında, senin iyi bir kadın olduğunu biliyorum ve sonunda seninle tanışma fırsatı bulduğum için mutluyum."

"Caroline burada olduğumu bilmiyor," diye test ettim.

Elini sallayarak kolayca başını salladı. "Merak etme. Elias'ın asi doğasını nereden aldığını sanıyorsun? Ailemizin bir parçası uzun zamandır Caroline'ın hoşnutsuzluğunun kara lekesini taşıyor. Artık onun diktatörlüğüne boyun eğmeyi kalbim kaldırmaz."

"Teşekkür ederim." Ona güvenebileceğimden emin değildim ama olan olmuştu. Güvercinli Çocuk'u görmek için orada olduğumu biliyordu ve görünüşe göre Lane'in aşk çocuğu olduğumu da biliyordu.

"Gel," diye cesaretlendirdi, elini bana uzatarak. "Sana tabloyu göstereyim. Ağır hasar görmüş ama tabii ki parti akşamı kameralar arızalandığı için tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz." Bizi geniş odanın köşesine götürürken durakladı ve bana bir bakış attı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim, ama küçük gülümsemesi bana hasarlı resimle bir ilgim olduğundan şüphelendiğini söyledi.

Portrenin önünde durduğumuzda bana "Bunu satın aldığında yanındaydım" dedi. "Müzayedede listede olmayan bir parçaydı ama Picasso'nun güvercin resimleriyle ilgili yıllardır hisleri vardı. Bana bunların ona özel birini hatırlattığını söyledi."

Başımı salladım, Picasso'nun Mavi Dönem başyapıtına bakarken kalbim boğazıma düğümlendi. Hiç bu kadar yakın olmamıştım ve detaylar mükemmeldi.

"O gün Le Rêve'i de satın aldı," diye devam etti, tüm vücudumun sözlerine nasıl tepki verdiğinden habersiz.

"Burada mı?" Nefes nefese sordum. "Görmeyi çok isterim."

"Depoda. Lane ve Caroline yıllar boyunca Met'e sayısız eşya bağışladı. Sergilenmeyenler müzenin altındaki mahzenlerde saklanıyor."

"Erişiminiz var mı?" Sanki umurumda değilmiş gibi, sanki sadece sıkılmışım gibi sordum ve sormak için aklıma gelen tek şey buydu.

Emelie'nin gözlerinin merakla parıldamasına bakılırsa, bunu başaramadım.

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Constantine ailesi için Met'te yasak olan pek bir şey yoktur. Onlarca yıldır müşterisiyiz."

"Görmeyi çok isterim," diye yineledim.

Emelie bir an beni inceledi. "Bir sanatsever olarak mı yoksa Lane'in kızı olarak mı?"

"İkisi de," dedim dürüstçe, her şeyi o ana bağlayarak. "Sanırım portrede benim için bir şey bırakmış olabilir. Bunu daha önce de yapmıştı."

Şok olmuşum, sevinçle güldü. "Evet, Lane'e benziyor. Oyun oynamayı ve bilmeceler yaratmayı severdi. Pekâlâ Bianca, bakalım baban sana ne bırakmış."

* * *

Müzenin altındaki depolar güvenlik prosedürleri ve sıkışık koridorlardan oluşan bir labirent gibiydi, ancak Emelie bizi kolaylıkla yönlendirdi. Tüm zaman boyunca rahatlıkla sohbet etti, sanat dirilişi projelerinden bahsetti, bu alanda lisans öğrencileri için uyguladıkları staj programından bahsetti çünkü Lane yıllar önce benim de ilgim olduğundan bahsetmişti.

Göğsümün içinde kalbim yanan bir kömür gibi yanıyordu.

Emelie sonunda işaretli bir kapının önünde durup tuş takımına bir kod girdikten sonra mühürlü kapıyı iterek açtığında zar zor nefes alabildim.

Isı kontrollü odanın soğuk, filtrelenmiş havasına adımımı attığımda, "Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat et," diye uyardı. "Eğer kasaların anahtarı sizde yoksa alarmlar çalacaktır."

Sessizce başımı salladım, odaya kapatılmış sanat eserleri karşısında şaşkına dönmüştüm. Bir kutuda Degas'ın eskizlerinden oluşan küçük bir koleksiyon, diğerinde ise Frida Kahlo'nun eskizi olduğunu az çok anladığım büyük bir tablo vardı.

Yavaşça döndüm, gözüm hemen Le Rêve'i yakaladı, parlak renklere ve gerçeküstü çizgilere takıldı. Hanımefendi Aida gibi sarışındı, kırmızı bir sandalyede hem şehvetli hem de romantik bir şekilde uyukluyordu. Picasso'nun öznesine duyduğu aşk, vücudunun her çizgisinde kendini belli ediyordu.

Hayalim ve güvercinim, Lane öyle derdi.

Brando'nun büyümesini izleyecek zamanı olsaydı ona nasıl bir sevgi gösterisinde bulunacağını milyonuncu kez merak ettim.

Kasa, bir köşesinde anahtar deliği olan metal bir platform üzerine camdan yapılmıştı. Yaklaştım ve eğildim, elim derin ceketimin cebine girip Tiernan'ın Güvercinli Çocuk tablosunun arkasında bulunduğu anahtarın etrafında kıvrılırken küçük yuvayı inceledim.

"Çantayı anahtarla açarsam alarm çalar mı?" Emelie'ye fısıldadım, tüm dikkatimi altın çerçeveli tabloya vermiştim.

"Olmamalı," diye mırıldandı, gözleri başımın arkasında sıcaaktı.

Hafifçe başımı salladım, anahtarı çıkarıp dikkatlice mekanizmaya yerleştirirken dilim dişlerimin arasındaydı. İçine sorunsuzca oturduğunda dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü.

İşte buydu.

Rüya içinde rüya.

Kilidin açılma sesi hareketsiz odada yüksek sesle duyuluyordu, ama geri çektiğimde cam kapı sessizce açıldı.

"Dur," dedi Emelie, tüylerim diken diken oldu. Resmin altında yatan şey için savaşılmaya hazır bir şekilde dönüp ona baktım ama o sadece cebinden bir çift koruyucu eldiven çıkarmak için öne çıktı. "Dokunmak istiyorsan bunları giy."

Onları sürükledikten sonra bileğime nazik bir el koydu. "Tabloyu senin için kontrol edebilir miyim? Tuvale zarar gelmesini istemiyorum."

Emelie'nin çantaya uzanıp tabloyu dikkatlice kaldırmasını ve arkası bize bakacak şekilde şövalenin üzerine yerleştirmesini izlemek için geri çekildiğimde tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Çerçeveyi sabitleyen mandalları dikkatlice açtı, ardından laboratuvar önlüğünden bir pense çıkararak çerçeve desteğini arkalıktan ayırdı. Onu soyarken

arkaya, ince kâğıtlardan oluşan bir telaş, kasanın altını kaplamak için katmanlardaki boşluktan düştü.

Emelie kıpırdayamadan, onunla çanta arasındaki boşluğa kendimi sıkıştırdım ve kâğıtları toplamak için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Nedir bu?" diye sordu heyecandan nefesi kesilmiş bir halde. "Eser bağışlandığında incelemesini bizzat ben yapmıştım... Bunlar burada depolandıktan sonra eklenmiş olmalı."

Dinlemiyordum.

Gözlerim kâğıtlara takılmıştı; Lane'in gevşek, aksak karalamalarıyla karalanmış kâğıtlardan oluşan bir koleksiyon. Caroline'ın birkaç gün önce bana imzalatmaya çalıştığı evraklardan tanıdığım bir hukuk bürosunun başlığıyla resmi olarak sunulan zimbalanmış bir dizi belge de enkazın üzerinde duruyordu.

Hepsini neredeyse çılgınca topladım, el yazısıyla yazılmış sayfaları sıralamaya çalıştım, böylece sonunda babamla asla yapamadığım vedalaşmayı okuyabilecektim.

Güvercinlerim,

Sevdiklerinize veda etmenin bir yolu yok, ama üzerinde düşündükçe bunun bir nedeni olduğuna inanıyorum. Sevdiğimiz insanlara asla gerçekten veda edemeyiz çünkü birimiz gittikten çok sonra bile birbirimizin kalbinde ve zihninde yaşamaya devam ederiz. Belki de yaşlanan bir adamın kuruntularıdır ama hayatlarınıza devam ederken hepinizin beni düşündüğünü hayal etmek hoşuma gidiyor. Yakında ölmek gibi bir planım yok, ama eğer ölürsem, umarım Aida, aşkım, mezarın ötesinde de seninle ilgilenebilirim. Seninle tanıştığım ilk andan beri sana hayalini kurduğun hayatı vermek istedim. Bu konuda başarısız olduğumu biliyorum ama aşkımızın yeterli olduğundan beni hiç şüpheyeye düşürmedin. Bu ve güzel çocuklarımız, bu zengin adamın aldığı en güzel iki hediyedir. Zenginliğim için değil, sadece ben olduğum için sevilmek. Sen, hayalim, bunca yıldır aklımı başımda tutan kaçış yolum oldun. I

Keşke bunun için sana hakkıyla teşekkür edebilseydim. Bunun yerine, milyonuncu kez söylemek zorundayım, seni seviyorum ve ölsem bile bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

En küçük oğlum henüz bir bebekken bu mektubu yazmak özellikle zor. Birlikte yaratacağımız bir ömür boyu anılarımız olacağına inanmak zorundayım, ama her ihtimale karşı, Brandon, oğlum, seni ne kadar çok sevdiğimden asla şüphe etme. Hayatta ne başarırsan başar, senin baban olmaktan gurur duyuyorum. Seni canından çok seven bir anneye ve kız kardeşe sahip olduğun için benden çok daha iyi bir adam olacaksın.

Ve son olarak, benim tatlı güvercinim. Umarım beni canlı rüyalarınıza dahil edersiniz, uyanıkken gördükleriniz gerçekleştiğinde beni düşünürsünüz, ki gerçekleşeceklerinden hiç şüphem yok. Tüm çocuklarım arasında güvercinim kadar saf olanı yoktur. Dünya zor bir yer, zengin ve güçlü olduğunuzda bile zor ve sizi bundan ne kadar korumaya çalışsam da, bir gün başarısız olacağımı ve tüm çirkinliklerin içeri sızacağını biliyorum. O gün geldiğinde senin için korkmuyorum çünkü saf kalbin zayıflık anlamına gelmediğini biliyorum. Sen güçlüsün Bianca, bildiğinden bile daha güçlüsün. Senin geleceğin, benim bir parçam olmasa da, ben şahit olmasam da çok güzel olacak. Kızım için kalbimde hiçbir korku yok. Sende annenin ve benim en iyi yanlarımız var ve doğrusu ben şimdiden sana hayranlık duyuyorum.

Size, aileme haksızlık ettim, yapmam gerektiğini düşündüğüm ve kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeylere karşı savaştım. İyi yönde bir değişiklik yapmayı umduğum gün yaklaşıyor, ancak başarısız olursam, lütfen hepinizin her zaman benim hayalim olduğunu bilin.

Sevgi
ler,

Baba

Gözyaşları sayfaların üzerine yağıyor, beni dehşete düşürecek şekilde mürekkebe bulaşıyordu ama tufanı durduramıyordum. Doğuştan ağlayan biriydim, bu yüzden elimde babama yazılmış bir mektup varken bu dürtüyü kontrol altına almamın hiçbir yolu yoktu. Göğsüm ağrıyor ve midem sanki onun sözleri içimi yeniden düzenliyormuş gibi kabarıyordu. Bir bakıma öyleydi çünkü sonunda babamın bizi ne kadar sevdiğini, bizi ne kadar düşündüğünü ve bizim için en iyisini istediğini biliyordum. Çelişkili bir adamdı, son derece kusurluydu, ama yıllarca bizi ıssız ve sevgisiz bıraktığına inandıktan sonra bizim için öngörüsünün kanıtını görmek, kalbimdeki kahraman statüsünü çözdü. Her kız babasını sevmek isterdi ve Lane bana hayatımın geri kalanında ona saygı duymam için bir neden vermişti.

Bana son sözlerini ve umutlarını, asla solmamaları için taşa kazımak istediğim çürük kâğıtlara yazılmış son hayallerini vermişti.

Mektubu ikinci kez okuduktan sonra dikkatimi zımbalanmış kâğıt destesine yönelttim ve orada yazılı olan bildirinin muazzamlığı karşısında nefesim kesildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, yuvarlak gözlerle Emelie'ye bakarak.

"Düşündüğün her şeyi bulabildin mi?" diye nazikçe sordu ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Hayatını değiştirecek bir şey buldun mu?"

Kâğıtları göğsüme doğru kıvırdım ve canımı acıtacak kadar geniş bir şekilde sııttım. "Kesinlikle."

On Yedinci Bölüm

Bianca

Bishop's Landing'e dönerken şehirdeki Lombardi & Ghorbani hukuk bürolarını ziyaret **ettim.** O gün bana insanlar ve hayat hakkında değerli bir gerçeği öğretmişti. Çok az insan ya tamamen iyi ya da tamamen kötüydü ve çok az eylem bu yelpazenin bir köşesine tam olarak sığabiliyordu. Babam bana güvercin demişti, tamamen iyi ve tamamen saf olduğum için değil, güçlü bir kalbim olduğu ve onun beni yoldan çıkarmayacağına inandığı için.

Ama olmadı.

Kalbim beni Tiernan Morelli'ye, aile özlemi çeken ve huzuru tanıdığım herkesten daha çok hak eden bir adama götürmüştü.

Ve ben de ona bunu verecektim. Ona söz verdiğim sonsuza dek mutlu yaşamı.

İntikam almak anlamına gelse bile.

Bir gece önce gevşekçe oluşturduğum plan, Lane'in gizli iradesine sahip olduğum için artık somut bir şekil almıştı. Caroline Constantine'den yarım kilo et koparma potansiyeli benim elimdeydi ve ben de bunu gerçekleştirmeye çalışacak kadar gözü karaydım.

Ne mutlu ki, Elena'nın ofisine girip resepsiyon görevlisini randevu için taciz ettiğim anda, Elena benim telaşlı görünüşüme bir göz attı ve bana yardım edeceğine söz verdi.

Üç saat sonra, kalbim bir hayvan gibi boğazımın borusuna sıkışmış bir halde Constantine Yerleşkesi'nin kapısını açıyordum. Tiernan'ın planımı onaylamayacağından hiç şüphem yoktu, bu yüzden ona söylememiştim. Onun yerine Henrik'e geç kalacağımı söylemek için tekrar mesaj attım. Şimdi, yanımda sadece Elias ve annesi varken potansiyel bir mayın tarlasına adım atıyordum.

Yerlerinde olduklarından emin olmak için telefonumu son bir kez kontrol ettim ve Constantine'lerin malikânesinin geniş fuayesine adım attım.

Evin derinliklerine doğru uzanan açık kemerlerden bir ses karmaşası süzülüyordu. Constantine ailesinin birbirine karışmış sesleri ve Noel çaylarını ve hediye alışverişlerini bitirirken çalan çan sesleri.

Constantine köklerimi bir kenara bırakıp Morelli ile olan geleceğime odaklanma kararına rağmen, ailenin şenliklerine dahil olmak için içimde anlık bir yanma hissettim. Bu evde, bu aileyle birlikte olmayı o kadar uzun zamandır hayal etmiştim ki, bu fikir hâlâ bir serap gibi peşimi bırakmıyordu.

Ama mucizevi olan şey, Konstantinlere duyduğum özlemin Brando'ya, Tiernan'a ve Lion Court Beyefendilerine duyduğum özlemi on kat aşmasıydı. Tiernan'ı düşünmeden, onun nasıl olduğunu ve beni düşünüp düşünmediğini merak etmeden nefes alamıyordum. Çılgınlıktı ama bizimkiydi ve sonunda evim gibi hissettiğim bir eve dönmek ve acımasız ve güzel sevgilimle bir hayat kurmak için sabırsızlanıyordum.

"Bianca?" Ses, uzun topukların tıkırtısı bana ulaşmadan bir an önce koridorda süzüldü.

Birkaç saniye sonra Caroline, altı çocuklu halinden on beş yaş daha genç gösteren muhteşem lacivert ipek elbisesiyle kemerli geçitte belirdi. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve kulaklarında, boğazında ve bileklerinde iri elmas kümeleri parılıyordu. Kesinlikle olağanüstüydü, her santimi güzel ve tertemizdi.

Ama bu mükemmellikte neredeyse iğrenç olan bir şey vardı.

Altında ne sakladığını merak etmenize neden oluyordu.

"Hasta olduğumu sanıyordum?" Caroline sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi benden birkaç metre uzakta durarak sordu. "Ama aşçımız odana çorba götürdüğünde gitmiştin. Nerelerdeydin? Eğer o pis Morelli'yle birlikteysen, hemen geri dönüp gitmeni bekliyorum."

Sefilce burnumu çektim ve gözlerimden zorla yaşlar akıttım. "Özür dilerim Caroline. Bugün bir adam beni aradı ve bana söylemesi gereken bir şey olduğunu söyledi." Kocaman gözlerle ona baktım. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

Caroline bir süre beni inceledi, mağrur bakışları soğukkanlı ve dikkatliydi. Ancak ben ciddi ciddi ağlamaya başlayınca ağzından doğal olmayan bir ses çıkararak ilerledi.

"Ah, seni tatlı şey," dedi, farkında olmadan Tiernan'ın benim için kullandığı sevecen ifadenin bir versiyonunu kullanarak. Bu bende onun gözlerini oyma isteği uyandırdı ama eğer bu işi başaracaksam bu görüntüyü sürdürmek zorundaydım.

Yeterince yaklaştığında kendimi onun kollarına bıraktım ve omzunda ağlarken ona sıkıca sarıldım. Sırtımı hafifçe sıvazlayacak kadar yumuşamadan önce bir an için kucağımda bir tahta gibi kaskatı kesildi.

"Ne oldu Bianca?" diye sordu, sesinde gerçek bir ilgi vardı.

"Burada olmaz," diye yalvardım, burnumu silmek için geri çekildim. "Kimsenin bizi duymasını istemiyorum."

Bir an beni düşündü, sonra başını salladı. "Ofisime gidelim."

Gülümsememi omzuna bastırdım ve bir an için hıçkırarak ağladım. "Teşekkür ederim," diye hıçkırdım.

Ben avuçlarımın içinde burnumu çekmeye devam ederken, o beni koridorun sonuna kadar götürdü ve bir eliyle omzumdan tutarak neredeyse robot gibi beni rahatlattı. Ne zaman ki

Ofisine vardığımda beni masasının önündeki ikiz kadife sandalyelerden birine itti ve ardından kapıyı arkamızdan kilitledi.

"Şimdi ağlamayı kes Bianca ve kendini toparla. Neden böyle kontrolsüzce ağlıyorsun?" diye sordu, poposunu masasının önüne yaslayıp burnunun ucuyla bana bakarken.

"Özür dilerim," diye fısıldadım boğazım düğümlenerek, çünkü o gün gerçekten çok ağlamıştım. "Çok bunaldım ve kendimi çok kötü hissediyorum," diye feryat ettim. "Bana bu kadar iyi davrandıktan sonra."

"Baştan başla," diye ısrar etti ve beni rahatlatmak için ona baktığımda bana sert bir gülümseme gösterdi. "Ne oldu?"

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim ama dudağımın Aida'nın bir şey istediğinde yaptığı gibi somurtarak kıvrılmasına izin verdim. "Bir adam aradı. Yıllardır beni aradığını söyledi ama ben Bishop's Landing'e gelene kadar beni bulamamış. O..." Tekrar yüksek sesle ağladım, neredeyse zorla hıçkırıklara boğuluyordum. "Babamın vasiyetinde bana bir şey bıraktığını söyledi."

Odadaki hava aniden yüksek voltajlı bir prize takılmış gibi şarj oldu. Caroline çok nazikçe titredi. Onu izlemiyor olsaydım, bunu kaçırabilirdim.

"Oh? Bu bir süre önce vefat eden babanız mı?"

Sefilce başımı salladım, gözleriyle buluşmayı reddettiler. "Mesele şu ki..." Derin bir nefes çektim. "Mesele şu ki, Lane Constantine benim biyolojik babamdı. O ve annemin bir ilişkisi vardı ve Brando ile beni doğurdular." Gözlerimi sıkarak kapattım, sıkıştırılmış köşelerden yaşlar fışkırıyordu. "Sana daha önce söylemeliydim ama babam senden ve diğer çocuklarından hep övgüyle bahsederdi ve ben de sizinle tanışmayı çok istiyordum. Sonra siz bana karşı çok naziktiniz ve ben kendimi çok kötü hissettim."

Ben ağlarken Caroline bir an sessiz kaldı, ama pencereden dışarı, karla örtülmüş mükemmel bakımlı bahçeye bakarken bakışlarında bir hesaplama vardı. Renkliydi

Alçalan alacakaranlıkta gözleri neredeyse aynı soluk maviydi.

"İstemiyorum," dedim umutsuzca, ellerini sıkıca kavrayabilmek için öne atılarak onu acınası yüzüme bakmaya zorladım. "İstemiyorum, gerçekten. Bunu hak etmediğimi biliyorum ve sen bana karşı çok nazıksın. Sadece burada seninle kalmak ve Brando'yu almak istiyorum, o zaman bir aile olabiliriz."

Caroline kımıldayınca daha sıkı sarıldım, sesim yüksek, yalvaran bir iniltiye dönüştü. "Lütfen Caroline, daha önce nankörlük ettiğim için çok özür dilerim. Gerçek bir Constantine olmayı her şeyden çok istiyorum."

"Pekâlâ," dedi sonunda, gözyaşı lekeli yanağımı bastırdığım yüzümü karnından dışarı iterek. İki soğuk parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, böylece onun yardımsever yüzünün maskesine bakıyordum. "Bu kesinlikle bir şok Bianca. Bu korkunç suçlamaya nasıl tepki vermem gerekiyor?"

"Evraklar bende." Vasiyetnamenin bir kopyasını masanın üzerine fırlatarak geri döndüm. Gerçek olan Elena'nın ofisinde güvendediydi. "Görüyorsun, doğruyu söylüyorum! Ama bunu istemiyorum, söz veriyorum. Sadece artık yalnız kalmak istemiyorum."

Sözlerim yumuşak bir iniltiyle sona erdi, ama bu iniltiyi çıkarmak zor değildi çünkü kelimeler doğruydu. Artık yalnız olmak istemiyordum. Tek başıma savaşmak, tek başıma olmak, tek başıma yaşamak istemiyordum.

Her şeyi Tiernan'la yapmak istedim çünkü dünyada başka hiç kimsenin bizim ve ailemiz için onun kadar mücadele etmeyeceğini biliyordum.

"Bunu kimseye söyleyemeyeceğini anlıyorsun," dedi dikkatle, daha önce gördüğünden emin olduğum sayfaları çevirerek. "Bu ailemize utanç getirebilir ve ben buna izin vermeyeceğim. Burada benimle kalmak istiyorsan, bir gizlilik anlaşması imzalaman gerekecek. Asla Lane'in piçi olarak görülmeceksin ama

Gerçek bir Constantine kuzeni olabilirsin," diye tatlı bir söz verdi ve yüzüme gülümsemek için eğildi. "Bunu senin için yapmaya hazırım, tatlım."

Neredeyse onun sakar yüzüne gülecektim ama yutkundum ve bunun yerine titrek bir gülümseme sundum. Onunla yaşadığım haftalarda Caroline'dan oyunculuk hakkında çok şey öğrenmiştim.

"Yapar mıydın?" Elini kendi elimle sıkıca kavrayarak nefes aldım. "Gerçekten mi?"

"Elbette," diye yatıştırdı, saçlarımı yapış yapış, kırmızı yüzümden geriye doğru düzeltti. "Eğer bu ailede bir yer istiyorsan, bunu sana verebilirim. Senden tek istediğim kocamın hatalarını bir sır olarak saklaman."

Hatalar.

Brando bir hata değildi. O gezegendeki en iyi insandı ve dünya onsuz daha kötü bir yer olurdu.

Son zamanlarda aksi yönde ikna edilmiş olsam da ben de bir hata değildim.

Lane bizi istemişti. Sonunda, onun için tek seçeneğin biz olduğumuza inanmıştı.

Tiernan bizi istedi. İkimizi de sevmek onu babasından ebediyen dışlasa da. Sözleri kafamda yankılanıyordu, seni sevmek yaptığım en iyi hataydı.

"Bunu yapabilirim," diye kolayca kabul ettim, başımı öyle sert salladım ki ağrımaya başladı. "Ve söylediklerimde ciddiydim. Hiçbir şey istemiyorum. Her şeyi geri alabilirsin."

"Hmm?" Caroline neyi kastettiğimi hatırlayamamış gibi sordu ama ben daha iyi biliyordum. Yanındaki eli sıkıca kenetlendi, sonra dikkatle açıldı.

"Kontrolü kendi elinize almanız için gereken tüm belgeleri imzalayacağım," diye söze girdim. "Vesayet belgeleri hâlâ sende mi?"

"Brandon'ın adını henüz anlamaya ekleyemedim," diye uyardı ve bu bir testti, bir metal

dedektör kelimelerimin üzerinde durdu.

Kalın bir şekilde yutkundum, sonra başımı eğdim. "Ama onu mümkün olan en kısa sürede buraya getireceğine söz verir misin?"

Saçlarımın perdesi arasından Caroline'ın şimşek gibi çakan gülümsemesine tanık oldum.

"Evet, evet, bundan emin olacağım. Şimdilik..." Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek kilitli bir çekmecedен kâğıtlar çıkardı. "Eski anlaşma hâlâ bende. Neden onu imzalamıyorsun, böylece bu işi başlatabiliriz? Erken bir Noel hediyesi olarak sizi çocuklarıma sevgili kuzenimiz olarak tanıtabilmeyi çok isterim."

Sırıttım. "Gerçekten mi? Evet, öyle yapalım."

Caroline masasının üzerindeki Mont Blanc kalemi aldı ve Lane'in vasiyetinin üzerindeki kâğıtları benim için masaya bıraktı. Tam kaleme uzandığım sırada ofisin kapısı çalındı.

Caroline kaşlarını çattı, önce kapıya sonra da bana baktı. "Sen imzala, ben de kapıyı açayım, tatlım."

Başımı salladım, ama benden sonra kapıya doğru yürür yürümez ona sert bir bakış fırlattım. Elbette diğer tarafta kimin olduğunu biliyordum. Caroline yemimi yutar yutmaz Elias ona mesaj atmıştı.

Caroline kibar bir şaşkınlıkla, "Ah, Emelie," dedi, sonra daha sıcak bir sesle, "Beckett, sevgilim. Bu gece gelemeyeceğini sanıyordum?"

Beckett'ın neden Emelie'yle birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de dikkatimin dağılmasından yararlandım ve Caroline'ın kâğıtlarını Elena'nın o öğleden sonra benim için hazırladıklarıyla değiştirdim. Caroline'ın vesayet belgelerini kanvas çantama tıktırdım.

Emelie kapı aralığından, "Mutfaktan bir şeyler çalışıyorduk ve birinin ağladığını duyduğumuzu sandık," diye açıkladı. "Burada her şey yolunda mı?"

Caroline hafifçe güldü. "Evet, Bianca Noel hediyesi karşısında şaşkına döndü."

Beckett kapının arkasından baktı ve bana el salladı. "Merhaba Bianca! Elias seni gördüğüne sevinecek."

"Merhaba," diye karşılık verdim, onları düzgün bir şekilde selamlamak için yürürken kâğıtları aldım. Kağıtları kalemle birlikte Caroline'a uzattım. "Sanırım sadece senin imzana ihtiyaçları var."

Emelie elindeki şampanya kadehini sanki çok içmiş gibi sallayarak, "Şunları hemen imzalayın ve buraya geri dönün," diye bağırdı. Gerçekte, Elias ve benden sadece yirmi dakika önce gelmişti. "Perry de kadeh kaldırmak üzereydi, sonra sessiz sinema oynamayı düşündük."

Caroline kaşlarını çatı. "İşimizin tam olarak bittiğini sanmıyorum-" Beckett bir adım öne çıktı, biraz fazla yaklaştı.

Caroline. Adam dirseğini nazikçe tutup başparmağını kolunun iç kısmına sürttüğünde Caroline'ın gözleri bir an için irileşti. "Dışarı çık ve biraz eğlen, Caro. Bu gece en azından bir kez gülümsediğini görmek istiyorum."

Aralarındaki hissedilir enerjiye göz kırptım ve Elias'ın ilişkilerinin doğası hakkında ortalıkta dolaşan söylentiler hakkında söylediklerini anladım. Yine de Beckett'in ona 'Caro' gibi basit ve kaba bir isim taktığına inanamıyordum.

Peki neden şimdi Caroline'ı kandırmama yardım ediyordu?

Dolgun ağzının kenarlarında küçük bir sırıtma oynadı ve sonunda içini çekti. "İyi Beckett, ama en kötü etkinin sen olduğunu bilmelisin."

İçtenlikle güldü, kalemi elimden alıp ona verdi ve sırtını masa olarak kullanması için ona sundu. "Gelebilecekleri kadar safım. Ve şövalyeyim de."

Sırtışı genişleyerek neredeyse tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Sırlar ve yalanlar üzerine kurulu bir ailenin tahtında tek başına oturmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederek ona karşı empati gibi bir duygu hissettim.

Yine de rotamı değiştirmek için yeterli değildi.

Sırtına doğru eğilip yanımdaki satıra küçük bir süslemeyle imzasını atarken heyecandan içim içime sığmıyordu.

"Bitti," diye duyurdu.

Beckett döndü ve onu şakacı bir şekilde belinden yakaladı. "Mükemmel, şimdi dışarı çık ve geri kalanımızla oyna. Em, şunlarla ilgilenebilir misin? Caro, taranmalarını ister misin?"

"Evet, tarandı ve avukata gönderildi," diye kabul etti ama Beckett onu yanına bastırırken sesi hafifçe soluksuz çıkıyordu.

"Sorun değil," diye onayladı Emelie, benimle birlikte ofise girerken gözleri parlıyordu.

"Duyuruyu bu gece yapacağız Bianca," dedi Caroline neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, akli Beckett'ta ve aileden haksız yere çalındığına inandığı servetin iadesindeydi. Onun gibi bir kadının olabileceği kadar hoppa görünüyordu. "Şimdilik şampanya ile kadeh kaldıralım."

"Evet, kutlama yapmak için kesinlikle bir nedenimiz var," diye katıldım geniş bir sırıtışla, onu ofisten çıkarken takip ettim ve Caroline'ın kaderini mühürlemek üzere olan Emelie'nin üzerine kapıyı kapattım.

* * *

Constantine'lerle birlikte kadeh kaldırdım ama Tinsley, Magnus adında inanılmaz derecede merak ettiğim yaşlı ve muhteşem bir adamla orada olmasına rağmen kaynaşmak için kalmadım. Ödünç aldığım yatak odama çıktım ve Lion Court'a dönerken yanımda götürebileceğim birkaç eşyayı dikkatlice topladım.

Bir şekilde hayatımın soygununu gerçekleştirmiş olsak da Lion Court'a dönene kadar kendimi güvende hissetmeyeceğimi biliyordum.

Merdivenlerin sonuncusundan salona iniyordum ki Caroline'in sesi beni hazırlıksız yakaladı. Saçlarımın arasından başımı kaldırıp baktığımda, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ofisine giden koridorun ağzında duruyordu.

"Lion Court'u ziyaret etmeyeceğinizi umuyorum," diye uyardı. "Unutma, sen ev halkının bir üyesisin."

Şimdi, Bianca. Bir Konstantin olarak kurallara bağıllık her şeyden önemlidir."

"Oh, biliyorum," diye söz verdim ona, içimde karanlık bir neşe çiçek açıyordu. "İtaat her şeydir. Sana itaat etmeyenlere ne olduğunu biliyorum Caroline."

Yırtıcı bir tehdide hedef olduğunu hisseden bir av gibi, o hayvani durgunluk yine üzerine çöktü.

Son merdivenden inerken ona sııttım. "Biliyor musun, sosyal zarafeti ve itibarı olmayan yetim bir kızı neden yanına almak istediğini bir türlü anlayamadım. İlk başta, belki de Morellilerden bu kadar nefret ediyordur diye düşündüm. Onlardan alabileceği her şeyi alacak kadar..."

O gün hediyeelik eşya dükkânından aldığım Metropolitan Sanat Müzesi'ne ait kanvas çantanın askısını kaydıldrdım. Caroline'ın gözleri dikkatle takip etti.

"Ama onlardan gerçekten bu kadar nefret ediyorsan, Morelli'nin kara koyununun asi velayetini almak tam olarak bir darbe sayılmaz. Sen başka bir şey istiyordun. Ve bugün, bunun ne olduğunu öğrendim."

Caroline, başka biri olsa homurtu diyebileceğim zarif bir nefes verdi. "Çok dramatiksin Bianca. Ve çok yanlış olduğunu da eklemeliyim. Ben cömert bir kadınım. Çocuklarımdan ya da tanıdıklarımdan birine sorabilirsin."

"Gerçekten Tinsley'nin böyle söyleyeceğini düşünüyor musun?" Yatılı okula gönderdiği ve şimdi kendisinden yaşça büyük erkek arkadaşıyla yaşayan kızına atıfta bulunarak sordum. "Ya da eski koruman Ronan?"

Elias'tan Caroline'ın önceki infazcısının Constantine ailesindeki işinden ayrıldığını ve Morellilerin tarafına geçtiğini biliyordum.

Sözlerim yerine oturmuştu. Caroline'ın kaskatı kesilişini hayranlıkla izledim, göğsünün bir anlık inip kalkması dışında her santimi hareketsizdi.

"İstedığınız kadar rol yapabilirsiniz ama ben Teksas'ın kırsal kesimindeki otlaklarda ve yoksulluk içinde büyüdüm. Saçmalığın kokusunu aldığımnda anlarım." Ona mutlulukla gülümsedim. "Beni istedin

Çünkü Lane Constantine'in vasiyetinde bana hatırı sayılır bir servet bıraktığını biliyorsun."

Caroline koridorda hızlı bir bakış attı, çenesi azı dişlerini çatlatarak kadar gergindi. Yavaş adımlarla bana doğru gelirken gözleri kısıktı, buzdan ikiz benekleri vardı.

"Bianca, nasıl bir yanılsama içindesin bilmiyorum ama kocamın yürek parçalayıcı patavatsızlıklarından haberdar değildim, hele hele onun çocuklarının varlığından hiç. Duygularım hakkında bu kadar nezaketsiz olmanız beni derinden üzdü. Korkarım, açıkça dengesiz doğanız göz önüne alındığında, bu evde daha fazla kalmanıza izin veremem. Çocuklarım için risk oluşturabilecekken olmaz-"

"Ben zaten gidiyorum," dedim soğukkanlılıkla, yırtıcı yaklaşımına karşı koymak için ona doğru adım atarak. Kendime olan güvenim karşısında yüzünde bir inançsızlık ifadesi belirdi. "Almak için geldiğim şeyi aldım."

Gülüşü, alçakça bir zaferin acı bir haykırışıydı. "Hiçbir şey almadın. O vesayet belgelerini imzaladığında ne olduğunu anlamıyor musun? Sen reşit olana kadar mallarının kontrolü fiilen benim elimde ve buna Colombe Energy de dâhil. Lane'in asla veremeyeceği bir varlığın kontrolünü ele geçirmek şöyle dursun, bir fahişenin kızına Constantine adını vereceğimi gerçekten düşündün mü? Winston şu anda Halcyon'dan sorumlu ve CEI'yi yönetmesi gereken tek kişi o. İtibarımıza ve servetimize erişiminiz olduğu düşüncesi gülünç derecede acınası."

Güldüm, neredeyse onun tarafından sevindirildim. "Bu durumun en komik yanı ne biliyor musun? Para hiçbir zaman umurumda olmadı. Hayatım boyunca tek istediğim babamın ailesine kabul edilmektir. Gerçekten onun hayatının bir parçası olmak."

Caroline'ın sert kahkahası aramızdan taş şakırtısı gibi geçti. "Güçlü adamların genellikle metresleri olur. Onlar için hiçbir şey ifade etmezler. Biraz stres atmanın bir yolu. İyi yetiştirilmiş bir kadının kendisine yapılmasına asla izin vermeyeceği pis, aşağılık şeyleri yapmak için. Onlar fahişedir," dedi Caroline.

Ama gözleri, kavurucu güneşin altında buz gibi buğulanıyordu. "Ve onların piç çocukları da öyle."

Öfke içimi sardı, ölmekle tehdit edene kadar kontrolümü boğdu. "Kendini daha iyi hissettirecekse anneme ve bana fahişe diyebilirsin. Belli ki babam bizi bundan daha fazla düşünüyordu çünkü Colombe Enerji Yatırımları'nın kontrolünü ve birçok Halcyon şirketindeki hisse senedi opsiyonlarından oluşan küçük bir serveti bana bıraktı."

Yüzünün rengi soldu, alnından ipek yakasının üstündeki belli belirsiz çizgili boynuna doğru gözle görülür bir şekilde aktı. Bu bana muazzam bir tatmin verdi. Kindar biri değildim ama bu sürtük Tiernan'a yaptıklarından, Elias'a hissettirdiklerinden ve Brando ile bana yapmayı planladıklarından sonra yapabileceğim her şeyi hak ediyordu. Kesin olarak bilemiyordum ama mirasımızı çalmak ve bizi bir kez daha yoksul bırakmak niyetinde olduğu oldukça açıktı.

"Pekala," diye tısladı sıkığı dişlerinin arasından, "bu durumu düzelttim. Artık senin koruyucun olduğuma göre, her şeyi olması gereken yere geri getireceğim. Sana gelince Bianca, bir rahibe manastırına gönderilmeni sağlayacağım. Duyduğuma göre Orta Batı'da benim ihtiyaçlarımı karşılayabilecek çok hoş ve sade manastırlar varmış."

Yani Brandon'la beni mahvetmeyi planlamıştı. Onu tam olarak suçlayamazdım. Bırakın kendi kocasını, Caroline Constantine'i bile alt etmek pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Bizi biliyordun," diye devam ettim, sanki masal zamanıymış ve ülkenin en güçlü ailelerinden birinin reisi bakışlarıyla beni canlı canlı kızartmaya çalışmıyormuş gibi. "Bizi biliyordun ve bu seni çılgına çevirdi, değil mi? Belki Lane'le bu konuda yüzleştiniz, Aida'yla ilişkisini bitirmesi için uğraştınız ama o hiç yapmadı, değil mi? Öldüğü güne kadar onu sevdi, bizi sevdi ve bu da bunu kanıtlayacak. Bizi de dahil etmek istediğini her zaman biliyor muydun?"

Dudakları alttan kıvrıldı ve sıkıca bastırdı; sıkı sıkıya kilitlenmiş bir kasa. Onun onayına ihtiyacım yoktu. Bildiği ve onaylamadığı belliydi. Babamın vasiyetini yok etmiş miydi?

benim için fazladan bir tane daha mı saklamıştı? Yoksa bizi Caroline'ın kötü şöhretli öfkesinden korumak için benimkini ilkinde ek olarak mı yazmıştı?

Her halükarda, cevapları alabileceğimden şüpheliydim ve artık bunun bir önemi yoktu.

"Rahibe manastırına gitmiyorum, Caroline. Aslında tam tersi. Lion Court'a ve Tiernan Morelli'ye geri dönüyorum." Ona acıyarak baktım ve bunun onu soğuk suyla ıslatıp daha da kıllanmasına neden olmasını izledim. "Vasiliğim konusuna gelince, imzaladığın o kağıtlar var ya? Onlar senin hazırladıklarınla aynı değildi. Bugün Lane'in vasiyetini bulduktan sonra Lombardi & Ghorbani hukuk bürosuna uğradım ve onlara kendi anlaşmamı hazırlattım." Dramatik bir etki yaratmak için durakladım çünkü Caroline'ı kendi oyununda yakalamaktan zevk almak istiyordum. "Colombe Enerji Yatırımları'na Lane Constantine'in anısına çok cömert bir on milyon dolarlık bağışta bulunmak için bir anlaşma imzladınız."

Caroline'ın porselen teninin rengi ne kadar çabuk kaybolduysa, aynı hızla geri döndü ve yüz hatlarını vermilyon kırmızısı kapladı. Konuştuğunda tüm vücudu öfkesini kontrol altına almanın zorluğuyla titreşiyor gibiydi.

"Bu mahkemede asla geçerli olmayacak, seni hırsız amcık."

Omuz silktim ama kalbim göğsümde bir alarm gibi titriyor, beni yerleşkeden ve karşımdaki aşağılanmış kadından uzaklaşmaya çağırıyordu. "Aslında, sanırım öyle olacak. Emelie ve Beckett Fairchild senin imzana şahit oldular. Sanırım onlara sorarsan, mahkemede bu konuda yemin etmeye istekli olacaklardır. Gerçekten Caroline, aile üyelerine karşı daha nazik olmalısın. Kızgınlık yıllarca sürebilir."

Caroline bir an için tamamen şaşkın görünüyordu, gözleri ipucu arar gibi yüzümü tarıyordu. Teksas, Backwater'dan masum ve saf küçük Bianca Belcante onu nasıl bu kadar korkunç bir şekilde kandırabilirdi?

Sırıttım çünkü hayatımda ilk kez kontrolün bende olmasının verdiği rahatlığı hissediyordum. Caroline'ın çöküşüne neden olan şeyin kendi gururu olduğu gerçeği her şeyi daha da güzelleştirmişti. Eğer bana zerre kadar saygı duymuş olsaydı, kuzu kılığındaki aslanın tuzağına düşmezdi.

Tabii ki, gururum kanımda afrodizyak gibi yükselirken, yıkımım da hızla onun yolunu izledi.

Çünkü Caroline Constantine zarifçe kaybetmeyi bilmiyordu, daha önce hiç kaybetmemişti.

Caroline Constantine sadece nasıl dövüşüleceğini biliyordu.

Öne doğru atılıp saçlarımı sıkı bir yumrukla kavradığında nefesim kesildi. Onu üzerimden çekmeye çalıştıkça tutuşu daha da sıkılaştı ve beni saçlarımdan tutarak merdivenlerden yukarı çekmeye başladı. Diğer eli buklelerime dolanırken ve onları beni ayağa kaldırmak için dizgin gibi kullanırken içimden bir çığlık koptu. Mermer merdivenlerin kenarına sert bir çarpma ile düştüm, acı ciğerlerimdeki havayı delip geçti.

Yine de nefes nefese çığlık atmaya çalıştım. Beni merdivenlerden teker teker çıkarırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Saçlarımdan köklerinden koptuğunu, sıcak kanın kafa derime sızdığını hissedebiliyordum. Kendi saçları darmadağın idi, beyaz ipek teni eforunun kırmızısıyla lekelenmişti.

Tam bir elimi saçlarımdan kurtarmayı başarmıştım ki Caroline geri çekildi, açısını düzeltti ve Manolo Blahnik marka bir pompalıyı şakağıma doğru savurdu.

Yıldızlar kafamın içinde bir süpernova gibi patladı ve bir an sonra kendimden geçtim.

On Sekizinci Bölüm Tiernan

GEÇ KALDI.

Güneş batalı bir saatten fazla olmuştu ve Bianca hâlâ Lion Court'ta değildi.

Beyler ve ben bütün öğleden sonra Brando'yla birlikte büyükannem Zelda'nın diablo kurabiyelerini ve zencefilli kurabiye adamlarını pişirip Bianca'nın gelmesini beklerken sakın davranmak için içimdeki her şeyi kullandım ama güneş battığı anda hayal kırıklığı ve korkuyla derimden çıkmaya başladım.

Hangi cehennemdeydi?

"Bu sabah onunla konuştum, T," diye mırıldandı Henrik son kurabiyelerin kremasını bitirirken. Brando sıradan zencefilli kurabiye adamlar istemiyordu, bu yüzden Walcott bir dizi süper kahraman temalı kurabiye kalıbı sipariş etmişti. Henrik canlı yeşil Hulk kurabiyesine son rötuşları yapıyor, kalın parmakları kahramanın yüzünü ustalıkla ve incelikle süslüyordu. "O iyi."

"Bu sabah onunla konuştun mu?" Neredeyse arkadaşımın kafasını ısırp koparmaya hazır bir şekilde sordum. "Neden aradı?"

"Bir kapıyı açmak için yardıma ihtiyacı vardı."

"Sanırım kilitli bir kapı. Ne sikime bulaşıyordu ki? O zamandan beri ondan haber alamamamızın kötü bir işaret olduğunu düşünmüyor musun? Bir saat önce burada olmalıydı," diye mırıldandım nefesimin altında, Brando'nun beni duymaması için desibeli düşük tutmaya dikkat ederek

Tezgâhın üzerinde oturup Walcott ve Ezra'ya mutlu bir şekilde gevezelik ettiği adaya.

Henrik kıkırdadı. "Seni böyle görmek güzel."

"Ne?" Havladım. "Şapkacı kadar deli misin?"

"Aşıksın," diye karşılık verdi. "Seni daha iyi bir adam yapan iyi bir kadına aşıksın."

Alay ettim ama yüreğim buna el vermedi çünkü Bianca'nın başı her ne belaya giriyorsa onunla birlikteydi.

"Sen kendi işine bak."

"Seninkiyle ilgilenmekle çok meşgulüm." Henrik güldü. "Santo Bryant'la temas kurdu. Görünüşe göre yaşlı keçi onun satacaklarıyla ilgileniyor, özellikle de Constantine'lerle bir ilgisi varsa."

Homurdandım. "Son derece şeffaf biri ve umurunda bile değil çünkü alt edilemeyecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor."

Santo'yu Bryant'ı tuzağımıza çekmek için yem olarak kullanma fikrim vardı çünkü ikisinin zaten kurulu bir ilişkisi vardı. Santo, Belcante suç ailesinin alt patronlarından biri olsa da Bryant onu kontrol edebileceğine inanacak kadar kibirli ve herhangi birinin doğru fiyat karşılığında birine ihanet edeceğine inanacak kadar açgözlüydü.

Geriye kalan tek şey Bryant'ı içine kilitleyecek doğru kafesi inşa etmektir.

Constantine'lerin Halcyon operasyonu ile ilgili Bryant'ı cezbedecek bir bilgi bulmak için kaynaklarımın hemen hemen hepsini kullanmıştım ama şu ana kadar bir şey çıkmamıştı. Winston Constantine işini bir rahibenin vajinası kadar sıkı tutuyordu.

Henrik'in telefonu gelen bir mesajla çınladı. Cihazı cebinden tam olarak çıkaramadan bileğini yakaladım ve ekranı kendim kontrol ettim.

Bianca: Geç kalacağım. Tiernan'a endişelenmemesini söyle. Noel hediyesini sıkı sıkı paketliyorum.

Endişe içimde adrenalini gibi yükseldi ve beni kapıdan fırlayıp her neredeyse onun peşinden gitmeye itti. Küçük şeyimin iyi bir şey yapmadığını biliyordum çünkü çoğu zaman mantığından çok cesareti vardı.

"İki saat içinde eve dönmezse peşinden gideriz," diye homurdandım Henrik'e. O da endişeli bir ifadeyle başını sallamakla yetindi. "Endişelenmemiz gereken tek kişi Caroline değil. Bryant çok sessiz kaldı. Beni sakat bırakmaya ya da öldürmeye çalışmamış olması çok rahatsız edici.

"şimdilik," dedim Brando'nun beni duyabilmesi için biraz daha yüksek sesle. ocuk içimdeki çılgınlığın tek ilacıydı. "Sanırım birinin yatmaya hazırlanma vakti geldi."

"Anca her Noel arifesinde gece yarısına kadar ayakta kalmama izin verir," dedi Brando hüzünlü bir sesle, başını sallayarak söylediklerine eşlik ederken tombul bukleleri titriyordu. "Uyumak için çok erken bir saat."

Kaşlarımı kaldırdım ve en soğuk bakışlarımı ona diktim. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Çünkü Noel Baba küçük yalancı çocukların yaşadığı evleri es geçer."

Brando beni samimiyetle incelerken dudaklarını büzdü. "Bir saat daha uyanık kalmama ne dersin?"

Bir gülümseme sert maskemi kırdı ama onu engellemeye çalışmadım. "Bir Noel etkinliği daha yapsak, sen de terli zencefilli kurabiye adamlar gibi koktuğu için banyo yapsan ve ondan sonra yatsan nasıl olur?"

Yedi yaşındaki bir çocuğu benimle nasıl olup da tecrübeli mafyalar ve başarılı iş adamlarından daha iyi pazarlık edebildiğini anlayamıyordum. Ama Brando piyango kazanmış gibi sırttı, tezgâhtan kayarak onun için aldığımız yeşil tabureye oturdu ve sonra elimi sıkmak için koşarak yanıma geldi. Ben de ciddiyetle elimi sıkmak için elime aldım.

"Bianca bana hep 'Noel'den nceki Gece'yi okur," dedi sinsi bir bakışla. "Ve yatmadan önce istediğim kadar kurabiye yememe izin verir."

"Yalan," diye uyardım, yanlarını imdikleterek gülmekten çığlık atmasını sağladım. "Kendi araştırmamı yaptım, dostum, ve çok

fazla şeker ataklarınızdan birini tetikleyebilir. Noel'de yorgun olmak istemezsin, değil mi?"

Kaşlarını çattı, bir an düşündü. "Hayır, sanırım değil."

"Akıllı adam." Küçük, şeker yapışkanlı elini tuttum ve onu Noel ağaçlarından birini koyduğumuz ön salona çektim.

Ezra bir tabak kurabiyeyle, Walcott sıcak çikolatayla (yetişkinler için Baileys'li) dolu bir tepsi kupayla ve Henrik de pembe gitarıyla onları takip etti. Hepimiz koltuklara yerleştik, Brandon kolumun altına girdi ve ayaklarını Ezra'nın kalın kalçalarına dayadı.

İçimde bir şey çözüldü, o kadar uzun zamandır birlikte yaşadığım bir gerilim ki, kendini serbest bırakana kadar var olduğunu bile fark etmemiştim. Bu, çocukluğumdan beri görmediğim Noel tablosuydu; ailem ağacın etrafında mutlu ve mevsimlik ikramlarla doluydu. Brando tüm ağırlığını bedenime vermiş, yanağını göğsüme yaslamıştı; sanki ben korkulacak bir canavar değil de onu her zaman destekleyecek ve koruyacak bir adammışım gibi. Bu gerçektir, ama içimde dini bir vahiy gibi hareket etti. Onun bana duyduğu örtülü güvenin basit bir eylemiyle değiştiğimi hissettim.

Kısacık hayatında zaten çok fazla sefalet yaşamış olan bu çocuğa bir şey olmasına asla izin veremezdim. Ömrümün sonuna kadar onu her gün sevecek ve hayatının geri kalanında iyi olduğundan emin olmak için burayı Bianca ve ona miras bıraktıktan sonra burada, Aslanlı Saray'da ona musallat olacaktım.

"Burada olduğun için mutluyum," dedim ona çiğ bir sesle, sanki kalbimden bir parça koparıp ona vermek için göğsüme uzanmışım gibi.

"Ben de," dedi Brando, minik dişlerini sayabilmem için genişçe esneyerek. Picasso kanepenin üzerine sıçradı ve vücudunun uzunluğu boyunca kıvrıldı. Bir eliyle köpeğinin başını okşadı ve uykulu gözlerle bana baktı. "Anca burada olsaydı, mükemmel bir Noel olurdu."

"Yakında dönecek," diye söz verdim, kitabı sehpadan kaldırmadan önce bir elimle onun dağınık buklelerini düzelttim. Evin kullanılmayan odalarından birinde eski Noel eşyalarının olduğu bir kutu bulmuştum ve eski kitap en alttaydı, kenarları ufalanmaya yüz tutmuş ikinci bir baskıydı.

Ben Brando'ya kitabı okurken Henrik gitarı usulca çalıyordu. Ezra sanki Brando onun mihenk taşıymış gibi küçük ayaklarının ikisini de kocaman ellerinin arasında tutuyordu. Walcott karşımızdaki sandalyede oturmuş, canı istediğinde telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

Çok tatlıydı. Neredeyse midemi bulandırmaya yetecekti. Ama yapmadı.

Hiç de değil.

İşimi bitirdiğimde Brando göğsümde uyukluyor, kaşmir kazağımın içine hafifçe salyasını akıtıyordu. Ezra onu yukarı çıkarmayı teklif etti ama Bianca orada değilse bunu yapacak kişinin ben olmasını istedim.

Ilık bir banyo yaptım çünkü çocuk gerçekten kokuyordu ve dirseklerine kadar şeker, un ve krema yapışmıştı. Onu dönen köpüklerin içine koyduğumda gözlerini zar zor açtı, bir elimle desteklerken diğer elimle onu nazikçe temizlemek için bir kase ve bez kullandım.

"Tiernanny?" diye mırıldandı, kocaman mavi gözleri hafifçe açılarak bakışlarıyla beni sabitledi. "Beni seviyor musun?"

Kaseyi küvetin içine bıraktım. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Annem bizi severdi ve bizimle de ilgilenirdi. Gerçekte senin çocuğun olmasam da iyi bir iş yapıyorsun. Bu beni de sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Karmakarışık bir yığın kelime boğazımdan yuvarlanıp dilime dolandı ama anlamlı bir şekilde konuşacak kadar çözemedim. Bunun yerine, köpüklerin altındaki kaseyi alıp banyonun kenarına koyarken hafifçe başımı salladım, böylece onun sarı buklelerini sabunlayabilecektim.

"Sanırım bu seni çok sevdiğim anlamına geliyor," diye homurdandım.

Brando sanki başından beri biliyormuş gibi bilgece başını salladı. "Bu çok iyi. Ben de seni gerçekten seviyorum. İlk başta Hulk gibi korkutucu olduğunuzu düşünmüştüm ama biliyorsunuz, kızgın olmadığınız zamanlarda ikiniz de gerçekten iyi adamlarsınız."

Gülüşüm biraz boğuktu. "Başını arkaya yatır, dostum." Kafatasının arkasını avucumun içinde tutarak saçlarını dikkatlice duruladım.

"Sen de Bianca'yı seviyorsun, değil mi?" diye sordu gözleri kapalı, onu dik tutmam için bana güvenerek. "Ama bu farklı çünkü onu öpmeyi seviyorsun. Erkeklerle kızlar ya da erkeklerle erkekler ve kızlarla kızlar birbirlerinden hoşlandıklarında böyle yaparlar."

"Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun, ha?" İşimi bitirip fişi çekerken alay ettim.

Brando küvetten çıkmak için ayağa kalkarken omuz silkti. "Sınıfımdaki pek çok kız benim sevimli olduğumu düşünüyor."

Bu kez kahkahalarım siyah fayanslı banyoda çınladı ve etrafımızda yankılandı. Kendime geldiğimde Brando bana sırtıyordu.

Başımı salladım ve küçük bedenini kocaman bir havluya sardım.

"Eminim öyledir. Evet, sanırım Bianca gibi kızlardan hoşlandığımı söyleyebilirsin, bence çok tatlı." Ses tonum düzleşti, her yerini ovarken derinleşti, sonra yüz yüze konuşabilmemiz için onu kucağıma çekmek için banyonun kenarına oturdum. "Aslında onu seviyorum."

"Seni gülümsetiyor diye mi?" diye sordu.

Bir çocuğun mantığının bu kadar basit ve derin olabilmesi hayret vericiydi.

"Evet evlat, çünkü beni gülümsetiyor ve ben çok uzun zamandır gülümsememiştim."

Başını salladı, başını uykulu bir şekilde çenemin altına soktu. "Sonunda birlikte olacağınızı biliyordum. Çizgi romanlarda kahramanlar hep birlikte olur."

Sözleri korunaklı kalbimden süzülürken boş gözlerle önüme baktım.

Kahramanlar.

El değmemiş bir elmas gibi kalbi olan bu güzel çocuk benim bir kahraman olduğumu ve yedi yıllık hayatının her bir döneminde karanlıkta ona yol gösteren kadını hak ettiğimi düşünüyordu.

Eğer bu bir onur değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Ve genç bir çocuk tarafından söylenen bu sözler bir şekilde babamın söylediği her şeyden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Bianca ve Brandon'dan gelen bir gram nezaket karşısında bir ömür boyu süren nefret çok önemsiz hissettirdi. Neredeyse beni tam bir aptala dönüştürmeye yetecekti.

Brando kollarımda uyuyakaldı, onu yatak odasına taşıırken Picasso da peşimden ayrılmıyordu çünkü köpek sahibinin gittiği her yere gidiyordu.

Onu Örümcek Adam çarşaflarının içine soktuğumda ağır kapı tokmağı evin içinde çınladı.

Ben merdivenlerden indiğimde Walcott misafiri karşılamış ve salona almıştı bile.

Beckett Fairchild orada bir hayalet gibi solgun görünüyordu. "Tiernan," dedi ama bir sonraki sözünün ne olacağını zaten biliyordum.

kelimeler olurdu. "Caroline, Bianca'yı yerleşkede esir tutuyor."

On Dokuzuncu Bölüm

Tiernan

CONSTANTINE KOMPLEKSİ gece gökyüzünün karanlık çanağında bir işaret fişeği gibi parlıyordu. Karlı yol, Noel arifesini kutlamak için büyük evden gelip giden arabaların lastik izleriyle doluydu ama ana yapının solundaki garajın dışında hiçbir şey kalmamıştı. Her şey hareketsizdi, bir fare bile kıpırdamamıştı.

Ama kapının karşısındaki caddede, cipimin sıcak karanlığında, Henrik, Walcott ve Ezra yanımda tepeden tırnağa silahlı bir şekilde bekliyorlardı.

Arkamızda önce bir, sonra iki, daha sonra da üç siyah cip gelip park etti.

Constantine Yerleşkesi'ni basıp Bianca'yı sağ salım çıkaracaksam, bunu desteksiz yapmayacağımdan emindim.

Adamlarıma tek kelime etmeden arabadan indim, onlar da beni sessizce takip ederek karda ilerleyip Carter'ın kaputun önünde beklediği arkamızdaki arabaya doğru ilerlediler.

"Kardeşim," diye selamladı, ifadesi sakindi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Beckett Fairchild'ın evimin fuayesinde dururkenki çılgın enerjisini düşündüm. Bana Caroline'ın Bianca'yı saçlarından sürükleyerek odasına götürdüğünü ve sonra da onu lanet bir kuledeki prenses gibi odasına kilitlediğini anlatırken alevlenen öfkeyi.

Belli ki Caroline, o prensesi kuleye kapatacak biri varsa onun ben olacağımı anlamamıştı.

Bianca'yı geri dönölmez bir şekilde incitirse, onu durduğu yerde öldürürdüm.

"Görünüşe göre Bianca bir şekilde Caroline'ı kandırarak Lane'den miras kalan iş yerine on milyon dolar bağışlamış," diye bilgi verdi Walcott, sesinde büyük bir gurur vardı.

"Şaka yapıyorsun," dedi Carter. Walcott başını salladı ve Carter tekrar güldü. "Bu kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ama bu kolay olmayacak. Senin için küçük bir keşif yaptım. Her yere güvenlik yerleştirmişler ama sağ tarafta zayıflar."

Bir elimi kaldırarak onu susturdum. "Daha önce de gizlice girmiştin. Arazinin sol tarafındaki meşeler duvarı kapatıyor. Eğer iyi bir tırmanıcıysan, aşmak yeterince kolay."

"Peki sen iyi bir tırmanıcı mısın?" Walcott kuru bir sesle sordu.

"Annem, dizlerinin derisi yüzülmüş ve pantolonu mahvolmuş halde geldiğinde çok kızardı," dedi Carter, gözleri anılarla parlıyordu. "Sen ağaçtan düşüp dirseğini falan kırmadın mı?"

"Köprücük kemiğim."

Carter sıırttı. "Evet, bu çok komikti."

"Bu her ne kadar iç açıcı olsa da, lütfen konumuza geri dönebilir miyiz? O lanet hapishanede yeterince zaman geçirdi."

"Tepkiler olabilir," diye uyardı Carter. "Senin için bu kadar değerli mi?"

"O benim." Kelimelerin sakince, buz gibi soğukkanlılıkla çıkmasını istedim. Bunun yerine, çıkarken boğazımı yaktılar. "O benim ve Caroline onu benden aldı."

"Ah," dedi Carter, kara gözlerinde eğlenceye benzer bir şey vardı. "Demek öyle. Kalpsiz Tiernan Morelli düştü."

"Buna ne dersiniz deyin. Bianca ve ben birbirimize aitiz ve bırakın bir Constantine'i, kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim." Herkesle ve her şeyle savaşırdım, en aşağılık duygularımla bile.

içgüdülerim ve zalim eğilimlerim, Bianca'yı sonsuza dek yanımda tutmak için. Sadece yanımda tutmak değil, onu sevmek. Ona değer vermek. Ona, bana verebileceğini bildiğim kadar huzur ve neşe getirmek.

Carter, "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

"Caroline o lanet güne pişman olacak," diye homurdandım, öfkemdeki kapağın hafifçe açılmasına izin verdim, böylece o kavurucu buharın bir kısmı tıslayarak içeri girip basıncı azaltabilirdi. "Hadi gidelim."

Biraz koordinasyon gerekti.

Henrik, Ezra ve ben sol taraftaki duvarı aştık. İlk iki beyefendi kapıya ulaşana kadar kapıyı çevreleyen yüksek duvardaki gölgelerin arasından süzıldüler, böylece orada konuşlanmış iki muhafızı etkisiz hale getirebileceklerdi. Sağ tarafta Walcott ve Carter evin arka girişine gitmeden önce arazide devriye gezen iki adamın icabına baktılar.

Doğruca ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım.

Kapı açılıp üniformalı bir adam elinde bir silahla dışarı çıkar çıkmaz, onu acımasızca etkisiz hale getirdim ve kolunu kereste kırılması gibi büyük bir çatırtıyla kırdım. Kolunu arkasından büktüğümde uludu ve attığı silahı Carter'a uzattı. Ben adamı kurbağa yürüyüşüyle fuayeye sokarken Caroline kıvrımlı merdivenlerden birinin tepesindeydi. Saçları omuzlarına dökülmüştü, yüzü makyajsızdı, vücudu açık mavi ipekle kaplanmıştı. Onu daha önce hiç tasarımcı modası zırhı ve mükemmel taranmış saçları olmadan görmemişim.

Orada dururken daha genç, neredeyse masum görünüyordu. Caroline Constantine hiçbir konuda masum değildi,

Gerçi.

"Caroline," diye kükredim, sesim büyük salonda yankılanıyor, mermer zeminlerden ve tonozlu tavanlardan yansıyor on katına çıkıyordu. "Kardeşlerim ve ben sana Morellis'in ne kadar vahşi olabileceğini göstermeden önce Bianca Belcante'yi teslim etmen için sana tek bir şans vereceğim."

Sanki bir işaretmiş gibi, evin arka tarafından bir gürültü geldi ve saniyeler sonra Carter ve Walcott koşar adımlarla koridordan fuayeye çıktılar. Arkamda toplandılar, arkamda sert bir kardeşlik ve erkeksi öfke duvarı oluşturdular.

İçimdeki doymak bilmez endişe ve öfke beni parçalara ayırırken, göğsümde huşu ve minnettarlıktan söz eden bir sıcaklığın farkındaydım.

Etrafımda kan ve can kardeşlerimin olması, her zaman umut etmenin bile imkânsız olduğunu düşündüğüm bir hayaldi.

Caroline bize baktı, soğukkanlılığındaki tek çatlak hafifçe titreyen elini göğsüne bastırmasıydı. "Ah, iki iri yarı Morelli erkeği. Ne büyük bir onur. Korkarım şu anda ziyaretçi kabul etmiyorum, o yüzden geldiğiniz gibi gitmeniz gerekecek."

Boğazımdan sert bir kahkaha yükseldi. Engelli muhafızı Ezra'nın kucağına ittim ve Caroline elime geçene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıkararak hızla ilerledim. Ona çarptığımda gerçek bir korkuyla nefesi kesildi. Merdivende dengesini kaybederek geriye doğru düştü ve ben de onu bir elimle cübbesinin yakasından yakaladım, diğer elim ise yumruk yapmaya hazır bir şekilde geriye doğru eğilmişti.

"Bu ellerle kaç adamı dövdüğümü biliyor musun?" Hırıltılı kelimelerimin törpülenmesi dışında neredeyse konuşur gibi sordum. "Sokak serserilerini, politikacıların oğullarını, henüz erkek bile olmayan çocukları ve parmağımın bir hareketiyle mezara girecek kadar yaşlı adamları dövdüm. Biliyor musun Caroline?" Eğildim, hırıltım onun tüm dünya görüşünü gölgede bıraktı. "Ben hiçbir zaman bir kadını dövmedim. Ahlaki bir engelden dolayı değil, genellikle yüzümdeki yara izine ve gözlerimdeki kesin ölüm tehdidine bakıp bilmek istediğim her şeyi bana anlatmayı kabul ettikleri için."

"Sen sadece bir haydutsun," diye tükürdü Caroline, saygınlığından arta kalanları toparlayarak. Yine de canının yandığı belliydi. Kendini yerden kaldırmaya çalışırken

kendini tutuşumdan kurtarmak için mücadele etti. "Bryant'ın evcil canavarı."

"Artık değil," diye söz verdim. "Artık kimse beni bağlamıyor. Kimse ne zaman yeterli olacağına karar vermiyor. Sana bir sır verebilir miyim?" Daha da yakına eğildim, kelimelerim kulağına sıcak bir tıslama gibi geliyordu. "Şiddet içinde büyüdüm ve onun dilini konuşmayı seviyorum. Kan ve öfke konusunda ne kadar akıcı olduğumu görmek ister misin?"

Kuruluklarına şaşırmış gibi dudaklarını bir, iki kez yaladı. "Hayır. İstemiyorum."

"Hiç sanmıyorum," dedim neredeyse somurtkan bir sesle. "Belki başka bir zaman, ama umarım senin iyiliğin için bir daha asla karşılaşmayız. Çünkü eğer karşılaşsak, bu muhtemelen yine benden çalmaya çalıştığın için olacak. Ve eğer bir daha Bianca ya da Brandon için gelersen, seni çıplak ellerim ve bir levyeyle parçalara ayırırım. El ve ayak parmaklarını koparır, sonra da içinde bir kalp olup olmadığını görmek için kaburgalarının kafesini kırarım. Beni duyuyor musun, Caroline?"

Soluk kaşları kutup gözlerinin üzerinde düğümlendi. Teslim olmak istemiyordu, gururu kendini korumayla savaşıyordu. Bir zamanlar bunun için ona hayranlık duyardım. Ama şimdi ona acıyordum. Sadece kaybedecek kimsesi olmayan bir kadın gururu seçerdi.

"Seni duyuyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Öfke hâlâ içimde kaynıyordu ama Caroline'ın yüzüne bakınca hissettiğim acıma duygusu daha da güçlendi. Bryant ve Caroline arasında garip bir paralellik vardı, güçlü ailelerin iki devasa güçlü lideri, kendi tahtlarında o kadar uzun süre oturmuşlardı ki, ikisi de perspektiflerini kaybetmişlerdi. Mesele zenginlik ve itibar değildi. Aileye bakmakla ilgiliydi.

Birdenbire, göğsümde açılan bir delik gibi, öfke ciğerlerimden fışkırdı.

Caroline'ı yere bıraktım ve o anda gerçekten önemli olan tek kadına giden koridora baktım.

"Git Bianca'yı getir," diye mırıldandı Carter, Caroline'a göz kulak olmak için merdivenleri koşarak çıktı. "Ben hallederim."

Ben gittim.

O kadar çok koştum ki kalbim olgunlaşmış bir domates gibi patlamak üzereydi. Ezra, Henrik ve Walcott, onlara ihtiyacım olursa diye beni merdivenlerden yukarı kadar takip ettiler. Beckett bana koridordaki hangi kapının Bianca'ya ait olduğunu söylemişti ve kapıyı kontrol ettiğimde kilitli olduğunu gördüm.

"Tiernan!" Bianca'nın boğuk çığlığı kapıdan geldi.

Gözlerimi değerli bir saniyeliğine kapattım, tatlı sesin içeri süzülmesine ve devasa öfkemin bir kısmını eritmesine izin verdim.

"Sıkı tutun, tatlı şey!" Bağırdım.

Henrik çoktan kapı kolunu denemek için eğilmişti ama onu uzaklaştırmak için omzuna bir el koydum. Onun yerine Ezra ve ben kapıya doğru ilerledik. Üç parmağımı kaldırdım ve geriye doğru saydım.

Bir tanesinde ahşap kapıyı tekmeledik.

Gıcırdayan bir iniltiyle çöktü, sonra da yere çarptı. Odanın içine dalarken bir ayağımı içine soktum ve aniden durdum.

Çünkü o oradaydı.

Benim huzurum, benim aşkım.

Antika yatağın direğine bir hayvan gibi fermuarla bağlanmış, bileklerindeki baskıyı azaltmak için dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmıştı. Güzel elbisesi bir omzundan yırtılmıştı, çizik izleri derinin derinliklerine işlemişti. Solgun saçlarının diplerindeki kabuk bağlamış kanı, boynunun kenarlarındaki kurumuş izleri, göğüslerinin arasındaki kıvrıma kadar damlayan tek bir çizgiyi görebiliyordum.

Ve görüşüm kırmızıya döndü.

Bryant'ın bir virüs gibi içime yerleştirdiği, asla kurtulamayacağım bir hastalık olan içgüdüsel şiddetin etkisiyle hiç düşünmeden topuklarımın üzerinde döndüm. Walcott ve Henrik beni geri çektiler ve yüksek sesle benimle tartışılar.

Bir aslanın çağrısı gibi kulaklarımda çınlayan kanın gürültüsünden onları duyamıyordum. Tamamen hayvandım. Canavar gibiydim. Caroline'ı pençelerim ve dişlerimle parçalamaya hazırdım.

"Tiernan," diye seslendi tatlı bir ses ve beni hafifçe kendime çekti.

Yine de adamlarımı ittim ve Henrik'i geçmek için dirsek attım.

"Tiernan!"

"Onun ölmesi gerekiyor," diye öyle yüksek sesle kükredim ki kaltağın beni koridordan duyabileceğinden hiç şüphem yoktu. Beni duymasını ve korkudan altına işemesini istiyordum. "Beni duyuyor musun, Caroline? Senin sonunu getireceğim."

Ezra önüme geçti, yüzü Walcott ve Henrik'in arasındaki boşlukta idi. Sakin bir ifadeyle ellerini kaldırdı ve "Bianca'nın senin iyiliğine Caroline'ı incitmekten daha çok ihtiyacı var" diye imzaladı.

Bu, Bianca'dan gelen Tiernan'ın bir kez daha çınlayan çağrısıyla birleşince, uzuvlarımdaki kuduz gerginliği yatıştırdı. Zihnim berraklaştıkça kendimi neredeyse sarsılmış, zayıf ve savunmasız hissettim.

Çünkü öyleydim.

Birinin sevdiğiniz kişiyi incittiğini fark etmek savunmasız bir şeydi. Onu korumak için yanında olmadığınızı ve ona kötü davranıldığını anlamak.

Aniden yönümü değiştirip Bianca'ya doğru koşarken gözlerim yandı, kurudu ve kafatasımdaki kömürler gibi sıcaktı. Gözleri kocaman, geniş ve gece yarısı gökyüzünün altındaki bir kış gölü gibi dipsizdi.

"Tiernan," diye nefes aldı bu kez, alt dudağı onu tanıdığım günden beri uğruna yaşadığım o somurtmaya dönüştü. Kızgınken, üzgünken, o ağzın tüm ifadelerini seviyordum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Sus, tatlı kızım," diye tekrar tekrar mırıldandım, botumdan bir bıçak çıkardım ve Caroline'ın korumalarından birine Bianca üzerinde kullandırtmış olması gereken fermuarlı bağları hızla çözdüm.

"Sus aşkım," diye mırıldandım usulca, onu serbest bırakıp doğruca kollarıma çekerken.

Bana bir çapak gibi yapıştı, sanki yapışmak ve asla bırakmamak için yapılmış bir şey gibi. Elleri saçlarımdaydı, beni sıkıca sarmak için ellerini oraya sokmadan önce beni uygunsuz bir şekilde okşarken saçlarımı karıştırıyordu.

Ona o kadar sıkı sarıldım ki çılgın kalp atışlarını kendi göğsümde hissedebiliyor ve yanağımdaki gözyaşlarının tadını alabiliyordum. O tuzlu suyun bir kısmının kendime ait olduğunu fark etmem bir anımı aldı, sıcak bir gözyaşı yaralı yanağımdan ağzımın köşesine doğru ilerliyordu.

Tadı acı-tatlıydı.

Grace'in öldüğü günden beri ağlamamıştım ve şimdi bana hayatın iyiliğini ve sevmenin lütfunu hatırlatan kadına sarılarak ağlamaktan utanmıyordum.

"Seni seviyorum," dedim ona ilk kez, duygular haftalardır göğsümü tıkıyor olsa da. "Seni seviyorum ve bir daha asla kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum," diye hıçkırdı, beni teselli etmeye çalışırken bile bir eliyle boynuma masaj yapıyordu. "Sen beni Lion Court'a gelmeye zorlayana kadar kendimi hiç güvende hissetmedim."

Güldüm, ses rahatlama ve gözyaşlarıyla sertleşti. "Hayatımda verdiğim en iyi karar."

Bana güzelce gülümseyecek kadar geri çekildi, yüzü gözyaşları içindeydi ve kızarmıştı. Eliyle yaralı yanağı kavradı ve başparmağıyla yanağımın sert çizgilerinde gezindi. "Sanırım yaptığın en iyi hatayı kastediyorsun."

Ben kıkırdayınca, dilimden dökülen kahkahayı kendi kahkahasıyla yuttu.

Yirminci Bölüm

Tiernan

CARTER, yerleştiğimizden emin olmak için bizi Lion Court'a kadar takip etti.

Bianca'yı Ezra'ya teslim etmiştim, o da onu bir bebek gibi nazıkçe merdivenlerden yukarı, Walcott'un ona banyo yaptırmakta olduğu banyoya taşımıştı ve şimdi kardeşimle oyalanırken ellerimi ceplerime tıktırmıştım.

"Gelmek zorunda değildin," diye başladım, sanki bu yeterince teşekkürmüş gibi.

Carter homurdandı.

Küçük kardeşime ters ters baktım ama dudaklarımda sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Carter'ı her zaman lanet bir haydut olarak hatırlamıştım ve bunun zamanla değişmediğini görmek güzeldi.

"Bana ihtiyacın olursa," diye tekrar denedim, minnettarlığımı birlikte boğazımda biriken tozu temizleyerek. "Senin için orada olacağım. Ne olursa olsun. Ne zaman istersen. Bir silaha ihtiyacın olursa, sanırım yeteneklerim her şeyi açıklıyor."

"Silaha ihtiyacımız yok," dedi Carter. "Bir kardeşe ihtiyacımız var. Leo önümüzdeki ay Haley Constantine ile evleniyor ve sen de orada olmalısın."

"Kardeşler." Başımı sallayarak sııttım. "Uyum sağlayacağımı hiç düşünmemiştim ama Morelli erkeklerinin Constantine kadınlarına karşı bir ilgisi var gibi görünüyor."

Carter mutlu bir şekilde, "Ben değil," dedi. "Bu dramdan kaçtığım için mutluyum."

"Eminim siz de kendinizinkini alacaksınız," diye karanlık bir zevkle uyardım.

Şok olmuşum, bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni sahte bir boyunduruk altına aldı.

Ona izin verdim.

Çünkü bu rahat, şakacı kucaklaşma, on yıldan fazla süren taş gibi sessizlik hakkında her şeyi ifade ediyordu.

"Buraya gel," diye teklif ettim, beni yine buz gibi yapacağından korkarak bir an yutkundum. "Sabah hediyeleri açacağız ama yine de Bryant hakkında konuşmalıyız. Çok sessiz ve ben ondan önce saldırmak istiyorum."

"Hep iş, hiç oyun yok," dedi Carter, dilini gıdaklayarak. "Biraz uğrayabilirim. Bryant beni akşam yemeğine bekliyor ama dört gibi uğrayabilirim." Bir an oyalandı, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi bana baktı.

"Ne?"

"Seni özledim," dedi sanki göğsüme bir bıçak saplamıyormuş gibi. "Bizim için hep bunu istedim. Bir kardeşlik."

"Evet," dedim, kelimelerin hepsi törpülenmişti. "Buraya gel."

Geldi, sıkı ve hızlı bir sarılma için açık kollarıma adım attı. Ayrıldığımızda, ikimiz de göz temasından kaçındık, sevgi gösterisinden hafifçe utandık.

"Yarın görüşürüz," diye mırıldandı ve gitmek için döndü. "Kadınına kavuşmanın tadını çıkar. Bugünden sonra sana ihtiyacı olacak."

"Bana her gün ihtiyacı var," diye karşı çıktım küstahça.

Gözlerini devirdi ve mırıltılı kahkahasının üzerine kapıyı kapattı.

O gider gitmez döndüm ve koşarak merdivenleri çıktım.

* * *

BIANCA büyük, ayaklı bronz küvetimin kenarına oturmuş, Henrik de kraliçesinin önündeki bir şövalye gibi onun önünde diz çökmüştü. Boynundaki ve göğsündeki kanı bir bezle nazikçe temizliyordu. Beni hemen fark etmediler, bu yüzden Bianca elini Henrik'in kel kafasına koymak için uzandığında kalbim boğazımda güm güm atarken izledim. Sanki gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunması gerekiyormuş gibi.

"Tiernan ve beylerimin geleceğini biliyordum," diye fısıldadı kısık sesle, göz kapakları yorgunluktan düşmüştü.

Walcott gömme dolaptan elinde bir havlu ve Bianca'ya giydirmek için eski boks kapüşonlarımdan biriyle çıktı. Bianca aniden sallanınca, onu küvete düşmekten kurtarmak için ikisini de yere bıraktı.

Ezra'nın orada olmadığını biliyordum çünkü Bianca ondan Brando'yu kontrol etmesini istemişti.

Bianca bana aşkın dilini öğretmeye başladığından beri, daha önce tamamen kör olduğum halde şimdi bunu çok net görebiliyordum. Birbirlerine dokunma biçimlerinde, kokusuz bir duman gibi havadaki somut ağırlığında, etkileşime girdiklerinde yüzlerindeki ifadede aşk vardı.

Tüm bunların içimde yansıdığını ve onlara geri döndüğünü hissettim. Bu beni hem iyi hem de iyi bir adam gibi hissettirdi.

Yaptığım kötü şeyleri, hala yapacağımdan şüphe duymadığım zalim şeyleri ortadan kaldırmadı çünkü zalim olmak benim doğamda vardı, ama beni daha yeni keşfettiğim derin şekillerde yumuşattı. Ve yumuşamanın kötü bir şey olmadığını biliyordum çünkü Bianca tanıdığım en yumuşak kalpli insandı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, güzel gözleri açıldı ve bana sabitlendi. Yavaşça gülümsemesini bir tür huşu içinde izledim. Güzel bir sanat eserine ya da Brandon'a bakarkenki gülümsemesinin aynısıydı bu. Doğrudan ruhundan fırlayan bir güneş ışını gibi bir gülümseme.

Kahretsin, yumuşak vardı ve sonra çok yumuşak vardı.

Kapı çerçevesini ittim ve ona dokunma ve onunla ilgilenme ihtiyacıyla titreşerek ilerledim.

"Yeter," diye neredeyse havlayacaktım, niyetimden daha sert bir şekilde. "Artık bizi yalnız bırakın."

Henrik ve Walcott tereddüt etmeden gittiler. Ve ben Bianca ile yalnız kaldım.

Henrik'in yaptığı gibi ayaklarının dibinde diz çöktüğümde, sanki ona bağlılık yemini ediyormuşum gibi, o kocaman gözleriyle beni izledi. Önce Caroline'la yaşadığı çileden dolayı aşınmış olan yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardım. Öfke, yanan bir maytap gibi omurgamdan yukarı fışkırdı ama derin bir nefes aldım ve Bianca'nın bal gibi tatlı kokusundan bir avuç alarak bunun ötesine geçip ona odaklandım. Orada diz çöküp ayakkabılarını çıkarmak son derece samimiydi, neredeyse köle gibiydi. Bunu onun için yapmak, böylesine küçük bir hizmet eylemiyle ona sevgimin alçakgönüllülüğünü ve büyüklüğünü göstermek bir şekilde doğru geliyordu.

Başparmağım ile ayağının altını çizdiğimde, dik kavisi ayak bileğine kadar takip ettiğimde ve sonra yukarı, pürüzsüz baldırlarından uyluklarına kadar çıktığımda nefesi kesildi. Ellerimin momentumu elbisesini daha da yukarı çekti ve kumaşın beline yapışmasına yetecek kadar kendini yükseltmek için ellerini dudağına dayadı. Elbiseyi başının üzerinden çekip onu küçük, düz, beyaz, pamuklu bir iç çamaşırıyla bıraktığımda bana güvenerek gözlerini bir çırpıda kapatmasını sevdim. Teksas'ta giydiği ucuz külotun hala üzerinde olduğunu görmek beni gülümsetti, sanki bir parçası hayatının o bölümünü asla terk edemezmiş gibi.

Bunu yapmasını istemezdim.

Meme uçları sımsıkı ve gül goncası gibi pembeydi ve onun tüm çıplak teni sikimin pantolonumun içinde kalınlaşmasına neden oldu. Ama bu onunla ilgili değildi.

Bu rahatlıkla ilgiliydi.

Onu kucağıma aldığımda ellerini omuzlarıma koydu, onu küvetteki ılık, fokurdayan suyun içine yerleştirirken ellerim göğüs kafesinin altında belinin neredeyse tüm genişliğini kaplıyordu. Arkasına yaslanıp küçük ayaklarını küvetin arkasına dayadığında dudaklarından yumuşak bir iç çekiş döküldü.

mavi boyalı ayak parmakları musluğun altındaki kabarcıkların üzerine bakıyor.

Bir an için onu izledim, sanki bir daha bunu yapma şansım olmayacakmış gibi huzurlu yüz hatlarını ezberledim. Ama Caroline'ın evinde kafese kapatılmış olması ve şimdi de Bryant Morelli'nin öfkeli intikamının tehdidi altında olması, içimde sinirli bir takdir doğuran bir korku yaratmıştı. Her gün, onun her bir santimi için minnettar olma kararlılığımı sıkı sıkıya bağlıydım.

Kardeşlerimin sevgisine ilk kez sahip olduğumda onlar için minnettar olmamıştım ve Grace için yeterince minnettar olmamıştım ya da bebeğimiz için olmasını dilediğim kadar uzun süre minnettar olmamıştım.

Bu hatayı bir daha yapmazdım.

"Bana bakıyorsun," diye mırıldandı gözlerini açmadan usulca.

Islak eli baloncukların arasından çıkıp bakır kenarda benimkini buldu. Parmaklarımız birbirine karıştı; benim nasırları ve yara izleriyle esmerleşmiş elim ve Bianca'nın sivriltilmiş, tatlı altın rengi parmakları. Bu zıtlığı sevdim, benden daha zayıf, benden daha yumuşak görünmesine rağmen kendine ait sonsuz bir güce sahip olduğunu bilmek daha da hoşuma gitti.

"Bu benim hakkım, değil mi?" Ses tonuma her zamanki küstahlığımdan bir parça karışarak sordum. Yere daha rahat yerleştim ve uzanıp bir parmak ucumu onun düz burnundan aşağı doğru çektim. "Sana merakla bakmak için."

Dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrıldı. "Vasim olarak mı?"

Kıkırdadım. "Bence bunun çok ötesindeyiz. Yine de seni akla gelebilecek her şekilde bana bağlamak cazip."

"Hem vasin hem de kız arkadaşın olabileceğimi sanmıyorum," diye takıldı, sonunda gözlerini açıp gece mavisi ışıltısını gösterdi. "Sanırım buna karşı birkaç yasa var."

Alay ettim ve elini ağzıma götürüp parmaklarının ucunu hafifçe ısırdım. "Rıza yaşını çoktan geçtin ve üç ay içinde on sekiz yaşına basacaksın."

"Yapacağım. O zaman ne yapacaksın? Artık benimle yasal bir bağın kalmadığında?" diye şaka yaptı ama ılık suyla ilgisi olmayan bir kızarıklık yanaklarına doğru ilerledi.

"Hmm." Yüzük parmağını ağzıma aldım ve gözlerinin kararmasını izledim. "Eminim bir şeyler düşüneceğim."

"Buraya gel," diye emretti, biraz doğrulup, ben yanında olmadan bir saniye daha duramayacakmış gibi beni çekiştirdi. "Benimle buraya gel."

Ayağa kalktım ama elimi bırakmadı. "Elin elimdeyken soyunmak çok zor."

Omuz silkti, gözleri muziplikle parlıyordu.

Başımı salladım, sonra ben de omuz silktim ve bir ayağımı küvete attım. Bütün gün giydiğim sökülmüş siyah takım elbisemin içinde, ayakkabılarımla suya battığımda şaşkın bir sevinçle çığlık attı. Hemen kollarını boynuma, bacaklarını belime doladı ve giyinik halimi kendi bedenine yapıştırdı.

"Sabırsız aşüfte," diye alay ettim onu kollarımla sararken ve gülümseyen ağzının köşesini öperken bile.

"Kibirli pislik."

"Burada tartışma yok."

Kahkahası o kadar tatlı geliyordu ki, dilimle tatmak zorunda kaldım. Neredeyse anında, öpücük sıcaklık ve öfkeli bir ihtiyaçla patladı. Bianca beni pençeledi, sanki beni sonsuza dek vücuduna bastırabilecekmiş gibi yaklaştı. Ellerini çözdüm, bir kolumu beline doladım ve ben altta kalacak şekilde bizi ters çevirdim. Başımın arkasındaki küvete dayanmak zorunda kalana kadar onu kalçalarımın vücuduma doğru sürüklediğimde nefesi kesildi. Suyun içine biraz daha battım ve işte oradaydı, Bianca'nın muhteşem, nemli amı, yumuşak sarı bukleler yayılıyordu.

Bir şeyler söylemeye çalıştı, belki de omuzlarım onu bakışlarım için iyice açtığı için itiraz ediyordu, ama kıvrımlarını dilimle ayırarak onu susturdum. O

Klitorisini dudaklarımın arasına alıp emmeden önce sadece bir an daha garip bir şekilde sert kaldı. Sonra eridi, vücudundaki her kemik benim bakımlarımın sıcaklığı altında tereyağı gibi yumuşadı.

İlk başta onu yumuşak bir şekilde yedim, her santimini lanet bir lezzet gibi örnekledim. İnemeye ve kıvranmaya başladığında, zonklamama neden olacak şekilde ağzıma hafifçe vurmaya başladığında, uyluklarından akan suları höpürdetene, kasıklarının yanındaki yumuşak deriyi ısırana ve girişini sıcak bir şekilde dilleyene kadar yoğunluğu artırdım. Onun için doyumsuzdum, güzel vücudunun her santimini yutmak için teselli edilemez bir ihtiyaç duyuyordum.

Bakışlarımı vücudundan yukarı, göğsünün ağır eğiminin ötesine, paramparça olmuş yüz ifadesine doğru kaydırdım. Gözlerini kapattı, başını arkaya eğdi, böylece uzun, ıslak saçları köpükler içinde kaldı ve ağzıma düzgün bir şekilde girmeye başlarken ellerini göğüsleriyle oynamak için yukarı kaldırdı.

İşte oradaydı, iyi kız benim ahlaksız sürtüğüme yol veriyordu.

Bayıldım.

Dilimle onu parçalara ayırırken parmaklarım onu sabit tutmak için pelüş kalçalarını ısırdı. İlk kez boşaldığında, o kadar güçlü bir şekilde eğildi ki, omurgasının kırılacağından endişelendim, ama ikincisinde, ağzımın içinde o kadar tamamen eridi ki nefes alamadım ve umurumda bile değildi.

"Tiernan," diye yalvardı, omuzlarımı çekiştiriyordu, ıslak parmakları kayıyordu. "Lütfen, içimde sana ihtiyacım var. Senin etrafında tekrar boşalmak istiyorum."

İçimden düzensiz bir inilti koptu, dar kasıklarımdan dölle kaplı dilime doğru yırtıldı. Cevap vermeden onu tekrar suyun içine çektim.

Bianca dua eder gibi, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı, elleri pantolonumu çözmeye ve ıslak kumaşı gergin ereksiyonumdan uzaklaştırmaya çalışırken.

Sonunda başardığında, elleri benim precum sızdırmama neden olan bir hevesle titriyordu, sikimi yumrukladı

ve hemen üzerime yerleşti. Zorla aşağı indi, gerilmiş ve yanmış olmasına rağmen beni köküne kadar içine aldı. İniltisi uzun ve al aktı, içimde uyulşturucu gibi hareket eden hayvani bir sestı.

"Seni becermek zorundayım," diye açıkladı neredeyse çaresizce, ellerini ıslak gömleğime yerleştirip kalçalarını sertçe ileri geri sallayarak tam da bunu yapmaya başladı. " ime boşaldığını hissetmeli ve senin olduğumu bilmeliyim."

"Ne pis bir kız," diye  vd m, ellerimi kalçalarının üzerinde kıvrarak onu ağrıyan sikimin üzerinde sertçe yukarı ve aşağı itmeye yardım ettim. "Benim için kirli konuştuğunu duymaya bayılıyorum. Sadece benim için bir sürtük olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Evet," diye tısladı, beni öpmek için eğildi, saçları etrafımızda ıslak, kokulu bir perdeydi. "Beni bu kadar zorlamanı seviyorum. Nasıl uygun görürsen senin için eğilip bükülmeyi ve açılmayı istememe neden olmanı."

"Siktir." Sallanan göğüslerinden birini ağzıma almak için hafifçe kıvrıldım, onu havada tutup içine girerken sert meme ucunu ısırdım ve sonra emdim.

"Kahretsin," diye yankılandı nefessiz bir çığlıkla, onu bir depresyon gibi sarsmak için tam doğru açıyla d vd ğ mde, orgazmının ham enerjisiyle her santimi titriyordu. Tatlı amcığı etrafımda kenetlendi, onu sıcak spermimle doldurmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar beni sertçe sağdı.

şiddetli inlemelerimiz ve nefes nefese inlemelerimiz, ikimiz de doruk noktamızdan aşağıya doğru süzülen tüyler gibi aşağıya doğru inerken soluksuz i  çekişlere dönüştü. Küçük şeyim bana sıkıca sarıldı, çenesinin artık ılık olan suyun içinde olduğu anlamına gelse de yüzünü boynuma gömdü.

"Walcott bu pisliği temizlemekten hoşlanmayacak," dedim, gözüm banyonun zeminini kaplayan suya, köpüklere ve devrilmiş köpük banyosu kavanozuna takıldı.

Bianca kollarımda kıkırdadı ve bu kadar basit bir sesin göğsümün içinde ebedi bir alev gibi yaşayabilmesi beni şok etti.

"Bu kahkaha için yaşar ve ölürüm," dedim ona çiğ bir sesle, elimi boynunun arkasına dolayıp bir diğerini omurgasının savunmasız tabanına bastırırken. "Senin için yaşar ve ölürüm."

"Biliyorum," diye mırıldandı, nabız noktama bir öpücük kondurdu, dudaklarının sürtünmesi kirli sakalıma sertçe değdi. "Ama umalım ki hiç zorunda kalmayasın, tamam mı? Sana sonsuza dek mutlu olacağına söz verdim."

Kıkırdadım. "Öyle yaptın. Sanırım bunun büyük bir kısmı senin yaptığın gibi Caroline'dan intikam almaktı."

Sakinleşti, sesi ihtiyatla doluydu. "Kızgın mısın?" "Hayır. Constantineler'in beni öldürmesini isterken nasıl olabilirim ki?"

o kadar uzun süre ödemek zorunda kaldım ki, kendim ödemek için iki yetim çocuğu çaldım?" Karanlık bir şekilde sordum.

Beni şaşırtarak güldü. "Güzel. Gerçekten, keşke yüzünü görebilseydin. Dışarıdaki kar gibi bembeyazdı. Bayılacak sandım."

Kötücül bir memnuniyet göğsümden sızdı ve oradaki gururla karıştı. "Belli ki seni baştan çıkarmışım."

"Açıkkçası," diye sevinçle kabul etti ve bana sokuldu. "Ama sadece içimdeki bir şey zaten yozlaşmayı arzuladığı için."

"Doğru," diye mırıldandım boynunu sıkarken. "O kadife gözlerin ardındaki karanlığı fark ettim."

"Ben de senin iyiliğinin farkına vardım," diye karşılık verdi ve gözümün içine bakabilmek için geri çekildi ki oradaki samimiyeti görebileyim. Böylece ondan saklanamazdım. "Kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değildir ve biz birlikte her ikisinin de en iyi kombinasyonuyuz."

Sonra onu öptüm, resmi bir damganın üzerindeki balmumu gibi kırmızı dudaklarımı mühürledim.

Sessizce anlaşılarak ayrıldık ve ılık sudan çıktık. Bianca beni ıslak giysilerimden soydu ve birbirimizi kuruladık, şehvet yerini saygılı bir şefkate bırakmış olsa da ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Onu kollarıma aldığımda kıkırdadı ve ikimiz de çıplak bir şekilde yatak odama geçtik.

yatağıma uzandı. Ona eşlik etmek yerine bir adım geri çekildim ve karanlık alanımda Bianca Belcante'nin yemyeşil kadınlığının mükemmelliğinin zihinsel bir fotoğrafını çektim. Uzun zamandır yalnızlığımı sembolize eden bir alan.

"Yatağa gelmiyor musun?" diye sordu, soluk altın sarısı vücudunu tembelce eğerek, göğüsleri kışkırtıcı bir şekilde ortaya çıktı.

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Walcott'un senin için bıraktığı giysileri giy, sonra yatağına dön ve beni bekle."

Kızıma günün ve önceki günlerin kargaşasından kurtulması için ihtiyacı olan son hediyeği vermek istedim. Bu yüzden çıplak ayaklarımla uzun koridordan geçerek merdivenin karşı tarafına, üzerinde "Brandon" yazan tanıdık bir kapıya doğru ilerledim.

Kapı sessizce açıldı ve çarşafların altında bir yumru, tepesinde uykudan kırıışmış bukleler ve yanına bastırılmış küçük gri bir uykucu köpek ortaya çıktı. Brando'nun bu odada büyüdüğünü, ilkokuldan liseye ve daha ötesine geçtiğini, para (çünkü bende çok vardı ve isterse hepsi onundu) ya da ailevi beklentiler (çünkü bende hiç yoktu ve tek istediğim onun mutluluğuydu) konusunda endişelenmeden kendi başına bir şeyler yapmak için üniversiteye gittiğini düşündüğümde boğazımda yükselen duyguyu kalın bir şekilde yuttum. İleride çocuk yapmayı, Lion Court'taki boş ve unutulmuş odaları sarı kafalı Morelli-Belcante çocuklarıyla doldurmayı düşündüm. Bunun gibi Noel gecelerinde hep birlikte olduğumuzu düşündüm ve geceyi kocaman yatağımda birbirimize sokularak geçirmenin bir gelenek olacağına karar verdim, soğuk kış gecesine karşı birleşik sıcaklığımız, uyum içinde ortak nefesimiz, kapalı kapaklarımızın ardında paylaştığımız hayallerimiz.

Bir aile.

Biz buyduk. Olacağımız şey
buydu.

Brando'nun yatağıının kenarına oturup uyanan Picasso'yu severken boğazım öyle sıkıştı ki zorlukla nefes alabildim.

Brando'nun uyku sersemi, sıcacık bedenini usulca kollarımın arasına alıp göğsüme sarılırken, "Sorun değil oğlum, sen de bizimle gelebilirsin," diye söz verdim.

Bana doğru kıvrılacak kadar uyandı ve "Tiernanny?" diye mırıldandı.

"Tam burada."

"Hediyeleri açma zamanı geldi mi?" diye sordu, küçük bir yumrukla burnunu ovuşturduktan sonra yanağının altına soktu. "Anca bana bebekken hediyeler aldığımızı söyledi ama hiçbir zaman aşağıdaki ağacın altındakiler kadar çok hediyeimiz olmadı."

Bedenini kollarımda daha da yukarı çektim, yanağını iyileşen omzuma yasladım, elimi tüylü başının arkasına koydum. "Henüz değil, dostum. Ama o kadar çok hediye var ki, onları açmak için bütün sabahı harcaman gerekebilir. Picasso'nun yardım etmesi gerekecek çünkü ellerin yorulacak."

Daha çok bir nefes mırıltısı olan uykulu bir kıkırdama. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Olacak." Evdeki herkes için uzun zamandır ilk kez bir Noel sabahı eğlencesi. "Ve tahmin edin ne oldu, şimdi sizin için erken bir hediye var."

Ben koridorda yürürken Brando tek gözünü kırpıştırarak açtı, Picasso'nun tırnakları parkeye hafifçe vuruyordu. "Ne oldu?"

Ona sıırttım ama cevap vermedim. Bir an sonra, cevap vermeme gerek kalmadı.

Çünkü odamın kapısını iterek açıyorduk ve aniden Bianca oradaydı, keskin bir nefes alış verişiyle yatakta dizlerinin üzerine çökmüştü.

Brando kollarımda kıpırdandı, bakışları kız kardeşine, yedi yıl boyunca ebeveyni ve en iyi arkadaşı olan kadına yerleşene kadar başını çevirdi. Haftalardır görmediği bir kadına.

Hemen birbirlerine koştular. Brando kollarımdan sıyrıldı, küçük ayakları yere çarparak koşmaya başladı. Bianca yatağın üzerinde durdu, koşarak

Battaniyeler öyle ki küçük kardeşi yatağa doğru fırladığında onu kollarıyla yakaladı ve göğsüne doğru çekti. Birbirlerine öyle bir sarıldılar ki, izlemesi çok güzeldi, yapboz parçaları birbirine geçiyordu. Bu şekilde milyonlarca kez kucaklaştıkları ve milyonlarca kez daha kucaklaşmaya niyetlendikleri açıktı. Paylaştıkları bağ en saf aşktı. Bianca ve Brando'nun kendileri gibi, saflıkları onları zayıf ve kırılgan değil, elmas kadar güçlü kılıyordu.

Birbirlerine sarılmış, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken orada birkaç uzun dakika durdum. Bianca onu kontrol etti, başını çevirdi, ellerini uzuvlarında gezdirdi, sorular fısıldadı ve onun yokluğunda nasıl büyüdüğü hakkında acı tatlı bir şekilde güldü.

Picasso ayaklarımın dibine oturdu, benimle birlikte sahneyi izlerken dili dolaşıyordu. Hayatımız pahasına koruduğumuz iki insanın yeniden bir araya gelişini izlerken elimi başına koydum.

Sonunda Bianca benim büyük boy sweatshirt'ümü ellerinin üzerine kıvırdı ve Brando'nun gözyaşlarını kurulamak için kullandı.

"Mutlu oldun mu?" diye sordu, kelimeler acı veriyordu.

Brando başını salladı, hareketleri uyku yüzünden hâlâ yavaştı. "Walcott bana bir mutfak taburesi aldı ve Ezra bana daha fazla işaret dili öğretti, bu yüzden şimdi senden daha iyi olacağım ve Henrik ayak tırnaklarını pembeye boyamama izin verdi ve Tiernan-" Sanki bir duvara çarpmış gibi aniden durdu ve omzunun üzerinden bana bakmak için arkasına baktı. "Tiernan ve ben seni özledik ama çok da eğlendik."

"Güzel," diye fısıldadı kırık bir sesle, ona sarılıp omzunun üzerinden bana bakarken gözleri yine yaşlarla doldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Başımı salladım çünkü bana teşekkür etmesine gerek yoktu. Brando'yla ilgilenmek tamamen bencilceydi. Evdeki her erkeği küçük parmağında oynatıyordu.

"Noel'de yatıya kalabiliriz diye düşündüm," diye önerdim yatağın diğer tarafına geçip

Bianca ve Brandon'ın bana katılması için arşaflları geri çekerek yorganın altına girdim. "Ben küçükken Leo Noel arifesinde hepimizin onunla yatmasına izin verirdi."

Bianca'nın yüzündeki gölgeler, on ikinci yaş gününden sonra onu kaybettiğimi bildiğim için benim için üzüntüyle derinleşti.

"Üzölme, tatlı şey," diye mırıldandım, o ve Brando yatağı tırmanıp battaniyenin altında bana katılırken. Brando hemen yanıma sokuldu ve Bianca'nın elini tuttuğı gibi benim elimi de tuttu. "Bu hak ettiğimi düşündüğüm her şeyden daha iyi."

Bianca benim duruşumu taklit etmek için Brando'ya doğru kıvrıldı, ikimiz de onun etrafında parantez açtık. Başının üzerinden yastıklara uzanarak bir elini benimkine doladı, yanağını onun pazusuna dayadı. Picasso yatağı atladı ve Brando'nun ayaklarının dibine kıvrıldı, beyaz şapkalı ayaklarının üzerine pirzolalarını koyarak bizi izledi.

Brando uykusu geldiğinde, "Bazen annemle birlikte uyurduk," diye mırıldandı. "Onu özölüyorum ama artık burada yaşadığımız için mutluyum. Seninle ve Beyefendilerle."

"Ben de evlat," dedim ama o çoktan uyumuştı.

"Ben de annemi özölüyorum," dedi Bianca, banyodan sızan loş sarı ışıktaki gözleri ikiz karanlık havuzlar halindeydi. "Ama bunun olması gerektiğine inanmak zorundayım. Bizim. Bu ailenin."

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Her zaman birbirimize ait olmamız gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, öfke, kayıp ve acı dolu o yıllara dönüp bakmak daha iyi hissettiriyor. Her şeyin bizi buraya getirmek için olduğuna inanmak." Elini sıktım. "Seni kaybetmeyeceğim Bianca. Asla. Senden daha yaşlı olduğum için şükrediyorum çünkü Tanrı şahidim olsun ki sensiz bir gün daha yaşayamam."

Boğazından yumuşak bir ses çıktı, gözleri yorgunluktan kapanmaya başlamıştı. "Buna gerek kalmayacak. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbirimiz gitmiyoruz."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir Tiernan

"AMAN TANRIM!" Brando o sabah kırkinci kez haykırdı, atılmış ambalaj kağıtları kar fırtınası sonrası renkli kar yığınları gibi etrafına yığılmıştı. Açık artırmada saçma bir paraya bulduğum, oyuncak olduğu için sınırlı sayıda üretilen Örümcek Adam heykelciğini havaya kaldırdı. Yüzündeki kendinden geçmiş ifade her şeye değdiğini gösteriyordu. "Örümcek Adam'a bakın!"

"Vay canına," diye bağırdı Bianca, sabahtan beri olduğu gibi, sevincini ilk paylaşan olmak için kardeşinin yanına oturmuştu. "Bu inanılmaz, Brandy oğlum."

Ayağa fırladı ve sevincine engel olamıyormuş gibi küçük bir salınım yaptı. Sonra kulakları yırtarcasına bir mutluluk çığlığı atarak hediye yığınlarının etrafından dolanıp kucağıma koştu; ben de Belcante'lerin hediyelerin tadını çıkarışını izleyebileceğim bir noktada bulunan sandalyeye oturdum. Kollarımda kıvranırken güldüm, iki eliyle yanaklarımı okşarken bana yüksek sesle teşekkür etti. Picasso da onunla birlikte havlıyor, paketlerin arasında hoplayıp zıplıyordu.

Tam bir kaostu ama lanet olsun, bayıldım.

Ezra'nın, Henrik'in ve Walcott'un yüzlerindeki senkronize sevinç ifadesine bakılırsa, onlar da aynı şekilde hissediyorlardı.

"Bir şey değil, evlat." Keyifli ciyaklamasını duymak için yanlarını gıdıkladım, sonra onu nazikçe kucağımdan ittim, böylece

dayanabildi. "Sence Bianca'nın benden bir hediye alma zamanı geldi mi?"

"Tabii ki!" diye bağırdı ve iki elini havaya kaldırarak zıpladı.

Belki de Şef Patsy, biz hediyeleri açarken kahvaltı öncesi atıştırmalık olarak dün yaptığımız diablo kurabiyelerini ve zencefilli kurabiye adamlarını ortaya koymamalıydı.

Brando Ezra'ya doğru koşup kucağına atlayarak büyük adamın paketi açmasına yardım ederken, ben de kızım için oraya sakladığım iki hediyeden birini almak üzere büyük ağacın etrafından dolaştım.

Brando'nun kendisinden daha büyük, kahverengi kâğıda sarılmış devasa bir paketle çıktığımda Bianca, en az kardeşi kadar geniş ve heyecanlı gözlerle bana baktı.

Onu dikkatlice önüne yere koydum, bırakmadan ve sırtına doğru hareket etmeden önce kenarlarını kavrayana kadar bekledim. Kendimi ona doğru bastırdım, saçlarını boynundan uzaklaştırarak oraya bir öpücük kondurdum.

"Bir keresinde babanın ona huzur verdiği için sana güvercinim dediğini söylemiştin," diye mırıldandım kalçalarını avuçlayarak. "Sen ve Brando benim de huzurumsunuz. Bunun bunun için uygun bir sembol olduğunu düşündüm."

Kağıdı soymaya başlarken parmaklarımın altında titredi. Ağır bir altın çerçevenin kenarı ortaya çıktı ve ardından uzun bir yırtılmayla tüm ambalaj, tabloyu ortaya çıkarmak için açıldı.

Bir Picasso.

Bir tanesini Henrik'e İspanya'daki özel bir galeriye kadar takip ettirdim. Bu şeyi isteksiz sahibinden almak için fahiş bir miktar para teklif etmişim ama buna değdi.

Çünkü Bianca'nın nefesi ciğerlerinden fırladı ve orada durup en sevdiği ressamın Kanatlarını Açmış İki Güvercin tablosuna gözlerini kırıştırdı.

"İki güvercin," diye fısıldadım onu kendime doğru sararken. "Bianca'm ve Brando'm."

Duygularının gücü Bianca'nın başını eğdi, saçları altın bir perde gibi öne doğru parlayarak yüzünü gizledi. Yine de, usulca ağladığını, omuzlarının hareketle titrediğini bilmek için görmeme gerek yoktu.

Walcott tabloyu tutmak için öne çıktı, böylece Bianca kollarımda dönüp yüzüme bakabildi. Tablo yeterince güzeldi sanırım ama hiçbir şey Bianca'nın mavi süet gözlerinden gelen tek bir bakışı gölgeleyemezdi.

"Tiernan," dedi, kelime aradı ve sonra yeterli kelime bulamayınca parmak uçlarında sallandı ve tüm ailemizin önünde beni kocaman öptü.

Erkekler sanki evlilik yemini etmişiz gibi bağıırıp çağırarak alkışladılar.

Zedelenmiş kafa derisinin farkında olarak başını nazikçe geriye yatırdım ve öpücüğünü derinleştirerek dişlerim ve dilimle ağzını ele geçirdim. İnledi, sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bana sarıldı. Ayrıldığımızda, o dengesini yeniden kazanırken ona kurt gibi sıırttım.

"Sadece sevdiğin o pahalı sudan bir şişe ve yeni eldivenler aldığım için kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldandı kızarak. "Sadece sana hediye almak için senin paranı kullanıyormuşum gibi hissettim ve bu biraz yanlış geldi. Gelecek yıl Lane'in mirasını hallettiğimde sana da özel bir şey alacağım."

"Bir pislik gibi görünme riskini göze alarak, gerçekten sadece seni istedim. Seni, Brando'yu ve adamlarımı Noel sabahındaki gibi."

"Pislik değil," dedi beni tekrar öperek. "En azından şu anda değil."

Yeni oyuncaklarıyla oynamakla meşgul olan Brando hariç herkes kıkırdadı.

Biri hariç tüm hediyeler verilmişti ama onu da Bianca'ya tek başıma vermek istiyordum, bu yüzden çenemi Walcott'a doğru salladım, o da hemen brunch vaktinin geldiğini söyleyip herkesi yemek odasına götürmeye başladı. Bianca hareket etmeye çalıştığında, dağınık odada yalnız kalana kadar onu kollarımın çemberine kilitledim.

"Bir tane daha var."

"Tiernan-"

Kanepeye oturup onu kucağıma çekerken, "Sus," diye emrettim. "Yoksa sana bir Noel şaplağı atmak zorunda kalacağım." Göğsünden aşağı bir kızarıklık döküldüğünde kıkırdadım. "Yine de bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Kucağımda kıkırdandı. "Tamam," diye kabul etti, biraz nefessiz kalmıştı.

Benim küçük şeyim çok açgözlü bir kızdı.

Kasıklarımındaki kasılmayı görmezden geldim ve sabahtan beri arka cebimde sakladığım hediyeği uzattım. Beyaz kâğıda sarılmış küçük, düz kadife bir kutuydu.

Walcott'un bulduğu ve Lane Constantine'in anma balosunda Bianca'ya hediye etmem için bana verdiği.

Bianca paketi yavaşça aldı, bir bombayı etkisiz hale getirir gibi dikkatle açtı. Kadife kutuya ulaştığında, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yumuşak bir çırpıda açtı.

Bunun yerine, pelüş ipeğin içine yerleştirilmiş, elmas kaplı, kalp şeklinde bir madalyon, Ezra'nın Brando'nun ağacın tepesine sabitlemesine yardım ettiği yıldızdan daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Bianca'nın eli ağzına gitti ve açık olan ağzını kapattı. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, gözleri biblodan bile daha parlaktı.

Ağır kolyeyi kutudan yavaşça kaldırırken konuştum. "Anneannem ve dedemin bu evi bana bıraktığını biliyorsun. Eamon ve Zelda eksantrik insanlardı, varlıklılardı çünkü Eamon'un babası 1900'lerin başında son derece başarılı bir nakliye şirketi kurmuştu. Dört çocukları vardı ama yine de dünyayı gezmeyi ve macera aramayı başardılar. İki gün arayla öldüler, önce Eamon kalp hastalığından, sonra da Zelda teşhis edilmemiş bir beyin tümöründen." Bianca kendi annesinin anevrizmasını hatırlayıp titrerken ona sarıldım. "Annem her zaman birbirlerine ne kadar aşık olduklarından bahseder. Çocukken bile bunu görebiliyordum, güneş kadar somuttu.

"Eamon Zelda'ya aşık olduğunda ona bu madalyonu verdi ve Zelda evli kaldıkları kırk yıl boyunca her gün bu madalyonu taktı." Bianca'nın elini kendi elimle açtım ve madalyonu nazikçe avucuna yerleştirdim. "Şimdi onu sana veriyorum."

Önümüzdeki kırk yıl, elli yıl, altmış yıl boyunca da takmasını istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ona, eğer gücüm yeterse kurduğu tüm hayalleri gerçekleştirmeyi planladığımı nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ona, hayatımdaki varlığının hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini ve gelecek on yıllar boyunca yenilerini keşfedeceğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ben de madalyonu eline tutuşturdum ve "Aç şunu" diye mırıldandım.

Bianca ürpertici bir nefes aldı ve mekanizmayı açmak için küçük tırnağını gümüşteki yarığın içine yavaşça yerleştirdi.

İçinde, disleksim yazımı berbat hale getirse de kendim yazmak istediğim için sıkışık yazımla küçücük bir kağıda yazılmış bir kelime vardı.

Sen.

"Yanında taşıyorsun," diye açıkladım. "Artık her zaman bileceksin."

"Neyi taşıyacaksın?" diye nefes aldı, içinden geçen duygular yüzünden neredeyse dikkati dağılmıştı.

"Kalbim."

"Tiernan," diye fısıldadı, gözleri geniş ve karanlıktı, kirpikleri titriyordu ve ağzı yumuşak, kalp şeklinde harika bir şaşkınlıkla açılmıştı. "Gerçekten hayatımda ilk kez nutkum tutuldu."

"Senindir." Omuz silktim, haftalarımı hayal ederek geçirdiğim bu jesti hafife almaya çalıştım. "Onu nasıl geri alacağımı bilmiyorum. Lane'in sana verdiği ve benim yok ettiğim kolyenin kaybını telafi etmeyeceğini biliyorum ama umarım onu kabul edebilirsin, hatta farklı bir şekilde sevebilirsin."

"Her şekilde seviyorum," dedi aniden hiddetle, yüzümü iki eliyle kavramak için bana doğru döndü, madalyon avucuyla yara izim arasında sıkışmıştı. "Seni her şekilde seviyorum. Ve kırk yıl, elli yıl ya da hayat sana sahip olmama ne kadar izin verirse o kadar seveceğim."

"Çok şükür," diye küfrettim içimi baş döndürücü bir sevinçle dolduran rahatlamış bir nefes verirken. Alnımız birleşene kadar başım öne düştü. "Zaten hayır derseni seni burada esir tutmayı planlıyordum ama bu çok daha kolay."

Ağzıma doğru güldü ve ardından beni öptü. Bana Noel için sadece o anı yaşatmış olsaydı bile, bu fazlasıyla yeterli olurdu.

* * *

O öğleden sonra erkenden başladı.

Brando buna örümcek hislerim derdi, ama ben buna yıllarca süren tehlikeli yaşamın bilemediği sezgilerim diyorum.

Her şeyin aniden bir bıçağın keskin kenarına dayandığı, parçalanmaya veya unutulmaya hazır olduğu hissiydi.

Kapı zili evin her yerinde çaldığında ilk ipucu ateşlendi ve birkaç dakika sonra Walcott, Beckett Fairchild'ı, Ezra'nın sabırla Brando'nun Legolarla İntikamcı Kulesi'ni inşa etmesine yardım ettiği, artık temizlenmiş oturma odasına götürdü. Henrik ve ben satranç oynadık, Bianca'ya kendi hamlelerimizi açıklayarak öğrettik.

İri gövdesi kapı çerçevesinin büyük bir kısmını kaplayan siyah saçlı, yeşil gözlü adamı gören herkes sustu. "Mutlu Noeller," dedi Beckett bodur sessizliğin içinde. "Böldüğüm için özür dilerim ama Bianca'nın dünkü olaylardan sonra iyiydi."

"Ben iyiyim," diye güvence verdi Bianca, ayağa kalkıp onu kucaklayarak selamladı. "Lütfen içeri gel ve bir süre ziyaret et. Anladığım kadarıyla

Olanlardan sonra Noel için Constantine'lere pek de davetli sayılmazsın."

Yaşlı adamın sırtışı daha çok yüz buruşturmaya benziyordu. "Tam olarak değil, hayır."

Bianca onun yanına, kadife koltuklardan birine oturdu ve elini tutarak beni şaşırttı. "İmzaya tanıklık etmeni beklemiyordum ve iş o noktaya gelirse mahkemeye çıkmak istemezsen kızmayacağım. Caroline ile bir geçmişiniz olduğunu biliyorum."

Konuşmalarının gizemli alt metnine gözlerimi kısıtım, boğazımda kısık bir hırıltı hazırdı çünkü küçük şeyimin başka bir adamla gizli bir bağlantısı olduğunu görmek hoşuma gitmiyordu.

"Evet," diye kabul etti, elini nazikçe geri sıktı ve diğer eliyle bir tür babacan bir tavırla ortak kucaklarını okşadı. "Ama umarım geleceğim seninle olur... ve seninle."

"Bu bana bağlı değil," diye uyardı, gözleri kısa bir an için yana, bana doğru kaydı.

Beckett boğazını temizledi ve Noel günü olmasına rağmen giydiği pahalı siyah takım elbisesinin içinde geniş omuzlarını düzeltti. Ben de siyah kot pantolon ve Walcott'un bana Brando'dan hediye ettiği siyah kaşmir kazağı giymiştim.

Kapı yine çaldı, muhtemelen Carter'dı. Noel yemeği için Morelli Malikânesi'ne gitmeden önce Bryant'la ilgili planım hakkında konuşmak için uğrayacaktı. Walcott çıkıp gitti ama benim dikkatim, dönüp uzun bir süre bana bakan Beckett'ta kaldı.

Gözlerimi düşmanlıkla dikmiş, bana bakıyordum.

Nazik ve çekici bir adam olarak tanınmasına rağmen, bu adamda her zaman beni sinirlendiren bir şeyler olmuştu.

"Tiernan, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Ben daha cevap veremeden Santo Belcante elinde bir kucak dolusu hediyeyle sırtarak odaya girdi. "Bu ürkütücü evde bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Bianca hediyelerden bazılarını indirerek ona doğru giderken güldü. "Hediyelerle gelerseniz tabii ki."

Santo'yu Brando'ya götürdü ve sessizce tanıştırmak için eğildi.

Brando gizemli adama kaşlarını çattı ve ben de onun öfkesini yakaladım. "Gerçek amcamız olman umurumda değil. Buradan gitmiyoruz. Seninle gitmek istemiyorum!"

"Hey," dedi Santo, Brando ve Bianca'nın yanına çömelirken ellerini havaya kaldırarak. "Burada mutluysanız sizi götürmeye niyetim yok, tamam mı? Sadece arkadaş olmak istiyorum, eğer bir kişilik daha yeriniz varsa?"

Brando düğümlenmiş kaşlarıyla uzun bir süre onu inceledikten sonra Bianca'ya baktı ve o da başıyla onayladı. "Süper kahramanları sever misin?"

Santo bir an için ciddi ciddi düşündü ve sonra, "Sanırım benim favorim Batman olmalı. Herhangi bir sihirli gücü olmaması hoşuma gidiyor, sadece cesareti ve zekası var."

Brando başıyla onayladı. "Örümcek Adam kadar havalı değil ama sanırım bir süre kalıp benimle oynayabilirsin."

Santo sırtışının kenarını ısırdı. "Teşekkürler. Tiernan'la bir saniye konuşup geri döneceğim, tamam mı?"

Brando kabul etti, Ezra'ya ve Lego setine dönmeye başlamıştı bile.

Neden geldiğini bildiğim için Santo'ya çenemi salladım ve Beckett'in önceki sorusuna cevap verdim. "İlgilenmem gereken bazı işler var ama beklerseniz zaman ayırabilirim."

Beckett kaşlarını çattı ama ben çoktan odadan çıkmış, Santo'yu peşime takmış, ofisime doğru ilerliyordum. Koridora geçtiğimizde Carter kapının hemen içinde durmuş ceketini ve atkısını Walcott'a fırlatıyordu.

Ofisime giderken onu aldım ve diğer iki adam yerleşirken masamın arkasında yerimi aldım. Carter'ın genelde dost canlısı olan yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve endişeyle parmaklarını çıtlattı.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Bryant sana tam olarak ne yapmayı planladığını bana söylemiyor," diye tükürdü Carter, yüzü artan bir öfkeyle kızarmıştı. "Bir tür 'yanlış yönlendirilmiş' kardeş empatisi kuracağım ve riske girmeyeceğinden endişeleniyor. Seni mahvetmeye kararlı, Tiernan."

"Yıllardır benden her şeyimi aldı. Şimdi sahip olduklarımı da alamayacak," diye karanlık bir şekilde söz verdim. "Santo, onunla çoktan iletişime geçtin. Bize nasıl gittiğini anlatır mısın?"

Mafya babası odanın kenarındaki kanepede öne doğru eğildi, uzun saçlarından bir tutam yüzüne düştü. "İlgileniyor. Ne teklif ettiğim konusunda çekingen davrandım ama Halcyon hakkında bilgi vereceğime söz verdim."

"Lanet olası Bryant," diye mırıldandı Carter.

"Babam arıyor," dedim. "Ne bekliyordun ki? Hepimizin hayatını mahvetmeye çalıştı. Biz ona bir ağızlık takana kadar geri adım atmayacak ve bu ağızlık da sağlam bir ağızlık olmalı. Santo'nun istihbaratıyla onu tuzağa düşürebilsek, ona şantaj yapabiliriz. Onu kontrol edebilir, hizada tutabiliriz."

"Bu işe yarayacak mı?" Santo keskin dişleri şöminenin ışığında parlayarak sordu. "Bu noktada, ölümden başka bir şey onu durdurabilir mi? Tecrübelerime göre, bu seviyede güce sahip adamlar asla sessizce unutulup gitmezler. Kontrolün onlarda olması gerekir."

"Kendi babanı öldürmek mi istiyorsun?" Carter bana kuşkuyla sordu. "Cinayetten paçayı kurtarmak kolay değil ve bedeli de ucuz değil, güven bana."

"O pisliği gözümü kırpmadan öldürürdüm," dedim sakince çünkü öldürürdüm. Bryant kuduz bir köpek olduğunu kanıtlamıştı, kurşunla vurulmadıkça tamamen susturulamayacağını biliyordum ama bunu riske atmamam için iki neden vardı. "Ama annem kendi oğulları tarafından dul bırakılmayı hak etmiyor. Bryant ona bok gibi davransa bile, onu seviyor."

"Daha iyi durumda olurdu," dedi Carter.

Omuz silktim. "Evet, ama bu seçimi onun elinden almak mı istiyorsun? Kesinlikle istemiyorum. Evliliğimizi onun

elinden almak

kız kardeşlerimizden de. O bir piç, ama günün sonunda onların babası ve biz ebeveynlerimizi sevmek için yaratılmışız. Ayrıca, şu anda bana ihtiyacı olan bir ailem var. Sırf Bryant'ı bitirmenin tatmini için hapse girmeyi ve tüm bunların elimden alınmasını göze alamam."

"Ucuz atlattık." Carter derin bir iç çekti. "Nihayetinde aynı fikirdeyim. Bryant yaşıyor. Ama ciddi Tiernan, kuzeni Charles'la senin 'mal varlığını' hedef almaktan bahsettiğini duydum. Senden intikam almak için bu kadar beklediye, bunun büyük olacağını biliyorsun. Lucian, Leo ve ben bu akşam yemekte onu ikna etmeye çalışabiliriz ama artık sana karşı."

Hiç şüphem yoktu.

Bryant bana ilk yumruğu sadece rakibini tamamen yere sereceğinden eminsen atmam gerektiğini öğreten kişiydi. Aksi takdirde, intikam alma riskini alırdın. Babamızın intikam kavramı üzerine yazılmış koca bir kural kitabı vardı ve hepsini bana atmayı planladığını biliyordum.

Santo, "Bryant'la istediğim zaman bir görüşme ayarlayabilirim," diye teklif etti. "Sadece ona verecek somut bir şeye ihtiyacım var, yoksa saçmalığın kokusunu bir mil öteden alır."

Sessizliğe gömüldük, her birimiz ataerkil takasımızın tüm düğüm noktasının bu tek şeye bağlı olduğunu biliyorduk.

Ve sonra, sessizlikte, kapıya belli belirsiz bir vuruş geldi.

Her kimse ona defolup gitmesini söyleyemeden Beckett Fairchild kapıdan kafasını uzattı. "Alo?"

"Özel bir toplantı yapıyoruz Beckett," diye bağırdım. "Lanet sıranı bekle. Sana zaman ayıracağımı söylemiştim."

Beckett bana ters ters baktı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı ama şaşırtıcı derecede etkiliydi. "Hayır, korkarım şimdi seninle konuşmak zorundayım, Tiernan."

Kapıyı arkasından kapattı ve sanki derisi titanyum zırhtan yapılmış gibi kendinden emin adımlarla iki Morelli'nin ve tanınmış bir mafya babasının ortasına doğru yürüdü. Onu dikkatle izledim.

Ellerini masama dayayıp üzerime eğilirken biraz eğleniyordu.

"Kulak misafiri olduğum için özür dilemeyeceğim çünkü tam olarak ihtiyacınız olan şey bende var."

Masamın üst çekmecesinden bir bıçak çıkarıp aramızdaki masaya koyarken kurtça bir gülümsemeyle, "Masumca kulak misafiri olduğun hiçbir şeyi aktaramayasın diye dilini kestiğim için özür dilemeyeceğim," diye karşılık verdim.

Beckett silaha bakmadı bile. Canlı yeşil gözleri benimkilere bakıyordu. "Buna hiç gerek yok. Dilimi kesecek biri varsa, o da Santo'yla birlikte Colombe Enerji Yatırımları hakkında bilgi satmaya gittikten sonra muhtemelen baban olacaktır."

Sözleri nükleer bir sessizliği ateşledi, hava basınçla balonlaştı.

"Peki bunu neden yaptın?" Ayağa kalkıp ellerimi masanın üzerinde düzleştirerek Beckett'in yüzüne hırlamak ve onun duruşuna uymak için masanın üzerine eğildiğimde kelimeler göğsümde gümbürdedi.

Bu işte bir terslik vardı, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey.

"Kendimce nedenlerim var," diye yanıtladı Beckett, öfkem karşısında geri adım atmayarak.

"Bize yardım etmeyi bu kadar çok istiyorsan, onları paylaşacaksın."

Bana öyle bir yoğunlukla baktı ki, gözleri gerginlikten kızarmaya başladı. "Lane benim en iyi arkadaşımdı, kendi seçimimle kardeşim oldu. Brandon ve Bianca'ya göz kulak olacağıma söz verdim ama başaramadım. Bunu düzeltmenin yolu bu."

Ona bir an bile inanmadım ve Carter'ın alayına bakılırsa o da inanmamıştı.

Ama... "Santo ile gitmenin Bryant'ın bir tuzak sezmesine ve kafana bir kurşun sıkmasına neden olabileceğini anlıyorsun değil mi?"

Bu acı gerçekten kaçmasını bekledim ama Beckett omuzlarını geriye attı ve o yeşim yeşili bakışlarıyla beni sabitledi. "Sevdiğin insanlardan bir çocuk olarak bahsettin.

babanı öldürmemek için bir sebep. Benim de sevdiklerim var ve bunu onlar için yapmaya hazırım."

Cep telefonumun titreşimi ve aynı anda evin her yerinde çalan sabit hattın metalik zil sesiyle açmazımız kısa kesildi.

Walcott evin telefonunu açmış olmalı, ama Beckett Fairchild'a bakıp inancında çatlaklar ararken benimkinin uzun bir süre çalmasına izin verdim.

Hiç bulamadım.

Bunun yerine, daha da büyümüş, inançla şişmiş görünüyordu.

Sonunda göz temasını kestim ve ekrana bakmadan telefonuma cevap verdim.

"Alo?"

Bir an sonra Walcott ofis kapısından içeri daldı, erimiş yara izinin altındaki yüzü kar gibi bembeyazdı.

"Tiernan," dedi kumarhanedeki güvenlik şefim öfkeden titreyen bir sesle. "Birisi Inequity'de bomba patlatmış. Noel olduğu için kimse yoktu ama kumarhane... yok oldu."

Soğuk öfke damarlarımda buz gibi dolaşp kararlılığımı dondururken ve zihnimi berraklaştırırken Beckett'in omzunun üzerinden odanın diğer ucundaki Walcott'a baktım.

Carter'a "Pekâlâ," dedim. "Görünüşe göre Bryant ilk yumruğunu indirmiş. New York'taki kulübümü ortadan kaldırdı."

Odanın bir şok dalgası geçti. Hepimiz Bryant'ın iğrenç şeyler yapabileceğini biliyorduk ama kendi ailesine karşı hiç bu kadar ileri gitmemişti.

"Tamam Beckett," dedim, öfkem soğuk bir bıçak gibi yüzümü kesip sırtarak. "Lanet kulübe hoş geldin. Artık umurumda değil. Eğer o pisliği indirmemize yardım edersen, sen de varsın."

Yirmi İkinci Bölüm

Tiernan

Tabii ki BRYANT kendi kontrolü dışında bir yerde buluşamayacak kadar şüpheli bir pislikti, bu yüzden takas Noel'den iki gün sonra Morelli Malikanesi'nde gerçekleşecekti.

Aslında yasaklandığım bir yer.

Ne mutlu ki, en sevdiği oğlunu evin kendi kanadındaki ayrı girişten gizlice binaya sokmaya çok istekli, çok sevgi dolu, alkolik bir annem vardı. Kendi güvenlik sistemi vardı, sadece evin kalbindeki merkezi güvenlik odasında video monitörleri oynatılıyordu ve korumalar Santo ve Beckett'in gelişini izlemekle meşgulse, herhangi bir tantana olmadan içeri girebilirdim.

Bryant Morelli'nin alaşağı edilmesini kaçırmamın imkânı yoktu. Bianca'nın düşmanım olduğuna inandığım zamanları düşünmek bana apaçık ve karanlık bir şekilde komik geliyordu, oysa başından beri benden nefret eden ve hayatımın her dönemecinde neşemin peşine düşen kişi öz babamdı.

Şimdi, Inequity'i benden almıştı.

Bugünkü haline gelmesi on yılını alan bir yeraltı kulübü ve kumarhanesi, tanınmış bir elitin günah ve hoşgörü cenneti. Bir ayda, küçük bir kasabayı bir yıl boyunca ayakta tutmaya yetecek kadar gelir sağlıyordu.

Bryant bunun yıkıcı bir kayıp ve sakatlayıcı bir finansal gerileme olacağını düşündü. Disleksim yüzünden her zaman kas gücüm olduğunu ve beynimin olmadığını düşünmüştü ama okuma becerimdeki eksiklik, sayılarla olan yeteneğim ve muhtemelen hıyarın kendisinden öğrendiğim doğal iş zekamla fazlasıyla telafi ediliyordu.

Inequity tacımdaki bariz elması, ancak Bryant'ın bilmediği gölgelerde saklı birçok başka girişimim vardı. Büyük ölçüde bunlar ve Henrik'in yatırımları sayesinde, yıl bitmeden Inequity'yi yeni bir yerde faaliyete geçirmiş olacaktım.

Bryant bir yumruk atmıştı ama beni yere sermemişti. Bu sadece, babama fırlatmaya hazır olduğum bir yük gibi içimde dolaşan, hayat boyu süren bir acı ve öfke geçmişini harekete geçirmişti.

O sabah Belcantes'ime veda ederken garaj yolunda rölantide bekleyen cipin içinde Lucian'ın olması beni şaşırtmıştı. Brandon'ın önünde çömelip onun hizasında kucaklaşmayı kabul ettim ve Picasso arka ayaklarının üzerine atlayıp yüzümü yalama fırsatını yakaladı. Brando kahkahalara boğuldu ve köpeğini bana öpücüklerle saldırmaları için cesaretlendirdi.

Bu, on yıllardır hayatımda olmayan türden bir aptallıktı ve kalbimin ısındığını hissettiğim türden bir aptallıktı. Kutuplarda geçen onca yıldan sonra donmuş organımın çözülmesi neredeyse canımı acıtıyordu.

Bianca alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, ellerini arkasında kavuşturmuş bizi izliyordu. Her zerresinde endişe vardı ama ayağa kalkarken göz göze geldiğimizde cesurca gülümsedi.

Onu belinden yakaladım ve alnından öpmek için eğildim. "Ben iyi olacağım. Unutuyorsun, ben çoğu insanın en kötü kabusuyum."

Gülüşü gönülsüzdü. Gergin ellerini siyah kompresyon tişörtümün üzerinde gezdirerek, gergin kumaşın altında göğüs kaslarımın ve karın kaslarımın sert çıkıntılarının izini sürerek oyalandı. "Güzel bir kâbus," diye düzeltti,

Sonunda göl suyundaki sabah güneşı gibi parlak gözleriyle bana baktı. "Benim kâbusum, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin verme."

"Ben sadece o pisliğin kendi oyununda yakalandığını görmenin tatminini yaşamak için gidiyorum. Tıpkı senin Caroline'a yaptığın gibi, benim küçük vahşi şeyim."

Sonunda, tüm yüzünü ısıtan bir sırtıış. Parmak uçlarına doğru sallandı ve bir eliyle ensemini kavradı, diğer elinin başparmağıyla yara izimi takip etti. "Bu sonuncusu, tamam mı? Artık yara izi yok, savaş yok, kalp ağrısı yok. Sana hak ettiğin sonsuz mutluluğu vereceğim."

"Mutluluk bedava değildir Bianca. Bedel ister ve ben seninle birlikte olmak için her türlü bedeli ödemeye hazırım. Seni güvende tutmak için," dedim ona, kelimeler sertti ama ses tonum nazikti çünkü o hâlâ gençti, Bishop's Landing'in pisliğine maruz kaldıktan sonra bile hâlâ saftı. Sonsuza kadar saf kalacağını bildiğim bir şekilde saftı.

Bianca da sanki Tanrı bilir ne kadar uzun bir süre için denize açılan bir denizciymişim gibi beni öptü. Sanki hayatının geri kalanını o tek öpücükle geçirerek yaşamaya ve ölmeye istekliymiş gibi.

Kalbim ağrıyor ve çarpıyordu, geriliyor, büyüyor ve onun sevgisinin güneş ışığı altında çırpınan bir çiçek gibi ısınıyordu.

Ondan sonra ayrıldım, Brando tekrar hoşça kal dediğinde bile geri dönmedim çünkü planımızda başarısız olursak ne olacağını düşünmek istemiyordum. Bryant o pis ellerini benim tatlı Belcantes'ime sürerse ne olurdu?

Lucian'ın arabasına bindim, kapıyı arkamdan çarparak kapattım, yüzümde Lion Court'a dönene kadar dağılmayacağını bildiğim bir kaş çatma ifadesi vardı. Ezra arka tarafa bindi, yanıma aldığım tek adamdı çünkü tehlikeli bir durumda sahip olduğum en iyi adamdı.

Ve yola çıktık.

"Seni beklemiyordum," dedim en büyük kardeşime. "Benim için savaşmanı beklemiyorum. Ben çocuk değilim."

"Hayır," diye onayladı Lucian. "Tanrı biliyor ya, benim de baş etmem gereken şeyler var ama son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa o da ailenin önemli olduğudur. İşte buradayım."

Dikiz aynasından gözlerini yakaladım. "Bana ihtiyacın olduğunda orada olacağım."

Sanki hiç umurunda değilmiş gibi omuz silkti ama bana yardım ediyor olması çok şey anlatıyordu.

"Hapsi hak ettiğini biliyorum. Ya da daha kötüsünü. Ama bu şekilde alenen cezalandırılması ailesine onarılamaz bir zarar verir," dedi Lucian buzlu sokaklarda hızla ilerlerken, silecek lastikleri ön camı yoğun kar yağışından temizlemek için var gücüyle çalışıyordu. Kalbimin acımasız atışını taklit eden bir vınlama sesi çıkarıyorlardı. "Bu herkese zarar verir. Morelli Holding. Anneme. Kız kardeşlerimize. Bu yüzden ev hapsini destekleyeceğiz."

"Onu kontrolümüz altında tutmasaydık muhtemelen yazacağı her şeyi anlatan kitaptan bahsetmiyorum bile. Her şeyi gizli tutacağız. Kesinlikle bilmemiz gerekiyor. Ve biz kardeşlerden başka kimsenin bunu bilmesine gerek yok." Taşıdığım deri çantadan Henrik'in bizim için programladığı kelepçeyi çıkardım. "Takip cihazını aldım."

Lucian dikiz aynasından büyük cihaza baktı. "Bu devasa bir şey."

Sırıtişım kızgın metal gibi bükülerek boğazıma kadar yükseldi. "Henrik'e onun yerine büyük bir tane sipariş ettirdim. Bryant gibi bir hayvan için uygun görünüyordu."

Kardeşim uğursuzca kıkırdadı, ses aramızdaki bağın somut bir göstergesi gibi bizi birbirimize bağladı. Bu, intikamdan daha fazlası üzerine kurulu bir bağdı. Yıllarca bize zulmeden zalim bir diktatöre karşı silah arkadaşıydık. Aynı ateşten dövülmüş, aynı adam tarafından keskin noktalara kadar bilenmiştik.

Ve birlikte ona diz çöktürecektik.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti, Ezra daha rahat nefes alabilmemiz için camı açmak zorunda kalana kadar arabanın içinde artan bir gerginlik vardı. Morelli Konağı'nın köşesinde, arabayı saklamayı kabul eden Carter'ın arkadaşı Bay Andrew Gibson'ın garaj yoluna park ettik. Oradan eşyalarımızı topladık ve kar çıtırtıları arasında aile mülkümüzün arka kapısına doğru yürüdük.

Hepimizi şaşırtan bir şekilde, bizi kapıda karşılayan kişi annemizdi. Krem rengi kocaman bir süet palto giymiş, kürklü kapüşonunu kumral saçlarının üzerine çekmişti, kızarmış yüzünde sadece cıva grisi gözleri parlıyordu. Aptal köpeği Sheba göğsüne doğru kıvrılmıştı ama yine de bir adım öne çıkıp beni her zamankinden daha da çaresiz bir şekilde kucakladı.

"Tiernan," dedi, yüzünü göğsüme çevirip gözlerini kapatarak. "Ziyaret etmeyi ihmal ediyorsun."

"Meşguldüm," diye mırıldandım ama ona tekrar sarıldım. Annem zayıf ruhlu olsa da, keskin pençeleriyle tatlı Bianca'm gibi olmasa da, yakın ailemde beni hayatım boyunca tutarlı bir şekilde seven tek üyeydi.

"Senin için korkuyorum," dedi Ezra ve Lucian'ı görmezden gelerek, kapının çerçevesinde yarattığımız dar aralıktan geçip araziye doğru süzülürken. "Bryant, o... o sana çok kızgın, benim tatlı canavarım. Met'te olanlardan sonra Dr. Crown babanla ilgilenirken üç gün burada kalmak zorunda kaldı."

"Güzel. Pisliğin yere yığılıp ölmemesi çok kötü."

"Tiernan!" Geri çekildi, yüzü şoktan solmuştu. "Bahsettiğin kişi baban."

"Evet," diye tısladım, şiddetli rüzgâr kelimeyi tokat atan bir elin şaklaması gibi yüzüne çarptı. "Bana bu yarayı veren aynı adam. Grace'i bu hale getiren aynı adam."

kendini ve doğmamış çocuğumuzu öldürdü. Beni kardeşlerimden ayıran, disleksi hastalığım ve bana verdiği yara izi yüzünden okula gitmeme izin vermeyen aynı adam, ailesinin adını lekeledi."

Göğsümde çatırdayan öfkenin sıcaklığını yatıştırmaya yardımcı olan soğuk bir nefes aldım.

Sesim yumuşadı ve Sarah'nın eldivenli ellerini kendi ellerimin arasına aldım, titreyen bedenini rüzgârın şiddetinden korumak için onu kendime çektim. "Seni doğu kanadına kilitleyen ve yavrularının sonuncusunu da dışarı atar atmaz seni unutan adamla aynı adam. Seni çok fazla içmeye ve M&M's gibi hapları patlatmaya iten adam."

"Ben..." diye içgüdüsel olarak itiraz etmeye başladı, ama kelimeler sert bakışlarım altında soldu. "Sanırım bunun bir gün olması gerekiyordu. Oğul her zaman babasından kurtulmaya çalışmalıdır."

"Sadece bir oğul değil," diye araya girdi Lucian sonunda, annemize ayakkabısının altındaki bir sivrisinekmiş gibi bakarak. "Bize ayıracak fazla vaktin olmadığını biliyorum ve bu gerçekten umurumda değil. Ama sana sempati duyacağımızı hayal bile edemezsin. Bu hayatı sen seçtin. Sadece kendin için değil, çocukların için de. Geceleri uyumak için o haplara ihtiyaç duymana şaşmamalı. Bryant'ın suçları onun olduğu kadar senin de suçun."

Sarah sanki Lucian'ın sözleri onu ikiye ayırıyormuş gibi elimde sertçe titredi.

"Çabuk içeri girelim," diye ısrar ettim ve onu çitlerin arasındaki boşluktan karla kaplı arka bahçeye doğru yönlendirdim. "Eğer gelmedilerse her an gelebilirler."

"Kim?" Sarah sordu.

Onu görmezden geldik ve Sarah'nın en sevdiği korumasının kapıda beklediği doğu kanadının arka girişine doğru koşmaya başladık. Merdivenlerden yukarıya, zengin odalarına çıktık; salon, Sarah'nın en sevdiği korumanın kapıda beklediği

antika sehпасının üzerine yerleşen siyah giysili üç devasa adamın varlığı.

Ezra dizüstü bilgisayarını açıp yayını açmaya başladığında Lucian, "Carter dün ofise kamera kurmalıydı," diye mırıldandı.

Bir an sonra ekranda video görüntüsü belirdiğinde iki adam sırttı. Oda boştu. Ezra bir dizi kumandaya bastı ve odada grenli bir ses yayını patlak verdi.

Sarah ceketini asmam için bana uzatırken yüzünü buruşturdu. "Bütün bunlar da neyin nesi? Beni ziyarete geleceğini söylemiştin."

"Buradayım, değil mi?" Bilgisayarın etrafındaki kardeşlerime katılmadan önce ceketini altın rengi bir sandalyenin arkasına atarak karşılık verdim.

"Geldiler," dedi Lucian, Carter'ın mikrofonu hoparlörlerden düzgün bir şekilde yayılırken, Bryant'ın Santo'yu, adamlarını ve Beckett'ı ofise götürdüğü ortaya çıktı.

"Ama ne yapıyorsun?" diye tısladı, rengi boynundan aşağı süzülüyordu. Herhangi bir ihmal belirtisinden nefret ederdi ve ben de Bryant'la ilgili bir şey yapmak için ondan kaçıyordum.

Bir öfke nöbeti mayalanırken etrafındaki hava patladı ve köpürdü.

"Tiernan!" Sesi bir çay düdüğü kadar tizdi.

Lucian ona soğuk bir bakış fırlatarak, "Sustur onu," dedi.

Kardeşimin annemize karşı ilgisizliğini anlıyordum. Sarah geçmişte Bryant yumruklarını ve kemerini bize doğrulttuğunda pek çok kez seyirci kalmıştı. Bu affedilmesi zor bir şeydi ve onu sevsem bile ihmalini unutabileceğimden emin değildim.

Onu sevmek bile yeterliydi.

Ona doğru yaklaştım ve yüz ifadesinin hızla öfkeden yalvaran bir muhtaçlığa dönüşmesini izledim.

"Tiernan, tatlım," diye söze başladı, sonra sözlerinin geri kalanını yuttu ve Bryant'ın sesi duyulduğunda kül rengine döndü

Mikrofon.

"Düşman kampının içini görebileceğini hiç düşündün mü Beckett?" Alay ediyordu, Konstantinlerle olan yakın ilişkisi yüzünden onunla alay ediyordu. "Onlara sırt çevirdiğini duyduğumda şüphelenmiştim. Ama görünüşe göre Caroline'la Noel'de aranız bozulmuş. İkiniz için de ne talihsizlik."

"Kim?" Sarah nefes aldı ama cevap vermek zorunda değildim çünkü o cevap verdi.

Beckett buz gibi bir nezaketle, "Bunu yapmak için kendime ait nedenlerim var Morelli, ama senden hoşlanmadığımı ve bunun sosyal bir çağrı olmadığını bir an bile unutma," diye cevap verdi.

O konuştuktan bir süre sonra Sarah bayıldı.

Neyse ki öne doğru hamle yapıp kafasını bar arabasının kenarına çarpmadan önce onu yakalayacak kadar yakındım. Yine de omzu köşeye çarptı ve iki martini bardağı yanımızda yere düştü.

"Lanet olsun," diye homurdandı Lucian. "Onu kontrol altına al, Tiernan."

Annemizi kollarıma aldım ve pembe püsküllü bir sandalyeye yatırdım. Büfenin üzerinde bir şişe kokulu tuz vardı. Yavaşça göz kırpıp kendine gelene kadar burnunun altında sallamak için bir tane aldım.

"Neydi o?" Kendine gelir gelmez sordum. "Beckett Fairchild'a neden bu kadar kötü tepki verdin?"

Boğazının acı veren bir yutkunmayla hareket edişini, elinin bakışlarımdan korumak için çırpınışını izledim. "Bir sevgilim ol ve bana ilaçlarımı getir. Onlara ihtiyacım var."

"Hayır. Söyle bana, neden onun sesini duyunca bayıldın?"

İçimde bir şeyler birikiyor, varlığını tehdit ediyormuş gibi görünen bir su duvarının içine her şeyimi geri çekiyordu. O önsezi ürpertisi omurgamdan aşağıya doğru kıvılcımlandı ve sanki cevabı gevşetebileceğim gibi Sarah'nın omuzlarını hafifçe sallamam için beni teşvik etti.

"Söyle bana!" Sadece gözlerini kırpıştırarak uzaklara daldığında talep ettim.

Gri gözleri benimkilerle kesişti, geniş ve taş gibi donuktu. "Ben sadece senin için korkuyorum. Ya Bryant burada olduğunu öğrenirse?"

"Bana yine yalan söyle anne," diye hırladım, dişlerim kenetlenmişti. "Bana neden canavar dediğini hatırlayacaksın."

"Sen anneni asla incitmezsin," diye nefes nefese kaldı.

Soğuk bir meydan okumayla kaşlarımı kaldırdım. Elbette annemi asla incitmezdim ama uzun zamandır beklediğim cevapları almak için onu terletmekten de çekinmezdim. "Bugün buraya babamı incitmek için geldim. Sana karşı tereddüt edeceğimi düşündüren nedir?"

Elbette onu incitmek gibi bir niyetim yoktu ama benlik duygumun üzerinde kıvrılan o su duvarı beni bitirmişti. Onu dizginlemek için hiçbir umut yoktu. Bu noktada tek umudum, bu zehirli kaygıdan kurtulmak için duvarın bir an önce yıkılmasıydı.

Bryant'ın sesi tekrar geldi. "Çok hassas, Beckett. Senin ününe sahip bir adamdan daha büyük taşaklar beklerdim."

Kaba kahkahası Sarah'nın salonunda yankılandı.

"Lütfen," diye nefes aldı sanki boğuluyormuş gibi. "Bana bir içki getir, Tiernan."

Ona merhamet ettim ve büyük bir bardak sek votka doldurdum. Minnetle aldı, bardağı dudaklarına götürürken eli o kadar titriyordu ki alkol çenesinden kaşmir kapüşonunun yakasına döküldü.

"Karınzla bir kez tanışmıştım," dedi Beckett. "Çok hoş bir kadındı."

Sarah inledi, boş bardağı iki eliyle cankurtaran simidi gibi tutuyordu.

"Ha!" diye homurdandı Bryant. "Bu çok uzun zaman önce olmuş olmalı."

Carter hafifçe, "Bu kadar kadın düşmanlığı yeter, baba," diye itiraz etti. "Santo Belcante'nin ailemizin dinamiklerini duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, hmm?"

"Beckett senin için kim?" Sarah'ya sordum. "Bana söylemek için üç saniyen var."

"Tiernan," diye itiraz etti. "Üç."

"Tiernan, tatlım, anlamıyorsun-" "İki."

"Tiernan!"

"Bir," diye uyardım. "Bana gerçeği borçlusun, Sarah. Bana şimdi söyle, yoksa Tanrı'ya yemin ederim ki seni bir daha asla ziyaret etmeyeceğim. Bu süitte sevilmeden, tanıklık edilmeden çürüyüp gideceksin ve öldüğünde hizmetçilerden biri seni keşfedecek ve kimse cenazene gitmeyecek."

"Dur!" dedi gözyaşlarına boğularak. "Bundan hiç iyi bir şey çıkmayacaktı, Tiernan. Anlamıyor musun? Bu bir hataydı. Baban beni asla sevmeyeceği için yaptığım aptalca, intikamcı bir hata. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun?"

"Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?" Karanlık bir şekilde mırıldandım.

Beni görmezden geldi, histeri içine o kadar derin yerleşmişti ki artık beni görebildiğinden bile emin değildim.

"Beckett, çok güzeldi, çok nazikti. Constantine'lerle yakındı, aslında onlardan biriydi. Benden hoşlanıyordu ve ben yalnızdım, beni bu kadar uzun süre ihmal ettiği için Bryant'a sopa göstermek istiyordum."

"Onunla yattın," Beckett'ın adına tepki verdiği andan beri içimde oturuyor olmalarına rağmen kelimeleri yüksek sesle söyledim.

Sarah gözlerini kırıştıtararak bana baktı, yanaklarından süzülen taze gözyaşları gömleğinin votkayla ıslanmış boynuna akıyordu.

"O benim babam." Sesimde bir sorun vardı. Kelimeler aramızda cansızlaştı, yere düştü. "O biliyor mu?"

Hemen yanıt vermeyince öne atıldım, göğsümün içindeki tsunami dalgası gibi üzerine çullandım, onu hapsettim. "O biliyor mu?" Kükredim.

"Evet." Kelime dudaklarından patladı. "Evet, yaklaşık altı yıl önce bu konuda beni sıkıştırmaya başladı. Sana rastladığını ve gözlerini gördüğünü söyledi. Fairchild gözleri. Bir gün Bergdorf'ta beni köşeye sıkıştırdı, ben de itiraf ettim. Beni zorladı!"

Dalga bana çarptı, göğsümün içindeki her şeyi yok etti, kalbimi, kimlik duygumu, şimdiye kadar bildiğim her şeyi boğdu. Sürükleyici dalganın altında yuvarlandım, çalkalanan suyun içinde döndüm ve nefes alamadım.

Birdenbire biri beni feryat eden Sarah'nın yanından çekip aldı, ayağa kaldırdı ve bir kanepenin üzerine itti. Bu Ezra'ydı. Önümde çömelmiş, elleri çılgınca hareket ediyordu.

Tiernan, odaklanmalısın. Derin bir nefes al. Annenin bir önemi yok. Babanın kim olduğu önemli değil. Önemli olan Bianca ve Brando için, hepimiz için hayatı güvenli kılmak.

Öne doğru düştüm, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım, nefes almak için çırpınırken yüzümü ellerimin arasına aldım.

Hayal meyal, monitörde yapılan anlaşmanın farkındaydım. Bryant'ın Colombe Energy tarafından geliştirilen tescilli ultrason teknolojisini şirket halka açmadan önce satın almayı kabul ettiğini.

Bryant'ın sesindeki memnuniyetin zengin yankısı beni Ezra'nın yapabileceğinden daha fazla sakinleştirdi.

Orospu çocuğu her şeyin kralı olduğunu sanıyordu. Hayır, kral değil. Tanrı. Hayattaki iyi olan her şeyin kendisine borçlu olduğuna inanıyordu ve eğer karşılıksız verilmezse, almaktan mutluluk duyuyordu. O bir zorbaydı, saf ve basit.

Çocuklarının her birine bir dereceye kadar zorbalık yapmıştı ve beni de terörize etmişti.

Sarah'ya o kadar kötü davranmıştı ki onu bir rakibinin kollarına itmişti. Bryant'ın beni de Bianca'nın hayatına girmeye zorlamasındaki ironi gözümünden kaçmamıştı.

Hepimiz çok uzun süre kurban olmamıza, lanet olası bir kötü adamın hayatlarımıza hükmetmesine izin vermiştik ve bu

Onu o yozlaşmış tahttan indirmemizin zamanı geldi de geçiyor.

Ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalktım ve Sarah'nın salonundan çıktım.

Arkamdan gelen sesler beni geri çağırıyordu ama ben çoktan koridorda koşmaya başlamış, Bryant'ın alanına giden karşı merdivene hücum etmek için ana kata inen merdivenleri hızla iniyordum.

Onun lanet taht odası.

Silahım elimdeydi, içimde bir çukur gibi kaynayan şiddete rağmen sabit bir şekilde kaldırmıştım. Ofisin kapısını tekmelediğimde içerideki herkes dondu kaldı.

Beckett, Bryant'ın masasının en sağındaki sandalyeye oturmuş, bana bakarken yüzünde dehşet dolu bir şok ifadesi belirmiş ve silahını Bryant'a doğrultmuştu.

Carter babamızın masasında oturduğu omzunun arkasındaydı, benim de tüm hayatım boyunca o odada aldığım pozisyonun aynısıydı.

Santo bir köşede durmuş, sanki az önce deli bir adam odayı basmamış gibi para yığınlarıyla dolu spor çantasını kapatıyordu.

Ve Bryant.

Hayatımı yaşayan, nefes alan bir kabusa çeviren boktan sahte babam mı?

Bana şöyle bir baktı, başını geriye eğdi ve kahkahalarla kükredi.

Soğuk dişler kürek kemiklerimin arasını ısırdı, tam da Bryant'ın onun için aldığım canların çetelesini tutturduğu yeri.

"Tiernan," diye bağırdı. "Ne mükemmel zamanlama. Lanet olası Constantine'lere yapman gereken aşağılamayı görmek için buradaki bazı arkadaşlarla güzel bir anlaşma yaptım."

"Kendi mezarını kazmaktan başka bir bok yapmadın, seni orospu çocuğu," dedim, kelimeler buz küpleri gibi soğuktu ve dişlerime çarpıyordu. Gözlerimi kısarken ellerim sabit kaldı.

Gözlerimi onun çürümüş kalbine diktim. "Bu lanet bir tuzaktı."

Bryant'ın kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü, siyah gözleri alev alev yanan bir öfkeyle bana sabitlendi. "Bunu başarabileceğinden çok şüpheliyim. Sen en az onlar kadar aptalsın, evlat."

"Ben senin lanet olası oğlun değilim," diye bağırdım, silahımın emniyetini açtım, küçük ses çok yüksek yankılandı.

Lucian arkamdan, Ezra'yla birlikte sahanlığa ulaşır arkama geçerken hafifçe nefes nefese, "Belki değil ama ben öyleyim," dedi. "Bunu gecikmiş bir Noel hediyesi olarak düşün, Daddy-O."

Carter, Bryant'ın sağ tarafından ayrılıp masanın etrafından dolaşarak bize katılırken, "Sana kart alamadığımız için üzgünüm," diye takıldı.

"Sizi lanet olası vefasız aptallar," diye tükürdü Bryant, bir adım daha yaklaşmama rağmen ayağa kalktı ve sonra bir adım daha, Beckett'in hemen yanında, hâlâ sandalyesinde donmuş halde, silahımı Bryant'ın göğsüne dayamama iki adım kala. "Bu yaptığınızın yanınıza kâr kalacağını mı sanıyorsunuz? Hepiniz benimsiniz ve size ait olduğunu düşündüğünüz her şey de benim."

Lucian'ı o ruhsuz bakışlarıyla delip geçti. "Sana Morelli Holding'i verdim. Onu geri alabileceğimi düşünmüyor musun? Elaine'i bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu bir saniye içinde tekrar nüksettiremeyeceğimi mi sanıyorsun? Biliyorsun evlat, bugünlerde ilaçların içine mutlak zehir koyuyorlar. Zavallı küçük Elaine'in aşırı dozda Fentanyl alması anormal olmazdı."

"Siktir git," diye hırladı Lucian. "Bu onun adını son söyleyişin, yoksa dilini keserim."

Bryant, sanki kendisine şiddetle odaklanmış dört öfkeli adam yokmuş gibi kolayca omuz silkti. "Ve Carter? Yurtdışında neler çevirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? İstedğim zaman seni ihbar edebileceğimi düşünmüyor musun?"

Carter ona cevap verme tatminini yaşatmadı. Onun yerine tabancasını omuz kılıfından çıkardı ve

Bryant'ın kafasına doğrultmadan önce sakince emniyeti kapattı.

Babamız kıkırdadı, kalın ellerini çırparken yüz hatlarını ciddi anlamda sapkın bir zevk kapladı. "Yetiştirdiğim oğullara bak. Öfkeli, şiddet yanlısı adamlar. Aletler. Benim aletlerim. Bir isyan çıkarmaya çalışacağınızı düşünmek neredeyse komik. Nefes alıyorsun çünkü nefes almana izin veriyorum. Sahip olmanıza izin verdiğim şeyi bu şekilde elinizden alabilirim." Parmaklarını şıklattı, sonra yüksek deri koltuğuna geri oturdu, bakışlarını bir kez daha bana çevirmeden önce rahatladı.

"Bana inanmıyor musunuz? Tiernan'a bak. Burada zafer kazanmış gibi duruyor, onu yetiştiren adamı incitmeye o kadar hazır ki, kendi oğlu olmadığını biliyor, asla ailesinin adını yaşatacak kadar iyi olamayacağını biliyor. Ona her şeyimi verdiğim halde minnettarlıktan yoksun."

Çok emin göründüğü için tedirgin bir şekilde yer değiştirdim.

"Ona bak," diye tekrar ısrar etti, odanın etrafına bakarak. "Biz konuşurken onun için önemli olan son şeyi de elinden aldığımı bilmiyor."

Korku, fırlatılmış bir cirit gibi göğsümün tam ortasına saplandı. Darbenin ağırlığı altında sendeledim, acı ve öfke vücudumun her santiminde patladı.

"Ne yaptın sen?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından sordum.

Bryant sırttı, dişleri ve diş etleri kızarmıştı. "O yaşlı McTiernan'ların sana o evi vermemesi gerektiğini söylemiştim. Sana verdiği bağımsızlığı hiç sevmedim. Bu yüzden onu elinden aldım."

içimdeki canavarı zincirlerle ruhumun derinliklerine kilitleyen mantık ya da kontrol her neyse, bir dizi acı verici sarsıntıyla kırıldı, gövdem çarpmanın etkisiyle titredi. Beynimde hiçbir düşünce yoktu. Sebep yoktu. Sınırlar yoktu.

Sadece saf, damıtılmış ıstırap ve soğuk, kemik kıran fke.

Bir saniyede üzerine atıldım, masanın üzerinden onu yakalamak için hamle yaptım ve sandalyeden yere sürükledim. Bana karşı koydu belki ama nafileydi. Tırnaklarının derimi tırmaladığını ya da dişlerinin n kolumu

ısırdığını hissetmedim. Bu öfke beni hayvanlaştırdı,
kafirleştirdi. Brandon'ın Hulk'u

Bryant Morelli'yi yere vurmaya başladığımda duygularımın gücü ve acımasızlığı karşısında hiçbir şey yapamadım. Yumruğum çenesine değdi.

İlk başta kimse beni durdurmaya çalışmadı. Uzaktan, ne yapacakları konusunda tartıştıklarını duyabiliyordum ama hiçbirini kayda geçmiyordu.

Bryant'ın her şeyimi aldığı gibi Belcantes'imi de benden alacağı korkusundan başka bir şey yoktu.

"Onlara ne yaptın?" O kadar güçlü kükredim ki kelimeler boğazımı yırttı ve dilimin arkasında kan bıraktı.

"Sana bir Konstantin'e aşık olma demiştim," diye homurdandı. "Bundan iyi bir şey çıkmayacağı konusunda seni uarmıştım."

Sanki işaret verilmiş gibi, Bishop's Landing'de bir yerlerde şiddetli bir kükreme ve ardından yankılanan bir patlama oldu!

İçimdeki her şey durdu, korkudan donup kaldım. Masanın üzerinden kardeşlerime baktım, gözleri dehşetle açılmıştı.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Beni dışlayan, hançer fırlattığım çerçeveli aile fotoğrafı yeniden çerçevelenmiş ve masasının üzerine geri konmuştu. O zaman ona uzandım, ahşabın köşesine çarptım, böylece cam kırıldı ve Bryant'ın yüzünün yanına yağdı. Parmaklarım parıldayan uzun bir cam parçasının kenarını sıkıştırdı ve onu babamın yüzüne doğru kaldırdım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye fısıldadım harap olmuş boğazımdan, tüm bedenim öylesine büyük bir öfkeyle titriyordu ki, şiddetten başka bir yolla onu temizlemenin yolu yoktu. "Hayatının geri kalanında her gün, olduğun gibi bir hayvan gibi bu evde kilitli yaşayacaksın. Senden her şeyini alıyoruz, seni lanet psikopat. Artık özgürlüğün yok. Bir daha asla kendi amaçların uğruna hayatlarımıza müdahale etmemen için her hareketini izleyeceğiz. Lion Court'a döndüğümde ailemi ölü bulursam seni ipe çekerim.

ve kan kaybından ölene kadar her gün senden striptiz yapacağım."

Yüzünde artık kahkaha yoktu, sadece hastalıklı, alçalan bir farkındalık vardı. Gözlerini odanın içinde gezdirerek oğullarından herhangi birinde bir kurtarıcı aradı.

Kimse bir santim bile kıpırdamadı.

Ve Bryant Morelli gibi saf bir şeytanla daha fazla vakit kaybetmeyecektim.

Parıldayan, kan lekeli bardağı yüzüne çarpmak istedim. Lanet olası kırık kalbimdeki intikam dolu nefretin aslan kükremesini zar zor duyabiliyordum. Eti ve kası yarmak, kemer tokasının bir zamanlar bende açtığı yolu açarken yanağının ve çenesinin kemiğini oymak istiyordum.

Ama Bryant beni tam da bunu yapmam için eğitmişti. Onun nihai silahı olabilmem için beni şiddet diliyle yetiştirmiş ve eğitmişti ama artık onun olmaktan çıkmıştım. Acı ve öfkemde haklı olduğuma inandırmak için benden her şeyimi almıştı, tek olduğum ve elimde kalan tek şey ticaretimin aracı, silah haline getirilmiş bedenimdi.

Ve bu artık doğru değildi. Yine

kardeşlerim vardı.

Beyler, Ezra arkamda ve Henrik ile Walcott en değerli iki eşyamla birlikte.

Bianca ve Brandon.

Gitmiş olsalar bile -düşüncelerim bu fikir karşısında hıçkırıklara boğuldu- Bianca Bryant'ın öldürülmesine asla göz yummazdı. O kanın ellerime bulaşmasını ya da hapiste geçireceğim yılların boşa gitmesini istemezdi.

Neşeye giden yolu bulmamı isterdi. Bu da

döngüyü sona erdirmek demekti.

Şiddet yerine zarafeti seçmek.

Bryant'a verebileceğim en büyük siktiri çekmek, bana öğretmek için çok uğraştığı her şeyden uzaklaşmaktı.

Bu yüzden elimdeki cam parçasını yere attım ve hayatımda yaptığım en zor şey olmasına rağmen ayağa kalktım.

"Bay Morelli'den uzak dur, Tiernan," diye uyardı arkamdan yeni bir ses.

Onu zar zor duydum ama Beckett aniden arkamdaydı, masayla bedenim arasına girerek beni kapıdan engelledi.

Kafamı kaldırdığımda kapıda iki Morelli muhafızı vardı. Ayaklarının dibine yığılmış olan Ezra'yı yere sermişlerdi.

İçlerinden biri silahını bana doğrultmuştu.

Diğeri Bianca'yı tutuyordu.

Kalbim küt küt atarak durma noktasına geldi.

"Ben iyiyim," diye hafif bir gülümsemeye güvence verdi, gardiyan onu boğazını sıkmış olsa da. "Ama Tiernan, sanırım Lion Court'u havaya uçurdular. Ben sadece kapıya gittim çünkü Tilda oradaydı-"

"Yeter!" Bryant'ın cılız sesi odayı böldü. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, defol git üzerimden."

Bryant'tan yavaşça uzaklaştım, Bianca'yla birlikte korumayı izledim, Bryant'ın sendeleyerek ayağa kalkmasını ve sandalyesine yığılmasını, yarılan dudağından ve çenesinden akan kanı eliyle silmesini izledim.

Bir ömür boyu sürecekmış gibi görünen tek bir saniye boyunca bana baktı.

Bakışlarında empati, sıcaklık ya da sevgi yoktu.

Sadece iyiliğin ölmek için gittiği boş bir oda.

Ne yapacağını biliyordum çünkü o kadar kötü biriydi ve sadece bir psikopat Bianca gibi bir masuma zarar verebilirdi.

"Öldürün onu," dedi.

Ama ben çoktan harekete geçmiş, Beckett'in ve masanın etrafından dolanmaya başlamış, başıma gelen en iyi şeyi, benim gibi bir canavarı sevecek kadar nazik ve güçlü tek kadını tehdit eden gardiyana doğru koşmaya başlamıştım.

Ethan adında sayısız kez birlikte çalıştığım bir adam olan gardiyan silahını bana doğrulttu ve ateş etti.

Kurşun hala iyileşmekte olan omzumu delip geçti.

Durmadım.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, Bianca'ya odaklanmıştım ama Lucian ve Carter'ın diğer muhafızla meşgul olduğunu, Beckett'ın Bryant'a bir şey yaptığını biliyordum.

Altı adım ötedeydim, çok yakındım.

Ethan tekrar ateş etti.

Kurşun yan tarafımı alevli bir ok gibi kesti. Vahşi bir acı homurtusu dilimde patladı ama artık duramazdım.

Hiçbir şey içimde beni Bianca'ya doğru iten ivmeyi bastıramazdı.

Yerçekimseldi.

Düşsem bile, ona ulaştıktan sonra yapardım.

Beni acı, sefalet ve yalnızlık dolu bir hayattan kurtardığı kadar onu da kurtardıktan sonra.

İki adım uzaktayken, sağ elim muhafızın bileğinin iç tarafını kesti ve diğeri namluyu kavrayarak silahı acı verici bir açıyla geri itti. Normalden daha yavaşım, acıdan halsiz düşmüştüm ve ben silahı tamamen kendimden uzaklaştıramadan bir el daha ateş edebildi.

Boynumun yan tarafını sıyırdı, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden alevli bir ateş izi.

Yere düştüm ama silah elimdeydi, saldırgandan kopmuştu.

Yerde kendine gelmekte olan Ezra hemen bacaklarını makasladı ve muhafızı yere yatırdı. Üzerine süründü ve adam debelenirken ön kolunu boynuna bastırdı.

Görüşüm dalgalandı ve yana doğru düştüm, karnıma ve omzuma kurşun yemiş olan tarafa sertçe indim. Nefesim kesildi, siyah noktalar görüşümde spiraller çizmeye başladı.

Bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim çünkü Bianca henüz güvende değildi.

Ama küçük şeyime daha fazla güvenmeliydim.

Çünkü bana doğru eğildi, paltosunu çıkarıp sızlayan boyun yarama bastırdı. Bana bir şeyler mırıldanıyordu ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Akıntıyı durdurmak için elimi ceketin üzerine bastırdığında, elimden geldiğince baskı uyguladım ve beni öpmek için eğildiğinde, gözyaşları yüzümde kan gibi sıcaktı, onu öpmeye çalıştım.

Bundan bir an sonra, kabaran acıya karşı gözlerimi kapattım ve uyanık kalma savaşımı kaybettim.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Tiernan

Bir an **için kendime** geldiğimde diri diri gömüldüğümü sandım. Geçmişte hep olduğu gibi Bryant kazanmıştı ve ben toprağın altı metre altına gömülmüştüm. Uzunlarım inanılmaz bir güç tarafından aşağı çekiliyordu, başımdaki basınç neredeyse acı veriyordu.

Ama sonra rahat nefes alabildiğimi fark ettim.

Kuru, yapışkan göz kapaklarımı sıyrıp gözlerimi açabileceğimi.

Işık kornealarımın batıyor, beynime buz kıracakları saplıyordu ama bir an sonra görüşümü yeniden kazandım.

Göğsümün her yerine sarı iplik dökülmüştü. Hayır, iplik değil.

Düşüncelerimin sisini dağıtmaya çalıştım ve bunun saç olduğunu fark ettim.

Altın saç.

İki başı göğsüme tünedi. Bianca ve Brandon.

Yattığım hastane yatağına, vücudumun etrafında kıvrılmış iki parantez gibi sıkışmışlardı, beni koruyor, bilinçsizliğimde bile beni rahatlatıyorlardı.

Bianca ve benim Noel arifesinde Brando ile yatağında yatışımız gibi.

Ağzım kurumuştu ama bu yüzden boğazım yanmaya başlamamıştı.

Belcantes.

Güvendeydiler.

Buradaydılar.

Benim

yanımdaydılar.

Çünkü onlar benimdi ve ben farkında olmasam da beni rahatlatmak istiyorlardı.

Ağır, titreyen bir elimi kaldırdım ve Bianca'ya dokunmak için başının arkasını kavradım.

"Son iki günü bekleme odasında geçirdiler," dedi Walcott'un sesi.

Başımı kaldırdım, çevremdeki diğer şeyleri görmek için dünyamı hastane yatağının ötesine genişlettim.

Walcott, Ezra ve Henrik pencerenin kenarına sıkışmış bir şekilde oturmuşlardı. Beckett ve Sarah yatağın iki yanına çekilmiş ayrı sandalyelerde oturuyorlardı. Carter kapının yanında duruyordu, en küçük kardeşim bana gülümsüyordu.

Hepsi buradaydı.

Herkes buradaydı.

Göğsüm zonkluyordu ve hiçbir morfinin bu ağrıyı dindiremeyeceğini biliyordum.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

Sesimin göğsümden gelen gürültüsü Bianca'yı uyandırdı, ağzı şaşkınlıktan bir "O" harfine dönüşmeden önce uykulu gözlerle bana baktı. Sevinçli bir sesle usulca ciyakladı ve ardından çeneme hafifçe bir öpücük kondurdu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı ve beni tekrar oradan öptü. "Eğer canını yakmasaydı, seni her yerinden öperdim. Uyandığın için çok mutluyum."

Kısık sesle güldüm, sonra boynumdaki ve yan tarafımdaki dikişleri çekince irkilerek durdum. "Yağmur kontrolü."

Bianca o kadar geniş gülümsedi ki neredeyse ışığın kör ettiğinden daha fazla kör edecekti beni. Üzerine yaptığım bir büyüden kurtulmak istercesine başını salladı ve yatağın başucundaki tepsiye uzanarak bir bardak su aldı. Bardağı dudaklarıma götürdü ve ben de mutlulukla hepsini geri emdim.

"Ne oldu?" Tekrar sordum, şimdi daha netti.

Bianca iç çekerek başını göğsüme yasladı ve bir elinin parmaklarıyla çenemi hafifçe okşadı.

"Tilda kapıda belirip benimle konuşmak istediğinde Bryant'ın adamları tarafından götürülmüştüm. Ağlıyordum ve daha akıllı davranmalıydım ama ilk düşüncem ona yardım etmektir. Onu rahatlatmaktı. Bryant beni malikânen çıkararak için onu zorladığı için ağlayıp ağlamadığını merak etmeyi düşünmemiştim. Evli bir petrol kralıyla yaşadığı ilişkiyle ona şantaj yaptığını bilmiyordum." Yanağının altından öfkeyle hırladığımda Bianca başını kaldırıp bana baktı. "Ona kızma Tiernan. İnsanlar tehdit edildiklerinde çaresiz şeyler yaparlar."

Henrik daha sonra anlatıyı kaldığı yerden devam ettirdi ve beni hayatta görmekten duyduğu mutluluğu ifade eden bir hareketle yumruğunu göğsüne vurdu. "Şanslıydık. Bryant'ın gönderdiği aptallar sessiz alarmı çalıştırdı. Walcott, Brando ve Picasso'yu aceleyle arabalardan birine bindirip evden çıkarırken ben de davetsiz misafirlerin peşine düştüm. Onları arka salonda yakaladım. Tahminimce bombayı alt kattaki benzin deposuna yerleştirmeyi planlamışlar ama o kadar ileri gidememişler, benim geldiğimi duyunca da piyanonun üzerine koymuşlar."

Bryant'ın başarılı olması halinde ailemin başına gelecekleri düşününce içimi bir korku kapladı. Lion Court eski bir evdi ve onların böyle bir patlamadan sağ çıkma ihtimalini hiç sevmiyordum.

"Arka bahçede sonuncusuyla mücadele ederken patladı. Isı patlamasını yirmi metre öteden bile hissedebiliyordum. Evin sağ arka köşesini havaya uçurdu. Yani bir süre daha orada yaşayamayacağız."

Walcott sanki bunun bir önemi varmış gibi, "Enkazı temizleyen ekiplerim ve yeniden inşa için planlar hazırlayan bir mimarım var," diyerek beni temin etti.

Sanki iki sarışının kollarıma güvenle yerleşmesinden başka bir şey önemliymiş gibi.

"Bryant?" İçimde kabaran taze öfkeyle, uyuşturucunun neden olduğu yumuşaklığımı yiyerek talep ettim.

O zaman açıklama yapan Carter oldu, sanki kendini topraklamak için bana dokunması gerekiyormuş gibi öne çıkıp büyük elleriyle ayaklarımı kavradı.

İçimi ılık ve sıvı bir şeyle doldurdu, sanki kanımın yerini şampanya almış gibiydi.

Carter kara gözlerini bana dikti. "Şu anda kilit altında."

Bianca başını göğsümün üzerinde kaydırarak o canlı mavi gözleriyle bana baktı. Parmak uçlarını dudaklarıma dokundurdu ve diğer eliyle kalp şeklindeki madalyonunu sıktı.

"Keşke erkekler de madalyon taksaydı, böylece her gün görünür bir şekilde takabilirdin," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Kalbim," dedi usulca, ona madalyonu verdiğimde söylediğim sözleri anımsayarak. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Tiernan. Senin savaşın benim savaşımdır. Sen kanarsan, ben de kanarım."

O zaman onun yüzüne baktığımda aşkın ne kadar tehlikeli olabileceğini anladım. Çünkü o haklıydı. Onun için yapamayacağım hiçbir şey, geçemeyeceğim hiçbir çizgi, ödeyemeyeceğim hiçbir bedel yoktu. Onun için ölür ve öldürürdüm, tıpkı şimdi onun için yaşadığım gibi.

Ve şimdi anlıyorum ki o da aynı şekilde hissediyordu.

Hayatım boyunca karşılaştığım tüm dehşet ve acılar bu muhteşem kadın için bir bedeldi. Hayatımın geri kalanını onun hediyesini kazanarak geçirecektim.

"Seni seviyorum," dedim ona ve bu yeterli gelmedi. "Kalbini göğsüme dövme yaptıracağım, böylece senin benimkini taktığın gibi ben de her gün takabileceğim."

Devrilmiş bir kavanozdan dökülen bal gibi yavaş, tatlı bir gülümseme. "Bunu çok isterim."

Ben de öyle.

"O ölmedi," diye devam etti Carter. "Onu adamlarımızla birlikte eve kapattık ve izleme sistemini kurduk."

"Orada kalacağım," dedi Sarah, kalçamı okşamak için öne doğru eğildi ve elini kasın etrafında kıvırdı. "Ben kalmak istiyorum. Onu sakın tutacağım, ayağa kalkmadığından emin olacağım."

eski yöntemlerle. Muhafızlarınız olabilir ama kimse yaşlı adamı benim kadar tanıyamaz."

"Kalmak zorunda değilsin," diye karşı çıktım. "Bu ondan uzaklaşmak için bir şans."

"Eminim," dedi. "Şimdi sana teşekkür ediyorum. Ve biyolojik babanı sır olarak sakladığım için beni affedip affetmeyeceğini soruyorum."

Bakışlarım sandalyede kaskatı oturan Beckett'a kaydı. Gömleğinin kolunun bir tarafı kıvrılmış, dirseğinin etrafına bir bandaj yapııştırılmıştı.

"Gitmemi istiyorsanız anlarım," diye gönülsüzce teklif etti. "Ama kalmayı çok isterim."

"Yaralıydın." Çenemi dirseğine doğru salladım. "Yaptığın şeyi yapmak zorunda değildin. Sanırım artık neden yaptığını biliyorum."

"Senin için de kan verdi," diye mırıldandı Bianca. "Otoyolda toplu bir kaza olmuş ve kanları azalmış. Kurşunlardan biri dalak atardamarına isabet etmiş ve çok fazla kan kaybetmişsin."

Beckett'a göz kırptım, isteksiz bir hayranlık göğsümün duvarlarından içeri girmeye çalışıyordu.

Omuz silkti. "Yakın zamanda ameliyat oldum. Kan grubumu biliyordum ve eşleştik. Önemli bir şey değil."

Benimkinden sadece birkaç ton daha koyu olan o yeşil gözlere baktım ve kalın bir şekilde yutkundum. Tüm çocukların temel dürtüsü olan ebeveynlerini sevmeye dürtüsüne karşı çıkmaya çalışıyordum. Artık daha iyi biliyordum. Ailenin doğuştan değil, sonradan kazanılan bir şey olduğunu. Bazen sizi en çok seven insanların sizinle aynı kanı, hatta aynı ahlaki ve bakış açısını paylaşması gerekmiyordu.

Eğer izin verirsiniz aşk her şeyin ötesine geçerdi. Eğer hissedersen.

Ama Beckett'a bakınca, yıllarca Inequity'nin hamiliğini yaptığını, Bianca'ya Caroline ve Lane'in vasiyeti konusunda nasıl yardım ettiğini, bana yardım etmek için iki kez öne çıktığını düşününce, ona bir şans verirsem beni seveceğini biliyordum.

Bryant hayatım boyunca benim babamdı ve hiç denememiştir.

Ben de çenemi kaldırıp adama baktım. "İstersen kalabilirsin. Ama bunun bizi en iyi arkadaş yapacağını sanma."

Beckett'ın dudakları seğirdi. "Asla."

"Tiernan?" Brando'nun uykulu sesi başını kaldırmadan bir an önce yükseldi, uykulu gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Uyanık mısın?"

"Öyle misin?" Omzumu acıtmasına rağmen bir elimle saçlarını geriye iterek alay ettim. "Selam dostum. Seni özledim."

Alt dudağı titredi, gözleri doldu. "Sen iyi misin?"

"Evet evlat, iyiden de öteyim."

Sanki bilmiyormuşum gibi bana "Vuruldu," diye bilgi verdi. "Üç kez."

"Evet."

"Anca'yı kurtarmaya çalışıyordun," diye gerekçelendirdi. "Ama bir daha böyle bir şey yaparsan çok kızarım çünkü bizi bırakıp gidemezsin, tamam mı?" Kalın bir şekilde yutkundu ve elini hastane önlüğünün içine soktu. "Lütfen bizi bırakma."

Tanıdığım en nazik yüze bakarken ağlama isteğiyle burnum kaşındı. Buklelerinden birini parmağıma doladım ve çekiştirdim. "Söz veriyorum Brandon, hiçbir yere gitmiyorum. Sen, ben ve Bianca sonsuza dek bir aile olacağız."

"Peki Henrik, Ez ve Wally?" diye sordu. "Onlar da tabii ki."

"Her zaman büyük bir ailem olsun istemişimdir," diye itiraf etti, bana doğru kıvrıldı ve köşedeki Carter'a neredeyse utangaç bir bakış attı. "Kardeşlerin de amcalarım gibi mi olacak şimdi?"

Başının üzerinden Carter'a baktım.

"Elbette öyleyiz," diye kolayca kabul etti, sonra öne doğru eğildi. "Lucian ve Leo burada olamadılar ama gelecekte bizi sık sık göreceksin. Süper kahramanları sevdiğini duydum. Bilirsin işte,

Övünmek gibi olmasın ama daha önce de dünyayı kurtarmaya yardım etmişim."

Brando'nun ağzı açık kaldı. "Wooooow. Bu çok havalı."

Herkes kıkırdadı, Brandon'ın cazibesi odadaki son soğuk gerilimi de eritti. Carter kendi maceralarını anlatarak Brandon'ı eğlendirmeye başladı ve Sarah ile Beckett sandalyelerinde geçici bir sohbete daldılar.

Bu yüzden, Bianca'nın başını geriye itmek ve onu derinden öpmek için anlık bir mola verdim.

Ayrıldığımızda "Hastane nefesin var," diye alay etti.

O gülene kadar alt dudağını ısırarak homurdandım.

"Umurumda değil," diye fısıldadı sanki bu bir sırmiş gibi. "Açıkçası babamın vasiyeti, New York Üniversitesi'ne girmek ya da Constantines ile Morellis'in karşılaşması umurumda bile değil. Sen ve küçük kardeşim dışında hiçbir şey umurumda değil."

"Bizim için endişelenmene gerek yok," diye yemin ettim, başının arkasını avuçlarımın arasına aldım, kafatasını bana yaslamasının verdiği savunmasızlığı seviyordum. "Biz her zaman burada olacağız. Mezun olmaya, yeni arkadaşlar edinmeye, büyümeye ve NYU'nun en parlak yeni öğrencisi olmaya odaklanabilirsin. Her şeye sahip olabilirsin Bianca. Bundan emin olacağım."

Yaralı yanağımı okşarken kahkahası dudaklarımdan süzüldü. "Kâbusumun, ummayı hiç düşünmediğim en iyi rüya olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

Ona sııttım. "Sanırım fırsatını bulduğumda ne kadar canavar olabileceğimi sana hatırlatabilirim." Tekrar güldü ve bu ses bana serumun yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptı. "Bana söz verdiğin sonsuza dek mutlu yaşam bu mu yani?"

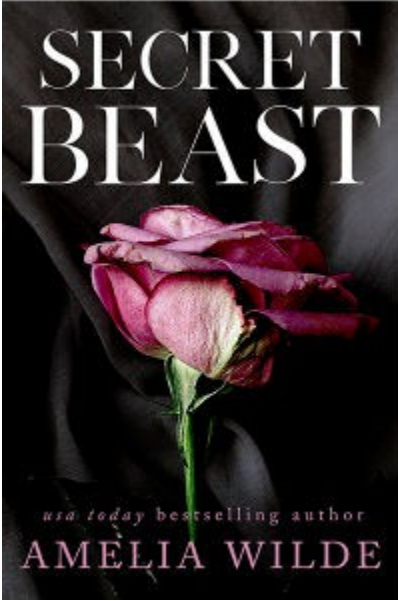
"Öyle mi hissediyorsun?" diye fısıldadı dudaklarıma.

Onu tekrar öptüm, dudaklarımızı söylemek zorunda olmadığım kelimelerle mühürledim. O hastane yatağında yatarken, kurşun yaralarıyla delik deşik olmuşken, evimden ve kulübümden yoksunken, ama

Etrafım beni sevmek isteyen insanlarla çevriliyken, kahrolası hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

* * *

WILDEST DREAMS'i okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarız Giana Darling'in yasak aşk romanını sevmişsinizdir. Haber bültenlerimize buradan kaydolarak Tiernan ve Bianca'nın bonus sonsözünü okuyabilirsiniz: www.dangerouspress.com/nightmare

Ve Tiernan'ın ağabeyi Leo Morelli'nin destansı bir aşkı var!

Canavar geçmişinde karanlık bir sır saklamaktadır...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

Güzel kız ailesi için her şeyini feda edecek...

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılıyor. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

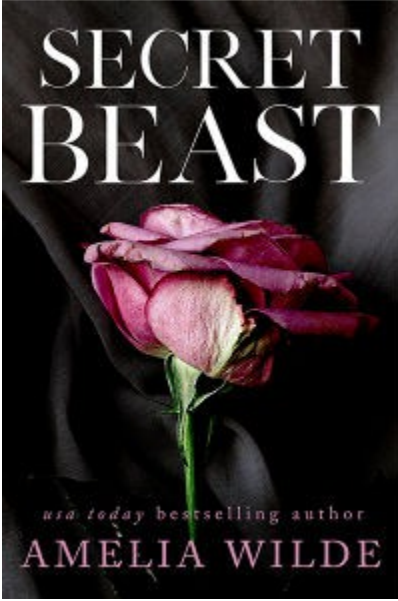
www.dangerouspress.com

OceanofPDF.com

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve onların yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak. Bu seriler artık okumanız için hazır! Geceyarısı Hanedanı dünyasında daha da fazla kitap ve yazar geliyor, o yüzden hemen başlayın...

Leo Morelli, Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir.

Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile. Ve kızını. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarlarca otuz gün geçirmek zorundadır.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

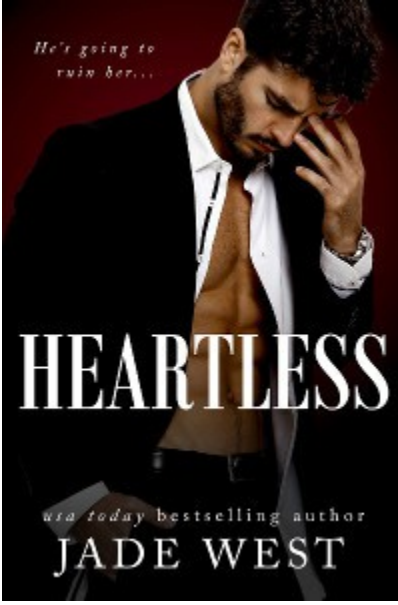
"Gizli Canavar, özlemini çektiğim karanlık ve lezzetli Güzel ve Çirkin'in yeniden anlatımı. Leo Morelli epik bir kahraman ve

sonsuz dek onun dünyasında kal!"

- M. O'Keefe, USA Today çok satan yazarı

Morelli kardeşlerin en büyüğü ile tanışın...

Hayatım boyunca Constantine'lerin yeryüzünden silinmeyi hak ettiklerini, bir zamanlar malikânelerinin bulunduğu yerde sadece dumanı tüten bir krater kalacağını biliyordum. Bu benim planım.

O, günahkâr kıvrımları ve sarı bukleleriyle altınlar içindeki kadın.

[KALPSİZ OKU >](#)

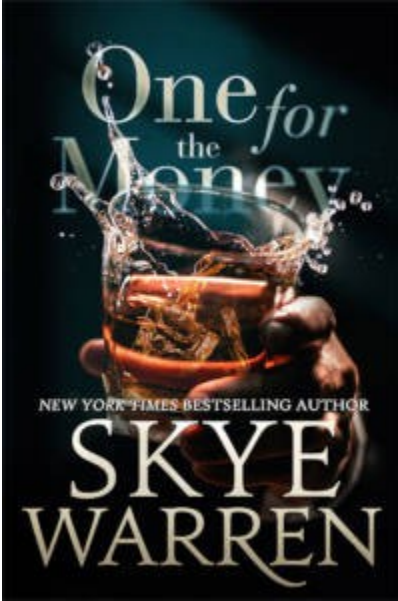
Bir anda benim takıntım haline geldi.

Elaine Constantine benim olacak. Ve onun yok oluşu benim için sadece bir başlangıç.

Ona hükmetme isteğim, soyadına duyduğum nefret kadar derin. Ellerimin altında ne kadar güzel eğilirse eğilsin, onu paramparça bırakacağım, onun için kırık bir oyuncak

Zalim bir aile.

Eva Morelli en büyük kızı. Sorumluluk sahibi olan.

Kendi çıkarları için zamanı yok. Özellikle de karizmatik ve gizemli Finn Hughes'a olan ilgisine. Sahte bir ilişki her ikisinin de sorunlarının çözümüdür.

Ta ki gerçek gibi hissetmeye başlayana kadar.

[PARA İÇİN BİR TANE OKUYUN >](#)

"Skye Warren'ı daha önce hiç görmediniz! Bu kitap duygusal, öfkeli ve nefesimi tutmama neden oldu."

- New York Times çok satan yazarı
Corinne Michaels

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

Işıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçı olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşan iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çok satan yazarı K. Bromberg

"Güçlü, seksi ve bir rüya gibi yazılmış olan RUINED, sonsuza dek okumak isteyeceğiniz türden bir kitap. Ronan Byrne benim yeni romantik bağımlılığım ve şimdiden daha fazla mavi göz ve karanlıkta kirli işler için özlem duyuyorum."

- USA Today Çok Satan Yazarı Sierra Simone

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

INSTAGRAM'DA BİZİ TAKİP EDİN
www.instagram.com/dangerouspress

OceanofPDF.com

AutHor Hakkında

Giana Darling, Wall Street Journal, USA Today ve Amazon'un en çok satan 40 yazarı arasında yer alan, aşk ve romantizmin tabu ve endişeli yanları konusunda uzmanlaşmış Kanadalı bir romantizm yazarıdır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını erkeğinin bisikletinin arkasına binerek, turtta pişirerek ve kedisi Persephone ve Golden Retriever cinsi köpeği Romeo'ya sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir. Okurlarından haber almayı çok seviyor, bu nedenle herhangi bir sorunuz veya yorumunuz [varsa](#) lütfen gianadarling@gmail.com adresinden onunla iletişime geçin.

[Okuyucu Grubuma](#) Katılın

Beni [Facebook](#)'ta beğenin

Beni [IG](#)'de takip edin

[Bültenime](#) abone olun Beni

[BookBub](#)'da takip edin Beni

[Goodreads](#)'te takip edin

Beni [Twitter](#)'da takip edin

Beni [TikTok](#)'ta takip edin

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

WILDEST DREAMS © 2022 by Giana Darling

Kobo Baskısı

Kapak tasarımı: Damonza

OceanofPDF.com